

သောသရာတော်နှစ် ဘုရား ခုနစ်

အပ္ပမာဒ

မဟာဘိက္ခုနီတော် ခုနစ် ခုနစ် ခုနစ်
ဗုဒ္ဓ (၁၀၀) ဘုရား (၅) ဘုရား (၅)

ဓမ္မရာသီ မဂ္ဂစင်း

ယထာဓိရာဇ် သာသနာတော်ဘုရားကြီး
 မဟာဓဉ် သာသနာတော်ဘုရားကြီး
 နိကာဟ် သာသနာတော်ဘုရားကြီး
 ယုတ္တန္တ သာသနာတော်ဘုရားကြီး
 ဟိဝိဇ္ဇာ ဓရ (သော) သာသနာတော်
 ဓမ္မရာဇာ အရှင်ယုတ္တရာဇာတ
 ဘုရား ဩဘုရားဘိဝံသ
 အရှင် ဉာဏိက
 အရှင် ဝိဟာသ (ဥဿာဇောမင်)
 ဦးဝေယျာဏ္ဍိတ
 ဦးစန္ဒိမ (စောင်း)
 အရှင် ဖိရိ
 ဒင်္ဂုန်း အရှင်ယုတ္တရာ
 အရှင် သုမန (ဓမ္မ)
 အရှင် ဉာဏကာဘိဝံသ (သောဓမ္မာပင်)
 အရှင် ယုတ္တိက (တေဇိယာဇာတ)
 ကိစ္ဆေသင်္ဂဏီ
 ဦးသင်အောင်
 ဓမ္မဉာဏီ
 ဧည့်သူအောင်
 တင်ယွင်
 ကောသလီ
 ငါးစိမ်းပြည့်

ဥရု
 ပြောင်း (သော)
 သန့်တိုက်သူ
 သောဓမ္မ (ကောဓမ္မ)
 ဦးတင်ဦး (ဓမ္မ)

၆၀၀ ကျပ်

2004 GRAPHIC DESIGN - KYAW MINN MOUNG

အပ္ပမာဒ ဘုရား ခုနစ် ခုနစ် ခုနစ် ဗုဒ္ဓ (၁၀၀) ဘုရား (၅) ဘုရား (၅)

နဂါးညီနောင် ဆွဲတောင်းပြည်ခြံစွာတူရား

အတွဲလဲမဟာပြကျောက်ကျောင်းရန်ကင်းတောင်ခြေမှသိမ်ကြီးဖြန့်ငယ်ပန္နလေးတိုင်း

မာကရ ရှုမြင်လွှဲငှဲ မှ စုစိမ့်ပြုသည်

အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂဝင်း၏ ဓမ္မဒိန

ကိုးကွယ်အားထားရာအမှန် ပါဠိတော်မြန်မာပြန်
တရားသုံးမျိုးတို့၏ ထူးခြား ကွဲပြားခြားနားမှု

ဘုရားရှင်က ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့၊ သာသနာတော်မှ အခြားတစ်ပါးသော အယူရှိသည့် ပရိဗိုဇ်တို့သည် ‘ငါ့သျှင်တို့၊ တရားတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်း။ အဘယ်သုံးမျိုးတို့နည်းဟူမူ တပ်မက်ခြင်း (ရာဂ)၊ အမျက်ထွက်ခြင်း(ဒေါသ)၊ တွေ့ဆုံခြင်း(မောဟ)တို့တည်း။ ငါ့သျှင်တို့၊ ဤတရားသုံးမျိုးတို့၏ ထူးခြားမှုကား အဘယ်ပါနည်း။ ပယောဂ လွန်ကဲမှုကား အဘယ်ပါနည်း။ ကွဲပြားခြားနားမှုကား အဘယ်ပါနည်း’ဟု မေးကုန်ငြားအံ့။ ဤသို့ မေးအပ်ကုန်သော သင်တို့သည် ‘ငါ့သျှင်တို့၊ ရာဂသည် အပြစ်နည်း၏။ ဖြည်းဖြည်းကင်းပျောက်၏။ ဒေါသသည် အပြစ်ကြီး၏။ မြန်မြန်ကင်းပျောက်၏။ မောဟသည် အပြစ်ကြီး၏။ ဖြည်းဖြည်းကင်းပျောက်၏’ဟု ဖြေဆိုကြကုန်လော့။”

“ထို့ပြင်၊ ‘ငါ့သျှင်တို့၊ မဖြစ်သေးသောရာဂ ဖြစ်ပေါ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပြီးသောရာဂ တိုးပွားပြန့်ပြောရန်သော်လည်းကောင်း အကြောင်း အထောက်အပံ့ကား အဘယ်နည်း’ဟု အကယ်၍ မေးခဲ့လျှင် ‘တင့်တယ်သော အာရုံ (သုဘာနိမိတ်)တည်းဟု ဖြေဆိုရာ၏။ တင့်တယ်သော အာရုံ(သုဘာနိမိတ်)ကို မသင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသူအား မဖြစ်ပေါ်သေးသော ရာဂသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်၏။ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ရာဂသည်လည်း တိုးပွားပြန့်ပြောရန် ဖြစ်၏’ဟု ဖြေဆိုရာ၏။”

“ငါ့သျှင်တို့၊ ‘မဖြစ်သေးသောဒေါသ ဖြစ်ပေါ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပြီးသောဒေါသ တိုးပွားပြန့်ပြောရန်သော်လည်းကောင်း အကြောင်း အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း’ဟု အကယ်၍ မေးခဲ့လျှင် ‘ဒေါသဖြစ်ကြောင်းအာရုံ (ပဋိဃနိမိတ်)တည်းဟု ဖြေဆိုရာ၏။ ဒေါသဖြစ်ကြောင်းအာရုံ (ပဋိဃနိမိတ်)ကို မသင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသူအား မဖြစ်ပေါ်သေးသော ဒေါသသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ဒေါသသည်လည်း တိုးပွားပြန့်ပြောရန် ဖြစ်၏’ဟု ဖြေဆိုရာ၏။”

“ငါ့သျှင်တို့၊ ‘မဖြစ်ပေါ်သေးသောမောဟ ဖြစ်ပေါ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသောမောဟ တိုးပွားပြန့်ပြောရန်သော်လည်းကောင်း အကြောင်း အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း’ဟု အကယ်၍

မေးခဲ့လျှင် ‘မသင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း(အယောနိသောမနသိကာရ)တည်းဟု ဖြေဆိုရာ၏။အာရုံဟူသမျှကို မသင့်လျော်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသူအား မဖြစ်ပေါ်သေးသော မောဟသည်လည်း ဖြစ်ပေါ်၏။ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော မောဟသည်လည်း တိုးပွားပြန့်ပြောရန် ဖြစ်၏’ဟု ဖြေဆိုရာ၏။”

“ငါ့သျှင်တို့၊ ‘မဖြစ်ပေါ်သေးသောရာက မဖြစ်ပေါ်ရန်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသောရာက ပျောက်ကင်းရန် အကြောင်း အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း’ဟု မေးခဲ့လျှင် ‘မတင့်တယ်သောအာရုံ(အသုဘနိမိတ်)တည်းဟု ဖြေဆိုရာ၏။ မတင့်တယ်သောအာရုံ (အသုဘနိမိတ်)ကို သင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသူအား မဖြစ်ပေါ်သေးသော ရာကသည်လည်း မဖြစ်ပေါ်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ရာကသည်လည်း ပျောက်ကင်း၏’ ဟု ဖြေဆိုရာ၏။”

“ငါ့သျှင်တို့၊ ‘မဖြစ်ပေါ်သေးသောဒေါသ မဖြစ်ပေါ်ရန်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသောဒေါသ ပျောက်ကင်းရန် အကြောင်း အထောက်အပံ့ကား အဘယ်နည်း’ဟု အကယ်၍ မေးခဲ့လျှင် ‘စိတ်၏(ဗျာပါဒမှ) လွတ်မြောက်ကြောင်း မေတ္တာတည်းဟု ဖြေဆိုရာ၏။ ‘စိတ်၏ (ဗျာပါဒမှ) လွတ်မြောက်ကြောင်း မေတ္တာကို သင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသူကား မဖြစ်ပေါ်သေးသောဒေါသလည်း မဖြစ်ပေါ်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော ဒေါသသည်လည်း ပျောက်ကင်း၏’ဟု ဖြေဆိုရာ၏။”

“ငါ့သျှင်တို့၊ ‘မဖြစ်ပေါ်သေးသောမောဟ မဖြစ်ပေါ်ရန်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသောမောဟ ပျောက်ကင်းရန် အကြောင်း အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း’ဟု အကယ်၍မေးခဲ့လျှင် ‘သင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်း(ယောနိသောမနသိကာရ)တည်းဟု ဖြေဆိုရာ၏။ အာရုံဟူသမျှကို သင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းသူအား မဖြစ်ပေါ်သေးသော မောဟသည်လည်း မဖြစ်ပေါ်၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော မောဟသည်လည်း ပျောက်ကင်း၏’ဟု ဖြေဆိုရာ၏”ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

(အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မြန်မာပြန်၊ ဖဟာဝဂ်၊ အညတိတ္ထိယသုတ်မှ
ကောက်နုတ်ရေးသားပါသည်။)

အယ်ဒီတာတစ်ဦး

ပန်းချီကို ကျော်သိုက်

အပူဖာဒ

ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

အတွဲ (၇) ၊ အမှတ် (၅) ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ် ၊ မေလ

ကိုးကွယ်အားထားရာအမှန် ပါဠိတော်မြန်မာပြန်

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မြန်မာပြန်၊ မဟာဝဂ်၊
အညတိတ္ထိယသုတ်၊
တရားသုံးမျိုးတို့၏ ထူးခြားကျွဲပြားခြားနားမှု

J

ပြန်လည်ပူဇော်ခြင်း

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
လောကဓံ တရားတော်

၈

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

သစ္စာသိရှိ အရေအကြီးဆုံး တရားတော်

၁၃

နိဗ္ဗာန်ဆရာတော်

သစ္စာသုံးနိုင် နိဗ္ဗာန်တိုင် တရားတော်

JR

မောစဉ်တရားတော်

တိပိဋကဓရ (ယော)ဆရာတော်

ကိုယ်ပိုင်အစစ် လူအမှန်

၁၈

ပုဂ္ဂိုလ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဂုဏ္ဍာဘိဝံသ

လူဆိုးသုံးပါး သတိထား တရားတော်

၃၆

ဆရာတော်ဦးဇေယျပုပ္ဖိတ

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမနှင့် သက္ကလောက၏ ဖန်ဆင်းရှင်

၄၀

ဓမ္မဆိုင်ရာအမေးအဖြေ

အရှုမဟာပဏ္ဍိတဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တဩဘာသာဘိဝံသ

၃၂

ဓမ္မရသအဖုံဖုံ

ကိုဌသောင်းဝင်း

အောင်ဆန်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသဒ္ဓမ္မဗုဒ္ဓိတ္တိသာရ
(မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)နှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓ
သာသနာပြုတက္ကသိုလ် ပြည်ပဒီပလိုမာသင်တန်းသားများ၏
ဓမ္မအတွေးအခေါ်အကြံပြုမှု

JR

မြတ်၊ (ဒဿန)

သညာသီ၊ ဝိညာဇာသီ၊ ပညာသီ

၄၄

ဦးစန္ဒီပ (ဇလင်း)

ပထမလောင်းဆရာတော်

၄၆

အရှင်ဘုမ္မ (ရွှေ)

မြင်းသိမ်းနွဲ့ လူ့စီးနုပညာ

၅၀

အရှင်ပါရမီ

ဣဿာ

၅၈

ဗြာဟ္မဏ်ပြည်

ကိုယ်တွေ့တရားများနှင့် သတိဝေပန်းဆော်ချက်များဖြင့်
ဓမ္မနေနေဟောလက်ဆောင်

၆၆

အသံကလေးများအတွက်

အပူမာဒေါ အမတ် ပဒံ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌
မမေ့မလျော့ခြင်းသည်
သေခြင်းကင်းရာ
နိဗ္ဗာန်၏အကြောင်းဖြစ်သည်။

အရှင်ပိလာသ (ညောင်လေးပင်)

ကမ္ဘာသာကတော့ဤအလင်း ပွင့်လင်းပါစေ

၇၃

အရှင်ပဏ္ဍိတ (ပေဒါရုံတောရ)

ကျောင်းသမီးအသစ်ဝေအတွင်းမှ "ငါ"အတွေး

၈၀

အရှင်ဉာဏ

ကမ္ဘာ့အသံများ၌ ပထမကျော် အဝှမ်းဟာပဏ္ဍိတ

ဆရာတော် အရှင်သေဦးလ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့်

၈၅

ကမ္ဘာ့အသံများ၌မှတ်တမ်း

ဒင်းပန်းအရှင်ပဏ္ဍိတ (ဆင်ပေါင်ဝံ)

တရားကျင့်နိုင် အိပ်မက်ကိစ္စ

၉၁

အရှင်ဉာဏာဘာသ (အေးစေတီမင်းဘူး)

အလှူတယ်မှာရာ

၉၅

အေးရွှေ (ကော့ပယ်)

စကားများကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း

၁၀၄

စည်သူအောင်

ဝင်ထဲကမ်း

၁၁၀

နေရီ

တရားအားထုတ်တာ ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ

၁၁၅

တင်ယဉ်

ကောသုတ္တိသုတ်တော် (သို့မဟုတ်)

ကာလာမသုတ်တော်

၁၂၀

နိုင်ငံရပ်ခြား ဓမ္မရသ

ခင်အောင်

နဂါးသား အာဟာရ

၂၈

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

ဇေဉ္ဇအိင်း

အများလွှာ

၆၀

လက္ခဏာတော်ကြီး ဘုရားရှိခိုး

ဟော်ဝပ်မျှယ်

သင်္ဃာလေ့၌ ဘောဂလွင်စွာ ဖြည့်စုံလာ၏

၂၀

ထွက်ခဲ့သမျှ စာပေ

သန်းစိုက်သူ

၁၂၆

E-mail: mts @ mptmail.net.mm

အယ်ဒီတာချုပ်၏ စကားဦး

အယ်ဒီတာချုပ်

မြသန်းစံ

တာဝန်အယ်ဒီတာ

လွင်ငြိမ်းသန်းထိုက်သူ

အဖွဲ့ဝင်အယ်ဒီတာ

ဦးအောင်သန်း

ဒီဇိုင်းဖွဲ့စည်းမှု

ပန်းချာနု

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဒေါ်သိက္ခိမိ

ပျက်စားပန်းချီ

ကိုကျော်မင်းမောင်

အတွင်းပန်းချီ

ကိုမောင်မောင်သိုက်၊ ကိုကျော်သောင်း၊

ရွှေခိုးဟန်း၊ ကိုကျော်သိုက်

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး

သန်းနိုင်ထွန်း

ကွန်ပျူတာစာစီ

ကေဒိုင်မင်းမင်းထွန်း

စီစဉ်ထုတ်လုပ်နှင့် ဖြန့်ချိရေး(ပရိသတ်)

အပ္ပမာဒစာစဉ်

(၁၈၉)ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း(၃၃)ရပ်ကွက်၊

ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၅၈၄၇၃၈

တစ်ပြည်လုံးဖြန့်ချိရေး

ဦးအောင်မြင့်(ဆင်တောင်ကြီးစာပေ) ၄၁၊

၂၉လမ်း(အောက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၃၈၁၈၃၄

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်းစံ (မြ-၀၃၈၈၁)

(၁၈၉)ရွှေဝါထွန်း(၂)လမ်း(၃၃)ရပ်ကွက်၊

ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၅၈၄၇၃၈

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မောင်လှ (၀၅၇၄၅) ရွှေနိုင်ငံပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်၉၀(စီ)၊

ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖလင်

Best Color ၁၈၅၂တလျှား/Sars

အုပ်ရေး-၁၀၀၀၀၁၊ တန်ဖိုး-(၆၀၀)ကျပ်

“လောကသို့-လောက၌၊ ကိဗ္ဗိ-တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှနုနု စ မောယေထ -မြတ်နိုးသမှု မပြုရာသည်သာတည်း”ဆိုတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို ထပ်ကာတလဲလဲ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

ဘုရားရှင်တို့မည်သည့် လောကသုံးပါးစလုံးကို သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် တော်ကြီးနဲ့ အတားအဆီး အပိတ်အပင်မရှိ မြင်တော်မူပြီးဖြစ်တဲ့အပြင် မြင်သမျှ၊ သိသမျှတရားတွေကို သုကတောဂုဏ်တော်ကြီးနဲ့အညီ သတ္တဝါ အားလုံးအကျိုးငှာ ကောင်းစွာဟောကြားတော်မူတတ်တဲ့အတွက် အဆုံးအမ စကားတစ်ခွန်းကို အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ဆိုလေ့မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရား ရှင်ရဲ့ ရွှေနှုတ်တော်ကနေပြီး အသံတော်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာသမျှ စကား ရပ်တိုင်းဟာ အမှီးဖြစ်လို့ မရအောင် တန်ဖိုးကြီးမားလှပါတယ်။

တကယ်တော့ လောကကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲကျယ်ကျယ်စကြ- ဝဋ္ဌာကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အနန္တဖြစ်ဖြစ်၊ ချုပ်လိုက်ရင်တော့ ‘သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ အနိစ္စာ’ထဲမှာ အကျုံးဝင်သွားတာချည်းပါပဲ။ အလုံးစုံသော ပြုပြင် စီရင်အပ်သော တရားတို့သည် မမြဲမြံသောရှိသည်ဆိုတာကို ဘုရားရှင်သာ အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။

ကိုယ်က အဂ္ဂသာဝကလည်းမဟုတ်၊ မဟာသာဝကလည်းမဟုတ်၊ ယုတ်စွအဆုံး ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူတုန်းက ပေါခဲ့တဲ့ ပကတိသာဝကလည်း မဟုတ်ပါဘဲ နှောင်းခေတ်မှာမှ လူလာဖြစ်ရပြီး အင်မတန်သဒ္ဓါတရား ထက်ထက်နဲ့ကြိုးစားမှ တရားတော်ကို သိမြင်စံစားခွင့် ရနိုင်မယ့် နေယျ ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစားထဲ ရောက်နေရလေတော့ သည်လောကီနက်နဲအတိုက်ခံတဲ့ တရားတော်ကြီးကို အပြည့်အဝ သိမြင်စံစားခွင့်ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ် နိုင်ပါ့မလဲ။

အလုံးစုံသော တရားတွေဟာ မမြဲဘူး၊

အလုံးစုံသော တရားတွေဟာ ဒုက္ခတွေချည်းပဲ၊

အလုံးစုံသော တရားမှန်သမျှ အမှီးမရတာချည်းပါပဲ ဆိုတာ စာနဲ့ချရေးပြလိုက်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ နားလည်နိုင်သလို ထင်ရပေမယ့် ဘုရားရှင် သိစေချင်တဲ့တရားနဲ့ အနှစ်သာရအပေါ် ဉာဏ်သက်ဝင်နိုင်ဖို့ ဆိုတာက အခက်သားလား။

ဟောစော်ညွန့်ပြလိုက်သူက သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင်၊ အတုမရှိ ဘုရားရှင်။ နားထောင်နေရသူက ဘုရားရှင် ပရိမ္မိန္ဒာနုပြတော်မူပြီး နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀)ကျော်မှ တရားနိုးလူလာဖြစ်ရတဲ့သူ။ ပကတိသာဝကအဖြစ် သမုတ်ခံဖို့တောင် အတော်ကြိုးစားမိုးဦးမှာ။ သည်မှာတွင် ကိုယ့်ထက်လူဖြစ် စော၊ တရားကျင့်စောပြီး ပကတိသာဝကစာရင်းဝင်သွားတဲ့ ဆရာအရှင် သူမြတ်တွေရဲ့ တစ်ဆင့်ခံ အဆုံးအမတွေကိုတောင် ဉာဏ်နဲ့မီအောင် မနည်း လိုက်နေရတော့တာ။

ဆရာအရှင်သူမြတ်တွေကလည်း ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံပြီးသကာလ ဆိုက်ရောက်ခဲ့တဲ့ အသိဉာဏ်နယ်ပယ်ကနေပြီး ကိုယ်အကျင့်သန့်ရာအလိုက် ဟောကြား ပြောကြား ဆုံးမကြလေတော့ ဉာဏ်နဲ့ တဲ့ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမတွေအနေနဲ့ “တစ်ခုတည်းသောလမ်း၊ တစ်ကြောင်း

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၂၃၈၀၆၀၃
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၁၇၆၀၆၀၃

တည်းသောလမ်းကို မမြင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ သူဆရာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပညတ်ကို ရှေ့တန်းတင်ရင်းက လမ်းတွေအများကြီးလို့ ထင်နေကြလေရဲ့။

ဒါဟာ တရားရဲ့၊ တရားအားထုတ်တဲ့နယ်ပယ်မှာ ယောဂီတိုင်း ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပါပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင်တော့ ဘာမျှမဖြစ်လောက်ပါဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ့်တကယ် ဖုန်းဝင်ခါနီး ကျရင် စိတ်ထဲမှာ ငုပ်နေတဲ့အစွဲဟာ သိသိသာသာ လာတားပါလိမ့်မယ်။

ငါ့ဆရာကလွဲလို့ ဘယ်ဆရာရဲ့တရားမျှ အဆင်မပြေပါဘူး ဆိုတဲ့ အစွဲဟာ လောကကြီးသုံးပါးရဲ့ တစ်ဆူတည်းသော ဆရာအရှင် ဖြစ်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို မေ့မိလိုက်တာနဲ့ တူနေပါတယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ ဗုဒ္ဓစက္ခု ရှိတော်မူတဲ့အတွက် သတ္တဝါတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒ အသာစရိုက်နဲ့ ဣန္ဒြေ အနုအရင့်တွေအပေါ်မှာကြည့်ပြီး တပည့်ဒကာတွေရဲ့ ဉာဏ်အဆင့်အတန်းနဲ့ လျော်ညီတဲ့ တရားတွေကို နေရာအမျိုးမျိုးအချိန်အမျိုးမျိုးမှာ ဟောခဲ့တာတွေကို အရှင်အာနန္ဒာက မှတ်ထားခဲ့သမျှ စုပေါင်းပြီး သင်္ဂါယနာမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ လိုက်တာ ဓမ္မက္ခန္ဓာ (၈၄၀၀၀)ဆိုတဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ သည် အထဲကမူ ပကတိသဘာဝ ဆရာအရှင်တွေဟာ ကိုယ်အားသန်ရာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရင်း ကိုယ်သိခဲ့သလို ဟောခဲ့ကြတာပါ။ ဆရာအရှင်တွေရဲ့ ဉာဉ်၊ စရိုက်၊ ပါသနာ၊ ပါရမီတွေ မတူကြသလို၊ သူ့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြတဲ့ ဓမ္မက္ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတွေလည်း မတူကြဘူးပေါ့။ သည်တော့ ဟောတရားတွေ ဟာလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မူကွဲသလိုထင်ရတော့မှာပေါ့။

ငါကြောင့်မို့ အရင်းအမြစ်အစိတ်ရောက်အောင် ဉာဏ်ကို ဆန့်ကြည့် ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့စကားကို နားထောင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာအရှင် အဆူဆူရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့သတိရ၊ ကြည့်ညှိတတ်ဖို့ပဲ လိုပါ တယ်။ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေကို ကိုယ်နားလည်လွယ်အောင် လက်ဆင့် ကမ်းအမွေပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို အာရုံပြုပြီးရင်တော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။

ငါ့ဆရာအရှင်ဟာ မြတ်နိုးဖွယ်ရာကြီးပါလား။ ဂုဏ်ဒြပ်တွေဟာ နီးကျူးလို့ မကုန်နိုင်အောင်ပါပဲလား၊သူများတွေနဲ့ မတူနိုင်ပါလားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အပေါ်မှာ တသသဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကြီးဟာ သမုဒယသစ္စာနယ်ပယ်မှာပဲ ရှိနေ ပါသေးလားဆိုတာကိုလည်း မြင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

ဘုရားရှင်ဟာ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် တွယ်တာမြတ်နိုးတဲ့ စိတ်ကို မပြောနဲ့၊ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်း အကျင့်တရားတွေကိုပင်လျှင် မြစ်ထဲမှာ ရေနစ် မလို့ဖြစ်နေတာနဲ့မှာ မခိုမဖြစ်လို့သာ အမှီပြုရတဲ့ ခွေးသောကောင်ပုပ်နဲ့ တင်စား ပြောဆိုခဲ့ပြီး နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တဲ့အခါ ထားခဲ့ ရမှာအတွက် ဗျာဓိများကြဖို့ ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါတယ်။

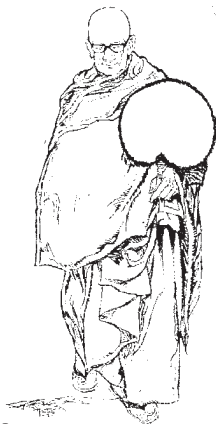
သည်လိုပြောလိုက်ပြန်တော့ အဓိပ္ပါယ်ကောက်လွဲပြီး ပရမတ်အစွန်း ရောက်တယ်လို့ အထင်ခံရတတ်ပြန်ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ဆရာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂလ ပညတ်ကိုလည်း မပယ်ပါနဲ့။ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း သတိရပါ။အောက်မေ့ပါ။ ဆရာကျေးဇူးကို အကျင့်တရားနဲ့ပဲ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါ။ သို့ပေမယ့် သူ့ ဝေနေယျသူအုပ်စု၊ သူ့အကြောင်း အကျိုးအဆက်နဲ့ ရှိခဲ့ကြတဲ့ သူတစ်ပါး

တွေရဲ့ ဆရာကိုလည်း မပုတ်ခတ်ဖို့၊ မဝေဖန်ဖို့၊ အပြစ်မပြောဖို့၊ ကိုယ့် ဆရာနဲ့လည်း မနှိုင်းယှဉ်ဖို့ရာ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။

ဆရာဆိုတဲ့ ရှေ့မှာ 'ငါ' တွေ၊ 'သူ' တွေတပ်လိုက်ရင် ကွဲ ပြားမှုတွေ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး သံဃာသင်းခွဲတဲ့ သဘောသက်ရောက်သည် အထိ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေ ကျူးလွန်နေမိရင် မဂ်ပေါက်၊ ဖိုလ် ဝင် နိဗ္ဗာန်မြင်နိုင်ဖို့တွေကို ကြိုးစာ သော အတားကြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ် ဆိုတာ သတိကြီးစွာထားကြစေချင် ပါတယ်။

ဘယ်နေရာက ဘယ်ဆရာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာတရားကိုပဲ ဟော ဟော၊ မူလတရားပိုင်းရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးရဲ့ တရားတွေပါလားဆိုတာကို အာရုံပြု နှလုံးသွင်းတတ်ရင် စိတ်ဟာ တရား နဲ့ ထိတွေ့ဖို့ အတော်အဆင်ပြေသွား ပါပြီ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေ ကို တစ်ဆင့်ဟောဖော်ညွှန်ပြပေးတဲ့ ဆရာအသီးသီးကိုလည်း ကျေးဇူး တင်တတ်လာရင် ကျေးဇူးကို သိတတ် တဲ့ စိတ်ကြောင့် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ ပြီး တရားတော်တွေကို ပိုပြီးအဆင့် မြင့်မြင့် သိခွင့်ရလာမှာပါ။

တကယ်တော့ လောကမှာ မြတ်နိုးစရာဆိုတာ တစ်ခုမျှမရှိပါ လားဆိုတာ အနိစ္စသဘောကို အမြဲ ထင်ဟပ်ပြနေတဲ့ သင်္ခါရတရားတွေ ကို အဆင့်မြင့်ဉာဏ်နဲ့ သိမြင်လာမှ အဓိပ္ပါယ်သက်ဝင်လာမှာပါ။ အဲဒီ အခါ ငါမရှိ၊ ငါ့ဆရာလည်းမရှိ၊သူ ဆရာသမားလည်း မရှိ။ အားလုံး သင်္ခါရတွေချည်းပါလားဆိုတာကို ဉာဏ်က လက်ခံပြီးရင် လက်ခံနေမိ မှာပါ။

လောကဓံတရားတော်

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

(ယခင်လမ္ဗအဆက်)

ဆင်နွှဲလွှတ်မြောက်သည်
ဧဝံ၊ ဤဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း၊
အနုရောဓ-ဝိရောဓ-ဝိပ္ပဟိနော၊
လိုက်လျောနှစ်သက်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်
ဆန့်ကျင်ခြင်းကို ပယ်သော။ သော၊
ထိုသို့သော ဘုရားတပည့်သည်။
ပရိမုစ္ဆတိ ဇာတိယာ၊ ဘဝအသစ်

ဖြစ်ခြင်းမှ လွတ်မြောက်၏။ ဧရာယ
မရဏောနု၊ အိုခြင်း သေခြင်းမှ လွတ်
မြောက်၏။

ခုနုက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း
လာဘ်ရတာနောက် လိုက်ပြီးတော့
လည်း နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မနေ
ဘဲ၊ လာဘ်မရတာနဲ့လည်း ဆန့်ကျင်
ပြီး စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းမနေဘဲ ရှု
သင့်တဲ့ ရုပ်နာမ်တရားကို မပြတ်

သပ္ပာယ်စာစု

ရှုနေတဲ့အတွက် အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တသဘောတွေကို အမှန်အတိုင်းသိပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန် ကိုမျက်မှောက်တွေ့မြင်သွားတယ်။ အဲဒီလိုတွေ့မြင်တဲ့အခါ ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းမလွတ်မြောက်သွားတယ်။ မဂ်ဉာဏ်၄-ပါးထဲက သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လျှင် အပါယ်ဘဝတွေ ခုနစ်ဘဝထက်အလွန် ဖြစ်ရမည့်ဘဝတွေ အကုန်ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီဘဝတွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ဘဝအသစ်ဖြစ်ရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ သေရခြင်းတွေမှ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ သကဒါဂါမိမဂ်ဖြင့် နှစ်ဘဝထက်အလွန် ဖြစ်ရမည့် ဘဝတွေ ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် သကဒါဂါမိမှာ နှစ်ဘဝထက်အလွန် ဖြစ်ရမည့်ဘဝတွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဇာတိ၊ ဇရာ၊မရဏတွေမှ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ အနာဂါမိမဂ်ဖြင့် တစ်ဘဝထက်အလွန်ဖြစ်ရမည့်ဘဝတွေ ငြိမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် အနာဂါမိတွေမှာ တစ်ဘဝထက်အလွန်ဖြစ်ရမည့် ဘဝတွေနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏတွေမှ လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ရဟန္တာမှာတော့ ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်း လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဇာတိ၊ ဇရာ၊မရဏအလုံးစုံမှ အပြီးအငြိမ်း လွတ်မြောက်သွားတယ်။ အဲဒီလို လွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သောကေ ဟိ ပရိဒေဝေဟိ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရခြင်း၊ ငိုကြွေးရခြင်းတို့မှ၊ ပရိမုစ္ဆတိ၊ လွတ်မြောက်၏။ ဒုက္ခေဟိ ဒေါဗန္ဓုသေဟိ၊

ဆင်းရဲခြင်း နှလုံးမသာခြင်းတို့မှ လွတ်မြောက်၏။ ဥပါယာသေဟိ၊ စိတ်နှလုံး၏ ပြင်းစွာပူပန်ရခြင်းတို့မှ လွတ်မြောက်၏။ ပရိမုစ္ဆတိ ဒုက္ခသ္မာတိ၊ ဆင်းရဲဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်သည်ဟူ၍။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရားဧကန်ဟောဆို၏လို့လည်း ဟောတော်မူပါတယ်။

အဲဒီစိုးရိမ်ခြင်းစသည်မှ လွတ်မြောက်တဲ့ အကျိုးတွေက ယခုမျက်မှောက်ဘဝကတည်းက စပြီး ရနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် လာဘ်ရခြင်း၊ မရခြင်းများကို အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဓမ္မတွေပဲလို့ ဆင်ခြင်ပြီး သဘာကျထားရင် အဲဒီလာဘ်ရခြင်း စသည်နှင့်စပ်ပြီး စိုးရိမ်ခြင်းစသည် မဖြစ်ရဘူး။ အထူးအားဖြင့် ရပြီးသားပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်းလို့ ကြံတွေးပြီး စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းလည်း မဖြစ်ရဘူး၊ နှလုံးမသာယာခြင်းလည်း မဖြစ်ရဘူး။ စိတ်နှလုံး၏ ပြင်းစွာပူပန်ခြင်းလည်း မဖြစ်ရဘူး။ ငါဆင်ခြင်ထားတဲ့အတိုင်း မမြဲတာတွေ၊ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တတ်တာတွေ၊ ပျက်စီးတတ်တာတွေမို့ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားတာပဲ စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်းပြီး သည်းခံနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းနှင့် အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက် စသည်ဖြင့် ကိုယ်ဆင်းရဲတွေလည်း မဖြစ်ရဘူး။ နှလုံးမသာဖြစ်ဖို့ ကြံတွေးတဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲဒီစိတ်ကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်လိုက်တာနဲ့

ငြိမ်းသွားတယ်။ အကယ်၍ နှလုံးမသာတဲ့ စိတ်ဖြစ်လာတောင် အဲဒီစိတ်ကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်လိုက်တာနဲ့ ငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း အစရှိသော ဆင်းရဲတွေမှ ယခုမျက်မှောက်မှာလည်း လွတ်မြောက်နေတတ်ပါတယ်။ လုံးဝမလွတ်မြောက်သေးတောင် သက်သာရာတော့ အများကြီးရနေတတ်ပါတယ်။ ဒီလို လွတ်မြောက်နိုင်တာကို ရည်ပြီးတော့ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာလည်း-

သောကကင်းရေး
အကောင်းဆုံးနည်း

အယံ မဂ္ဂေါ၊ ကာယ ဝေဒနာ စိတ္တ ဓမ္မတို့ကို အမှတ်ရမှုသတိပဋ္ဌာန ၄-ပါးဟူသော ဤလမ်းခရီးသည်။ သောကပရိဒေဝါနံ သမတိတ္ထမာယ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ရန် အလို့ငှာ။ ဧကာယနော မဂ္ဂေါ၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း၊ တစ်ခုတည်းသောလမ်းပါပေတည်း။ ဒုက္ခဒေါဗန္ဓုသာနံ အတ္တဂါမာယ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းကွယ်ပျောက်ရန် အလို့ငှာ။ ဧကာယနော မဂ္ဂေါ၊ တစ်ကြောင်းတည်းသောလမ်း၊ တစ်ခုတည်းသောလမ်းပါပေတည်းလို့ ဟောထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမှတ်ရမှုသတိတရားနဲ့ ရှုမှတ်နေတဲ့ ဆလုံပဟာသောကကင်းဝေး နေနိုင်ရေးဆိုတဲ့နည်းတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးနည်းပါပဲ။ ဒီလိုရှုမှတ်နေခြင်းဖြင့် နောက်

ဆုံးမှာ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်ပြီး ဆင်းရဲဟူသမျှမှ လုံးဝလွတ်မြောက် သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် “ပရိစ္ဆ တိ ဒုက္ခသွတ် ဝဒါမိ-ဆင်းရဲဟူ သမျှမှ လွတ်မြောက်သည်ဟု ငါ ဘုရား ဧကန်ဟောတော်မူတယ်”လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဝန်ခံတော်မူပါ တယ်။

ယခု ပြောလာခဲ့တာဟာ လာဘ်ရခြင်း၊ မရခြင်းဆိုတဲ့ လော ကဓံတရား ပထမတစ်စုံနှစ်ပါးပြီး အ ကြား အမြင်ရှိတဲ့ ဘုရားတပည့်မှာ အမှန်အတိုင်း ဆင်ခြင်ပြီး ဆင်းရဲ ဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်သည်အထိ အကျိုးရသွားပုံကို ပြဆိုတဲ့စကား တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ လောကဓံ တရား ၃-ခုနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဆင်ခြင် ပုံ၊ အကျိုးရပုံတွေကိုလည်း နည်းတူ ပဲ သိနိုင်ပါတယ်။ ယခုအကျဉ်းချုပ် လောက်ပဲ ပြောသွားမယ်။

**အခြေအရံ ရှိ-မရှိနှင့်စပ်၍
ဆင်ခြင်ပုံ**

အကြားအမြင်ရှိတဲ့ ဘုရား တပည့်ဟာ အခြေအရံနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အခါလည်း အဲဒီအခြေအရံနဲ့စပ်ပြီး “မမြဲဘူး၊ ဒီလိုချည်း ပြည့်စုံနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခြေအရံကို အကြောင်း ပြုပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နိုင်တဲ့အထက် ဒုက္ခ-ဆင်းရဲပဲ။ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန်သွားနိုင်တယ်” စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ရပါတယ်။ ကိုယ့် အခြေအရံနဲ့ကိုယ် စောစောကတည်း က တခြားစီလည်း ခွဲပြီးကြည့်ထား ရတယ်။ လင်-မယား၊ သားသမီး၊

တပည့် ပရိသတ်တွေနဲ့ ခွဲပြီး ဆင် ခြင်ကြည့်ရတယ်။ မင်္ဂလာမရှိဘူးလို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ ဒါက မင်္ဂလာပဲ။ အဲ ဒီလို စောစောကတည်းက ခွဲကြည့် ထားတဲ့သူမှာ အကြောင်းမညီညွတ် လို့ ကတူ တပြား ဖြစ်ကြရလို့ရှိရင် သည်းခံနိုင်တယ်။ သက်သာရာရ တယ်။ အခြေအရံမဲ့တဲ့အခါလည်း အဲဒါကို အနိစ္စစသည်ဖြင့် ဆင်ခြင် ရတယ်။ ဒီလိုချည်း အခြေအရံမဲ့နေ မှာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းညီညွတ် တဲ့အခါ အခြေအရံတွေကို ရဉ်းမှာ ပဲ။ အခြေအရံရှိရင် အခြေအရံကို အကြောင်းပြုပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက် ရတာလည်းရှိတယ်။ အခြေအရံမရှိ တော့ အဲဒီလိုဆင်းရဲဒုက္ခမရောက်နိုင် ဘူး။ တစ်ကိုယ်တည်းနေရရင် လွတ် လပ်ပြီး ချမ်းသာတယ် စသည်ဖြင့် သင့်လျော်အောင် ဆင်ခြင်ရတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့သူမှာ အခြေ အရံရှိခြင်း မရှိခြင်းနဲ့စပ်ပြီး နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်း ခြင်းတွေ အလွန်အကျွံ မဖြစ်ရဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအခြေအရံရှိခြင်းမရှိ ခြင်းက ကောင်းတဲ့စိတ်ကို မလွှမ်းမိုး နိုင်ဘူး။ ဘာဝနာကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ အတွက် ခွါရ ဖိ-ပါးက ဖြစ်တိုင်း သာ ရုပ်-နာမ်တွေကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ထင်မြင်အောင်ရှုပြီး ဆင်းရဲ ဒုက္ခဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်သွားနိုင် ပါတယ်။

ကဲ့ရဲ့ ချီးမွမ်းနဲ့စပ်၍ ဆင်ခြင်ပုံ
အချီးမွမ်းခံရတဲ့အခါလည်း “ချီးမွမ်းတယ်ဆိုတာ မြတာမဟုတ် ဘူး၊တော်တော်ကြာရင် ယခု ချီးမွမ်း နေတဲ့သူတွေကပဲ ကဲ့ရဲ့ချင် ကဲ့ရဲ့မှာ ပဲ။ အချီးမွမ်းခံရတဲ့ ငါဆိုတာလည်း ရုပ်နာမ်မျှပဲ။ အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊ဝိပရိဏာမ မေဃသဘောမျှပဲ” စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင် ရတယ်။ အဲဒီလိုဆင်ခြင်ရင် အလွန် အကျွံ တက်ကြွဝမ်းမြောက်ခြင်း မဖြစ်ဘူး။ နောင်တစ်ချိန်မှာ အကဲ့ရဲ့ ခံရပေမယ့် သည်းခံ နိုင်တယ်။ အကဲ့ရဲ့ခံရတဲ့ အခါလည်း “ကဲ့ရဲ့ခြင်း ဆိုတာ အမြဲတည်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကြာရင် မေ့ပျောက်သွား မှာပဲ။ ယခု ကဲ့ရဲ့နေတဲ့သူတွေက ပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ ချီးမွမ်းချင် ချီးမွမ်းမှာပဲ။ ကဲ့ရဲ့ခံရတဲ့ ငါဆိုတာ ကလည်း ရုပ်နာမ်မျှပဲ။ အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ မေဃသဘောမျှပဲ။ ကိုယ့် မှာ အပြစ်မရှိရင် အများက ကဲ့ရဲ့ပေ မယ့် ဘာမျှအကျိုးမယူတတ်နိုင် မနစ် နာနိုင်ဘူး။ အပြစ်ကင်းဖိုကသာ အ ရေးကြီးတယ်” စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင် ရတယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်ရင် အကဲ့ ရဲ့ ခံရတဲ့အတွက် အလွန်အကျွံ စိတ် ပျက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါ ကြောင့် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်တယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေ ထင်မြင်အောင် ရှုပြီး ဆင်းရဲဟူသမျှ မှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

ချမ်းသာဆင်းရဲနဲ့စပ်၍
ဆင်ခြင်ပုံ

အလိုရှိတာတွေကို ရပြီး
အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်နေရလို့ ချမ်း
သာနေတဲ့အခါ အဲဒီချမ်းသာကို “ဒီ
လိုချည်း အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေမှာ
မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့
အခါ ဒီချမ်းသာတွေ အကုန်ပျောက်
ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခလည်း ရောက်လာ
နိုင်တယ်။ ယခုကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ
နေပေမယ့်လို့ တော်တော်ကြာရင်
မကျန်းမာဖြစ်ခြင်း ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်
လာနိုင်တယ်။ ချမ်းသာသူဆိုတာ
ကလည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ
ဓမ္မပဲ။ ချမ်းသာနေတဲ့ ငါ ဆိုတာက
လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အတ္တန္တ ရုပ်
နာမ် သဘောမျှပဲ။ ချမ်းသာဆိုတာ
သူရှိနေတုန်း ကောင်းပေမယ့် သူမရှိ
တဲ့အခါကတော့ မနေ့သာ၊ မထိုင် သာ
ဖြစ်အောင် ဆင်းရဲစေတတ်တဲ့
သဘောပဲ။” စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ရ
တယ်။ အဲဒီလို ဆင်ခြင်ထားရင်
အဲဒီချမ်းသာပျောက်သွားလို့ ဆင်းရဲ နဲ့
တွေ့ရတဲ့အခါလည်း သည်းခံနိုင်
တယ်။ စိတ်ဆင်းရဲသူသက်သာတယ်။
နောက်ပြီးတော့ အကြောင်းမညီ
ညွတ်လို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့
အခါလည်း ဒီလိုဆင်ခြင်ရတယ်။ “ဒီ
ဆင်းရဲကို ဒီလိုချည်း အမြဲတမ်းတွေ့
နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်က အ
ကျိုးပေးလို့ အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့
အခါ ချမ်းသာကိုလည်း တွေ့ဦးမှာ
ပဲ။ ဒီဘဝမှာ မချမ်းသာတောင်
နောင်ဘဝကျတော့ ချမ်းသာသွားမှာ

ပဲ။ ဒီဆင်းရဲဒုက္ခဟာလည်း အနိစ္စ၊
ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမဓမ္မပဲ။ ယခု ငါပြု
ထားတဲ့ ကုသိုလ်တွေကြောင့် ယခု
ဘဝတွင်လည်း မကြာမီအတွင်း တစ်
မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲပြီး ကောင်းစား
ချမ်းသာသွားနိုင်တယ်။” စသည်ဖြင့်
ဆင်ခြင်ရတယ်။ ဒီလိုဆင်ခြင်နေရင်
ကိုယ်ဆင်းရဲကို တွေ့နေရပေမယ့်
စိတ်ဆင်းရဲအဖြစ် သက်သာနိုင်ပါ
တယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာရင်လည်း အဲဒီ
စိတ်ဆင်းရဲကို စူးစိုက်ပြီး ရှုမှတ်ရ
တယ်။ သမာဓိဉာဏ်အား ကောင်း
နေတဲ့အခါဆိုရင် တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်
လောက် ရှုမှတ်ရုံနဲ့ အဲဒီစိတ်ဆင်းရဲ
ဟာ ပျောက်ပြီး ချမ်းသာသွားနိုင်ပါ
တယ်။

အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဆေးနည်း

သူတစ်ပါး၏ ပယောဂ
ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ
အခြားနည်းဖြင့် ပြုပြင်စရာ မရှိရင်
အဲဒီ ဒုက္ခဝေဒနာကိုပဲ စူးစိုက်ပြီး
ရှုမှတ်နေရတယ်။ အဲဒီလိုရှုမှတ်နေ
ရင် ဒုက္ခဝေဒနာဟာ ပျောက်လည်း
ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်။ လုံးလုံး
မပျောက်တောင် သက်သာနေတတ်
ပါတယ်။ မသက်သာအောင် စိတ်
ဆင်းရဲမှု မဖြစ်နိုင်တဲ့အထွက် အဲဒီ
ကိုယ်ဆင်းရဲတစ်မျိုးကိုသာ ခံရတယ်။
အဲဒီ ကိုယ်ဆင်းရဲကို မရှုနိုင်ရင်တော့
“ငါ့ကို ဘယ်သူတွေက မတရား နှိပ်
စက်တယ်။ ငါ့နှယ် ကံဆိုးလိုက်တာ၊
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခြင်း” စသည်ဖြင့် ကြံ
စည်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲတွေလည်း များ

စွာ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကို မြတ်စွာ
ဘုရားက “ဆူးနှစ်ချောင်းစူးတာနဲ့
တူတယ်” လို့ ဥပမာပေးထားတယ်။
ဥပမာ အကျယ်ကတော့
လူတစ်ယောက်မှာ ဆူးစူးတယ်ဆိုပါ
တော့၊ အဲဒီဆူးကို အခြားဆူးတစ်
ချောင်းနဲ့ထိုးပြီး ထွင်တဲ့အခါ အဲဒီ
နောက် ဆူးကလည်း အသားထဲမှာ
ကျိုးပြီး ကျန်နေရင် ပထမဆူးကြောင့်
လည်း နာနေတယ်။ ဒုတိယ ထွင်
တဲ့ဆူးကြောင့်လည်း နာနေတယ်။ နှစ်
နာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုပဲ မရမ
မှတ်နိုင်တဲ့သူမှာ သူ့အလိုလိုဖြစ်ပေါ်
လာတဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲကလည်း နှိပ်
စက်နေတယ်။ အဲဒီကိုယ်ဆင်းရဲကို
သည်းမခံနိုင်တဲ့အထွက် နောက်ထပ်
ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်ဆင်းရဲကလည်း
နှိပ်စက်နေတယ်။ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်
ဆင်းရဲ နှစ်မျိုးလုံး၏ အနှိပ်စက်ကို
ခံနေရတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိုယ်
ဆင်းရဲကို ရှုမှတ်နိုင်တဲ့သူမှတော့
နောက်ထပ် စိတ်ဆင်းရဲမဖြစ်ရဘူး။
ကိုယ်ဆင်းရဲတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ခံစား
ရတယ်။ အဲဒါဟာ ဘုရားရဟန္တာနဲ့
တူနေတာပဲ။ ဘုရားရဟန္တာများမှာ
အပူအအေး၊ ခြင်္သေ့မှက်ကို ကြံခြင်း
စသည်ကြောင့် ကိုယ်ဆင်းရဲကတော့
ရှိတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဆင်းရဲက
တော့ မရှိဘူး။ အဲဒီ ကိုယ်ဆင်းရဲ
တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ခံစားရတယ်။
အဲဒါလိုပဲ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကိုယ်ဆင်းရဲ
ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှုမှတ်နိုင်ရင်
စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ ငြိမ်းနေ
တတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်ဆင်းရဲ
တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ခံစားရတဲ့

အထွက် သက်သာတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှုမှတ်ပြီး ပယ်ရတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်နည်းဟာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ဆေးနည်းပါပဲ။ စောစောက အချိုးကျအောင် ရှုမှတ်လေ့လာထားတဲ့ သူတွေမှာ သေလုနီးပါး ကြီးကျယ် ပြင်းထန်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေကို တွေ့ရတဲ့အခါ ဒီနည်းဖြင့် ရှုမှတ်ပြီး သက်သာရာ ရသွားကြတာတွေ များလှပါပြီ။

ယခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အကြားအမြင်ရှိတဲ့ ဘုရားတပည့်မှာ ချမ်းသာသုခနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါလည်း သင့်လျော်အောင် ဆင်ခြင်နိုင် ချနိုင်တဲ့အတွက် အဲဒီချမ်းသာသုခက စိတ်ကို လွှမ်းမိုးပြီး မတည်ဘူး။ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါလည်း သင့်လျော်အောင် ဆင်ခြင်နိုင် ချနိုင်တဲ့အတွက် အဲဒီဆင်းရဲဒုက္ခက စိတ်ကို လွှမ်းမိုးပြီး မတည်ဘူး။ ဆင်ခြင်တဲ့၊ ရွတ်စိတ်ကသာ အဲဒီသုခ၊ ဒုက္ခကို လွှမ်းမိုးပြီး တည်နေတယ်။အဲဒီလောကဓံကို အနိုင်ရနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်းမြတ်တဲ့ ကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်မြဲဖြစ်ခွင့်ရနေတယ်။ ဖြစ်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသာသာ အားဖြင့် အမှန်အတိုင်း ထင်မြင်နိုင် အောင် ရှုမှတ် နိုင် တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်သန်တဲ့အခါမှာ အရိယမဂ္ဂ ၄-ပါးကို ရောက်ပြီး ဆင်းရဲဟူသမျှ လုံးလွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပုံကို မြတ်စွာဘုရား

က “ပရိနုစ္စတိ ဒုက္ခသ္မာတိ ဝဒါမိ-ဆင်းရဲဟူသမျှမှ လွတ်မြောက်သည်ဟု ငါဘုရား ဇနနိဟောတော်မူတယ်”လို့ ထုတ်ဖော်ပြီး ဝန်ခံတော်မူပါတယ်။

ယခု ပြောလာခဲ့တာဟာ လောကဓံရှစ်ပါးနဲ့စပ်ပြီး သင့်လျော်အောင် ဆင်ခြင်ပုံနဲ့ ဆင်းရဲဟူသမျှ လွတ်မြောက်ပုံအထိ အကျိုးရပုံတွေကို ပြောလာခဲ့တာပါပဲ။ ဒီတော့ လောကဓံ ရှစ်ပါးနဲ့စပ်ပြီး မဆင်ခြင်နိုင်ရင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်တတ်ပုံရော၊ ဆင်ခြင်နိုင်ရင် အကျိုးရပုံရော တော်တော်သွားပါပြီ။ ဒီလောကဓံတရားတွေဟာ လောကထဲမှာနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း မရှောင်မလွှဲနိုင်ဘဲ တွေ့ကြရကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားတောင်မှ တွေ့ရသေးကြောင်း၊မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိကြောင်း များကို နည်းယူပြီး သည်းခံနိုင်ရေးအတွက် ထုတ်ပြန်လောက်သာ လိုပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ခုနက ဆိုခဲ့တဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေကို ပြန်ကောက်လိုက်ကြဦးစို့။

လောကဓံတရား ဘုရားသော်လည်း မရှောင်နိုင်

- (၁) လာဘ်* ခြွေရံရချီးမွမ်းကြ၊ သုခ ဝမ်းသာမြဲ။ (ဆို)
 - (၂) ထိုလေးမျိုးမှ၊ ပြောင်းပြန်ကျ၊ လောက ဝမ်းနည်းမြဲ။ (ဆို)
 - (၃) လောကဓမ္မ၊ ရှောင်မရ၊ မုချ တွေ့စမြဲ။ (ဆို)
- လောကထဲမှာ နေတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် ဒီလောကဓံတရားတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတာချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူမျှ မရှောင်နိုင်ဘူး။ ကံကောင်းတဲ့သူတွေမှာ ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးတဲ့အခါ ကောင်းတဲ့လောကဓံ ၄-ပါးနဲ့ တွေ့နေကြတယ်။ ကံမကောင်းတဲ့ သူတွေမှာ အကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးတဲ့အခါ ဆိုးတဲ့လောကဓံ ၄-ပါးနဲ့ တွေ့နေကြရတယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်းတဲ့ လောကဓံတွေကိုတော့ အများက ကြိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလောကဓံတွေနဲ့ တွေ့ပါစေ၊ တွေ့ပါစေလို့ပဲ တောင့်တနေကြပါတယ်။ တွေ့ရအောင်လည်း ရှာကြနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေကတော့ လောကအနေနဲ့ဆိုရင် အရေးမကြီးဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ။ဆိုးတဲ့လောကဓံတွေကိုတော့ အလိုမရှိကြဘူး။ ကြောက်ကြတယ်။ရှောင်ပါစေ၊ လွှဲပါစေ၊ ယယ်ပါစေလို့ တောင့်တနေကြတယ်။ မတွေ့အောင်လည်း ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးလုံးတော့ မလွတ်နိုင်ဘူး။ တွေ့ကြရသေးတာပဲ။ အနည်းနဲ့ အများသာ ကွာခြားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ နည်းနည်းတော့ တွေ့ရသေးတာပဲ။အဲဒါကို ထောက်ဆကြည့်ရင် “ငါတို့လို သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဆွဲဘဲနေပါမလား”လို့ ဆင်ခြင်ပြီး အတော်အတန်တော့ သည်းခံနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဆိုးတဲ့ လောကဓံတွေနဲ့ တွေ့ရပုံကို ယခုဖော်ပြသွားပါမယ်။

□ ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

သစ္စာသိပ္ပံ အရေးအကြီးဆုံး

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

(ယခင်လမ္ဗအဆက်)

ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒုက္ခကို အရေးတကြီး ဟောမှ နိရောဓဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်မယ်။

ဒုက္ခကို မဟောလို့ရှိရင် နိရောဓကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ ဘယ်နှယ် နေသတုံး။မပြုနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာ

ပြီလား။

ကိုင်း ..ဒါဖြင့် အခုလှည့် ပတ်ပြီးသကာလ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကြီး ကို စက်ရဟတ်ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးနဲ့ ဆရာဘုန်းကြီးက ခင်ဗျားတို့ကို ပြ နေတာသည် ဪ ..ဒီဥစ္စာက ကြည့်ညှိဖို့ပြတာလား။ ငါတို့အဖြစ် ဆိုး သိအောင်လို့ ပြတာလား။အဖြစ် ဆိုးသိအောင် ပြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒီက ဒကာ ကြီးဦးမာဒင်က လှူဒါန်းတာတွေ၊ ဒီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်တွေက ဒါ တွေဟာ အိမ်မှာ မှန်ပေါင်သွင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ မှန်ပေါင်သွင်း ဖို့၊ ချိတ်ထားဖို့၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နဂိုကမှ ကျက် သရေမင်္ဂလာမရှိဘဲ၊ သမုဒယနဲ့ဒုက္ခ ချည်းပဲ။ ဘယ်ကကျက်သရေ ပါတုံး၊ ခင်ဗျားတို့ ပါကြရဲ့လား။

အဲဒါတွေ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေမသိတော့ တို့ဆရာကြီးက ဒီလို စီစဉ်လိုက်တယ်။ဒါတော့ တို့ကိုးကွယ် မှပဲဆိုတော့ ဒုက္ခနဲ့သမုဒယကိုးကွယ် တာ၊ ရိပ်မိပြီလား။ ဘာကိုးကွယ်တာ လဲ။ ဒုက္ခနဲ့သမုဒယ ကိုးကွယ်တာ။

ကိုးကွယ်ရမှာက မဂ္ဂနဲ့ နိ ရောဓ ကိုးကွယ်ရမှာ။မဂ္ဂကို ပွားများ ပြီး နိရောဓကို လက်အုပ်ချီရမှာ။

အခုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေ ဘာမဆို မှန်ပေါင်သွင်းပြီး အိမ် ချိတ်၊ ချိတ်ပြီးထားလိုက်တဲ့အခါကျ တော့ ကိုးကွယ်ရမည့် တရားလား၊ ဒီဥစ္စာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သံဝေဂယူရ

မည့် တရားလားဆိုတာ မဝေဖန်ကြဘူး။ မဝေဖန်တော့ ခက်ကုန်တာပေါ့။ သဘောကျပြီလား။

ဒါဖြင့် ကိုးကွယ်ရမှာလား။ သံဝေဂယူနေရမှာလား။ သံဝေဂယူနေရမှာကို ခင်ဗျားတို့ ဦးချလို့ရှိရင် လွှဲပါလိမ့်မယ်။

ဦးချလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒီစက်ဝိုင်းကိုသာ ဦးချနေကြမယ်ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် သမုဒယသစ္စာနဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကို ဦးချတာ။ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ဦးချချင်လို့ရှိရင် ချနည်းကလေးကိုတော့ နည်းနည်းပြောလိုက်ပါတယ်။

ဪ... ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟောလို့ သိရပေတယ်လို့။ သူ့ကျော်ပြီး ဟိုဘက်က ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရောက်အောင် သွားလိုက်။ သဘောကျပြီလား။

သူ့ကျော်လွန်ပြီးသကာလ ဘယ်သွားရမတုံး။ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးထံအောင် သွားရပါမယ်။

အင်း... သူပြောလို့ သိရပေတယ်။ သဘောကျပြီလား။ သူပြောလို့သိရပေတယ်ဆိုတော့ သူက ရှေးဦးစွာသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မို့ ကျေးဇူးရှင်တော့ ရှိမိုးတာပေါ့။ ဒါကို ရှိမိုးနေဖို့တော့ မလိုဘူး။ သဘောပါပြီလား။

ရှိမိုးနည်းကို ခင်ဗျားတို့ မနည်းသင်ရသေးတယ်။ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့၊ မဇ္ဈဉာဏ စကားကလေးက မကုန်ဘဲဖြစ်နေတော့ အားလုံး နားထောင်ပါ။ လူဟာ လူသံယောဇဉ် မစွန့်ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရပါမလား။ မရ

ပါဘူး။

နို့... ခင်ဗျားတို့က အခု ဘာတွေနဲ့ ပျော်ပိုက်နေကြသလဲ၊ မွေ့လျော်နေကြသလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်လို့ရှိရင်ဖြင့် သံယောဇဉ်မရှိရင် နေမဖြစ်ဘူး။

ခင် ဗျားတို့အဖော် က အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထနိပါတ်မှာ လာပါတယ်။ ‘တဏှာဒုတိယောပုရိသော’ တဏှာ အဖော်လုပ်နေတာ။ ဘာအဖော်လုပ်နေတာလဲ။ တဏှာအဖော်လုပ်နေတာ။

မရပါဘူး။ နိဗ္ဗာန်တော့ ထေးပါသေးတယ်။ မရနိုင်ဘူး။ တဏှာအဖော်လုပ်နေတာကိုး။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က အဖော်လုပ်စေချင်တာက ‘သဒ္ဓါ ဒုတိယာ ပုရိသဿ ဟောတိ ပညာ စေတံ ပသာသတိ’ ဆိုပြီး သဒ္ဓါနဲ့ ပညာ အဖော်လုပ်ပါကွာ။ ခင်ဗျားတို့ကလည်း တဏှာအဖော်လုပ်တယ်။ ဘုရားက ဘာတုံး။ သဒ္ဓါနဲ့ပညာ အဖော်လုပ်ပါလို့ သင်္ဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ဟောတယ်ဦးညွှန်ဦးရဲ့။ ဦးမြဲကြီး ဘာနဲ့အဖော်လုပ်နေသတုံး။ တဏှာနဲ့ အဖော်လုပ်နေတော့ နိဗ္ဗာန်ရပါမလား။ မရပါဘူး။

မရနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိုယ့်အဖော်နဲ့ ကိုယ် ခွဲဖို့ရာလည်း ငယ်ပေါင်းမို့ ခင်ဗျားတို့က အတော်ခက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ခက်နေသတုံး။ ငယ်ပေါင်းမို့ ခက်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေမှာ အလုပ်ကလေးကို လုပ်လို့ရှိရင်ဖြင့် ငယ်ပေါင်းဟာ

လည်း ယာယီဖြတ် သွားမယ်။ ယာယီဖြတ် ကနေပြီး သကာလဒကာ၊ ဒကာမတို့ နောက်ကျတော့ သမုစ္ဆေဒဆိုတဲ့ အကြွင်းမဲ့ဖြတ်တာလည်း ရမယ်။

ဒါဖြင့် အလုပ်လုပ်မှဖြတ်မယ်ဆိုတာ တရားတစ်ပွဲလုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပါ။

ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ချက်ချမတုံး။ အလုပ်လုပ်မှ ဖြတ်မယ်။ ဆုတောင်းနဲ့ရော၊ မဖြတ်ပါဘူး။

ထမင်းစားတာ ခြိုးခြံရုံနဲ့။ မရပါဘုရား။ သက်သတ်လွတ်စားရုံနဲ့။ မရပါဘုရား။

မရပါဘူး။ ဒါတွေ အပိုတွေပါ။ ဒါတွေက ဖြစ်ကို မဖြစ်စေပါဘူး။ ရိပ်စိုပြီလား။

ဒီခန္ဓာငါးပါးကို၊ ဥပမာ- ဘုန်းကြီးက သဠာယတနကို ဟောနေတယ်။ နယတန စိတ္တာနုပဿနာကို ရှုပါဆိုလို့တော့ ဒီနေရာမှာ စိတ်ကလေး၏ ဖြစ်မှုပျက်မှု လာတိုင်းလာတိုင်း ဉာဏ်ကလေးက ရှုပေးပါ။ စိတ် လာတိုင်းလာတိုင်း ခင်ဗျားတို့က ဉာဏ်နဲ့ရှုပေးပါ။

ဉာဏ်နဲ့ရှုတဲ့အခါကျတော့ စိတ်သေတာ မမြင်ဘူးလား။ စိတ်သေတာလား။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ၏ ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သေတာလား။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သေတာပါဘုရား။

ဒါဖြင့် ကိုယ်သေတာပေါ့ဗျ။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘာတုံး။ ကိုယ်သေတာကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်မြင်အောင်ရှုပါ။ ကိုယ်ဒုက္ခရောက်

သုပ္ပမာဒ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

တာကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ မြင်အောင်ရှုရမယ်။ ကိုယ်သေတာကို ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်။

ဒါဖြင့် ကိုယ့်အသေကိုယ် မြင်တဲ့တရားဟာ ဝိပဿနာတရား။ ဝိပဿနာတရားဆိုတာ ရှုရမည့်တရားလား၊ ကိုယ့်အသေကိုယ်ကြည့်တဲ့တရားလား။ တော်တော်အရေးကြီးပါတယ်။

ဒါ ဝိပဿနာပင်ရင်းကို ပြောနေတာ။ ဝိပဿနာပင်ရင်းကို ပြောနေတယ်ဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခိုပ်မိပြီလား။

ဪ... ကျုပ်တော့ ကုသိုလ်ရအောင် ဝိပဿနာရှုဦးမယ်ဆိုရင် ရှုကိုမရှုနဲ့။ ကုသိုလ်ရချင်လို့ရှိရင် ရေအိုးစင်တည်လို့ ပြောထားတယ်။

ကိုယ့်အသေ ကိုယ်မြင်မှ သာလျှင် ဒီအသေကြီးကို နောက်ထပ်မလိုချင်တဲ့ဉာဏ်လာမယ်။ ကိုယ့်အသေမှ ကိုယ်မမြင်သေးရင် မလာပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုရားက စကစိတ္တာ သမာယုတ္တာ၊ မင်းတို့အသက်ဟာကွ၊ စိတ်ကလေးတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်တဲ့။ ပထမစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေတုန်း နောက်စိတ်မလာရင် ဘယ်နှယ်ဆိုကြမလဲ။ သေမှာပါ။ သေပြီဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်မချဘူးလား၊ ချပါတယ်။

အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အသက်တမ်းဟာ အင်မတန်ချွန်လှစွာသော အပ်ကလေးပေါ်မှာ မုန့်ညင်းစေ့ဖြစ်စေ၊ နှမ်းစေ့ဖြစ်စေ တင်လိုက်တာပေါ့။ နည်းနည်း အလုပ်အရား

ခံပါ့မလား။ မခံပါဘူး။ မခံ ပြတ်ကျတာပေါ့။

နောက်တစ်ခါ ဒီအပေါ်မှာ ဒီအစေ့မျိုးမရောက်ရင် သေပြီ။ သုသာန်သာရှိတော့။ ခင်ဗျားတို့ သက်တမ်းရှည်သလား၊ တိုသလား။

ဘယ်လောက် အသက်ရှည်သတုံးလို့ မေးလို့ရှိရင် ဘယ်သူပြောတာမျှ မယုံနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ လက်ဖျစ်တစ်ထွက် မရှည်ဘူး။ သက်တမ်းက

ဒီအထဲမှာ ခင်ဗျားတို့က ကတ်ကတ်သတ်သတ် ဩဇာသီး ဝါစရာမရှိလို့ ဘုဏ္ဍေ၊ ထစ်တွေကြားထဲက ဝါသလိုဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားတို့က ပျော်နေတာကိုး။ မဆိုးကြဘူးလား။ ဆိုးပါတယ်။

ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ဘုန်းကြီးများသည် အရင်းတွေလည်း ဖြစ်နေတာ ခင်ဗျားတို့ သက်တမ်းတိုတဲ့အထဲမှာဖြင့် ခင်ဗျားတို့က တဏှာအရေးနဲ့ မနုတ်လိုက်ပါနဲ့။

အသက်တမ်းက တိုရတဲ့အထဲ တဏှာကိစ္စတွေနဲ့ နုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျန်စရာမြင်သေးရဲ့လား။

ဒါဖြင့် နေ့တိုင်း ဘာလုပ်နေကြသတုံးအသက်တမ်းကို တဏှာနဲ့ နုတ်နေကြသလားလို့ မေးရင် ဘယ်နှယ်ဖြစ်မယ်။ နုတ်နေပါတယ်။

ဘုရားရှင်က လူ့ဘဝ ရခဲတယ်လို့ ဟောတော်မူသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့က ရတဲ့အထဲက အကုန်နုတ်ပစ်တော့ ဘာကျန်သေးသလဲ။

ဉာဏ်စခန်းကျန်သေးရဲ့လား။

ဒီလောက် ဆိုးဝါးနေတယ်ဆိုတာလည်း ပေါ့ပြီ။ ဦးမာဒင်တို့ မပေါ်သေးဘူးလား။ ခင်ဗျားတို့ဖို့ နုတ်ရဲ့ပေါ့ပေတယ်ဗျာ။

သမုဒ္ဒရာပင်လယ်ထဲ ထွန်တုံးကြီးတစ်ပေါက်တည်း ထွင်ပြီး သကာလ လွတ်လိုက်၊ ထွန်တံနဲ့လွတ်လိုက်၊ ကြုံမိစရာရော ရှိပါရဲ့လား။ လိပ်ကန်းကြီးကလည်း ဒီအထဲမှာလည်းလျှံပြီး အမောဖြေနိုင်ပါ့မလား။

အဲဒါ ဖြစ်စရာအကြောင်း မြင်သေးတယ်ကွ။ မင်းတို့ လူ့ဘဝရဖို့ ငါမမြင်ဘူးတဲ့။ သေသေချာချာဟောတယ် သစ္စသယုတ်မှာ။ မဟောဘူးလား။

ဒီထဲကနေ ဦးမြကြီးတို့ လမ်းသွားရင်း ဆုံးရှုံးလိုက်တာများ မြင်လိုက်ရဲ့မဟုတ်လား။ ဦးမြခင်ဗျား စောင်းဟောနေတယ်လို့ ပြောမနေနဲ့နော်။

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ အသက်တမ်းသည် အလွန်ဆိုးဝါးနေတဲ့အထဲက အင်မတန်ရခဲတဲ့ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားတို့ အလွဲသုံးစားလုပ်နေတာ။ ဒီဒကာ၊ ဒကာမတွေ အရင်းတွေပဲလို့ ဆိုရင် ဦးမာဒင် မငြင်းနဲ့တော့။ မှန်တယ်လို့ပဲ တာဝန်ခံရမယ်။ သဘောပါကြပြီလား။ ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီအချိန် သစ္စာသိအောင် ပြဖို့ရန် အရေးက ဘုန်းကြီးအရေး ...။

ခင်ဗျားတို့က ကိုယ့်သစ္စာကိုယ်ဖြင့်ဖို့ကိုယ်ဒုက္ခရောက်တာ ကိုယ်မြင်ဖို့အရေးဟာ ခင်ဗျားတို့အရေး။

ဘုရားသခင် ကြွလာရင်လည်း ဒီလိုပဲလမ်းညွှန်မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ နိဗ္ဗာန်ကို ထမ်းခေါ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မယူပါနဲ့။ သဘောပါလား။

ရာဟုလာသည် သူ့သားအရင်းဖြစ်ပါတယ်။ ရာဟုလောဝါဒသုတ်ဆိုပြီးသကာလ သူ့ကို ကျင့်ဖို့ သုတ်မပေးရဘူးလား။ ပေးပါတယ်။

အဲဒီသုတ် ကျင့်ပြီးတော့ လိုက်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ နိဗ္ဗာန်ထမ်းခေါ်နိုင်ရဲလား။ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ အကြင်လင်မယားတွေ၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ ချစ်ပါတယ်ခင်ပါတယ်ဆိုတာ လိုရင်းဒုက္ခသိမ်းတဲ့ဆီကျတော့ ပို့နိုင်ကြရဲလား။ မပို့နိုင်ပါဘူး။

ဒါဖြင့် မင်းတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လွမ်းအောင် ပြောနေတာ အပိုတွေပေါ့ကွ။ ရိပ်မိပြီလား။ တစ်ယောက်တစ်ယောက် လွမ်းအောင်ပြောနေတာ ဘာပါလိမ့်။

အဲဒီအပိုတွေကိုပင်လျှင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေက သွားရည်ကျနေတာ ခက်တယ်။ အတော်ဆိုးနေတာပဲ။ အပိုကို ဘာဖြစ်နေကြသလဲ။ ဒကာ၊ဒကာမတွေ ကျဖူးကြသလား။

မသိတုန်းကတော့ ကျတာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ဖြင့် ကျစရာမလိုပါဘူး။ လောကွတ်ဟာ လောကွတ်သာမှတ်ပါ။

တစ်ခါတည်း ဒကာမ'ပြောတာနဲ့ မင်းတို့ ဘာမှစရာရှိသလဲကွဆိုတာ အပါယ်စကားပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းကျွေးမယ်ပြောတာ။

အပါယ်ကျတာ လွတ်အောင်ပြောနိုင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား။ ထမင်းလည်း ကျွေးမယ်။ အဝတ်များများ ဆင်မယ်။ ဒါပဲပြောတယ်။

ယောက်ျားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ရှင်မလုပ်ချင်နေပါ။ ကျွန်မတို့လည်း ခြွေလက်နဲ့ပဲ ကျွေးနိုင်ပါတယ်။ မွေးနိုင်ပါတယ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ကလည်း တော်လိုက်တာ၊ဘဝများ အရထူးလိုက်တာလို့များ ထင်ချင် ထင်နေဦးမယ်။

စင်စစ်အားဖြင့် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ လောကွတ်တွေ၊ ခေါင်းကိုက်တာ တစ်ခုပျောက်အောင် လုပ်နိုင်ရဲ့လား။ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

အိုတာရော၊ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

နာတာရော၊ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

သေတာရော၊ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။

ဒါများယုံနေတာ အံ့သေး၊ ကျုပ်က အတော်ဆိုးဝါးနေတယ်ဆိုတာရော မပေါ်ဘူးလား။ ပေါ်လာပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ လူတွေပြောနေတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်။ သားသမီးက အမေမိဘပဲပြောပြော၊ခင်ပွန်းမက ခင်ပွန်းပဲပြောပြော၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အပိုအလုပ်တွေပဲ။ သဘောကျရဲ့လား။

အိုမူ၊ နာမူ၊ သေမူ တားနိုင်ကြရဲ့လား။ မတားနိုင်ပါဘူး။ အဲ

ဒီတော့ မတားနိုင်တော့ သစ္စာဖြင့်မှ၊ သစ္စာဖြင့်တဲ့ဉာဏ်ကမှ တားနိုင်တယ်။ ပေါ်ကြပြီလား။ ဘာကမှ တားနိုင်သလဲ။ သစ္စာဖြင့်တဲ့ဉာဏ်ကမှ တားနိုင်ပါတယ်။

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့အားကိုးရာအစစ် ဘာပါလိမ့်မလဲ။ သစ္စာဖြင့်တဲ့ဉာဏ်ပါ။ ဒါက အရေးကြီးတယ်နော်။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘာအရေးကြီးတယ် ...သစ္စာဖြင့်တဲ့ဉာဏ်အရေးကြီးပါတယ်။

သစ္စာဖြင့်တဲ့ဉာဏ် အရေးကြီးတယ်ဆိုတော့ ဘုရားက သူ့ကိုယ်တိုင် ဟောတော်မူခဲ့တာကိုး။ တခြားသော ဆရာတော်တွေလည်း ဟောလို့ ဘုန်းကြီးက ဖြည့်စွက်ရုံပဲ ပြောပါတယ်။

ငါလည်း သစ္စာမသိလို့ သံသရာထဲ ရှည်ခဲ့တယ်ကွ။ မင်းတို့လည်း မသိရင် ရှည်ဦးမှာပဲကွာဆိုတာ လိုရင်းစကားမှတ်ပါ။ သူလည်း သစ္စာမသိလို့ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့လည်း မသိရင်၊ သံသရာရှည်ဦးမှာပါ။

သံသရာရှည်တယ်ဆိုတော့၊ ခင်ဗျားတို့က သံသရာရှည်တယ်ဆိုတော့ စာသံပေသံပါနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အိုသေး၊ နာသေး၊ သေသေး၊ မဆုံးတော့ဘူးပြောတာ။ သံသရာရှည်တယ်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။ အိုသေး၊ နာသေး၊ သေသေး၊ မဆုံးတော့ဘူးလို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပြောရတယ်။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ရိပ်မိပြီလား။ ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် သံသရာ

သုမ္မာဒါ ခဗ္ဗရသမဂ္ဂဇင်း

ရှည်တာသည်ကားလို့ ဆိုလိုရှိရင်ဖြင့် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးမဆုံး တာကို ဆိုတယ်ဆိုတော့ အိုပြီးရင်း အိုရင်းပေါ့ဗျာ။

နာပြီးရင်း ...

အိုပြီးရင်း ...

အဲဒီအလုပ်တွေကို ခင်ဗျား တို့ ဘယ်သူက ဖေးသတုံးလို့မေး လို့ ရှိရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ ဆွေတွေ၊ မျိုးတွေကပေး တယ်။ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး ကို ...။

ဒါတွေခင်နေတော့ မဂ္ဂ သစ္စာက လာသေးရဲ့လား။ မလာ တော့ ခင်ဗျားတို့က သမုဒယသစ္စာ နဲ့ လက်ခံနေတာပဲ။

လက်ခံလိုက်တဲ့အခါကျ တော့ ဒါက သမုဒယသစ္စာဆိုတော့ ဒီဘက် ဒုက္ခသစ္စာ၊ သူကဆက်ပေး လိုက်တယ်။ သဘောကျပြီလား။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ တရားကို ယနေ့ဆုံးတော့မယ်ဆိုတာကို သေ သေချာချာ နားကြီးကြီးနဲ့ ထောင်ပါ။ ဘာနဲ့ ထောင်ရမလဲ။ နားကြီးကြီးနဲ့ ထောင်ရမှာပါ။

နားသေးသေးနဲ့ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ် နိဗ္ဗာန်ရောက်တယ်ဆို တဲ့ တရားကို မယုံနဲ့၊ မယုံနဲ့။ ကိုယ့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ကိုယ်ပြတ်မှ ရောက် တယ်ဆိုတာယုံ။

ဘယ်သူက ယုံတစ်ပွင့် နဲ့ တစ်ခါတည်း လှူပြည်၊ နတ်ပြည် အကြိမ်ကြိမ် ခံစား၍ နောက်ဆုံးပိတ် နိဗ္ဗာန်ဝင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မယုံ

နဲ့။

သစ္စာမမြင်ဘဲနဲ့ ဝင်ကိုမ ဝင်ဘူး။ ရှင်းပြီလား။ သစ္စာမမြင်ဘဲ နဲ့ နိဗ္ဗာန်မဝင်ဘူးဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သေချာပြီလား။

ဒါဖြင့် ဟိုဟာက သစ္စာ မြင်မှ နိဗ္ဗာန်ဝင်တယ်ဆိုတာကိုသာ လျှင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေက အမှန်ထားပါ။

ဒီပြင်ဟာတွေဟာ သစ္စာ မြင်တဲ့ စာတ်ထုပ်ကို (လ)ထိုးထား တယ်။ ဘရက်ကက်ညှပ်ပစ်တယ်။ အဲဒါမထည့်ဘဲ ဟောသွားတယ်။ တရားဟောကတည်းက လွဲနေပြီ။

သူ့ကို (လ)ထိုးပစ်ခဲ့တယ် ဆိုတော့ ဦးမြ သစ္စာမမြင်ဘဲနဲ့ ဘုရားရော ဖြစ်ရဲ့လား။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ် မဖြစ်ပဲဘူး။ နို့ ဘယ် နယ်ကြောင့် သူတို့က ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ဝင်တယ်လို့ ပြောရသတုံးဆို တော့၊ အို ..သစ္စာ မဟောမိလို့၊ သဘောကျပြီလား။

ဒါဖြင့် သစ္စာမှတစ်ပါး ကျုပ်တို့မှာ ကိုးကွယ်စရာ၊ ဆည်း ကပ်စရာ မရှိဘူး။

ဒါကြောင့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ညီတော် အာ နန္ဒာကို မှာတယ်။မင်း ဆွေမျိုးဥတ ကာတွေ၊ မင်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သနားလို့ ရှိရင်ဖြင့် သစ္စာသိအောင် လုပ်ပေးပါကွာ။

ငါ ..ဒါကို အရေးတကြီး မှာပါတယ်ဆိုတော့ လိုရင်းစကား ပြောတာ၊ ဒါပြောသွားတယ်။ ရှင်းပြီ လား။

နို့ ..ပန်းတပွင့်နဲ့ နိဗ္ဗာန် ရောက်တာတွေ ဘုရားမဟောခဲ့ဘူး လားဆိုတော့ ဟောခဲ့တာပေါ့တဲ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ မဟောဘဲတော့ ဘယ်ရှိမတုံး။ ငါ့ရှေ့တွင်တော့ အပါယ်မသွားစေနဲ့။ရော ..ပန်းတစ် ပွင့် လှူလိုက်ကွာ။ သုဂတိတော့ ပို့ လိုက်တယ်။ ကိုယ့် ရှေ့တွင် သေချင်းဆိုး သေတာ မကြည့်ချင်လို့၊ သဘောကျပြီလား။

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က တရားနာတယ်ဆိုပေမယ့် မချိန်တတ် တော့ဘူး။ ချိန်ခွင်ကလေး မပါတော့ သိပ်ခက်တယ်။ဧည့်ဝ် ..ဒီတရားက တော့ဖြင့် သစ္စာမှာ ဝင်တာအမှန်ပဲ။ ဒီပြင်ဟာတွေကတော့ သစ္စာကို သိဖို့ အမြဲအရံတွေပဲဆိုတာ ဝေဖန်သိရ မယ်။ ပေါ်ကြပြီလား။

ဒီပြင် ဒါနတရား၊ သီလ တရားတွေက ဘာတွေပါလိမ့်။ အမြဲ အရံတွေပါ။ တကယ်နိဗ္ဗာန်ယွန်းတိုင် ဝင်ရမှာကတော့ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးကတော့ ဒီအမြဲအရံတွေတော့ ခင်ဗျားတို့ နာ ဖူးကြပြီ၊ သိဖူးကြပြီ၊ ဘုန်းကြီးပြော ဖို့မလိုပါဘူး။ လိုရင်းပဲ ပြောပါမယ်။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့၊ ဘာပြောလိမ့်မယ် ထင်သတုံး။ လိုရင်းပဲ ပြောလိမ့်မယ် ဆိုတာ သေသေချာချာမှတ်ပါ။

ဆက်လက်စော်ပြပါမည်

ကိုယ်ပိုင်အစစ် လူ့အနှစ်

တိပိဋကဓရ(ယော)ဆရာတော်

ရှေးတုန်းက ပဲခူးဘက်မှာ ဆရာတော်ကြီး ဦးသီလဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အကျင့်သိက္ခာ အလွန်ကောင်းတယ်။ မေတ္တာလည်း အလွန်ကြီးမားတယ်။ ဆရာတော်ကြီး တောထဲမှာ သီတင်းသုံးတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မေတ္တာစာတံကြောင့် တောထဲ

မှာရှိတဲ့ ကျားတို့၊ ဝံတို့စတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေဟာ အိမ်ခွေး၊ အိမ်ကြောင်တွေလိုပဲ အလွန်ယဉ်ပါးနေကြတယ်ဆိုပဲ။

တစ်နေ့တော့ ဆရာတော်ကြီးထံ ဒကာတစ်စုလာကန်တော့ကြသတဲ့။ လာပြီးဖူးမြော်ကြတယ်။

သုမ္မာဒါ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

ဆရာတော်ကြီးက မေးတယ် “ဒကာ တို့၊ ဘာအလုပ် လုပ်ကြသလဲ”။ ရေ ရေလည်လည် ဒကာတစ်ယောက်က အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ဖြေဆိုတယ်တဲ့။ “ဆရာတော်ဘုရား၊ ဟိုဒကာကြီးက နယ်ပိုင်ကြီး ဘုရား” “ဟိုက ဒကာ ကြီးက မြို့ပိုင်ကြီးဘုရား၊ ဘယ်မြို့ကို ပိုင်တာဘုရား” “ဟိုဒကာကြီးက စက်ပိုင်ကြီးဘုရား”။ သူပြောတဲ့စကား တွေထဲမှာ “ပိုင်”ဆိုတဲ့ စကားက အကုန်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိတော်မူသတဲ့ “သူများတွေ ပိုင်တာတွေ များလှချည်လားနယ် တွေ့ရော၊ မြို့တွေရောလူတွေ၊ ပစ္စည်း တွေ၊ စက်တွေရော အများကြီး ပိုင် လိုက်ကြတာ၊ တို့များတော့ဗျာ၊ သူ များတွေကို ပိုင်ဖို့အသားထားလိုက် ပါဦးတော့၊ ပစ္စည်းတွေကိုပိုင်ဖို့ အ သားထားလိုက်ပါဦးတော့။ ဟောဒီ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုတောင် အခု ထိ မပိုင်သေးပါဘူးဗျာ”တဲ့။

အမှန်တော့ တရားဟော တာပါပဲ။ ပါဠိပါဠိသားတွေ တခမ်း တနား ရွတ်ပြီးဟောမှ တရားဟော တယ်လို့ ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နား ထောင်သူ သဘောပေါက်နားလည် သွားအောင် ပြောပြပေးနိုင်ရင် တရားဟောတာပါပဲ။ ဆိုလိုတာက တော့ “ဒကာကြီးတို့၊ အခုန ဒကာ ကြီးတို့ ပြောနေတဲ့ ‘ပိုင်’ဆိုတာ စကားပြောဖြစ်ရဲ့လေးရယ်၊ စကားနဲ့ ပိုင်ရဲ့လေးနဲ့ စိတ်အေးရမှာ မဟုတ် ဘူး။ အချိန်နေတော့ ပျောက်ကွယ် သွားကြမှာ။ တရားနဲ့ ပိုင်မှပဲ စိတ်

အေးရမှာ။ ဒါကြောင့် စကား ‘ပိုင်’နဲ့ ကျေနပ်မနေကြဘဲ တရား ‘ပိုင်’ဖြစ် အောင် အမြန်ကြိုးစားကြ၊ တို့များ လည်း ကိုယ့်ခန္ဓာ ကိုယ်မပိုင်မှန်းသိ ထားလို့ မပိုင်တဲ့ခန္ဓာကို ပိုင်တဲ့တရား နဲ့ အမြန်လဲနေတယ်”လို့ ပြောလို ရင်းပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ စကားနဲ့ ‘ပိုင်’လို့ ပြောရုံနဲ့ ဘာတစ်ခုမျှ ပိုင် ခွင့်မရှိပါဘူး။ အငှားဟာ အငှားပါပဲ။ စိတ်ကောင်းနဲ့ ဉာဏ်အလိုက်ပေးပြီး လဲလို့ရထားတဲ့ ကောင်းမှုတရားသာ ကိုယ်ပိုင်ပါ။ တရားနဲ့ ‘ပိုင်’လို့ပြော မှ တကယ်ပိုင်ခွင့်ရမှာပါ။

ကောင်းမှု ကိုယ်ပိုင်တရား ကို စုဆောင်းကြတော့လည်း လောကီ စည်းစိမ် ချမ်းသာလောက်ပဲ တောင့်တ ဦးတည် ရည်ရွယ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ပိုင်အတွဲပဲ ဖြစ်မယ်။ နိဗ္ဗာန်ထိ သတိ ပိုင်အစစ်ဖြစ်နိုင်မှာပါ။

လောကီချမ်းသာလောကီ တောင့်တလုပ်ရင် အဝိဇ္ဇာတဏှာ ခြံ ရံနေလို့ အတုသာ ဖြစ်တတ်တယ်။ စက္ကနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မီးပုံးပျံကို မှိုင်း အားအပြည့်သွင်းပြီး ကောင်းကင် ကို လွှတ်တင်လိုက်တဲ့အခါ မှိုင်းအား ရှိသလောက် အရှိန်အဟုန်နဲ့ တက် သွားတတ်တယ်။ လွှတ်တင်သူတွေ က “တက်ပြီဟေ့၊ တက်ပြီဟေ့”လို့ ဝမ်းသာအာရ ကောင်းချီးပေးလိုက် ကြပေမယ့် မှိုင်းအားကုန်တော့ မီးပုံး ပျံဟာ မီးလောင်ပြီး မရှူမလှနဲ့ ပျက် စီးပြီး အောက်ကို ပြန်ကျလာတတ်ပါ တယ်။ အသွားတုန်းက မျက်နှာလှ

ပေမယ့် အပြန်မှာ မျက်နှာမလှဘူး။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြန်ကျလာရ တယ်။ လောကီ လောကီ သာ တောင့် တရည်ရွယ်ပြီး စုထားတဲ့ ကောင်းမှု လည်း ဒီအတိုင်းပဲ အကျိုးပေးပြီး ရင် ကုန်သွားတာဖြစ်လို့ အသွား မျက်နှာလှပေမယ့် အပြန်မျက်နှာ မလှတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပိုင် စစ်စစ်ဖြစ်အောင် လုပ်သမျှ ကောင်းမှုအားလုံးကို နိဗ္ဗာန်နဲ့ ချိတ် ဆက်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို ဦး တည်ထားတဲ့ ကောင်းမှုဟာ နိဗ္ဗာန် မရောက်မချင်း ဘယ်တော့မှ မကုန် နိုင်တော့ပါဘူး။ အသွားအပြန်အား လုံး မျက်နှာပန်းလှရတဲ့ တောင်မှု မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

- “အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်”
- ✱ “စကား”ပိုင်မှာ၊ ပြောရုံ သာ၊ ချိန်ခါနေလျှင် ပျောက်သွားကြ။
 - ✱ “တရား”ပိုင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင် ငြား၊ စွမ်းအားမပျောက်ကြ။
 - ✱ လောကီချမ်းသာဦးတည်ပါ၊ ကုန်ခါပူကြရ။
 - ✱ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း၊ ကုသိုလ်စွမ်း၊ ကုန်ခန်းမသွားကြ။
 - ✱ ကိုယ်ပိုင်အစစ်၊ ရအောင် ညစ်၊ အနှစ်ပိုင်ဆိုရ။

သလုံးလှော်၊ ဘောဂလျှင်စွာ၊ ပြည်စုံလာ၏

တော်ဝင်နွယ်

သလုံးလှ၍၊ ဘောဂလျင်စွာ၊
ပြည်စုံလာ၏
တော်ဝင်နွယ်

နတ်မူပညာ၊ လက်ပညာကို
ကောင်းစွာရှိသူ၊ သင်ဒြေ၍ တောဝဠာ
ဖျား၊ ထေဿာသို့၊ စပါးဖုံးဟန်၊ လုံး
လျားတင့်တယ်၊ သလုံးတော်ချယ်
သဖြင့်၊ သုံးဖွယ်သုံးရာ၊ အပြာပြာကို
မြန်းစွာခဏ၊ ရတော်မူပါသော မြတ်စွာ
ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား။

(ဂ) အကြောင်းကောင်းမှု

ရှင်တော်ဘုရားဟာ အ
လောင်းတော်သူမြတ်ဖြစ်စဉ် ဘဝ
များစွာတွေမှာ မိမိထံမှောက် နည်းခံ
ရောက်လာကြတဲ့ တပည့်တွေကို
မပင်မပန်း ချမ်းချမ်းသာသာ လွယ်
ကူလျင်မြန်စွာ နားလည်တတ်ကျွမ်း
အောင် နှုတ်မူပညာ၊ လက်မူပညာ၊
သိပ္ပံ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ကိုယ်ကျင့်စရဏ၊
အတွေးအမြင် ကမ္မဿကတာ ပညာ
စတာတွေကို ဆရာစားမချန်ဘဲ ရှိ
သေကောင်းမွန်စွာ သင်ကြားပို့ချ
ပြသတော်မူခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်မှာ မဂမင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံ
နေတော်မူတဲ့အခါ ဘုရားအလောင်း
တော်ဟာ သမင်မျိုးမှာဖြစ်ပြီး သမင်
အပေါင်းခြံရံကာ တောထဲမှာ နေ
တော်မူပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဘုရား
အလောင်းတော်ရဲ့နမ သမင်မဟာ
သူသား သမင်ငယ်တစ်ကောင်ကို
ခေါ်လာပြီး “မောင်ကြီးရဲ့ထူကို” မိဂ

မာယာ* လို့ခေါ်တဲ့ တောတွင်းအတတ်
ပညာကို သင်ပေးပါ” လို့ဆိုကာ အပ်
နှံပါတယ်။

ဘုရားအလောင်းတော် ဟာ
တူဖြစ်တဲ့ သမင်ငယ်ကို ရက်အ
နည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ မိဂမာယာကို
တတ်ကျွမ်းအောင် သင်ကြားပေး
လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသမင်ငယ်ဟာ
မိဂမာယာအတတ်သင်ပြီးချိန်မှာပဲ
သမင်အုပ်နဲ့အတူ တောထဲမှာ အစာ
ရှာလှည့်လည်ကျက်စားရင်း မုဆိုး
ထောင်ထားတဲ့ ကျောကွင်းတစ်ခုမှာ
မိသွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ မိခင်
သမင်မဟာ စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ ဘုရား
လောင်းသမင်မင်းထံ လာရောက်ပြီး
အကြောင်းကြားရာ ဘုရားအလောင်း
တော်က “ချစ်နမ၊ ဘာမျှ မစိုးရိမ်
နဲ့။ သင့်သားတော်မောင်ဟာ ဘေး
မသိ ရန်မခတ် ပြန်လာပြီး သင့်စိတ်
ကို ငြိမ်းအေးစေပါလိမ့်မယ်” လို့
ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

မိဂမာယာအတတ်ကို သင်
ထားတဲ့ သမင်ငယ်ဟာ ကျောကွင်း
မှာ မိနေတာကို သိလိုက်တာနဲ့ ရုန်း
ကန်လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့ဘဲ
လက်ခြေတွေကို ဆန့်တန်းပြီး ခြေ
ပြင်မှာ လှဲအိပ်လိုက်ပါတယ်။ အနီး
အနားက မြက်တွေကိုလည်း ကျွတ်
ထွက်အောင် ခွာနဲ့ ယက်ကန်ပစ်ပါ
တယ်။ လျှာကို ထွက်အောင်တံတွေး
ကို ယှဉ်းအောင် လုပ်ပါတယ်။ နောက်
ပြီး ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းကားကာ ကိုယ်
ကို မာတောင့်နေအောင်လုပ်ပြီး သေ
ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မုဆိုး

ရောက်လာပြီး သမင်ငယ်ကို တကယ်
သေနေပြီထင်ကာ ကျောကွင်းတွေ ကို
ဖြေဖြုတ်ပါတယ်။ ငြိးတဲ့အခါ
သမင်သေကို တင်ဖျက်ဖို့ သစ်ရွက်
သစ်ခက်တွေ သွားယူပါတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ သေဟန်ဆောင်နေတဲ့
သမင်ငယ်ဟာ အကွက်ကောင်းရ
တာမို့ ရုတ်တရက်ထပြီး တောထဲဝင်
ပြေးသွားပါတယ်။ လေလို လျင်မြန်
တဲ့ အဟုန်နဲ့ စိတ်ပူနေတဲ့ မိခင်
အနားကို ရောက်သွားပါတော့တယ်။

(၁) အကျိုးလက္ခဏာတော်

အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့ အ
ကြောင်းကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံတွေ
ကြောင့် အလောင်းတော်သူမြတ်ဟာ
နတ်ပြည်နတ်ရွာမှာ ဂုဏ်ထူး(၁၀)ပါး
နဲ့ တခြားနတ်တွေထက် သာလွန်
ထူးကဲစွာ ခံစားခံစားရပါတယ်။ နတ်
ပြည်မှ စုတေပြီး လူ့ပြည်လူရွာ
ရောက်လာတဲ့အခါမှာလည်း ဧဏီလို့
ခေါ်တဲ့ တောဆိတ်နက်ရုံ ခြေသလုံး
နဲ့တူတဲ့ ခြေသလုံးတော်ရှိတော်မူခြင်း
ဆိုတဲ့ “ဧဏီဇယံတာလက္ခဏာ” တော်
ကြီး ပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။

သာမန်လူတွေမှာ ခြေ
သလုံးရိုးက ရှေ့ကနေပြီး ကြွက်သား
တွေက နောက်ဘက်ကနေကာ ဆန့်
အိတ်ကလေးလို တွဲကျနေတာမို့ ခြေ
သလုံးရိုးနဲ့ ကြွက်သားတွေဟာ သီး
ခြားစီလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ရှင်တော်
ဘုရားရဲ့ ခြေသလုံးတော်ကတော့
ဘဝသံသရာမှာ တပည့်သားတွေကို
သလုံးသား မပညာဝင်းညာစေရ
အောင် အတတ်ပညာသင်ကြားပို့ချ

တော်မူခဲ့တာကြောင့် ရှေ့ရော့နောက်ပါ အသားမျှတပြီး ခြေသလုံးရိုး ပတ်ပတ်လည်မှာ အသားစိုင့်တွေ ဖုံးလွှမ်းကာ တစ်ခဲနက်လုံးဝန်းနေပါတယ်။ ပေါင်လုံးတွေလိုပဲ ခြေသလုံးရိုးကလည်း ကြွက်သားတွေရဲ့အလယ်မှာ ကောင်းမွန်စွာ တည်ရှိနေတာမို့ ဧဏီခေါ်တဲ့ သားကောင်ရဲ့ ခြေသလုံးလို့ သလေးစပါးဖုံး၊ မုယောစပါးဖုံးပမာ တင်စားပြောဆိုရပါတယ်။

(ဂ) လက္ခဏာတော်ရဲ့အကျိုးဆက်

အဲဒီလို ဧဏီဇယံ တာ လက္ခဏာတော်ကြီးနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူတာကြောင့် အလောင်းတော်သူမြတ်ဟာ လူ့ဘောင်မှာနေရင် စကြာမင်းဖြစ်ပြီး သက်ရှိသက်မဲ့ မင်းသုံး မင်းဆောင်တွေကို လျင်မြန်ပြည့်စုံစွာ ရတော်မူကာ၊ ရဟန်းပြုတော်မူရင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီး ရဟန်းအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို လျင်မြန်ပြည့်စုံစွာ ရတော်မူခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးဆက်နဲ့ ပြည့်စုံတော်မူပါတယ်။

(ဃ) တိုက်တွန်းချက်

ရှင်တော်ဘုရားရဲ့ အကြောင်းကောင်းမှု၊ အကျိုးလက္ခဏာ၊ လက္ခဏာတော်ရဲ့အကျိုးဆက် ဒီ(၃)ချက်ကို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းကာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဧဏီဇယံတာလက္ခဏာတော်ကြီးကို အာရုံပြု၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဏ်နာကို ပွားများကြပြီး မိမိတို့လည်း ဆရာဖြစ်တဲ့အခါ တပည့်တွေကို တတ်လွယ်၊ သိလွယ်အောင်

အသားမျှတပြီး ခြေသလုံးရိုး ပတ်ပတ်လည်မှာ အသားစိုင့်တွေ ဖုံးလွှမ်းကာ တစ်ခဲနက်လုံးဝန်းနေပါတယ်။ ပေါင်လုံးတွေလိုပဲ ခြေသလုံးရိုးကလည်း ကြွက်သားတွေရဲ့အလယ်မှာ ကောင်းမွန်စွာ တည်ရှိနေတာမို့ ဧဏီခေါ်တဲ့ သားကောင်ရဲ့ ခြေသလုံးလို့၊ သလေးစပါးဖုံး၊ မုယောစပါးဖုံးပမာ တင်စားပြောဆိုရပါတယ်။

သင်ကြားပြသကြပါလေ။

(င) ဘုရားရှိခိုး

သက္ကန္တံ သိပ္ပဝါစေတာ၊
တေနေဏီဇယံ လက္ခဏော၊
အနုစ္စဝိကလာဘော၊ သမ္မုဒ္ဓေါ
ဟောတိ တံ နမေ။

ယော သမ္မုဒ္ဓေါ-အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည်။ ပုရိမာဇာတိယံ-ဘဝများစွာ၊ ရှေးရှေးအခါ၌။ သက္ကန္တံ-တပည့်အပေါင်း၊ ကြာမညောင်းဘဲ၊ နည်းကောင်းခြယ်လှယ်၊ တတ်သိလွယ်မှု၊ ကောင်းစွာပြု၍။ သိပ္ပံ-ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ၊ စရတနာနှင့်၊ ကမ္မဿကတာ၊ ဉာဏ်ပညာအထိ၊ သိပ္ပယ်တတ်ဖွယ်၊ ကျင့်ဖွယ်အပေါင်း၊ အတတ်ကောင်းကို။ ဝါစေတာ-မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ ရှေးရှုကာဖြင့် ဆရာအနေ ပို့ချခဲ့ပေ၏။ တေန-ထိုသို့ လေးလေးစားစား။

အတတ်များကို၊ သင်ကြားပို့ချ၊ ပြသခဲ့ခြင်းကြောင့်။ ဧဏီဇယံလက္ခဏော စ-ဧဏီဇယံသော သားကောင်၏၊ သလုံးအသွင်၊ အစဉ်အဆက်၊ လုံး၍ တက်သော၊ ခြေသလုံးတော်ရှိသည်လည်းကောင်း။ အနုစ္စဝိကလာဘော စ-ရဟန်းတော်နှင့်၊ သင့်တော်လျောက်ပတ်၊ ကောင်းသောလာဘ်ရှိတော်မူသည်လည်းကောင်း။ ဟောတိ-အကြောင်းအလိုက်၊ အကျိုးဆိုက်၍၊ သိုက်မြိုက်ထင်ပေါ်၊ ဖြစ်ထွန်းတော်မူပါပေ၏။ တံသမ္မုဒ္ဓံ-ဧဏီဇယံတာ လက္ခဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို။ အဟံ-ဘုရားတပည့်တော်(တပည့်တော်မ)သည်၊ နမေ(နမာမိ)-ယုံကြည်မြတ်နိုး၊ လက်ခံမိုး၍၊ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

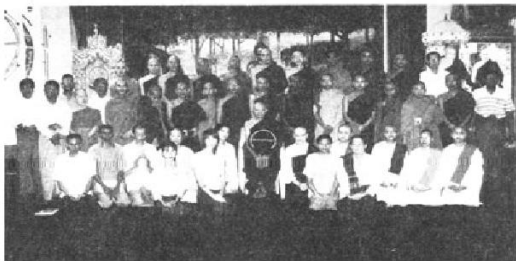
■တော်ဝန်နွယ်

သပ္ပာယ် မေတ္တဝါသမဂ္ဂစင်္ကြံ

အောင်ဆန်းဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တသဒ္ဓမ္မကိတ္တိသာရ (မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)နှင့်

**အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြုတက္ကသိုလ်
ပြည်ပဒီပလိုမာ သင်တန်းသားများ ၏
ဓမ္မအတွေး အမေးအဖြေများ**

ကိုရွှေသောင်းဝင်း
မှတ်တမ်းပြုစုစေသည်
(ယခင်လမှအဆက်)

(ယခင်လမှအဆက်)

မေး။ တရားအားထုတ်ရာမှာ အသိပညာဟာ
အတားအဆီးဖြစ်နိုင်ပါသလား၊
(အမေရိကန်)

ဖြေ။ ဒီမေးခွန်းက မေးတောင်မေးကောင်းတဲ့ အမေး
မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝိပဿနာ

ဆိုတာ ပညာပါပဲ။ ဘာဝနာဆိုတာ ပွားများ
တာ၊ ပွားများအောင်လုပ်တာ။ အသိပညာပွားများ (တိုး
ပွား)အောင်လုပ်တာ ဝိပဿနာဘာဝနာပါပဲ။

သုတ်သီလကွန်ပါဠိတော် သာမညဇလသုတ်မှာ
သတိသမ္ပဇဉကထာ ဆိုတာ ပါ၊ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ
သမ္ပဇဉ-သမ္ပဇဉ်ဆိုတာ အသိဉာဏ်ပါပဲ။ ခြေလှမ်းတာ၊
ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်တာ၊ ဝဲယာ ရှေ့နောက်ကြည့်တာ၊
ယုတ်စွအဆုံး အခင်းကြီး အခင်းလေး သွားတာတောင်မှ

အသိဉာဏ်ယဉ်ပြီး လုပ်ဖို့ရာ မိန့်ဆိုထားပါတယ်။ ဒီမှာ သမ္မတ လေးမျိုးရှိပါတယ်။

(၁) သာဓကသမ္မတ

တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုတော့မယ်ဆိုရင် အကျိုးရှိမယ် မရှိဘူးဆိုတာကို ရှေးဦးစွာ ဆင်ခြင်ရမယ်။ ဒီလို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ အကျိုးရှိမှ ပြုလုပ်ရမယ်။ အကျိုးမရှိရင်တော့ မလုပ်ရဘူး။ ဒီလို အကျိုးရှိ၊ မရှိ ဆင်ခြင်တာကို သာဓကသမ္မတလို့ခေါ်တယ်။

(၂) သပ္ပာယ်သမ္မတ

အကျိုးရှိတဲ့ ကိစ္စပေမယ့် ကိုယ့်ဂုဏ်အဆင့်နဲ့ သင့်တော်မယ် မသင့်တော်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ဆင်ခြင်ကြည့်ရဦးမယ်။ ဒီလိုဆင်ခြင်ပြီးတော့ သင့်တော်မှ ပြုလုပ်ရမယ်။မတော်ရင် မပြုလုပ်ရဘူး။ တော်၊ မတော် ဆင်ခြင်တာကို သပ္ပာယ်သမ္မတလို့ခေါ်တယ်။

ဒီသမ္မတ နှစ်မျိုးကတော့ နေရာတကာမှာပဲ အသုံးကျပါတယ်။ လောကဓနရာမှာလည်း ကျေးဇူးများတာပဲ။ ဒီ သမ္မတ နှစ်မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံရင် လောကမှာလည်း ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်တာပဲ။ ဘာဝနာအရာမှာလည်း အခြေခံအဖြစ်နဲ့ ကျေးဇူးများတာပဲ။ ဒါကြောင့် သမထဝိပဿနာရဲ့ အထောက်အပံ့ အခြံအရံဖြစ်တဲ့ ဒီသမ္မတ နှစ်မျိုးကိုတော့ ပါရမီတရားပညာ လိုလည်း ခေါ်ထားပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဘာဝနာဉာဏ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။

(၃) ဂေါရသမ္မတ

ယောဂီရဲ့ ကျက်စားရာဖြစ်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမှာ သမာဓိဉာဏ် မပြတ်ဖြစ်နေတာကို ဂေါရသမ္မတလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာအရာမှာတော့ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊ စိတ္တ၊ ဓမ္မလို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ် အမူအရာတိုင်းကို ရှုမှတ်ပြီး မပြတ်သိနေတာကိုပဲ ဂေါရသမ္မတလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဒီဂေါရသမ္မတဟာ ဝိပဿနာရဲ့ အလုပ်စခန်းပါပဲ။ အလွန်လည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီ ဂေါရသမ္မတပြည့်စုံပါမှ အသမ္မောဟသမ္မတဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တာပါပဲ။

(၄) အသမ္မောဟသမ္မတ

ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အချက်တွေကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာ သိသွားတာကိုပဲ အသမ္မောဟ သမ္မတလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီလို အသိဉာဏ်ဟာလည်း ဂေါရသမ္မတ ပြည့်စုံတဲ့ အခါမှာ အလိုလိုပဲ ပေါ်လာပါတယ်။ သူ့အတွက် တမင် သီးခြား အားမထုတ်ရတော့ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ဂေါရသမ္မတက ယောဂီရဲ့အလုပ်တာဝန်၊

အသမ္မောဟသမ္မတဆိုတာက သမာဓိ၊ ဉာဏ်တရားရဲ့ အလုပ်တာဝန်။

ဒီလို သူ့တာဝန် ကိုယ်တာဝန် မှတ်သားပြီး ဂေါရသမ္မတဆိုတဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကလေးကိုသာ ကျေပွန်အောင် မှတ်ရုံ ကလေးသာ မပြတ်မှတ်သိနေမယ်ဆိုရင် သူ့တာဝန် သူဆောင်ပြီး အသမ္မောဟသမ္မတ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ခုတွင်က မေးခွန်းကို ပြန်ကောက်ရရင် ဒါတွေကိုကြည့်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာပွားများတယ်ဆိုတာ အသိပညာတိုးပွားရေးအတွက် ပညာဦးစီးပြီး ဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အသိပညာဟာ တရားအားထုတ်မှုမှာ အဆီးအတားမဖြစ်ရုံသာမက ပညာပေါက် ဝိပဿနာ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကောက်ချက်ချရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မေး။ ဆရာတော်ဘုရားကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများအားထုတ်ရာမှာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ဘယ်လို ရှုရပါမည်လဲဘုရား။

ရှိသောရှုငြိ-
ဆရာလေး သုစိတ္တာ၊ (ခေါင်မေမေး)
(မလေးရှား သီလရှင်)

ဖြေ။ တချို့က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ ဝိပဿနာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခဏာရေးသုံးပါး ပါမှသာ ဝိပဿနာလို့

ဒီလိုပဲ ထင်ကြတယ်။ ဥဒါန်း အဋ္ဌကထာဆရာကတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ‘ဗုဒ္ဓဝိပဿနာ’ မြတ်စွာဘုရားတို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူတဲ့ ဝိပဿနာလို့ ဆိုပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ အတိတ်ဘဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ အနာဂတ်ဘဝဆိုတဲ့ ဘဝသုံးပါးကိုစပ်ပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လည်ပုံကို သင်တာပါ။ ဒါကို ဝိပဿနာရှုရင် အတိတ်ကို လည်း ရှုလို့မရ၊ အနာဂတ်ကိုလည်း ရှုလို့မရ၊ ဝိပဿနာ ဆိုတာလည်း ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ကိုယ့်မှာ ဖြစ်နေတာကိုပဲ လိုက်ပြီးရှုနေရမှာဆိုတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ ဘယ်လို ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လို့ ရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားစရာ ပါပဲ။

ဒီတော့ ယောဂီတို့နဲ့ကိုက်ညီမယ့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ကို သံယုတ်ပါဠိတော်၊ သဠာယတနသံယုတ်မှာပါတဲ့ ဥပမာလေး တစ်ခုပြောရရင်-

စက္ခု စ ပဋိစ္စ ရူပေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဥဉာဏံ၊

စက္ခုပသာဒနံ၊ ရူပါရုံ တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ စက္ခု

ဥဉာဏံ (မြင်စိတ်) ဖြစ်ပါတယ်။

တိဏ္ဍံ သင်္ဂတိ ဖဿော၊

စက္ခုပသာဒ-ရူပါရုံ-စက္ခုဥဉာဏံ ပေါင်းဆုံရင် ဖဿ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ အားလုံး သိနိုင်ပါတယ်။

ရူပါရုံနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ရူပါရုံလည်း ရှိတယ်။ မျက်စိ (ပသာဒ)ကလည်း ကောင်းတယ်။ မြင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိတော့ ဖဿ-တွေ့ထိမှု ရှိပါတယ်။ဖဿရှိရင် တွေ့တယ်။ ဖဿမရှိရင် မတွေ့ပါဘူး။ ဖဿရှိလို့ တွေ့တဲ့ အခါ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ ခံစားမှု ရှိလာပါတယ်။

ရူပါရုံကို တွေ့တဲ့အခါမှာ လှတာတွေ့ရင် သဘော ကျလို့ သုခဝေဒနာ၊ အရုပ်ဆိုးတာတွေ့တော့ သဘောမကျလို့ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဒီလို ဖဿကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်တာကို ဆင်ခြင်လို့ ရပါတယ်။ လှတာလေး လိုချင်တယ် ဆိုတော့ တဏှာဖြစ်တယ်။ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ။ လိုချင်လို့ မရမနေ သိပ်လိုချင်တော့ ဥပါဒါန် ဖြစ်ပါတယ်။ဥပါဒါန်ဖြစ်တော့ လိုချင်တောင့်တလာတဲ့အခါမှာ ကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ရရ၊ မကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ရရ၊ ရအောင် လုပ်ပါတယ်ဆိုတော့ ကမ္မဘဝ ကံတွေဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကံ တွေလုပ်ရင် ကံတွေဟာ သင်္ခါရပါပဲ။ ကံတွေလုပ်ရင် ကမ္မဘဝကြောင့် နောက်ဘဝ ဇာတိ ဧကန်ဖြစ်မှာပါ။

ဝိပဿနာဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ရှုရမယ့် ဆိုတော့ လက်တွေ့ ရထားတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးဟာ ပစ္စုပ္ပန်ပါပဲ။ ဒီလို ပစ္စုပ္ပန်မှာဖြစ်နေတဲ့ စက္ခု၊ သောတာ၊ ဃာန၊ ဇိဂုံ၊

ကာယ၊ မနဆိုတဲ့ အတွင်း အာယတန ဂေါ-ပါး၊ ရူပါရုံ သဒ္ဒါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံစတဲ့ အပြင်အာယတန ကလည်း ဂေါ-ပါးရှိပါတယ်။ အတွင်းအာယတနနဲ့ အပြင်အာရုံနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ ဘယ်အာရုံနဲ့ပဲ တိုက်ဆိုင် တိုက်ဆိုင် ပထမ တိုက်ဆိုင်မှု ဖဿ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖဿဖြစ်ပြီးမှ ဝေဒနာဖြစ်တာပါ။

အဲဒီ ဝေဒနာဖြစ်တဲ့အခါမှာ ဝေဒနာက ကောင်းတဲ့ ဝေဒနာဆိုရင် တဏှာဖြစ်ပါတယ်။ မကောင်း တဲ့ ဝေဒနာဆိုရင် ဒေါသဖြစ်ပါတယ်။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ကတော့ အားလုံးကို တဏှာထဲမှာပဲ ထည့်ပါတယ်။) တဏှာမဖြစ်အောင် နေလိုရင် -

“တဏှာယ အသေသဝိရာဂနိရောဓာ ဥပါဒါန နိရောဓော၊

ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော၊

ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော၊

ဇာတိနိရောဓာ ဇရာ မရဏ သောက ပရိဒေဝ

ဒုက္ခ၊ ဒေါနေသုပ္ပါယာသာ နိရုဇ္ဈန္တိ”

ဆိုတဲ့အတိုင်း အားလုံးငြိမ်းတာပါပဲ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့ အစ အလယ် အဆုံးမှာ ဘယ်က စပါတယ်၊ ဘယ်လိုဆုံးတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရပါဘူး။ ဘယ်တရားကပဲ စစ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာက အစမရှိဘဲ ပတ်ချာလည်နေရမှာပါ။ အဝိဇ္ဇာတစ်ခု သတ်မိရင်လည်း အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားပါတယ်။ တဏှာ တစ်ခုသတ်မိရင်လည်း အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားတာပါပဲ။

ယော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဿတိ၊ သော ဓမ္မ ပဿတိ- ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို သိတဲ့သူသည် တရားသိတဲ့ သူပါပဲတဲ့။ တရားသိတယ် ဆိုတာက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဘုံဘဝတွေ မပါပါဘူး။ ဓမ္မသက်သက် ချည်းပါ။ ဒါတွေပါနေရင်လည်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သဿတ ဒိဋ္ဌိတို့က လွတ်ကို မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒီဒိဋ္ဌိတွေ လွတ်ဖို့ရန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ဟောတာပါပဲ။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိဆိုတာကလည်း ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်နဲ့ ဟောမယ့် လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်လို့ရပါတယ်။ ရိုးရိုးတရားနဲ့ကတော့ ပြတ်ခဲပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဒုတုင်က စက္ခု စ ပဋိစ္စဆိုတဲ့ ပါဠိ

တော်မှာ မြင်စိတ်ကလေး ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့။ မြင်စိတ် ဖြစ်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဥပါဒါနိရောဓာ ခွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ရုပ်နာမ် တရားတွေ ပေါ်လာတယ်။ ဒါတွေက ခန္ဓာ ၅-ပါး၊ ခွဲလမ်းစရာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲ။

- (၁) မြင်ဆဲစကေ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်ဥပါဒါ နက္ခန္ဓာ၊
 - (၂) မြင်လို့ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
 - (၃) မြင်ရတာကို မှတ်သားတာက သညာဥပါဒါ နက္ခန္ဓာ၊
 - (၄) မြင်အောင် ကြောင့်ကြစိုက်တာက၊ နှလုံးသွင်း တာက သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
 - (၅) မြင်သိရုံမျှ သဘောက ဝိညာဏဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။
- မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း မြင်တယ် မြင်တယ်လို့ ချက်ချင်းလိုက်ပြီး ရှုမှတ်ရတာဟာ ယခုဆိုခဲ့တဲ့ ခန္ဓာ ငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း သိရှိပြီး မြင်ရုံမျှတွင် တည်နေအောင်(ဝေဒနာ၊ တဏှာသို့ အကူး မခံဘဲ)ငါ၊ ငါ့ဟာ၊ မြဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ကောင်းတယ် စသည် အစွဲအလမ်း မဖြစ်အောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။
- ဒါဆို အထိုက်အလျောက် သဘောပေါက် လောက်ပါပြီ။ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဝိပဿနာရှုနည်း မူသေစည်းလေးကို လင်္ကာဆောင်ပုဒ် လေးတွေ စီထားတာရှိပါတယ်-
- ၁။ ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ် သနည်း။
 - ၂။ ခွဲလမ်းနိုင်ရာငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း။
 - ၃။ ဘယ်အကျိုးငှာ၊ ထိုခန္ဓာ၊ ဘယ်ခါရှုအပ်ပါ သနည်း။
 - ၄။ မစွဲဖို့ရာ၊ ဖြစ်ဆဲမှာ၊ မှန်စွာရှုအပ်ပါသတည်း။
 - ၅။ ဖြစ်မှတ်မရွ၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှောင်ရောက်သည်။
- မြဲတယ် ကောင်းတယ်ငါကောင်နယ်၊ တကယ် ထင်တတ်သည်။
- ၆။ ဖြစ်တိုင်းမှတ်စွ၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှကင်းပျောက် သည်။
- မမြဲဆင်းရဲသဘောပဲဉာဏ်ထဲရှင်းတော့သည်။

သပ္ပံမာသ မဂ္ဂုဇ်း

မေး။ ဒီရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား ယောဂီတွေအတွက် ကူညီဘာသာပြန်ပေးတဲ့ စကားပြန်ရူပါသလား။

ဖြေ။ ဒီရိပ်သာမှာ နိုင်ငံခြားယောဂီ အမြဲမရှိပါဘူး။ ရုံခါလောက်သာ ရှိတဲ့အတွက် စကားပြန်အခြေတမ်း မထားပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့ အခါမှသာ အခုလို ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းလှအောင်ကြီး၊ ဦးအောင်ဒင် စတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ အကူအညီကို ခေါ်ရပါတယ်။

မေး။ ဗုဒ္ဓရဲ့စကားတော် (သို့) သီအိုရီ (အဆိုပြုချက်) ကို မသိဘဲ အမှန်တကယ် ဘယ်လို ချမ်းသာနိုင်မလဲ။

(ဘရာဇီး)

ဖြေ။ အဲဒီမှာ မေးခွန်းနှင့်က True happiness ဆိုတာ ချမ်းသာစစ်ဖြစ်တဲ့ သန္တိသုခခေါ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ဆိုလိုတယ်လို့ ဘုန်းကြီးယူဆပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုမှလည်း အမှန်တကယ်ချမ်းသာစစ် ဖြစ်မှာပါ။

သစ္စာအမြင်နဲ့ကြည့်ရင် ခု-ဘုန်းကြီးတို့ သုခ-လို့ ထင်နေရတဲ့ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာဆိုတာတွေပင် ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်နေပါတယ်။ အထင် ချမ်းသာတွေပါ။ ချမ်းသာစစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီတော့ မေးခွန်းရှင်ရဲ့ True happiness ဟာ ချမ်းသာစစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရရင် “နိဗ္ဗာန်” ကိုပဲ ယူရမှာပဲ။ ဆိုတော့ အဲဒီမေးခွန်းဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ စကားတော် (သို့) သီအိုရီကို မသိဘဲ၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဘယ်လိုရနိုင်သလဲလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖြောင့်ယူရပါမယ်။

အဲဒီလို မေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ စကားတော်ကို မသိဘဲ နိဗ္ဗာန်မရဘူးလို့ပဲ ဖြေပါမယ်။

နိဗ္ဗာန်ရတယ်ဆိုတာ အောက်ထစ်ဆုံး သောတာပန်အရိယာ အဆင့်မြစ်မှ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်တာပါ။ အဲဒီတော့ သောတာပန်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအချက်တွေကိုသုံးသပ်လိုက်ရင်ဒီမေးခွန်းရဲ့အဖြေဖြေလည်သွားမှာပါ။

သောတာပတ္တိမဂ် ဖိုလ်ရရှိဆိုရင် -
၁။ သဗ္ဗုဒ္ဓိသံသယ- အရိယာဖြစ်အောင် ဟောပြန်တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေကို ဖိုခိုရခြင်း၊

၂။ သဒ္ဓမ္မဿဝန - အရိယာဖြစ်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားကို နာရခြင်း၊

၃။ ယောနိသောမနသိကာရ - သင့်တင့် အောင် နှလုံးသွင်းမှု၊

၄။ ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပဇ္ဇာ - လောကုတ္တရာတရားနဲ့ လျော်ညီတဲ့ ဝိပဿနာအကျင့်ကို ကျင့်မှု၊

ဒါတွေဟာ သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းတွေပဲ။ မဟာဂ္ဂ၊ သောတာပတ္တိသံယုတ်၊ ဝေဠုဒ္ဓါရဝဂ်မှာ လာပါတယ်။

ဒီပါဠိတော်နဲ့အညီ ဆိုရင် သစ္စာ ၄-ပါးကို ဟောပြန်တဲ့ ဆရာသမားဘုရားရှင်(သို့မဟုတ်)သာဝက တစ်ဦးဦးထံမှာ တရားမှန်ကို နာခံရမှသာ သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ဒီလို တရားသံ နာခံမှုကို ‘ပရတော ယောသပစ္စယ’ [ပရတော- သူတစ်ပါးအထံမှ၊ ယောသ-တရားသံဟူသော၊ ပစ္စယ-အကြောင်း (မဂ်ရခြင်း၏အကြောင်း)] အဲဒါကြောင့် တရားနာဖို့ နား(သောတ) မဆိုထားနဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ပင်မရှိတဲ့ အရပ်ဗြဟ္မာကြီးတွေဟာ သောတာပန် မဖြစ်ကြပါဘူး။

ဆရာတော် အရှင်ဓနကာဘိဝံသက သောတာပန် အင်္ဂါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ -

သူတော်သူမြတ် မြီဆည်းကပ်၍ မှတ်မှတ် သားသား တရားကိုနာ ဖြူစွာနှလုံး တစ်ဖြောင့် သုံးလျက် အားတက်ကျင့်ကြံ သောတာပန် ဖြစ်ရန် အကြောင်းလေး - လို့ လင်္ကာစီထားပါတယ်။

ဒီစကားတွေအရ ဆရာသမားတွေ အထံမှ တရားမှန်ကို နာခံရမှသာ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်တယ်။ သောတာပန်ဖြစ်မှ နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓရဲ့ စကားတော် တရားတော်များကို မသိဘဲ၊ မနာကြားရဘဲ နိဗ္ဗာန်ခေါ်တဲ့ True happiness မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကောက်ချက်ချရပါမယ်။

□ ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

ဆရာတော်အဂျန်သုး

နှလုံးသား အာဟာရ

(Food for the Heart)

အား ဘာသာပြန်သည်။

ဦးခင်အောင်

ဓမ္မရအောင် ရုန်းကန်အားထုတ်
လောဘ၊ဒေါသနဲ့ မောဟ
ကို တိုက်ခိုက်ကြပါ။ သင်းတို့ဟာ
ရန်သူပဲ။ တရားတော်ကိုကျင့်တဲ့
ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းဆိုတာ သည်းခံသော ဇွဲနဲ့
ဓမ္မရအောင် ရုန်းကန်အားထုတ်ခြင်း
ပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ရေထွက်မရသော
စိတ်နေစိတ်ထားများကို ဆန့်ကျင်
ထွန်းလှန်ကာ တိုက်ပွဲဆင်နေရပါ
တယ်။

လောကရှိလျှင် ဓမ္မရှိ၊ ဓမ္မရှိ

လျှင် လောကရှိနေသလို သည်နှစ်ခု
အပြန်အလှန် ဆက်စပ်နေတယ်။
ကိလေသာရှိနေတဲ့အခါ တွန်းလှန်
သူ၊ အောင်မြင်သွားသူများ ရှိကြ
တယ်။ ဒါက အတွင်းမှာ တိုက်တာ။
အပြင်မှာ တိုက်တာကတော့ လူတွေ
က ဗုံးတွေ သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ကြ၊
ခတ်ကြပြီး သူတစ်ပါးကို နိုင်တယ်၊
သူတစ်ပါးထံ အညံ့ခံရတယ်ပေါ့။
တရားတော်ကို ကျင့်မယ်ဆိုလျှင် သူ
တစ်ပါးကို တိုက်ရန်မလို၊ ဘုန်းကြီး
တို့ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားများကို ကြံ

ကြံ့ခံတွန်းလှန်ပြီး စိတ်ကို နိုင်
အောင်လုပ်ရတယ်။

ဓမ္မကို ကျင့်ကြံအားထုတ်မယ်
ဆိုလျှင် အချင်းချင်းပြုစု ရန်လို
ခြင်းမရှိရဘဲ၊ ကိုယ်တိုင် မနာလို၊
မုန်းတီးခြင်းများ ကင်းရှင်းရအောင်
ဣဿာမုန်သမ္ဘာကို စွန့်လွှတ်ရလိမ့်
မယ်။ ပြုစုခြင်း၊ အပြီးထားခြင်း
မရှိမှသာ ဒေါသကို အနိုင်ရနိုင်တယ်။
နာကျင်အောင်ပြုတာနဲ့ လက်
တုံ့ပြန်တာ မတူကြပေမယ့် နီးစပ်
မှုရှိတယ်။ ပြုစုခြင်းဆိုတာ လုပ်ပြီး

သပ္ပာယ်စာစု

လျှင် ပြီးသွားတာမို့ ကလွဲစားချေရန်၊ ရန်လိုရန် မလိုအပ်ပါဘူး။ ပြုမူတာက “ကံ” လက်တုံ့ပြန်ခြင်း “စေရ”ဆိုတာက “မင်း ငါ့ကို သည် လိုလုပ်ခဲ့တာမို့ ငါ့ကို အစားပြန်ပေးရမယ်” လို့ စဉ်းစားပြီး ဆက်လက်ပြုမူနေခြင်းပဲ။ သည်လိုနဲ့ ဆုံးတော့ဘူး။ မပြတ်တမ်း ကလွဲစားဆက်ချေနေကြသလို ဒေါသကိုလည်း စမူတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့သည်အတိုင်း ဆက်လက် ပြုမူနေလျှင် အစဉ်တန်းကြီးလည်းပြတ်၊ ဆုံးတယ်ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်ပဲသွားသွား ရန် ပွဲကစားနေတယ်။

အမြတ်ဆုံးဆရာ (ဗုဒ္ဓ)က သတ္တဝါအားလုံးအပေါ် မဟာကရုဏာတော်နဲ့ လမ်းညွှန်ပြသခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးက အခြေအနေမပြောင်းလဲသေးဘူး။ ဒါကို ပညာရှိသူက ကြည့်ပြီး တန်ဖိုးစစ်မှန်တာတွေကို ရွေးထုတ်ရလိမ့်မယ်။ ဗုဒ္ဓဟာ မင်းသားဘဝမှာတုန်းက စစ်ပညာအမျိုးမျိုး လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ထိုအရာများ ဘာမျှအသုံးမဝင်၊ တိုက်လိုခိုက်လို၊ ရန်ပြုလိုတဲ့ လောကနဲ့သာ သက်ဆိုင်နေကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့တယ်။

ရှေ့ကသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလို ဘုန်းကြီးတို့ တရားကျင့်ကြံမယ်ဆိုလျှင် အကုသိုလ်မှန်သမျှ စွန့်ရန်ကြိုးစား၊ အမှန်းပွားစေတဲ့အရာ မှန်သမျှကို စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တို့ အောင်နိုင်စေရမယ်လို့တစ်ပါးကိုးအောင်နိုင်ဖို့ မကြိုးစားရဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့တိုက်နေတာက ကိလေသာကိုပဲ။ လောဘရှိလျှင်တိုက်မယ်၊ ဒေါသရှိလျှင် တိုက်မယ်။ မောဟရှိလျှင် ပျောက်အောင်ကြိုးပမ်းမယ်။

ဒါဟာ မဗ္ဗရအောင် ရုန်းကန်ခြင်း (Dhamma Fighting) ပဲ။ ဒီနည်းသားစစ်ပွဲဟာ ခက်ခဲလှတယ်။ အခက်တာက အခက်ဆုံးပါပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ ရဟန်းသံဃာဖြစ်လာတာ ဒါကို ဆင်ခြင်ဖို့၊ လောဘ၊ ဒေါသနဲ့ မောဟကို တိုက်မယ့်ပညာရရှိပဲ။ ဒါဟာဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်ပဲ။

အတွင်းတိုက်ပွဲဆိုတာ ကိလေသာကို တိုက်ခြင်းပဲ။ တိုက်တဲ့ လူကတော့ နည်းပါတယ်။ လူတွေက တခြားဟာတွေကို တိုက်ကြပေမယ့် ကိလေသာကို တိုက်ခဲတယ်။ မြင်လည်း မြင်ခဲကြတယ်။

မကောင်းတာမှန်သမျှ စွန့်လွှတ်ကြ၊ ကောင်းတာမှန်သမျှ ပွားများကြဆိုတဲ့ လမ်းမှန်ကို ဗုဒ္ဓက သွန်သင်ဆုံးမတော်မူခဲ့ပြီ။ ဆိုလိုတာက အဲဒီလမ်းရဲ့ထိပ်မှာ ဘုန်းကြီးတို့ကို ချပေးထားတယ်။ ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်၊ မလျှောက်ဆိုတာက ကျုပ်တို့အပေါ် တည်ရှိတယ်။ မှန်တဲ့လမ်း၊ မမှန်တဲ့လမ်းဆိုတာကို ညွှန်ပြပြီးနောက် ဗုဒ္ဓရဲ့ အလုပ်ပြီးသွားပြီလို့လောက်သွားပြီ။ ကျန်တာက ဘုန်းကြီးတို့အပိုင်းပါပဲ။

ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းသို့ ရောက်လာပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့ ဘာမျှလည်းမသိ၊ ဘာမျှလည်း မမြင်ကြသေးဘူး။ သင်ယူရဦးမယ်။ သင်ယူမယ်ဆိုတော့ အပြင်လောကမှ ကျောင်းသားများ

လို အခက်အခဲတွေရှိ ပြင်ဆင်ထားရလိမ့်မယ်။ ကျောင်းသားတွေဆိုလျှင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်လုပ် နိုင်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ သင်ယူရတယ်။ သည်းခံ စိတ်ရှည်ကြရတယ်။ ဘွဲ့ရရှိရေး၊ အလုပ်ရရှိရေးအတွက် စိတ်ပါပါ၊ မပါပါ။ ယုံလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်အားခဲပြီး ကြိုးပမ်းကြရတယ်။ ရဟန်းရဲ့ အလုပ်လည်း သည်အတိုင်းပဲ။ တရားကျင့်မယ်၊ တရားထိုင်မယ်လို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချလျှင် လမ်းကို မြင်မှပဲ။

“ဒိဋ္ဌိမာန”ဆိုတာ အန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်။ “ဒိဋ္ဌိဆိုတာ” အယူသို့မဟုတ် “ထင်မြင်ချက်”ပဲ။ အယူမှန်သမျှကို “ဒိဋ္ဌိ”လို့ ခေါ်တယ်။ အကောင်းကိုအဆို၊ အဆိုးကို အကောင်းကယ်လိုပဲ မြင်မြင်မို့။ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာက ထိုအယူကို တွယ်မက်ထားတဲ့ “မာန”ပါ။ ထိုအယူများ အမှန်တရားဖြစ်တယ်လို့ တွယ်မက်ခြင်းပါပဲ။ ဒီဥပါဒါနဲ့ကြောင့် မွေးလိုက်သေလိုက်နဲ့ အဆုံးမထင် သံသရာလည်နေရတယ်။ ဒီထင်မြင်ချက်များ စွန့်ဖို့ ဗုဒ္ဓက သွန်သင်တော်မူပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ အခုဒီမှာ ရှိနေကြသလို လူတွေစုပြီး နေထိုင်တဲ့အခါ အမြင်တွေ ညီညွတ်လျှင် ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အမြင်မမှန်၊ မညီညွတ်လျှင် ရဟန်းနှစ်ပါး၊ သုံးပါးဖြစ်စေ အခက်အခဲတွေ့မှပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ စွဲလမ်းထားတဲ့ အမြင်များကို စွန့်လိုက်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်

တွေများစွာ ရှိစေကာမူ “ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မနဲ့ သံဃာ” မှာ ဆုံဆည်းကြမှာပဲ။

လူများလို့ အဆင်မပြေမှုရှိ လိမ့်မယ်ဆိုတာ မမှန်ပါဘူး။ ခြေ အများကြီးရှိတဲ့ ပိုးနားသန်ကောင် ကိုကြည့်။ လမ်းလျှောက်ခက်လိမ့် မယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် မခက်ဘူး။ သူ့အစီအစဉ် သူစည်းချက် ရှိနေ တယ်။သည်အတိုင်းပဲ၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ ရဟန္တာ သူမြတ်တွေ ကျင့်သလို ကျုပ်တို့ ကျင့်လျှင် လွယ်ကူပါတယ်။ “သုပ္ပဋ္ဌိ ပနော” ဆိုတာ ကောင်းစွာကျင့် သောပုဂ္ဂိုလ်။ “ဥဇ္ဈပ္ပဋ္ဌိပနော” ဆိုတာ ဖြောင့်မန်စွာ ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်။ “ဉာ ယပ္ပဋ္ဌိပနော” ဆိုတာ ဒုက္ခမှ လွတ် မြောက် ကျော်လွှားနိုင်အောင်ကျင့် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ “သာမိစိပ္ပဋ္ဌိပနော” ဆို တာက လျှောက်ပတ်စွာ ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်။ ဒီဂုဏ်လေးမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထား လျှင် ကျုပ်တို့ သံဃာအစစ်ဖြစ်ပြီ။ ရဟန်းတွေ ရာထောင်မက ဘယ် လောက်များများ လမ်းတစ်ခုတည်း မှာ သွားနေကြတယ်။ဘယ်နေ့ကင်ခံ အခြေအနေမှ လာလာ အတူ တူ ဖြစ်နေပြီ။ ဘုန်းကြီးတို့ အချင်းချင်း အမြင်တွေကွဲပြားပေမယ့် မှန်ကန်စွာ တရားကျင့်လျှင် အငြင်းပွား မကျေ နပ်စရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြစ်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ အားလုံး ပင်လယ် ထိစီးကြပေမယ့် ပင်လယ်ထဲရောက် တဲ့အခါ အရသာတစ်မျိုးတည်း၊ အရောင်တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်သွား တယ်။ လူတွေမှာလည်း ဓမ္မရေစီး ကြောင်းထဲ ဝင်ရောက်သွားတဲ့အခါ တစ်ခုတည်းသော ဓမ္မကို ကြုံရတာပဲ။

သူတို့ နေရာအမျိုးမျိုးက လာကြပါ စေ။သဟဇာတဖြစ် သွားတယ်၊ ပေါင်းစည်းသွားကြတယ်။

သို့သော်လည်း အငြင်းအခုံနဲ့ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ပွားစေတဲ့ အတွေးက ဒိဋ္ဌိမာနပဲ။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓက “ကိုယ် ပိုင်အမြင်အယူများကို စွန့်ကြ၊ မာန ကြောင့် ထိုအမြင်များကို ပြင်းစွာ စွဲလမ်းခြင်းမဖြစ်နှင့်”ဟု ဟောကြား တော်မူပါတယ်။

အောက်မေ့ခြင်းဆိုတဲ့ သတိကို မပြတ်တမ်းထားရှိဖို့ ဗုဒ္ဓက ဆုံးမ တော်မူတယ်။ ရပ်နေ၊ လမ်းလျှောက် နေ၊ထိုင်နေ၊ လျောင်းနေ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အောက်မေ့နိုင်တဲ့ စွမ်းအား ရှိသင့်တယ်။ သတိရှိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ် ကို၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ချွမ်းမြင်ရတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရှိ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ စိတ် အတွင်းမှာရှိတဲ့ စိတ်ကိုမြင်ရတယ်။ သတိမရှိလျှင် ဘာကိုမျှမသိ၊ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ မသိတော့ဘူး။

သတိအလွန် အရေးကြီးပါ တယ်။သတိအမြဲရှိလျှင် ဓမ္မကို အမြဲ မပြတ် နာကြားရသလိုပဲ။ ဘာဖြု လို့လဲဆိုတော့ “မျက်စိဖြင့် အသွင် သဏ္ဌာန်တွေကို မြင်တာ”၊ “နားဖြင့် အသံတွေ ကြားတာ”၊ “နားခေါင်းဖြင့် အနံ့များ ခံစားရတာ”၊ “လျှာဖြင့် အရသာ ခံစားရတာ”၊ “ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြင့် တွေ့ထိမှု ခံစားရတာ”၊ စိတ် ထဲမှာ ထင်ဟပ်ခံစားရတွေဟာ ဓမ္မပဲ။ ဒါကြောင့် သတိမပြတ်လျှင် တရားတော်ကို မပြတ်တမ်း နာ ကြားရခြင်းပဲ။ သတိရှိနေလို့ ခံစား သိရှိနေလို့ ဓမ္မလည်း အမြဲတမ်း တည်ရှိနေတယ်။

တရားကျင့်ကြရန် ဖြောင့်တန်းသောနည်းလမ်းမှာ သတိရှိဖို့ပဲ။ သတိငါးမိနစ်လောက် ပျောက်နေလျှင် ငါးမိနစ်မျှ ရူးသွပ် နေပြီးငါးမိနစ်မျှ သတိလက်လွှတ်နေပါပြီ။ သတိကင်းနေသမျှ သင်ရူးသွပ် နေပြီမို့ သတိဟာ မရှိလျှင်မဖြစ်ပါ ဘူး။ သတိရှိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်အခြေအနေ၊ ကိုယ့်ဘဝကို သိရှိပါတယ်။

သုမ္မာဒါ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

သတိမှာ အောက်မေ့ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ သမ္မုတေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရှိခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီသိရှိခြင်းဟာ တကယ့်ဗုဒ္ဓေါ့။ သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓပါပဲ။ သတိသမ္မုတေရှိလျှင် နားလည်မှုရှိလာတယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို သိတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို မြင်လျှင်၊ အသံကြားလျှင် သင့်လျော် မလျော်၊ ဘေးဖြစ်စေမည်လား၊မှန်သလား၊မှားသလား စသည်ဖြင့် အလုံးစုံကိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့ နားလည်သဘောပေါက်လျှင် အခါမလပ် ဓမ္မကြားနာနေရတာပဲ။

လောလောဆယ် ဓမ္မအလယ်မှာ သင်ယူနေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူဆထားပါ။ သတိရှိနေလျှင် ရှေ့တိုးတိုး၊ နောက်ဆုတ်ဆုတ် ဓမ္မကို တွေ့ရမယ်။တောထဲ၌ တိရစ္ဆာန်များ ပြေးလွှားနေတာ မြင်ရလျှင် တောင် တိရစ္ဆာန်အားလုံး တိုင်လိုပါပဲလို့ စဉ်းစားသုံးသပ်နိုင်ပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လူတွေလိုပဲ ဒုက္ခထဲမှ ထွက်ပြေးကာ သုခဆီသို့ ပြေးလိုက်နေတယ်။ မကြိုက်တာကို ယင်းတို့ရှောင်ကြဉ်ပြီး လူတွေလိုပဲ သေရမှာ ကြောက်ကြတယ်။ဒါတွေကို စဉ်းစားလျှင် သတ္တဝါမှန်သမျှ ဇာတိစိတ်များမှာ တူညီနေတာ တွေ့ရတယ်။သတ္တဝါအားလုံး ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတို့နှင့် ပတ်သက်လျှင် အဖော်အပေါင်းချည်းပါပဲ။ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန် ဘယ်ဘက်ကကြည့် ကြည့်အတူတူပဲ။ အရာရာကို အရှိန်ကို အရှိအတိုင်းမြင်လျှင် စိတ်ထဲမှ တွယ်တာစွဲလမ်းမှု ပျောက်သွားပေလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ သတိရှိရလိမ့်မယ်။ သတိနဲ့ ကိုယ့်စိတ်အခြေအနေကို မြင်ရတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဘာကိုတွေးတွေး၊ ဘယ်လိုပဲ ခံစားခံစား သိရှိနေရမယ်။ ဒီလိုသိရှိတာ ဗုဒ္ဓေါ့ သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓပဲ။ သိတဲ့သူ၊ နံနံ့စပ်စပ်၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ အပြည့်အဝ သိတဲ့လူလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အပြည့်အဝ သိရှိရတော့ ဘုန်းကြီးတို့ လမ်းမှန်ကို တွေ့ရပြီ။

ဒါကြောင့် တရားကျင့်ကြံရန် ဖြောင့်တန်းသောနည်းလမ်းမှာ သတိရှိဖို့ပဲ။ သတိ ငါးမိနစ်လောက် ပျောက်နေလျှင် ငါးမိနစ်မျှ ရူးသွပ်နေပြီးငါးမိနစ်မျှ သတိလက်လွှတ်နေပါပြီ။သတိကင်းနေသမျှ သင် ရူးသွပ်နေပြီမို့ သတိဟာ မရှိလျှင်မဖြစ်ပါဘူး။ သတိရှိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အခြေအနေ၊ ကိုယ့်ဘဝကို သိရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာက အခါမလပ် နားလည်မှုရှိရန်၊ ထိုးထွင်းရှုမြင်ရန် တရားတော်ကို နာကြားနေရန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာရဲ့ တရားစကား ပြီးဆုံးသွားပေမယ့် နေရာတကာပျံ့နှံ့နေတဲ့ ဓမ္မကို သင် ကြားယောင်နေရတယ်။

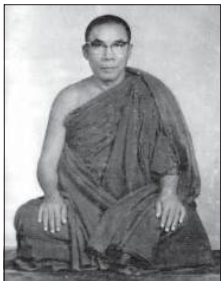
ဒါကြောင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါ။ပျင်းရိပဲ ပျင်းရိ၊ ထကြပ်ထကြ၊ လေ့ကျင့်မှုကို လုပ်မြဲလုပ်ပါ။ သင့်စိတ်နေစိတ်ထားနောက် လိုက်နေလျှင် ဓမ္မမကျင့်ဖြစ်ဘူး။ ကျင့်ပါတယ် ဆိုရင်လည်း ထိုဟာ ဓမ္မမဟုတ်တော့ဘူး။ နေ့လားညလား၊ စိတ်ငြိမ်းချမ်း၊

မငြိမ်းချမ်း မရွေးဘဲ တရားကျင့်ကြံဖို့သာ အားထုတ်ပါ။

ဓမ္မကို အားထုတ်ခြင်းဆိုတာ စာရေးသင်နေတဲ့ ကလေးလိုပါပဲ။ ပထမမှာ သူ့လက်ရေး ကောက်ကောက်ကွေးကွေးတွေနဲ့ မလှပဘူး။ လေ့ကျင့်ပြီး အတန်ကြာတော့ လှပလာပြီ။ တရားအားထုတ်စမှာ သင် ခွကျကျ ခံစားနေရမယ်။ စိတ်တည်ငြိမ်လိုက်၊ မတည်ငြိမ်လိုက်နဲ့ ဘယ်ဟာ ဘာမှန်း မသိရှိဘူး။ တချို့လူတွေ စိတ်ပျက်သွားကြပေမယ့် သင်လုံးဝအချိန်မလျော့ဘဲနဲ့။ တရားကျင့်ကြံဖို့ သင် ခွဲသန်ရလိမ့်မယ်။ ကျောင်းသားကလေး အားထုတ်ပြီး နေထိုင်သလို၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ခဲ့မှုကြောင့် လက်ရေး ပို၍ ပို၍ လှပလာသလို အားထုတ်ရမယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ တရားကျင့်ကြံမှုဟာ သည့်အတိုင်းပါပဲ။ ရပ်နေ၊ လမ်းလျှောက်နေ၊ ထိုင်နေ၊ လျောင်းနေတဲ့ ကာလအားလုံး အောက်မေ့သတိရှိနိုင်စွမ်းကို ကြိုးပမ်းရမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ အလုပ်အမျိုးမျိုး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ချောမောစွာပြီးစီးတဲ့အခါ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ခံစားရတယ်။ အလုပ်မှာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းလည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ပြုလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် တရားကျင့်ကြံမှုကို အားထုတ်သင့်တယ်။ ဒါဟာ စိတ်လေ့ကျင့်မှုပဲ။

□ ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

သုတေသနသရုပ်ပြ
အဘိဓာန်ကျမ်းပြုဆရာတော်

အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ

အဝေးအပြေးကဏ္ဍ

စွန်းလွန်းဝိပဿနာ အမေးအဖြေကျမ်းနှင့် ယောဂီအခြေခံကျင့်စဉ်ကျမ်း

(ယခင်လမ္မဆက်)

ဒကာ။ တပည့်တော် အထူးတိုက်
တွန်းလျှောက်ထားလိုတာ
ကတော့ အရှင်ဘုရား
ဟောကြားပြောဆိုသွားတဲ့ တရား
စကားတွေဟာ တိကျပြတ်သားပြီး
လူတိုင်း နားလည်သွားစေနိုင်ပါ
တယ်။ ဒီဟောပြောဖြေကြားချက်
စကားတွေကိုလည်း အပြည့်အစုံပဲ
ရေးမှတ်ထားပါတယ်။တခြား မကြား
ဖူး၊ မသိဖူးသေးတဲ့ ရှင်၊ လူတွေပါ
အမှန်တရား သိကြားစေရလေ
အောင် စာစောင်တစ်ခုပြုလုပ်ပုံနှိပ်
ပြီး ထုတ်ဝေပေးပါရန် တပည့်တော်
အထူးရှိသောစွာနဲ့ လျှောက်ထားပါ
တယ်ဘုရား။ သည်လိုပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ
တဲ့အခါမှာ တပည့်တော်ရဲ့နာမည်ကို
လည်း စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ဖို့ကို
အထူးပဲတောင်းပန်ပါတယ်။ မထည့်
ပါရစေနဲ့ဘုရား။

ဆရာ။ ဒါကတော့ စာစောင် စာ
အုပ် ရေးထုတ်ရခြင်း၏
အကြောင်းနဲ့ဒါနဲ့ထဲမှာ
တောင်းပန်သူရဲ့နာမည်ရယ်၊အမေး
အဖြေခန်းကျပြန်တော့လည်း မေးသူ
ရဲ့ အမည်နာမရယ်၊ အဲသည်လို
နာမည်မျိုးကိုတော့ ဖော်ပြရစမြဲပဲကွ။
သည်နေရာမျိုးမှာ မင်းနာမည် မသုံး
ရန် ကန့်ကွက်နေရင် ထုံးစံပျက်သွား
မှာပေါ့။

ဒကာ။ မှန်ပါ။ အမည်မထည့်သွင်း
ရန် ကန့်ကွက်တဲ့အတွက်
ထုံးစံမပျက်ပါဘူး ဘုရား။
မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံ မင်္ဂလာတရား
တော်ကို မေးလျှောက်တဲ့ နတ်သား
တစ်ယောက်ဟာလည်း သူ့နာမည်ကို
အပျောက်ရိုက်ကာ “အမည် မထင်
ရှားသော အညတရနတ်သားလို့”
လုပ်သွားတဲ့ ပုံထုံးများ ပိဋကတ်
တော်မှာ ရှိပါတယ်။ တပည့်တော်က
လောကီ စာရေးဆရာတစ်ယောက်

ဖြစ်နေတော့ သာသနာရေးနဲ့စပ်ပြီး
ထိခိုက်ထိခိုက် မေးမိတာတွေရော၊
စွန်းလွန်းတရားတော်ကို ကိုယ်တိုင်
သွားရောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့
ရည်ရွယ်ချက်တွေရော၊ ကိုယ်ရဲ့
စေတနာ ဖြူစင်တာတွေပါ၊ ဖိုးပေါ်
ချင်သဘော သက်ရောက်သွားမှာမို့ လို့
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ကန့်
ကွက်ရတာပါဘုရား။ အမည်မဖော်
လိုသူအဖြစ်နဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရင် လည်း
ရတာပါပဲ။

ဆရာတော်ဘုရား ဖြေဆို
ဟောကြားရှင်းလင်းသွားတဲ့ တရား
ဓမ္မများကိုရော၊ တပည့်တော် မေး
မြန်းဆွေးနွေးတဲ့ အချက်အလက်များ
ကိုပါ အပြည့်အစုံ ရေးမှတ်ထားခဲ့
ရာ ဆရာတော်၏ ဖြေကြားချက်ထဲ
မှာ အမှားများ၊ သဘောမကျတာ
များ ပါရှိနေပါက ပြုပြင်နိုင်ပါသေး
တယ်ဘုရား။

သုမ္မာဒါ ခဗျာသမဂ္ဂဇင်း

ဆရာ။ စွန်းလွန်းဝိပဿနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်းမေး လျှောက်သမျှတွေကို တို့များ ဖြေဆိုဟောကြားဆုံးမသွားတဲ့ တရားဓမ္မအားလုံးဟာ မင်းတို့ကို အကျိုးစီးပွားမဲ့ ဖြစ်စေခြင်း၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခရစေခြင်း၊ အပါယ်ငရဲကျနိုင်ခြင်းစတဲ့ အပြစ်များထိအောင် အမှားတွေ ပါရှိကယ်လို့ တို့များ မယူဆမိပါဘူးကွာ။

ဒကာ။ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ အဖြေ စကားအားလုံးဟာ အမှား ပါတယ်လို့ မယူဆရင် တပည့်တော်များက အမှန်မပြုကြပါ မည်ဘုရား။ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့သာ တာဝန်ယူ အဓိနိဗ္ဗေဒပါဘုရား။

ဆရာ။ အိမ်း ..အခါကာလ သင့် လျော်ကြရင်လည်း ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေတာပဲကွာ။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာအတွက် မင်းနာမည်ကို လျှို့ဝှက်စွာနဲ့ မပါစေချင်ရင်လည်း “တောင်းပန်မေးမြန်းသူ အညတရ အယံဒီတာ” လို့ပဲ ထားလိုက်တာပေါ့။

ဒကာ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရား ကလည်း စွန်းလွန်းဝိပဿနာနဲ့ စပ်ဆိုင်တဲ့ စိစစ်ချက် မှတ်သားစရာကလေးတွေ တပည့်တော်ကို ဖြေဆိုဟောကြားသလို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းသိလွယ်နိုင်တဲ့ စကားလုံးများနဲ့ ထုတ်ဆောင်ရေးသားကာ စွန်းလွန်းယောဂီတွေ ဗဟုသုတများအောင် စီစဉ်ထားပါဦး ဘုရား။ အတ္တကိလမဗဟု ရှင်လူတွေ အပြောများလှတာ တပည့်ကိုယ်တိုင် စွန်းလွန်းဂုဏ္ဍောင်းသွား

ပြီး ဆားမြည်းကြည့်ပါဦးမည်ဟု လျှောက်ထား၍ ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ဦးသုံးကြိမ်ရှိခိုးဝတ်ပြုကာ ဖိဇ္ဇာ၍ သွားလေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်-

စွန်းလွန်းဝိပဿနာနည်းနှင့် စပ်၍ တို့များထံ၌ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ဖြစ်ကင်းလျှောက်ထား ဆွေးနွေးမေးမြန်းစုံစမ်းဖူးသူ “အညတရ အယံဒီတာ” သည် လေးလလောက် ကြာသောအခါ တို့များထံမှောက်သို့ လာရောက်ပြီး ကျေနပ်ရွှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် အားရဝမ်းသာစွာ လျှောက်ထားပြန်သည်ကား-

တပည့်တော်သည် ဘောက်ထော် စွန်းလွန်းဂုဏ္ဍောင်းသို့ သွားရောက်ကာ စွန်းလွန်းဝိပဿနာ “ရှု၍” တရားကို ပွားများအားထုတ်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ စွန်းလွန်း ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပြသတော်မူသော “ရှု၍” ဟူးဟံ၊ ဂူးဂံ” နည်းဟာ အထူးပဲ အဖိုးတန်လှတဲ့ အမျိုးမှန်သတိပဋ္ဌာန်နည်းအစစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အားထုတ်သူ ယောဂီအတွက် အချိန်မကြာဘဲ ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ကို အစိမြန်မြန်နဲ့ ရှုမှတ်၍ကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ အေးမြမှုကို တွေ့ရှိခံစားရ၍ မိမိကိုယ်တိုင်များစွာ အားရနှစ်သက်ခဲ့ကြောင်း၊ စွန်းလွန်း ဝိပဿနာတရားဟာ ဘုရားဟောသတိပဋ္ဌာန်တရား အစစ်သာ ဖြစ်ကြောင်းများကို တသိတသန်းကြီး ချီးကျူးလျှောက်ထားကာ သူ၏

တရားအားထုတ်နေချိန် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း “ဒိုင်ယာရီ” နှင့် ထင်မြင်ချက်များကိုလည်း ပေးအပ်ပြီး ဖတ်စေပြန်လေသည်။

ဤတွင် သူ၏အမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ တည်ငြိမ်စောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေ၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော ပြုမူပြောဆိုပုံ ကာယစက်၊ ဝစီကံရှိခြင်း၊ ဥပါသကာအင်္ဂါ(၇)ပါး၊ ဥပါသကာဂုဏ်(၁၀)ပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်သော ဥပါသကာ တစ်ယောက်ဟု အထင်ရောက်လောက်အောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံမှုရှိလာသည်တို့ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သို့သော် တကယ့်သူတော်ကောင်း ဥပါသကာ “ရတနာသုံးပါး” တို့ ကပ်၍နေတတ်သူ “စစ်မစစ်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်ချေမည်တကား။

အင်း ..ကောင်းပါကွာ၊ သာဓု ..သာဓု။ မင်းကို ခုလိုကြည့်ရှု တွေ့မြင်ရပြီး မင်းရဲ့လျှောက်ထားချက်တွေကို ကြားသိရတော့ တို့များအလွန်အမင်းပဲ ဝမ်းဖန်းနှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ယခုကောင်းသလို နောင်လည်း အစဉ်သဖြင့် ကောင်းအောင် ဒုစရိုက်တရားများကို ကြပ်ကြပ်ရောင်ရှား နေထိုင်သွားပါကွာ။ သာသနာတော်၏ အကျင့်ပဋိပတ်နှင့်စပ်၍ မကျေနပ်ချက်မေးမြန်းဆွေးနွေးစရာများရော ရှိသေးသလားကွာ။

ဒကာ။ သာသနာ “မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ” တော်နှင့် စပ်၍ မကျေနပ်ချက်ရယ်

လို့ အထူးအထွေတော့ မရှိပါဘူး ဘုရား။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် တရားကျောင်းက ပြန်လာမှ ဆရာ တော်၊ သံဃာတော်များအပေါ်မှာ အမြင်နှစ်မျိုးမြင်ကာ လျှောက်ထား ဆွေးနွေးချင်တာကလေးတစ်ခုတော့ ပါလာပါသေးတယ်။

ဆရာ။ အင်း ..ဘယ်လိုများ နှစ် မျိုးမြင်နေပြီသလဲ လျှောက် ထားစမ်းပါဦးကွာ။

ဒကာ။ ဆရာတော် သံဃာတော် များဟာ “ဂါမဝါသီ = ကမာဝုထိတွေများတဲ့ မြို့ ရွာထဲမှာ နေတာထက် အရည်ဝါသီ= တောရကျောင်းမှာ ကိန်းအောင်နေ တာက တရားကျင့်ဖို့ အခွင့်အရေး တွေ များများရလို့ ပိုမိုကောင်းမယ် လို့ ထင်မြင်ပါတယ်” အဲသည်နေ မြင်း နှစ်ပါးမှာ ဘယ်ဟာက မြတ် ပါသလဲဘုရား။

ဆရာ။ အင်း ..ဂါမဝါသီပုဂ္ဂိုလ် ရော၊ အရည်ဝါသီပုဂ္ဂိုလ် ပါ နှစ်ပါးစလုံးဟာ မြတ် တာချည်းပါပဲကွ။ နှစ်မျိုးစလုံးမြတ် တယ်လို့သာ မှတ်ထားကြည့်ညီပေါ့။

ဒကာ။ မှန်ပါ။ တပည့်တော်များ ကြည့်ညီတတ်အောင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဘယ် အကြောင်းကြောင့် မြတ်တယ်ဆိုတာ မိန့်ကြားဟောပြောပါဦးဘုရား။

ဆရာ။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် တော်က မင်းနည်းမင်းသား များဖြစ်ကြတဲ့ ဘဒ္ဒိယ၊

အာနန္ဒာ၊ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား စသည် တို့ကို ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဖြတ်

ပြုပြင်ပေးရတဲ့ ဆတ္တာသည် ဥပါလိ ဟာ ဘုရားထံမှာ ရဟန်းပြုပြီးတဲ့ အခါ အရည်ဝါသီ တောရရှိကာ နေ လို့ကြောင်း ဘုရားထံတောင်းပန် လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရား သခင်က “ချစ်သား ဥပါလိ၊ သင် ခွင့်တောင်းတဲ့အတိုင်း တောရကျောင်း မှာသာ သင်သွား၍နေလျှင် သင့်မှာ (ဝိပဿနာဓုရ)ဝိပဿနာတာဝန် တစ်ခုတည်းကိုသာ ထမ်းဆောင်တိုး ပွားပေလိမ့်မည်။ ငါဘုရားအနားမှာ နေခြင်းဖြင့် (ဂန္ထဓုရ)ဝိဋ္ဌကတိကျမ်း ဂန် တာဝန်ကိုပါ ထမ်းဆောင်ကျေ ပွန်၍ ဝိပဿနာဓုရ-ဂန္ထဓုရတာဝန် နှစ်ပါးလုံး ပွားများပြည့်စုံလျက် ရဟန်းရှင်လူတို့အတွက်ပါ သာသနာ တော်မှာ အကျိုးများပေလိမ့်မယ်” ဟု မိန့်တော်မူကာ တောရကျောင်း မှာ နေထိုင်ကိန်းအောင်းရေးကို ခွင့် ပေးတော်မမူခဲ့ဘူး။

သည်မှတစ်ပါး အချို့အ ချို့သော ရဟန်းတော်များကို အရည် ဝါသီတောရရှိကာ သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ် စေရေးကိုပဲ အတုမရှိ လွန်မြတ် သော ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ချမ်းသာ တရားအစစ်ဖြစ်တယ်လို့ ဘုရား သခင်က ချီးမွမ်းတိုက်တွန်း ဟော ကြားထားတာတွေလည်း အများကြီး ပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဒါကြောင့်မို့ ဂါမဝါသီ ရော၊ အရည်ဝါသီပါ နှစ်မျိုးစလုံး ဟာ ကြည့်ညီစရာ သံဃာတွေချည်း ပဲလို့သာ မှတ်ပေရောကွာ။

ဒကာ။ မှန်ပါ။ ဆရာတော်ရဲ့ ဆုံးမ ဩဝါဒအတိုင်း စာသင်

“လောက၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကောင်းမြတ်သော အလေ့အကျင့် အမူအရာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဖျက်တတ်သည်။ သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်နေသူ အပေါင်းအသင်းက လူယုတ်မာတွေချည်း ဖြစ်ချေပါက သူလည်း မကြာခင် ယုတ်မာညစ်ထွေးသွား ချေဦးမည်တကား။

တိုက်တာ စာသင်သား သံဃာတော်တွေရော၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ် သာ ဝိပဿနာ သံဃာတော်တွေကို ပါ တပည့်တော် ယနေ့ကစ၍ အထူး ကြည့်ညီလေးစားစွာ ဆည်းကပ်ကိုး ကွယ်ပါမည်ဘုရား၊ ဂါမဝါသီ အရ- ညဝါသီတွေ မရွေးမချယ်တော့ပါဘူး။

တပည့်တော်ဟာ ရှေးယ ခင်က အရူးလို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ နှင့် သုရာမေရယကို နှစ်နှစ်သက် သက် ရက်ရက်ရောရော ဖောဖော သီသီကြီး ငွေကုန်ခံကာ လိုက်စား ပျော်ပါး ကျူးလွန်လာသူဖြစ်သော် လည်း ယခုတော့ သည်လိုမကောင်း မှု တရားများကို မလိုက်စား မပြုလုပ် တော့ပါဘူး။ ရှောင်ရှားလိုက်ပါပြီ ဘုရား။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဩဝါဒ စကားအတိုင်း ရတနာမြတ်သုံးပါး နှင့်သာ မေ့လျော့ပျော်ပျော်ပျိုက်ကာ ဆည်းကပ်စား၍ နေပါတော့မည် ဘုရား။

တပည့်တော်များသည် ပုထုဇဉ် လူသားအားလျော်စွာ မိုက်မှိုက်မှားမှားနဲ့ မတော်တာကိုများ ပြုမှုကျူးလွန် လုပ်ကိုင်နေတာ တွေ့မြင်ကြားသိခဲ့ပါက ဆုံးမပုံပြင် သွန်သင်တားမြစ်ပေးတော်မူရန် ကိုလည်း အထူးပဲ လျှောက်ထားတောင်းယန်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်၏ စွန်းလွန်းယောဂီ ဒိုင်ယာရီ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုလည်း ဆရာတော်ကြည့်ရှုဖတ်ထားရန် ဆက်ကပ်သွားပါရစေတဲ့။

ဤသို့လျှင် ထိုသူအပေါ်၌ စဉ်းစားရန် အချက်တို့ကား “လောက၌ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကောင်းမြတ်သော အလေ့အကျင့်အမူအရာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဖျက်တတ်သည်။ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်နေသူ အပေါင်းအသင်းက လူယုတ်မာတွေချည်း ဖြစ်ချေပါက သူလည်း မကြာခင် ယုတ်မာညစ်ထေးသွားချေဦးမည်တကား။

သူရရှိထားသော တရားသည် ကိလေသာကို တဒင်္ဂပဟာန်ဖြင့်သာ ပယ်နိုင်သေးက ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဘေးဆိုးကို မတားဆီးနိုင်ပေရာ။ သူသည် တရားထိုင်စဉ်အခါက အကယ်တိ မဂ်-ဖိုလ်အထိ ဆိုက်ရောက်သွားပါမူ မည်သူတွေ့လာဖျက်သော်လည်း ကျောက်တောင်ကျောက်တိုင်ကြီးပမာ မတန်မလွှပ်ခိုင်ခံ့ကာ ပျက်စီးဖွယ်ရာမရှိနိုင်တော့ပေရာ။ ကိုင်း ..သူ၏ မှတ်တမ်းကို ဆက်လက်ဖတ်ကြပါဦးစို့။

□ ဆက်လက်ဖတ်ပြပါမည်

ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဩဝါဒတော်များ

ADMONITION BY
FIRST SHWEGYIN SAYADAW

သာမဏေငယ် ဆုံးမသော်လည်း နားထောင်မည်ဟု ရှင်သာရိပုတြာနုလုံးသွင်းသည်။

Shin Sariputtara was so humble that he would listen to what a young novice admonishes.

အပြစ်ပြဆိုမသူသည် ရွှေဆိုးပေးသူဟု ဆည်းကပ်ရမည်။

You must attend on the man who points out your fault and admonishes you. He is *nothing but* a giver of gold pots.

ပန်းဘဲဆရာအထူမခံသောသံတုံး လက်နက်မဖြစ်။

The solid piece of iron unhammered by the blacksmith never becomes a good tool.

လူဆိုးသုံးပါး သတိထား တရားတော်

ပုဂ္ဂိုလ်တော်တရားကြီး ဘဒ္ဒန္တဇ္ဇောဘာသ

မျက်စိက ဖြစ်တာ ဇာတိ၊ မနောက ဖြစ်တာက ဇာတိ၊ မျက်စိ မှာဖြစ်တာက ကောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတာလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဆိုးတာလည်း မဖြစ်ဘူး။ မနောက ဖြစ်တာမှာ ကောင်းတာလည်း ဖြစ်တယ်။ မကောင်းတာလည်း ဖြစ်တယ်။ အဲလို ဖြစ်တာချင်း မတူဘူး။

မျက်စိက ဖြစ်တာကတော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြစ်တယ်။ မနောက ဖြစ်တာက သုခဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ သောမနဿဖြစ်တယ်။ ဒေါမနဿဖြစ်တယ်။ ဥပေက္ခာဖြစ်တယ်။ မျက်စိတို့၊ နားတို့၊ နှာခေါင်းတို့၊ လျှာတို့မှာဖြစ်တာက ဥပေက္ခာပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်ကို သိရင် ပထမတန်းကောင်းတယ်။

မနောက ဖြစ်တာကမှ တကွာတို့၊ ဥပါဒါန်တို့၊ ကံတို့ပါလာတယ်။ မနောက ဖြစ်တာမှာ စိတ်ဆိုးတာလည်း ပါတယ်။ စိတ်တိုတာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒေါမနဿလည်း ဖြစ်တယ်။ သောမနဿလည်း ဖြစ်တယ်။ ဥပေက္ခာလည်း ဖြစ်တယ်။ သူက ၅-ခုဖြစ်တယ်။

ဖြစ်တာမှ စက္ခုက ဖြစ်တယ်။ မနောက ဖြစ်တယ်။ ၂-ခုတည်းပဲ။ အရင်က သတိမထားလို့ မနောက ဖြစ်တာကိုလည်း မနောက ဖြစ်တယ်လို့ သိရင်ကောင်းတယ်။ အဲလိုခွဲခြားသိတော့ ပရိညာယျတဲ့ ပရိညာယျ-ခွဲခြားသိသည်ရှိသော်

မဇ္ဈိနော-သေမင်းနှင့်၊ ယောဂ်-ယှဉ်ခြင်းသို့၊ နုအာယန္တိ-မရောက်ကုန်။ သေမင်းနှင့်ယှဉ်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်။

ခွဲခြားသိလိုက်လို့ရှိရင် ပညတ်ကို၊ ပညတ်ဆိုတာ မနောက ပညတ်ပါတယ်။ စက္ခုက ပညတ်မပါဘူး။ ပရမတ်ချည်းပဲ။ စက္ခုက အဆင်းချည်းပါပဲ။ မျက်စိက အဆင်းချည်းပဲ မြင်တယ်။ မနောကတော့ ကြမ်းခြင်းတို့၊ လူတို့ ပညတ်တွေ မြင်တယ်။

မနောနဲ့ ပဉ္စဒ္ဓါရာဝဇ္ဇန်း၊ စက္ခုဝိညာဏ်၊ သမ္မုဋိန္ဒြိယ၊ သန္တိရဏ၊ ဝုဒ္ဓော၊ ဓောဆိုတော့ ၅-ခုခြားတယ်။ စက္ခုဝိညာဏ်မှာ ဓာမပါဘူး။ မနောက ဓာမပါတယ်။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်က ဓာက ဖြစ်တာကိုး။ ပညတ်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ နာမည်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ သန္တာန်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ မျက်စိ(စက္ခု)၊ အဆင်းပရမတ်ပဲ မြင်တယ်။

လူကို မြင်တာက မနောက မြင်တာ။ အဲလိုခွဲခြားသိရမယ်။ မနောက လူမြင်လို့ရှိရင် မောဟဇော ဖြစ်သွားတယ်။ လူကို စိတ်ဆိုးလိုက်တော့ ဒေါသဇော ဖြစ်သွားတယ်။ လူကို ဆဲလိုက်တော့ ဒေါသဇော ဖြစ်သွားတယ်။ လူကို ရိုက်လိုက်တယ်။ ရန်ဖြစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒေါသဇော ဖြစ်သွား

ပခုက္ကူဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တကုဗ္ဗေဓာဘာသ

တယ်။

အဆင်းကျတော့ လူမှမဟုတ်ဘဲကိုး။ အဆင်းသက်သက် ရူပါရုံပဲ။ မျက်စိဖြင့် မြင်အပ်သော ရူပါရုံသာဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ရူပါရုံနဲ့ပဲ တရားဟောတယ်။ မြင်ရင် မြင်ကာမျှပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ မြင်အပ်သော ရူပါရုံအစရှိသည်တို့၌ မငြိမတော့။ မြင်အပ်သော ရူပါရုံ၊ ကြားအပ်သော သဒ္ဒါရုံ၊ နံအပ်သော ဂန္ဓာရုံ၊ စားအပ်သော ရသာရုံ၊ တွေ့ထိအပ်သော ဗောဓဗ္ဗာရုံတို့၌ မငြိမတော့ ဇောမပါတော့ဘူး။ မနောက သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီလို ပရိညာယျဝိုင်းခြားသွားတယ်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသွားတော့ ရာဂဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း အလွန်နည်းတယ်။

မျက်စိက အဆင်းမြင်၊ လူမြင် ပီယရုပ်ကျွပ်က ချပေးတော့ သာသားလေးပဲ။ ဒကာကြီးတို့ သိမို့က မျက်စိမှာ ဥပေက္ခာဝေဒနာ တစ်ခုပဲဖြစ်တယ်။ မနောမှာက သောမနဿဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၊ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ၅-ပါးစလုံးဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကြီးဆိုတဲ့ ကာယမှာ သုခ၊ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ ကာမဂုဏ်ခံစားရင် သုခဖြစ်တယ်။ ကြမ်းတမ်းတာ ထိလိုက်ခမ်း၊ ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ အဲဒါကာယဝိညာဏ်ပဲ။

စက္ခုက - ဥပေက္ခာသဟဂတာနံ၊ စက္ခုဝိညာဏ်။

သောတာက - ဥပေက္ခာသဟဂတာနံ၊ သောတဝိညာဏ်။

ဃာနက - ဥပေက္ခာ

သဟဂတာနံ၊ ဃာနဝိညာဏ်။

ဇိဋ္ဌာက - ဥပေက္ခာသဟဂတာနံ၊ ဇိဋ္ဌာဝိညာဏ်။

ကာယက - သုခ သဟဂတာနံ၊ ကာယဝိညာဏ်။ ဒုက္ခ သဟဂတာနံ၊ ကာယဝိညာဏ်။

ကာယကြီးက သုခနဲ့ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ ခြေထောက်ကလည်း နာတယ်။ ခါးကလည်း နာတယ်။ မျက်စိကလည်း နာတယ်။ သွားကလည်း နာတယ်။ အဲဒါ ဒုက္ခဖြစ်တယ်။ ဆွမ်းစားလို့လည်းကောင်းတယ်ဆိုတော့ ကာယက သုခဖြစ်တယ်။

“စက္ခု၊ သောတာ၊ ဃာန၊

ဇိဋ္ဌာ လေးခုမှာ ဥပေက္ခာသာဖြစ်”

“သုခ၊ ဒုက္ခ နှစ်ပါးဖြစ်

ကာယဝိညာဏ်သစ်”

“ငါးပါးလုံးသာ တစ်ခါဖြစ်

မနောဝိညာဏ်သစ်”

ဒကာကြီးတို့ အဲဒီလို ဝေဒနာဖြစ်တာ သိလိုက်ရင် ပထမတန်းဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါအဘိဓမ္မာသင်္ဂြိုဟ်ပဲ။ မြင်တယ်၊ မြင်တယ်၊ စိတ်ဆိုးတော့မယ်၊ ဆိုးပြီး ဆိုးပြီး၊ ပြောပြီး ပြောပြီး၊ မျက်စိက မြင်ပြီး မြင်ပြီး၊ အဲလိုတော့ မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ စိတ်ဆိုးတော့မယ်၊ စိတ်ဆိုးတော့မယ်၊ ဆိုးချင်ပြီး ဆိုးချင်ပြီး၊ စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆိုတာက မနောက၊ မြင်တာက မျက်စိက၊ မျက်စိမြင်တာကို မနောက ငါမြင်တယ်ဆိုရင် ဒိဋ္ဌိဖြစ်သွားတယ်။

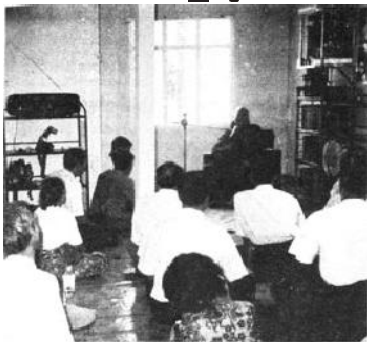
ဒိဋ္ဌိကလည်း ခင်ဗျား ကျုပ်မြင်ပါရစေ။ ဒိဋ္ဌိရယ်၊ တဏှာရယ်၊ မာနရယ်က ခင်ဗျားတို့အိမ် ကျုပ်နေ

ပါရစေ။ ဟာ ..မနေနဲ့၊ မင်းတို့က လူဆိုးတွေ။ မင်းတို့က ဘယ်ဟာမဆို ‘ငါ’လုပ်တယ်။ ‘ငါ’လုပ်ပြီးတော့ ဒိဋ္ဌိလည်းဖြစ်တယ်။ တဏှာလည်းဖြစ်တယ်။ မာနလည်းဖြစ်တယ်။ ဒိဋ္ဌိကတော့ အရင်းဆုံးပဲ။

ဒိဋ္ဌိဖြစ်ရင် အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ ဒိဋ္ဌိမဖြစ်ရင် အကုသိုလ်မဖြစ်ဘူး။ ‘ငါ’ဖြစ်ရင် အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ ငါမဖြစ်ရင် အကုသိုလ်မဖြစ်ဘူး။ ‘ငါ’က ဒိဋ္ဌိ။ ‘ငါ’က မနောမှာ လာကပ်တယ်။ ဆရာကြီး ကျွန်တော်နေပါရစေ။ ဟာ ..မင်းမနေနဲ့၊ မင်းကလူဆိုး၊ မင်းကို လက်မခံဘူး၊ အဲလို လက်မခံဘဲနေလည်း ရတယ်။ လက်ခံတာက မသိလို့ လက်ခံတာ။

မောင်ရူပ၊ မောင်ဝေဒနာ၊ မောင်သင်္ခါရ၊ မောင်ဝိညာဏ်၊ အဲဒါခန္ဓာ ၅-ပါး အရီတရားပဲ။ အဲဒါကိုမျိုးပြီး ‘ငါ’ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ အဲဒီ ၅-ခုက ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့နော်၊ သူတို့ ရွာတည်ပြီးနေတာ။ အဲဒီမှာ မောင်ဒိဋ္ဌိ၊ မောင်တဏှာ၊ မောင်မာန၊ အဲဒီလူဆိုးတွေ မဝင်စေနဲ့။

မဝင်အောင် လုပ်ထားရမယ်။ အဲဒါကို တရားခေါ်တယ်။ အဲဒီလူဆိုး ၃-ယောက် ဝင်တယ်ဆိုရင် သဒ္ဓါတွေ၊ သီလတွေ၊ သုတတွေ၊ စာဂတွေကို အနီးခံရတယ်။ သူတော်ကောင်းဥစ္စာတွေ အနီးခံရတယ်။ မောင်ရူပ၊ မောင်ဝေဒနာ၊ မောင်သညာမောင်သင်္ခါရ၊ မောင်ဝိညာဏ်တို့မှာ သဒ္ဓါတွေ၊ သီလတွေ၊ သုတတွေ၊ စာဂတွေ၊ ပညာတွေ၊ ဟိရီ၊

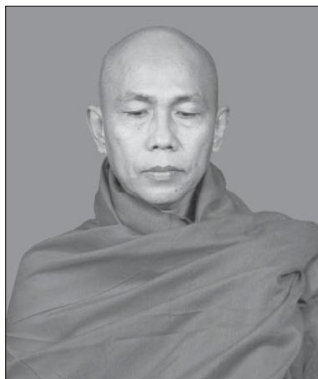
ဩတ္တပ္ပတွေ အကုန်ရှိတယ်။
 မောင်ဒိဋ္ဌိ၊ မောင်တဏှာ၊
 မောင်မာနတို့ ဝင်လာရင် ဟိရီလည်း
 မရှိ၊ ဩတ္တပ္ပလည်းမရှိ၊ ခိုးချင်လာ
 တယ်။ မတရားလုပ်ချင်တာတွေ
 လည်း ဖြစ်တယ်။ သူတို့က လူဆိုး
 တွေ။ ဟေ့ ..မင်းတို့မဝင်နဲ့။ အဝင်
 မခံတော့ဘူးဆိုရင် ဒကာမကြီးတို့
 သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်
 ဖြစ်သွားမယ်။ မောင်ဒိဋ္ဌိ၊ မောင်
 တဏှာ၊ မောင်မာနက ဘယ်ထဲဝင်လဲ
 ဆိုရင် မောင်ရူပ၊ မောင်ဝေဒနာ၊
 မောင်သညာ၊ မောင်သင်္ခါရ၊ မောင်
 ဝိညာဏ် အဲဒီ ၅-ခုထဲ ဝင်တယ်။
 အဲဒီ ၅-ခုက ခန္ဓာ ၅-
 ပါး။ ဟိုလူဆိုး ၃-ယောက်က ပပဉ္စ
 တရားခေါ်တယ်။ မင်းလိမ်လိုက်ကွ၊
 လိမ်လိုက်ကွဆိုတာ ဘယ်သူမှတ်

တုံး၊ 'ဒိဋ္ဌိ'၊ မင်းခိုးလိုက်ကွ ယူ
 လိုက်ကွ မတရားလုပ်လိုက်ကွ လော
 ဘာ'၊ ပိုက်ဆံတွေရတော့ ဝမ်းသာ
 တယ်။ ထောင်လွှားမောက်မာတယ်။
 အဲဒါ 'မောင်မာန'။ အဲလိုမှတ်ထား
 နော်။
 သူတို့ မရှိဘူးဆိုရင် တစ်ခါ
 တည်း ဒကာမကြီးတို့ ပထမတန်း
 ဖြစ်သွားတယ်။ ၅-ခု၊ ၃-ခု၊ ၇-ခု။ ၅-
 ခုက မောင်ရူပ၊ မောင်ဝေဒနာ၊
 မောင်သညာ၊ မောင်သင်္ခါရ၊ မောင်
 ဝိညာဏ်။ 'ခန္ဓာ ၅-ပါး'။ ၃-ခုက
 မောင်ဒိဋ္ဌိ၊ မောင်တဏှာ၊ မောင်မာန၊
 'ပပဉ္စတရား ၃-ပါး'။ ၇-ခုက သဒ္ဓါ
 တွေ၊ သီလတွေ၊ သုတတွေ၊ စာက
 တွေ၊ ပညာတွေ၊ ဟိရီ၊ ဩတ္တပ္ပတွေ၊
 'သူတော်ကောင်းစွာ ၇-ပါး'။
 လူဆိုးတွေ မဝင်ရင် ဒကာ

မကြီးတို့မှာ သူတော်ကောင်းစွာ
 တွေ အကုန်လုံးဖြစ်တယ်။ သုရား
 ရော၊ ရဟန္တာရော၊ သောတာပန်၊
 သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ အားလုံးဖြစ်
 တယ်လို့မှတ်နော်။

လူဆိုး ၃-ယောက်ဖြစ်တဲ့
 မောင်ဒိဋ္ဌိ၊ မောင်တဏှာ၊ မောင်မာန၊
 'ပပဉ္စတရား ၃-ပါး' အဝင်မခံဘဲ သူ
 တော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းများ
 ဖြစ်ကြပါစေရန်သတည်း။
 "သာဓု ..သာဓု ..သာဓု"

"မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာမှာ
 ဥပေက္ခာဝေဒနာ တစ်မျိုးဖြစ်တယ်"
 "ကိုယ်မှာတော့ သုခနဲ့ခုက္ခ ဝေဒနာ
 နှစ်မျိုးဖြစ်တယ်"
 "မနောမှာတော့ ဝေဒနာ
 ငါးပါးလုံးဖြစ်တယ်"
 "မျက်စိက အဆင်းရူပါရုံကို
 မြင်တယ်"
 "မနောကတော့ လူတို့၊ ကြမ်းပြင်တို့
 ပညတ်တွေ မြင်တယ်။ အဲဒီတော့
 အကုသိုလ်တွေတွေ ဖြစ်တာပေါ့"
 "မောင်ရူပ၊ မောင်ဝေဒနာ၊
 မောင်သညာ၊ မောင်သင်္ခါရ၊
 မောင်ဝိညာဏ်တို့က ခန္ဓာ ၅-ပါး။
 ဒကာကြီးတို့ပဲ"
 "မောင်ဒိဋ္ဌိ၊ မောင်တဏှာ၊
 မောင်မာနတို့က လူဆိုးသုံးယောက်
 ပပဉ္စတရား ၃-ပါး"
 "လူဆိုးသုံးယောက်က ခန္ဓာငါးပါး
 ရွာတည်ထားတဲ့ဆိပ်မှာ နေပါရစေလို
 ဝင်ဝင်လာတယ်။ အဝင်မခံနဲ့"
 "သူတို့ဝင်လာရင် သူတော်ကောင်း
 ဥစ္စာတွေ အနီးခံရတယ်"

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမနှင့် သတ္တလောက၏ ဖန်ဆင်းရှင်

(ယခင်လမ္မအဆက်)

စေတနာရုံ၊ မြစ်ပျား

ဆရာတော်ဦးဇေယျပဏ္ဍိတ

စေတနာရုံအစကို ဘယ် မှာပြန်ရမှ ထွေသလဲဆိုတော့ ဘုရား ရှင်ဟောကြားခဲ့တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာမှာ ပြန်ရှာမှရတယ်။ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်မှာ အင်္ဂါ(၁၂)ပါးဆိုတာ ရှိ တယ်။ အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်-ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေ ဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝ၊ ဇာတိ၊ ဇရာ-မရဏဆိုတဲ့ (၁၂)ခု ပါရှိတာမှာ တဏှာရယ်၊ ဥပါဒါန်

ရယ်၊ ကမ္မဘဝရယ် အင်္ဂါ(၃)ခုကိုပဲ ကြည့်ရမယ်နော်။ အဲဒီတော့ တဏှာ ကို ဘုန်းကြီးတို့ သိအောင်ရှာရမယ်။ တဏှာဖြစ်ပေါ်ပုံရယ်၊ ဥပါဒါန်ဖြစ် ပေါ်ပုံရယ် မသိရင်ဖြင့် စေတနာကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ တဏှာဖြစ်ပေါ်ပုံကလည်း ခန္ဓာ(၅) ပါး မသိလို့ရှိရင် သိဖို့အကြောင်းမရှိ ဘူး။ ဒီတော့ကာ *ကံနှင့်ကံအကျိုး

ပေး*ဆိုတာ တိမ်သလား၊ နက်သ လား အားလုံးစဉ်းစားကြပါ။ နက်နဲ တယ်ဆိုတာ အားလုံးသဘောပေါက် ကြပါ။ အားလုံးရဲ့ သန္တာန်မှာ အ ကြမ်းအားဖြင့် မှတ်ထားကြရမှာ တော့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်စိတ်ဆိုတဲ့ ဒွါရ(၆)ပါးမှာ အာရုံ တိုက်တိုင်း၊ တိုက်တိုင်းမှာ ခန္ဓာ(၅) ပါးဖြစ်ပေါ်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ပါ။ ဆို

သုပ္ပမာဒ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

လိုတဲ့ သဘောတရားက မျက်စိကို အဆင်းတိုက်တဲ့အချိန်မှာ သိတယ် ဆိုတာက ရုပ်နဲ့နာမ် ပေါင်းပြီးမှ နာမ်က သိတာဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာ အခန်းမှာ အသေးစိတ်သင်ပြပါမယ်။ ကျန်တဲ့ ဒွါရ(၅)ပါးဖြစ်တဲ့ နား၊ နှာ ခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့မှာ ပေါ် ချင်တာပေါ် သိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် ရုပ် နာမ်ပေါင်းပြီးတော့မှ ခန္ဓာ(၅)ပါးဖြစ် တာလို့ မှတ်ပါ။

အဲတော့ကာ အရပ်စကား နားလည်လွယ်အောင် ပြောရအောင်၊ ဥပမာအားဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါးကို သင်္ကန်းကပ်မယ်ဆိုပါစို့၊ ဒီစိတ်ကူး လေးစရင် ပထမ စေချင်း သင်္ကန်း ကပ်မယ်ဆိုတာက ပါးစပ်မှာပေါ်မှာ လား၊ ကိုယ်မှာပေါ်မှာလား၊ စိတ်မှာ ပေါ်မှာလား။ စိတ်မှာ အလျင်ပေါ် မယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်က ကိုင်းညွတ် ရတယ်။ ကိုင်းညွတ်ရာမှာ စိတ်က အသစ် အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အာရုံ ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရင်ပဲ ပုံသဏ္ဌာန်အ ရိပ်ဆိုတဲ့ (ဓမ္မာရုံဆိုတဲ့အရိပ်)ပေါ် လာမယ်။ ကိုယ်ရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ရယ်ပေါ် လာပြီး ထပ်ကာထပ်ကာဖွဲ့တဲ့ အ ဆင့်သည် တဏှာအဆင့်ဖွဲ့ရာကနေ ဥပါဒါန်အဆင့်ကို ကူးရမယ်။ ကူးတဲ့ နေရာမှာ တော်တော်သိမိမြေ့တာကို တွေ့ရမယ်။ လျှာ၊ ခြံနိုးဖို့အတွက် ဒီ နေရာမှာ ခံစားချက်ထည့်လိုက်မှ ဥပါဒါန်အဆင့်ကို ကူးမယ်။ မင်းကွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဆုံးဆုံး ဖြတ်ဖြတ် ကြစည်ခြင်းကို ဥပါဒါန်” လို့ အမိန့်ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူး

ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ အဖြေရှာလို့ ရခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ဖို့အတွက် “စေချင်” ပါရမယ်။ ပြီး တော့မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မယ်ဆို ရင် ဥပါဒါန်အဆင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပါဒါန်အဆင့်ပြီးတာနဲ့ စေတနာဟာ တစ်ဆက်တည်းပေါ် လာတာလို့ မှတ်ကြပါ။ ဒီတော့မှ ပြု လုပ်ခြင်း “က”ဟာ ဖြစ်ခွင့်ရပါ တယ်လို့ သဘောပေါက်နားလည် သင့်ပါတယ်။

စကားအနေနှင့် တစ်ဆင့် ချင်းဟောနေတာ ဖြစ်သော်လည်း လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်တယ်လို့လည်း နားလည်သင့်ကြ ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဉာဏ် တော်ကြီးနဲ့မို့သာ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိမြင်ပြီး ဟောပြနိုင်ခဲ့တာလို့ မှတ် သားကြပြီး ဘုရားရှင်ကို ကြည်ညို ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှင်စူဠာနာရပုနန်း၏ ပုံဝတ္ထု

ဥပမာတစ်ခုကတော့ အ ပေးချမ်းသာနဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လမ်း ကြောင်းကို ရသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြမယ်။ ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးလွိုင် ရေးသားပြုစု ထားတဲ့ “သီဟိုဠ်ခေတ် စံတော်ဝင် အရိယာများ” စာအုပ်မှာပါတဲ့ စူဠာနာ အမည်ရတဲ့ ရဟန္တာတစ်ပါးရဲ့ အ ကြောင်းကို ဟောမယ်။ သူကျတော့ ပထမပိုင်းမှာ သာမန်ရဟန်းတစ်ပါး ပဲ။ လာဘ်လာဘလည်း သူ့လို ကိုယ် လိုပဲရတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ

အနေနဲ့ သစ်ပင်ရှိ ဆွမ်းရှိတယ်။ တောထဲသွားလည်း နတ်တွေက သူ ကို မြင်တာနဲ့ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ဆွမ်းလောင်းကြရတယ်။ အဲဒီလောက် အထိ လာဘ်လာဘပေါ်များတဲ့ရဟန်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီသတ္တိတွေ ရအောင်၊ ဘဝပြောင်းအောင်၊ အခြေ အနေတွေ ပြောင်းအောင် ဘယ်က စသလဲဆိုလို့ရှိရင် မနောဒွါရကပ် စတယ်။ တစ်ရက်မှာ ဆွမ်းစားပြီးခါ စ သပိတ်ဆေးနေဆဲမှာ သားသည် မိခင် ခွေးပိန်လေးတစ်ကောင် သူ့ အနားကို ရောက်လာတယ်။ ရောက် လာတော့ ပထမအဆင့် သူစိတ်မှာ သူရယ်၊ ခွေးပိန်လေးရယ် ဖြစ်ပေါ် လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးမလေး ရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည် ပြီး ဥပါဒါန်ဘက်ကို ကူးတော့မယ် နော်။ ခွေးမလေးမှာ ခွေးကလေးတွေ က နို့ဆွဲတော့ အင်မတန် ဆာ လောင်နေပြီ။ ရင်ပူနေပြီ၊ အဲဒီခံစား ချက်ကို သူက ပျောက်စေချင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစား ရင်နဲ့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာပဲရှိတဲ့ ခုနက စားထားတဲ့ဆွမ်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါကို အန်ကျေးမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံး ဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ အဲတော့ အယုလား၊ အပေးလား၊ အပေးနဲ့ စေတနာလို့ မှတ်ကြပါ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာနဲ့ တစ် ပြိုင်နက်တည်း ဒီတွန်းအားက သတ် မှတ်တဲ့ပုံစံ အခြေအနေရောက်အောင် ပို့ရတော့မယ်။ အဲဒီမှာ စေတနာပေါ် လာပြီး ကြက်သားအာရုံကြောတွေ ကတစ်ဆင့် စီးဆင်းပြီးတော့ ကာ

တကယ်အံ့ကျွေးလိုက်တယ်။ပထမ အကြိမ် အံ့ကျွေးလိုက်တော့ ခွေး လေးက ဟပ်ဟပ်ထိုးစားတယ်။ သူ က ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးလေးက မဝသေးတဲ့အမူအရာတွေ့ရတယ်။ ထပ်ပြီးတော့ တစ်ခါအံ့ကျွေးပြန် တယ်။ သူ့ရဲ့စေတနာမှာ ခွေးလေး ဝလင်သွားတဲ့ပုံကို ဖော်ထားတာကိုး။ ခွေးလေးရင်ထဲ အေးပြီးပျော်သွား အောင် စိတ်က ညွတ်ထားတာ၊နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်အံ့ကျွေးတော့လည်း ခွေးလေးက စားပြန်တာပဲ၊ စားပြီး တော့လည်း ဝတဲ့ပုံသဏ္ဌာန်က မရှိ ပြန်ဘူး။ မော့ကြည့်ပြန်တော့ သုံး ကြိမ်မြောက် ထပ်အံ့ကျွေးလိုက် တယ်။ အံ့တယ်ဆိုတာ အင်မတန် ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ သိကြတယ် မ ဟုတ်လား။ အဲဒါကို သူက စိတ်ထဲ မှာ ဂရုစိုက်နိုင်ဘူး။ စေတနာက ဘယ်လောက်အထိ သန်နေသလဲဆို လို့ရှိရင် နာတာ၊ ကျင်တာတွေ သူ မှာ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ဘာမျှမပေါ် လာဘူး။ ခွေးလေး ဝရေး၊ စိတ်ချမ်း သာရေးကိုသာ အားစိုက်ထားတာ၊ အင်မတန်စေတနာပြင်းထန်တယ်လို့ မှတ်ကြပါ။ သုံးကြိမ်ပြည့်အောင် အံ့ကျွေးတော့မှ ခွေးလေးက ဝပြီး ပျော်သွားမှ ရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်တဲ့ စာတ်လမ်းလေးက ဘယ် လောက်ကြာလဲဆိုလို့ရှိရင် ခန့်မှန်းခြေ အားဖြင့်(၁၀)မိနစ်(၁၅)မိနစ်လောက် ပဲရှိလား။အဲလောက်ပဲကြာပြီး ချုပ်ငြိမ်း သွားတယ် ဆိုသော်လည်းပဲ ဟိုဘက် က ဘာကျန်ခဲ့သလဲဆိုလို့ရှိရင် ‘သတ္တိ’ ကျန်ခဲ့တယ်။ သေချာမှတ်ကြရမှာ။

ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသွေးက အစဖြစ်ပေါ်ဖြတ်သန်း ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ မှတ်တမ်းယူသလိုပဲ သတ္တိက ပါသွားတယ်။ အဲဒီသတ္တိက သူ့ကို အကျိုးပေးတော့ကာ စေတနာ ကောင်းလို့ ‘ကံ’ကောင်းမယ်။ ဘဝ အကျိုးပေးကောင်းမယ်လို့ မှတ်ကြ ပါ။

ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့ တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြီးမှတ် ကြပါ။ ‘သဒိသံ ပါကံ ဇနေတီ’တဲ့ နော်။ ဘုန်းကြီးတို့ သိခဲ့တဲ့ အကျိုး ပေးနဲ့ ခြားနားတာကို တွေ့ရမယ်။ ‘သဒိသံ’ဆိုတာ တူမျှတာကိုပြော တာ။ ‘ပါကံ’က အကျိုးတဲ့၊ ‘ဇနေတီ’ ဆိုတာက ပေး၏လို့ အဓိပ္ပါယ်ရ တယ်။ ‘တူမျှသော အကျိုးကိုပေး ၏’လို့ ဟောခဲ့တာနော်။ မိမိစိတ်ထဲ က ထားတဲ့အတိုင်း တူသောအကျိုး ကို ပေးမယ်လို့မှတ်ပါ။ ရှင်စူဠနာဂ က အဲဒီသတ္တိသွင်းတဲ့နေရာမှာ ခွေး လေးကို အံ့ကျွေးတဲ့သတ္တိနော်၊ ဖြစ် ပေါ်တဲ့ သတ္တိကလည်းအပြည့်၊ သတ္တိ က သူ့မှာအပြည့်ရှိလို့ မှတ်တမ်းလို သိမ်းသွင်းတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီည ကစပြီးတော့ ဓာတ်က ပြောင်းသွား တယ်။ လူတွေက သူ့နာမည်ကို မေး မေးပြီးတော့ ညဘက်မှာ လျှံစရာ တွေ လာလာလျှံကြတယ်။ တစ် ကျောင်းလုံးဟာ အလုံအပယ်စားကြ ရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံကြ တယ်ဆိုရင်ပဲ လူတွေက အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက်နဲ့ ဆွမ်းကြီးဟောင်းပွဲလို လျှံကြတာကို တွေ့ရတယ်။ ရှင်စူဠ

နာဂကို မြင်ရင် အံ့ကျွေးမတတ် စေတနာထားကြတယ်။ မြင်တာနဲ့ သူ့အတွက် အရေးကြီးကြတယ်။အေး အေးဆေးဆေး မနေနိုင်ကြဘူး။ သဘောပေါက်ကြရဲ့လား။သူ့အတွက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဒီနေရာမှာ ‘အရေးကြီး’ဆိုတဲ့စကား ထည့်သုံး မယ်။ သူက ခွေးလေးအတွက် တ ကယ်အရေးကြီးခဲ့တယ်ဆိုတာ စဉ်း စားကြည့်ကြပါ။ စေတနာသန်တာနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့က အရပ်စကားနဲ့ပြော ရင် အရေးကြီးတယ်လို့ သုံးရမယ် နော်။ ဒါမှလည်း ပိုပြီးနားလည်ကြ လိမ့်မယ်။ ဥပမာအားဖြင့် တောင် ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ မိုးရွာခဲ့လို့ရှိရင် နိမ့်တဲ့ပျော့တဲ့နေရာကို ရေက တိုက် စားသွားလို့ရှိရင် အရေးအကြောင်း လေး ပေါ်မလာဘူးလား။ အရေးအ ကြောင်းကြီးလာရင် ရေစီးပိုသန်သ လို အရေးကြီးရင် အစီးသန်တယ်။ အရေးအကြောင်းကြီးရင် အစီးသန် တယ်ပေါ့။အဲဒီလိုပဲ သူ့မှာက နောက် ထပ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အသစ်၊အသစ် တွေမှာ ခွေးလေးအတွက်ပဲ သန်ခဲ့ တာ။ ညမှာ ထမင်းဆာလိမ့်မယ်ဆို တဲ့ ခံစားလာရမယ့် ဝေဒနာတွေ၊ အတွေးတွေ ပေါ်ခွင့်မရဘူးပဲ။ အင် မတန်အရေးကြီးခဲ့တာကို သဘော ပေါက်ကြတယ်နော်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီအတွဲပဲ၊ သူ့အတွက် လူတွေက အရေးကြီးကြတာပဲ မှတ်ကြပါ။

ဥပမာတစ်ခု ပြောရရင် ကလေးဘဝမှာ စာမေးပွဲတွေ မြေခါ နီး အရေးကြီးသလိုပေါ့။ စာမေးပွဲနီး လာပြီ၊ နံနက်ပိုင်း(၁၀)နာရီမှ စဖြေ

သုမ္မာဒါ ခဗျာသမ္ပုဇ်း

ရမယ်။ (၈)နာရီကစပြီး ပြင်ဆင် တယ်ဆိုပါနဲ့။ မိဘက ရေချိုးခိုင်း လည်း သူကတော့ စာမေးပွဲအတွက် ပဲ အရေးကြီးနေတယ်။ ထမင်းစား ခိုင်းလည်း စာမေးပွဲအတွက်ပဲ အရေး ကြီးနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဇောခေါ် တယ်။ ဇောမကျဘဲ အမြဲအရေးကြီး နေတာ။ အပေးနဲ့စတဲ့ စေတနာမှာ အဲလို အရေးကြီးရမှာကို ပြောတာ။ ကျန်တာတွေ အရေးမကြီးနိုင်တာကို ပြောတာ။ အဲဒီလို ရှင်စူဠနာဂက အရေးကြီးခဲ့တော့ လူတွေက သူ့အ တွက် ဆွမ်းကပ်လှူဖို့ အရေးကြီးကြ တယ်။ သူရဲ့ဆွဲအား၊ သူရဲ့ သတ္တိဆွဲ အားကြောင့် စေတနာက အရေးကြီး ကြတာ ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တောထဲမှာရှိတဲ့ ရုက္ခနိမ့်နိမ့်တွေကပါ မနေနိုင်ဘူး။ သူ့ကို မြင်ရင် အရေး ကြီးကြပြီး ဆွမ်းကောင်းစွာ လှူကြ ရတယ်။ သူ့ရဲ့ သတ္တိကြောင့်လို့ မှတ် ပါ။ သတ္တိရသွားပြီး အဲဒီသတ္တိက တူသောအကျိုးပေးခြင်းကို ရလာ တာလို့ မှတ်ကြပါ။ ဘယ်အချိန်မှာ အဖြေကပိုပြီး ထင်ရှားသလဲဆိုရင် တစ်နေ့မှာ သီဟိုဠ်က ရဟန်းတွေက အိန္ဒိယပြည်ဘက်ကို ကူးပြီးတော့ ကာ ဘုရားပွင့်ခဲ့တဲ့ ဗောဓိပင် ဘုရား ဖူးထွက်မယ်လို့ စီမံကြတယ်။ အိန္ဒိယ ကို ကူးဖို့က ပင်လယ်ဖြတ်ကူးပြီး ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ကြရင် အသိ မိတ်ဆွေက မရှိကြဘူး။ တောထဲမှာ လည်း ဖြတ်ရမယ်။ တောထဲဖြတ်ရင် လည်း ဆွမ်းကွမ်းအခက်အခဲပေါ် လိမ့်မယ်။ မထေရ်ကြီးကို အတူတူ ကြွဖို့ ပင့်သွားရင် ဆွမ်းမငတ်နိုင်

တောဘူးလို့ သွားကြဖို့ စီမံကြတယ်။ တကယ်လည်းပဲ သူပါလာတော့ နတ်တွေက ဆွမ်း၊ ကွမ်းလောင်းကြ၊ လှူကြတော့ အားလုံးအတွက် တစ် လမ်းလုံး အဆင်ပြေကြတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဘုရားပွင့်တဲ့ ဗောဓိပင်ကို ဖူး ပြီးကြတဲ့အချိန်မှာ မထေရ်ကြီးက မကျန်းမမာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ခန္ဓာဝန်ချရမယ့် လက္ခဏာတွေကို မြင်ရလို့ ခန္ဓာဝန်ချမယ်ဆိုရင် အပြန် လမ်းမှာ အရှင်ဘုရားသာ မပါရင် တော ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ် လိုလုပ်ရပါမလဲလို့ အားလုံးက ဝိုင်း ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းကြတယ်။ ဒီ အချိန်မှာ မထေရ်ကြီးက 'ကံနှင့်ကံ အကျိုးပေး'ကို နားလည်ထားပြီး သား ဂဟန္တာဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်ဖြေ တယ်။ 'ငါ့ရှင်တို့၊ လာဘ်လာဘာ ပေါ စေတဲ့ အကြောင်းရင်းက ငါ့ရဲ့သွေး သားခြင်ဆီထဲမှာ သတ္တိကိန်းနေတာ ဖြစ်တယ်။ ငါသေတဲ့အခါ၊ ခန္ဓာဝန်ချ တဲ့အခါ ငါ့ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို မီးသဏ္ဌိဟု လိုက်ပါ။ အဲဒီအခါ ဓာတ်တော်ကျ လိမ့်မယ်။ အဲဒီဓာတ်တော်တွေကို အသီးသီး ရေစစ်ထဲထည့်၊ သမိတ် မှာချည့်ပြီး ပြန်ကြပါလို့ မှာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ သွေးသားခြင်ဆီထဲ အထိ သတ္တိကိန်းတာကို အဖြေရမယ်။ သေချာမှတ်ထားကြပါ။ မထေရ်ကြီး ခန္ဓာဝန်ချလို့ မီးသဏ္ဌိဟုတဲ့အခါ ဓာတ်တော်တွေကျလို့ မှာကြားတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီး ပြန်လာတဲ့ အခါ မထေရ်ကြီးပါသလိုပဲ နတ်တွေ က ဆွမ်းလောင်းကြ၊ လှူကြတုန်းပဲ လို့ မှတ်သားခဲ့ရတယ်။

ဒီနေရာမှာ ထပ်ပြီးသဘော ပေါက်ကြဖို့ကတော့ ဘုန်းကြီးအပါ အဝင် တရားများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး တစ်ကိုယ်စီ၊ တစ်ကိုယ်စီရှိကြတဲ့အခါ လူတွေ ကိုယ်လုံးချင်းတူပေမယ့် အထဲမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ချင်းတူပါ့မလား။ ဓာတ်ချင်းမတူတာ ဘာကြောင့်မတူ တာလဲဆိုတာကို အဖြေရှာရတော့ မှာနေ။ ဘယ်ကစသလဲ၊ ဓာတ်တွေ ပြောင်းတာက မနေ့ခွါရကစပြီး ပြောင်းတယ်လို့ မှတ်ကြပါ။ ဓာတ် က အကောင်းဆုံးအဆိုး ခွဲမယ်ဆိုရင် အယူသမားတွေရဲ့ ဓာတ်က ကောင်း ပါ့မလား။ မကောင်းနိုင်ဘူး။ အပေး သမားကျတော့ ကောင်းမယ်။ အဖြေ ကို ဖော်နိုင်ကြပြီလား။ ကိုယ်ရဲ့စိတ် ကို ပြန်စစ်ပေါ့နော်။ အကြိမ်များစွာ ငါဟာ တစ်ဖက်သား နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းအောင် ပေးခဲ့တဲ့ဆုံးဖြတ် ချက်တွေနဲ့ 'ကံ' မြောက်ခဲ့တာ ဘယ် လောက်များခဲ့သလဲလို့၊ ဒါမှမဟုတ် အစဉ်းလေးမှာ ငါ့အတွက်ဆိုပြီး သူ ကို အသုံးချပြီးတော့ပေးတာ ဘယ် လောက်များသလဲ။ စေတနာဖြောင့် တာ ဘယ်လောက်များသလဲ။ စေတနာ ညံ့တာ ဘယ်လောက်များသလဲ။ အဖြေပြန်ရှာကြပါ။ ရှာရင်တော့ အဖြေ ပေါ်နိုင်ပြီနော်။ သဘောပေါက်ကြပြီ လား။ ကိုယ့်ရဲ့မွေးနေ့ဆိုပြီးတော့ ဘယ်နှခါလှူဖူးသလဲ။ ခဏခဏ လှူဖူးခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။

■ ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

ပညာသိကား
အဖြူအနီ စသော
ရူပါရုံတို့သည် အာယံ
ကြောင့်ဖြူသည်၊
နီသည်၊ ဝါသည်
ကိုလည်း သိတတ်၏။
အနိစ္စသဘော၊
ဒုက္ခသဘော၊
အနတ္တသဘောကို လည်း
သိတတ်၏။
မဂ်ကိုရခြင်း၊
ဖိုလ်ကိုရခြင်း၏
အကြောင်းကိုလည်း
သိတတ်၏။

သညာသိ၊ ဝိညာဏ်သိ၊ ပညာသိ

မြဝင်း(ဒဿန)

ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့်စပ်လျဉ်း
၍ ကျွန်တော် မကြာမကြာ ကြည့်
လေ့ရှိသော စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိပါ
သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ အခြားမဟုတ်။
ဖြူပြင်ကြီးဆရာတော် စီရင်သော
“သင်္ဂြိုဟ်အဓိပ္ပာယ်ကောက်” ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်
မကြာမကြာပြန်ကြည့် ရခြင်း၏
အကြောင်းများတွင် ထိုစာအုပ်ကို စီ
ရင်သော ဖြူပြင်ကြီးဆရာတော်သည်
ခက်ခဲနက်နဲသော အဘိဓမ္မာကို စာ
ဖတ်သူကို စိတ်ထဲတွင် လင်းခနဲ၊
လက်ခနဲဖြစ်အောင် ရှင်းပြနိုင်ခြင်း

သည် အကြောင်းတစ်ရပ်အဖြစ်
ပါဝင်ပါသည်။

အဘိဓမ္မာသည် သူချည်း
သက်သက်ရှင်းပါက မြောက်မြောက်
သွေ့သွေ့ရှိလှပါသည်။ သဘောပေါက်
ထားသူတို့က ဥပမာဖြင့်ရှင်းပြမှ ခိုခို
ပြည်ပြည်ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့်
အဘိဓမ္မာကို နားလည်သဘော
ပေါက်ရေးတွင် ဥပမာဖြင့် ရှင်းပြခြင်း
သည် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍမှ
ပါဝင်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဖြူပြင်ကြီးဆရာတော်
သည် ဥပမာပေးရာတွင် လွန်စွာနိုင်
နင်းတော်မူပါသည်။ အဘိဓမ္မာကို

သုပ္ပမာဒ မဇ္ဈိမသုတ္တံ

သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သည်အလျောက် လိုက်ဖက်သော ဥပမာကို ရွေးတော်မူတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဆရာတော်၏ ဥပမာကို ဖတ်လိုက်ရသူတို့သည် မှောက်ထားသောအိုးကို လှန်ပြလိုက်သကဲ့သို့ အဘိဓမ္မာ၏ သဘောကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားပါသည်။

သင်္ဂြိုဟ်အဓိပ္ပါယ်ကောက်ကျမ်း၌ ဖြိုပြင်ကြီးဆရာတော်သည် အဘိဓမ္မာသဘောကို ပထမဦးစွာ စာတွင်လာသည့်အတိုင်း ရှင်းပါသည်။ ထို့နောက် အဘိဓမ္မာကို နားလည်သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သည့်အား လျော်စွာ သဘောသိဖြင့် ရှင်းပါသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဥပမာများဖြင့် ရှင်းပါသည်။

ဥပမာဆိုရသော် သညာသိ၊ ဝိညာဏ်သိ၊ ပညာသိဟူသော အသိမျိုးကို ရှင်းရာတွင် ဖြိုပြင်ကြီး ဆရာတော်သည် ပထမဦးစွာ ထိုအသိ (၃)မျိုးကို စာတွင်လာသည့်အတိုင်း ရှင်းပါသည်။ ထိုသို့ရှင်းပြီးမှ သဘောသိဖြင့် ရှင်းပါသည်။ ဥပမာများဖြင့် ရှင်းပါသည်။ ဆရာတော်၏ ဥပမာများကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ထိုအသိ (၃)မျိုးသည် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ထဲ၌ မိုးမှောင်ကျနေသောညတွင် လျှပ်စီးလက်သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ပေါ်လာပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ အသိ (၃)မျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆရာတော်ရှင်းပြလိုက် စာဖတ်သူတို့ စေ့လာနိုင်စေရန် အောက်တွင်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

“သညာသိ ဆိုသည်မှာ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊အကြောင်းအကျားတို့ကို မြင်သည့်ကာလ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊အကြောင်းအကျားဟူ၍သိ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဖြူသည်၊ နီသည်၊ ဝါသည်၊ ကြောင်သည်၊ ကျားသည်ကို မသိတတ်။ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောကိုလည်း မသိတတ်။ မဂ်ရခြင်း၊ ဖိုလ်ရခြင်း အကြောင်းကိုလည်း မသိတတ်။ ဤသို့သိခြင်းသည် သညာ၏ သိခြင်းမည်၏။

ဝိညာဏ်သိသည်ကား အဖြူ၊ အနီစသော ရူပါရုံတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖြူသည်၊ နီသည်၊ ဝါသည်ကိုလည်း သိ၏။ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောကိုလည်း သိ၏။ မဂ်ကိုရခြင်း၊ ဖိုလ်ကိုရခြင်း အကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းမှ ရသည်ဟူ၍ မသိတတ်။ ဤသို့သိခြင်းသည် ဝိညာဏ်၏ သိခြင်းဖြစ်၏။

ပညာသိကား အဖြူ၊အနီစသော ရူပါရုံတို့သည် အဘယ့်ကြောင့်ဖြူသည်၊ နီသည်၊ ဝါသည်ကိုလည်း သိတတ်၏။အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောကိုလည်း သိတတ်၏။ မဂ်ကိုရခြင်း၊ ဖိုလ်ကိုရခြင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း သိတတ်၏။ ဤတရားကို စီးဖြန်းသော် မဂ်ကိုရ၏။ ဤတရားကို စီးဖြန်းသော် ဖိုလ်ကိုရ၏ဟု သိတတ်ခြင်းသည် ပညာ၏သိခြင်းမည်၏။

ဥပမာကား သုငယ်၊အမိ၊ ရွှေပန်းထိမ်သည် ငှင်းသုံးယောက်

နှင့်တူ၏။ သုငယ်သည် သုငယ်တို့ဘဝ ကစားကြရာ ရွှေကျောက်ပြောင်ပြောင် မြင်သောကြောင့် ကောက်ခဲ့၏။ ထိုသုငယ်သည် ရွှေမှန်းကိုလည်း မသိ။ ဘယ်နှမူးရည်မှန်းကိုလည်း မသိ။ ပြောင်ပြောင်ရှိ၍သာ ကောက်ခဲ့၏။ ငှင်းရွှေကို အမိအားပေးလျှင် ထိုအမိသည် ပြောင်ပြောင်ကိုလည်း သိ၏။ ရွှေမှန်းကိုလည်း သိ၏။ အမိုးထိုက်မှန်းကိုလည်း သိ၏။ထိုရွှေသည် ကိုးမူးရည်၊ ဆယ်မူးရေရှိသည်ဟု မသိတတ်။ရွှေပန်းထိမ်သည်ကို ပြသည့်ကာလ ရွှေပန်းထိမ်သည် သည်ပြောင်ပြောင်ကိုလည်း သိ၏။ ထိုရွှေ၏ အမိုးထိုက်မှန်းကိုလည်း သိ၏။ ကိုးမူးရည်၊ ဆယ်မူးရည်စသည်တို့ကိုလည်းသိ၏။

ထိုအတူ သညာသိခြင်းသည် သုငယ်သိခြင်းနှင့် တူ၏။ ဝိညာဏ်သိခြင်းသည် အမိ၊ အဘသိသည်နှင့်တူ၏။ ပညာသိခြင်းသည် ရွှေပန်းထိမ်သည် သိသည်နှင့်တူ၏။”

စာဖတ် သူ တို့ သည် အထက်ဖော်ပြပါ အသိ(၃)မျိုး၏ သဘောကို စာတွင်လာသည့်အတိုင်း ရှင်းပြသည်ကို ဖတ်ရသောအခါ၌ ရှင်းလင်းစွာ သဘောမပေါက်ကြသော်လည်း ဥပမာပေး၍ ရှင်းပြထားသည်ကို ဖတ်ရသောအခါ၌ ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ သဘောပေါက်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ဆင်ခြင်ကြည့်ကြပါကုန်။

□ မြဝင်း(ဒသန)

ပထမစလင်းဆရာတော်

ဦးစန္ဒိမ(စလင်း)

ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးတွင် စလင်းကျောင်းတိုက်နှင့် စလင်းကျောင်းတိုက်ကြီး၏ရှေ့ အနီးအနား၌ စလင်းအားကစားကွင်း(စလင်းကွင်း)ရှိသည်ဟု စာရေးသူ(၁၀)နှစ်သား အရွယ်ခန့်က ကြားသိလိုက်ရသောအခါတွင် “သည်ကျောင်းတိုက်၊ သည်အားကစားကွင်းကို အစဦးဘယ်သူကများ တည်ထောင်သွားပါလိမ့်”စသည်ဖြင့် ကျောင်းတိုက်ရယ်၊ အားကစားကွင်းရယ်၊ မရောက်မှ သေးတဲ့ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးရယ်ကို စလင်းသားကလေးတစ်ယောက် ပုံဖော်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါ၏။

အကြီးကျယ်ဆုံးများထဲမှာ “ဘုရားမှာ ရွှေတိဂုံ”၊ တရားမှာ သရဏ

ဂုံ”၊ “မြို့မှာ ရန်ကုန်”ဆိုသည့် အစဉ် အလာများကိုလည်း မိဘဆရာသမားတို့၏ ပြောစကားကို ကြားဖူး၍ အလွန်စည်ကားကျယ်ဝန်းလှသော ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးကို ရောက်ဖူးလိုခြင်း၊ အလွန်တင့်တယ်သပ္ပာယ်လှသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်လိုခြင်း၊ စလင်းကျောင်းတိုက်သို့လည်း ရောက်ဖူးလိုခြင်း၊စလင်းအားကစားကွင်းကို မြင်ဖူးလိုခြင်း စသော စိတ်ဆန္ဒတို့ပြင်းပြခဲ့ဖူးသည်။စာရေးသူ ကိုရင်ဘဝ(၁၇)နှစ်သားအရွယ်တွင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးသည့်အချိန်မှာ တည်းခိုသည့်သရက်တောကျောင်း

ဆရာတော် ဦးသီဟက
စလင်းကျောင်းတိုက်ကြီးကို
တည်ထောင်ရင်း

သာသနာပြုလျက် ဖွဲ့စည်းပြု
စလင်းရုံဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်
ခဲ့ပါသည်။

သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ရော

ကိုယ်မြို့ကိုယ်ရပ်ကို

ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်

ကျေးဇူးဆပ်ဂုဏ်ဆောင်

ကြမလဲဆိုတာ

စဉ်းစားမိကြပါသလား။

သုမ္မာဒါ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇာတိ

တိုက်မှ စလင်းကျောင်းတိုက်သို့ လိုက်
ပို့ပေးပါရန် အတူခရီးသွားဆရာတော်
ကြီးကို ပူဆာမိသည်။ ထိုပထမဆုံး
အကြိမ်၊ ပထမဆုံးအခေါက်မှာပင်
အတူခရီး သွားဆရာတော်ကြီးက
လိုက်ပို့သဖြင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ကြီး ရောက်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းဝန်းစရိယာကြီး
ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိပုံ၊ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဆောင်တိုက်တာများ အစီ
အစဉ်နည်းတူညီပါး ထီးထီးမားမား
ရှိပုံတွေကို ကြည့်ရှုငေးမောရင်း ရင်
ခုန်ကြည့်နူးခဲ့ဖူးပါ၏။ စလင်းသား
ဆရာတော်တစ်ပါးက သည်စလင်း
ကျောင်းတိုက်ကြီးအား ကနဦးစတင်
တည်ထောင်ခဲ့လို့ စလင်းတိုက်ဟု
အမည်တွင်ကြောင်းကို တစ်စိတ်
တစ်ဒေသသိခဲ့ရ၏။ တည်ထောင်သူ
စလင်းသားဆရာတော် ဦးသီဟ
ဓာတ်ပုံကို ဖူးမြော်ရသည့်အခါတွင်
လည်း အတော်စွမ်းအားရှိသည့်ဆရာ
တော်ဟု စိတ်ထဲချီးကျူးမိရင်း
ကြည့်ညှိစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့
သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စာ
ရေးသူ ကျောင်းထိုင်ဘဝရောက်လာ
သည့်အခါ စလင်းတိုက်မှာ သီတင်း
သုံးနေထိုင်သော စလင်းမြို့နယ် ယစ်
ဖြစ်ရွာသား စာရေးဆရာ စလင်း
မောင်မွှေးကြိုင်ခေါ် ဦးဝါယမနှင့် စာ
ပေမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ရပြန်သည်။စိတ်
ချင်းကလည်းတူ၊ ဝါသနာချင်းက
လည်းတူ၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ
မှာ လွန်စွာအဆင်ပြေလှသည်။
ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မောင်မွှေးကြိုင်

ရှိသည့် စလင်းတိုက်ကို ရောက်ဖြစ်
အောင်သွားရောက်ခဲ့သလို၊ မောင်
မွှေးကြိုင် စလင်းရောက်လျှင်လည်း
စာရေးသူ၏ ညောင်နှစ်ပင်ကျောင်း
သို့ မဖြစ်မနေပေါ်လာတတ်သည်
ထိအောင်ပင်။ စာပေသံယောဇဉ်ဆို
သည်မှာ အလွန်ခိုင်ခံ့လှပေ၏။ ထို
အပေါ်တွင် ဒေသသံယောဇဉ်ပါ ရော
စွက်လိုက်သောအခါ ငယ်စဉ်ကတည်း
က အစွဲအလမ်းများနှင့်အတူ စလင်း
ခြေရာများကို တူးဖော်ရင်းမှ ပထမ
စလင်းဆရာတော်၏ အကြောင်းကို
ယခုလို ရေးဖြစ်လာပါတော့သည်။

ပထမစလင်းဆရာတော်
လောင်းလျာကို ရှေးဘုရင်များလက်
ထက်ကတိုင် သူကောင်းပြုမြှောက်
စားခြင်းခံရသော သူကောင်းသူ
ကြွယ်မျိုးရိုးများဖြစ်ကြသည့် အဘ
ဦးအိုးထွေး၊ အမိဒေါ်ဒွါးတို့မှ ၁၁၉၄-
ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆန်း(၁)ရက်၊ သော
ကြာနေ့ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ မွေးဖွား
ပါသည်။ အမိဖြစ်သူ ဒေါ်ဒွါးမှာ
အလွန်ကြောက်လန့်တတ်သော်ငြား၊
စလင်းဆရာတော်လောင်းလျာလေး
ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့်အချိန်မှစ
၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျင်း
မရှိတော့ဘဲ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ
လာသောကြောင့် သားရတနာကို
နာမည်ပေးသည့်အခါ မောင်သူရဟု
မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ရူပနိကာယ်၊
သဒ္ဒနိကာယ်နှင့်ပြည့်စုံသည့် မောင်
သူရကို ကြည့်ပြီး လောကီအရာ
ဓမ္မဒင်္ဂလက္ခဏာ တတ်ကျွမ်းသည့်
ဆရာများက သည်ကလေးကြီးလာ
သောအခါ ပညာရှိရဟန်း (သို့၊

မဟုတ်) လူပူဇော်ခံ ပညာတတ်
ဆရာသမား အကြီးအကဲ ဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု အတင်ဟောခဲ့သည်။မောင်သူရ
လေး (၇)နှစ်သားအရွယ်ရောက်
သည့်အခါ ဘုန်းကြီးကျောင်း အပ်နှံ
၍ ပညာသင်စေပါသည်။

ကလေးတို့သာဘဝ အခြား
ကလေးများနှင့် ဆော့ကစားကြ
သည့်အခါ ကလေးအချင်းချင်းက
မောင်သူရအား ရွာသူကြီးနေရာမှာ
ထားကစားစေသလို၊ စစ်တိုက်တမ်း
စကားကြသည့်အခါမှာလည်း စစ်
ဗိုလ်ကြီးနေရာမှာ ထား၍ကစားကြ
ရင်း မောင်သူရကို ဗိုလ်သူရဟု ခေါ်
ဝေါ်ပြောဆိုခဲ့ကြရာက ဗိုလ်တစ်လုံး
ရှေ့မှာတိုးလာပြီး ဗိုလ်သူရဟု အ
မည်တွင်ရစ်ပါတော့သည်။ ၁၄-နှစ်
သားအရွယ်၌ မိဘများသည် ဗိုလ်
သူရအား ရှင်ပြုပေးကြ၏။ ရှင်သာ
မဏောဘဝ အံ့အမောမှာ ရှင်သီဟ ဟု
တွင်လေ၏။၎င်းနောက် မန္တလေး
နေပြည်တော် အရှေ့ပြင်သို့ ပြောင်း
ရွှေ့စာသင်ခဲ့လေသည်။ဉာဏ်ကောင်း
လှသည့် ရှင်သီဟသည် တောက်
မည့်မီးခဲ အရှိန်နှင့်တရဲရဲ ဆိုသကဲ့
သို့ သင်ယူကျက်မှတ်လွယ်၏။ တတ်
မြောက်လွယ်၏။ အနက်အဓိပ္ပါယ်
ထင်လွယ်၊ မြင်လွယ်၏။ ရှင်ငယ်ဘဝ
နှင့်ပင် သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ အတိတ်၊
အလင်္ကာ၊ ဆန်း၊ ပုဒ်စစ်၊ သံဝဏ္ဏ နာ
နည်းလေးဆယ်၊ ဓာတိကာ၊ ဓာ
တုကထာ၊ ယမိုက်၊ ပဋ္ဌာန်းများက
နှုတ်တက်ရွှေ့ အကုန်ဆောင်နိုင်သဖြင့်
စာချဆရာတော်များက ချစ်ကြသည်။
ချီးမွမ်းကြသည်။ မြောက်လည်း

မြောက်စားကြလေသည်။

နှစ်စဉ် ကျင်းပလှူဒါန်းလေ့ရှိသော ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပြုကြီးကို မင်းတုန်းမင်းကြီးက တစ်နှစ်မျှအပျက်မခံဘဲ လေးပြင်လေးရပ်မှ သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များကို ပင့်၍ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူသည့်ပွဲတွင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် နိဂြောဓ သာမဏေလေးအား ဖူးမြော်ရသည့် အခါ ကြည့်ညှိစိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာဘိသကဲ့သို့ သံဃာများစွာထဲက ရှင်သီဟလေးကို ဖူးမြင်ရတဲ့ မင်းတုန်းမင်းနှင့် စကြာဒေဝီမိဖုရားကြီးတို့သည် ရှေးရေစက်ပါရှိခဲ့လေသောကြောင့် သားရင်းပမာ ကြည့်ညှိချစ်ခင်စိတ်များ တားမရအောင်ရှိလှ၍ 'ဘယ်ကျောင်းမှာ နေပါသလဲ' ဟုမေးမြန်းလျှောက်ထားပါသည်။ ထိုနေ့မှ အစပြုကာ ရင်နှစ်သင်းချာ သားရင်းပမာ စောင့်ရှောက်ထောက်ပံ့ပြီး၊ သင်္ကန်း၊ စာအုပ်စာတမ်း၊ အသုံးအဆောင်နှင့်တကွ နိစ္စဘတ်ဆွမ်းဝတ်မပျက် လှူဒါန်း၍ မွေးစားခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် နယုန်လ သုဓမ္မာစာပြန်ပွဲတွင် ကိုရင်သီဟ ဝင်ရောက်မြေဆိုရာ အောင်မြင်လေသောကြောင့် မင်းတုန်းမင်းကြီးက အားရနှစ်သက်တော်မူသဖြင့်၊ ကိုရင်သီဟ ကို လိင်ဖြန့်စေကာ မင်းညီမင်းသား တို့၏ အပြင်အဆင်တို့ကို ဝတ်လဲ စေပြီး ချီးမြှောက်ပေးသည်။ ဤကဲ့သို့ ဘွဲ့နှင်း၍ ချီးကျူးရုံမကဘဲ မင်းတရားကြီးနှင့် စကြာဒေဝီမိဖုရားကြီး

တို့သည် သားတော်၊ သမီးတော်များကဲ့သို့ အထိန်းတော် အမြွှာအရံများနှင့် (၃)လတိုင်တိုင် နန်းတွင်းမှာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အလောင်းမင်းတရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ မျိုးဆက်များစွာထဲတွင် မင်းတုန်းမင်းသည် စိတ်နှလုံး နူးညံ့လှသလို သဘောထားကောင်းသူ၊ ပညာကို လေးစားသူ နှစ်သက်လိုလားသူ၊ သာသနာတော်ကို အထူးကြည်ညိုအလေးထားသူဖြစ်လေသည်။ အမြော်အမြင်လည်းကြီး၏။ ပညာလိုလားသည့်နေရာ၌ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဒေါက်တာမတ်ကိုသော်မှ နေစရာအဆောက်အအုံစီမံပေး၍ သားတော်များကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူစေခဲ့လေသည်။ သမီးတော်များ လိမ္မာယဉ်ကျေး၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝိသစေဇာတတ်မြောက်စေဖို့ သီလရှင်မယ်ကင်းကို စစ်ကိုင်းကနေ မန္တလေးနန်းတွင်းမှာ သီတင်းသုံး၍ ဆုံးမသွန်သင်လမ်းညွှန်ရန် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပင့်ဖိတ်ခဲ့သည်။ ပထမပြန်စာမေးပွဲအောင်မြင်သောကြောင့် လောင်းရှည်မယ်တော်ကြီးနှင့်အတူ နန်းတော်မှာ မြောက်စားခြင်း မခံရသော သီပေါမြို့စားမင်းသားကိုသော်မှ အသိအမှတ်ပြု ချီးမြှောက်နေရာပေးလာခဲ့သည်။

သာသနာရေးဘက်မှာ ကြည့်လျှင်လည်း ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်ခဲ့သည်ထိအောင်ပင် သမိုင်းစဉ်ထွန်းပြောင်ခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ပညာထူးချွန်သော ကိုရင်သီဟကို ပညာလိုလားသော မင်းတုန်းမင်းက

ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းတွင်းအဆောင်အယောင်နှင့် (၃)လ ရှင်လိင်ပြန်ဘဝနဲ့နေသည့် ကိုရင်သီဟကို ဆရာတော်များက နန်းတွင်းမှာ ပျော်ရွှင်သာယာနေမည်စိုး၍ သင်္ကန်းပြန်ဝတ်စေခဲ့သည်။ ကိုရင်သီဟ အသက်စေ့သောအခါ မင်းတုန်းမင်းနှင့် စကြာဒေဝီမိဖုရားကြီးတို့ကပင် မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ရဟန်းဒကာအဖြစ် ခံယူပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ထောက်ပံ့ပူဇော်ခဲ့သည်။

သက်တော်(၂၁)နှစ် ရဟန်းဝါ တစ်ဝါအရတွင် ဦးသီဟသည် အဋ္ဌကထာ ဋီကာသင်ရိုး ပိဋကသုံးပုံကို သဒ္ဓနယ၊ အတ္ထနယ၊ ဝိနိစ္ဆယ ကျနုသေချာတတ်မြောက်ပါသဖြင့် နန်းတော်နှင့်တကွ လေးပြင် လေးရပ်မှာ စတုတံစာတော် ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။ 'ရေတံခွန်နှင့် လူတော်တွေဟာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ကြတယ်' ဟု ဆိုရိုးရှိသကဲ့သို့ အရာရာဘက်ရံ ပြည့်စုံ လှသော်လည်း ဦးသီဟကား ပညာသင်ရာ၌ နည်းစုံချင်းသူ၊ ဆရာရံချင်းသူဖြစ်၏။ စွန့်စားတီထွင်ချင်သူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း သက်တော်(၅၂)နှစ်မှာ တစ်ယောက်ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ (တစ်ဦးတည်း) မန္တလေးမှ ရန်ကုန်မြို့ ဗားကရာတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့စာပေသင်ယူပြန်လေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးနှင့် စကြာဒေဝီမိဖုရားကြီးတို့သည် ရန်ကုန်အောက်ပိုင်းကို အင်္ဂလိပ်များက သိမ်းပိုက်ထားသောကြောင့်၊ ဗားကရာ

သုမ္မာဒါ ဝိသုဒ္ဓိသုတ္တံ

တိုက်တွင် ဦးသီဟ စာသင်နေသည် ကြားသိရသည့်အခါမှာ မန္တလေးပြန် ကြွပါရန် အကြိမ်ကြိမ်ပင့်လျှောက် သော်လည်း ပြန်မကြွခဲ့။ ၁၅-ပါအရ တွင် သာသနာပိုင်ဆရာတော်၏ ခွင့် ပြုချက်အရ မင်းတုန်းမင်းက ဦးသီဟ ကို ဓမ္မရုပ်မြေစလင်းမြို့ကိုပါထည့်၍ မော်လမြိုင်၊ တနင်္သာရီ၊ ထားဝယ်၊ ရေး၊ ဖြိတ်၊ အောက်မြန်မာ နိုင်ငံသာသနာပြုတွဲ၊ ဆက်ကပ်လှူ ဒါနခံခဲ့သည်။တာဝန်အကျော် ဆရာ တော်ဦးသီဟ သတင်းက ရန်ကုန်မြို့ တွင် ပျံ့နှံ့လာသောအခါ ဆရာတော် ၏ အရည်အချင်းကို အတွင်းသိဖြစ် ကြသော ကြည့်မြင်တိုင်၊ မကျီးတန်း ရပ်မှ ဦးဆောင်ပု၊ ဦးဘိုးသိုင်း၊ ဦး ကျေး၊ ဦးဘိုးလမ်း၊ ဦးဘ၊ ဦးကြွယ် ဟိုး၊ ဦးမြတ်ဖူးတို့သည် ၁၂၇၇-ခု နှစ်တွင် ၂ ယူ၇၂၆ မြေနေရာကြီး ၈၇၀ ကျောင်းဆောက်လှူဒါနခံခဲ့ရာတွင် ဆရာတော်ဦးသီဟ ဓမ္မရုပ်မြေကို အစွဲပြုပြီး စလင်းကျောင်းတိုက်ဟု မှည့်ခေါ်သမုတ်ခဲ့ကြသည်။

စည်းကမ်းကလည်းကောင်း၊ စာသင်စာချကလည်းကောင်းသော စလင်းတိုက်သည် သံဃာ(၅)ပါးမှ (၁၀၀)ကျော်သည်ထိအောင် တိုး တက်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။ ဆရာတော် ဦးသီဟသည် နန်းတွင်း၌ သုံးလနေ ခဲ့လေသောကြောင့် နန်းတွင်းအခေါ် အခေါ်တို့ အကျင့်ပါလာကာ လူတွေ နှင့် စကားပြောလျှင် မောင်းမင်း မယ်မင်းဟု နန်းဆန်ဆန်ပြောလေ ရှိသည်။ ဝိတို့ရိယဘုရင်မကြီး ဆက် ကပ်သော အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့တံ

ဆိပ်တော်ကိုလည်း ပထမဦးဆုံး ဆက်ကပ်ခဲ့ရ၏။

စလင်းကျောင်းတိုက်ကြီး ကို တည်ထောင်၍ သာသနာပြုခဲ့ သော ဆရာတော် ဦးသီဟ သည် (သင်္ခါရသဘောတရားကို မလွန်ဆန် နိုင်ဘဲ) သက်တော်(၈၆)နှစ်အရောက် တွင် ပျံလွန်တော်မူပါသည်။ ဆရာ တော်၏ သာဓုကိုဋီဇနဈာပနပွဲကို စလင်းကွင်းကြီးမှာ မြို့ရိုးပမာ ထွက် ပေါက်ဝင်ပေါက်နှင့်တကွ နတ်လမ်း အသွယ်သွယ်၊ ပြာသာဒ်အဖုံဖုံ၊ စည်ခံ မဏ္ဍပ်ပေါင်း(၃၀)ကျော်နှင့်တကွ ကြီးစွာသော ကောသရာဇာမြေရပ် နှင့် မုဆိုးပုံ၊ အပါအဝင် အတောင် (၁၀၀)ရှိသည့် နဂါးရပ်နှင့် သီဟဗာ ဟုရပ်တွေ စုံလင်လှသည်ဟု ဆိုပါ သည်။ ဈာပနပွဲအတွက် အစစတော့ ကုမ္မဏိကထောင်သောင်းမကများပြား လှသည့်လူများကိုဘယ်အညွှန်းသို့ အားအီးတို့ကုမ္မဏိက ဓာတ်မီး အလုံးပေါင်းများစွာကို အသီးသီး လှူကြသည်။ လာသမျှလုပ်ရသတ် အပေါင်းကို ညနေ(၆)နာရီမှစ၍ အစားအဆောက်များကို လုံလောက် စွာ ကျွေးမွေးစေသည့် ညအခါတွင် ဦးဖိုးစိန် ဇာတ်ပွဲနှင့်စည်ခံပြီး မင်း သား မင်းသမီး(၃၀)ကျော် အလှည့် ကျ ယောင်ကျူးကာ ဆရာတော် ဈာပနကို စည်စည် ကောင်းကောင်း နောက်ဆုံးပုဇွန်ကြလေသည်။

ညအခါတွင် မီးရှူးမီးပန်း များ ပစ်လွှတ်သည့်ပြင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပရာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး လျှပ်စစ်လျှပ်ပန်းနွယ်များ ပစ်လွှတ်

လိုက်သလို တစ်မြို့လုံးကြားသိအောင် ဝမ်း(၃)ဆင့်ခွဲ၍ မီးနီ၊ မီးဝါ၊ မီးစိမ်း၊ မီးပြာ၊ မီးဖြူ အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့် အဆန်းအကြယ်ပြုလုပ်နိုင်သည့် ပြည်မြို့မှ ဦးကောသရနှင့်အဖွဲ့က ပထမ၊ တစ် မိုးလုံး၊ ရေလုံး၊ ဖြာဖြာ၊ လေးလေးရွက်ရွက်ဖြင့် ကောင်းကင်မှ (၃)မိနစ်ခန့်ကြာအောင် လွှတ်တင်နိုင် သည့် ဟင်္သာတဆရာတော်ကဒုတိယ၊ လျှပ်စစ်မီးပန်းများ ဖြာထွက်ပြီး တစ် ဖက်တစ်ချက် ထီးနွက်ဖွင့်လျက် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မီးပန်းကုံးကြီး ပုံးအုပ်ထားသလို ပြိုင်နိုင်သည့် ဆရာဘက တတိယဆူနှင့် စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမထိအောင် ဆေးကျင်းပရာ ဈာ ပနပွဲမှာ ကြက်ပျံမကျစည်ကားလွန်း ၍ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာတွင် ဓာတ် ရထားများ ဖြတ်သန်း၍မရအောင် စည်ကားလှသည်။ နာမည်ကြီးလွန်း လှသည့် သည်ဈာပနပွဲကို အင်္ဂလိပ် ဘုရင်ခံမင်းကပင် လာကြည့်ရသည့် တိုင်အောင် ဟိတ်ကြီးလူပြီး မီးပန်း လွှတ်ပွဲကြီးကလည်း ထူးဆန်းလွန်း ၍ 'မီးပန်းအစ စလင်းက'ဟု တွင် ကျန်ရစ်လေသည်။

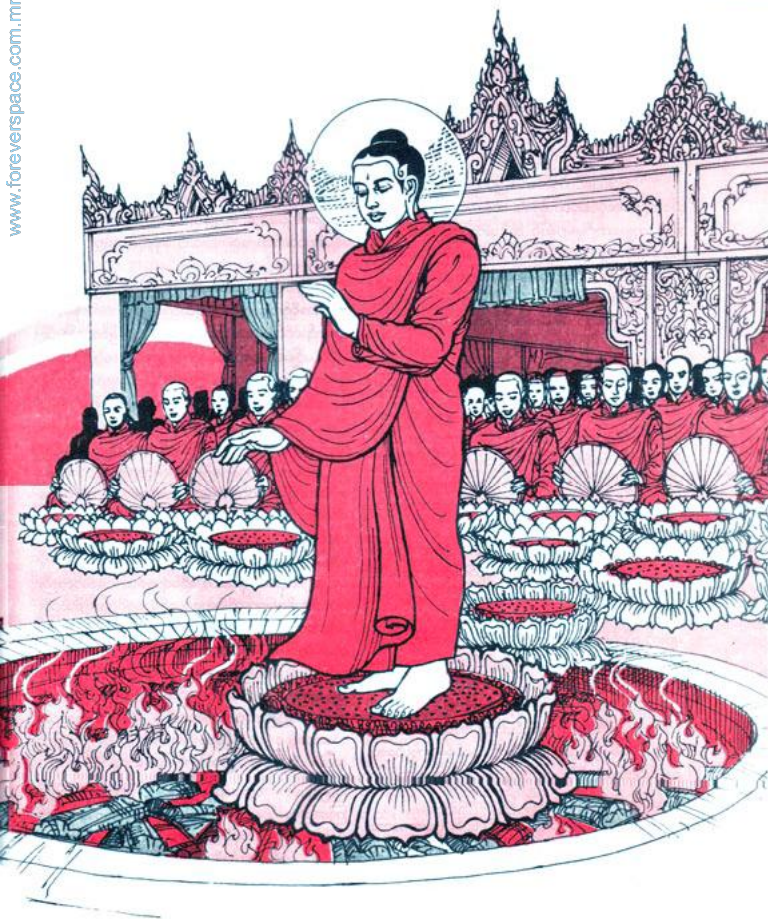
ဆရာတော် ဦးသီဟက စလင်းကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည် ထောင်ရင်း သာသနာပြုလျက် ဓမ္မ ရုပ်မြေ စလင်းရုံဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင် ခဲ့ပါသည်။ သင်တို့၊ ကျွန်ုပ်တို့ရော ကိုယ်မြို့ကိုယ့်ရပ်ကို ဘယ်ပုံဘယ် နည်းနှင့် ကျေးဇူးဆပ်ဂုဏ်ဆောင် ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိကြပါသ လား ...။

□ ဦးစန္ဒမ(စလင်း)

မြင်သိမှန်စွာ လှူဒါနပုည

အရှင်သုမန(ရွှေဂူ)

မြင်သိမှန်စွာ လျာဇာနည်

အရှင်သူမနု(ရွှေဂ)

(၁)

ရှေးယခင်ကာလက မဇ္ဈိမဒေသတွင် တိုင်းကြီး ဆယ့်ခြောက်တိုင်းအထိ ရှိခဲ့၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် စစ်ပွဲ အချို့ ကျူးကျော်မှုများဖြင့် အင်အားကြီးတိုင်းနိုင်ငံတို့ အောက်ကို ကျရောက်သွားသောအခါ မဂဓတိုင်း၊ ကော သလတိုင်း၊ ဝံသတိုင်း၊ အဝတ္ထိတိုင်းအဖြစ် တိုင်းနိုင်ငံကြီး လေးခုဖြစ်လာခဲ့၏။

မဇ္ဈိမဒေသ၏ ပထဝီဝင်အနေအထားက တော၊ တောင်၊ မြစ်၊ ချောင်းများစွာဖြင့် သာယာဖိုပြည့်လွန်း သည်။ ဒေသအကျယ်အဝန်းလိုက်ကာ လူဦးရေလည်း ထူထပ်သည်။ မဇ္ဈိမဒေသအနှံ့၌ လူနေထူထပ်သည့်အ လျောက် အမျိုးဇာတ်ကွဲပြားမှုများလည်း များစွာရှိနေ၏။ အမျိုးဇာတ်ကွဲပြားမှုများအရ ယုံကြည်သက်ဝင်ရာ အယူ ဝါဒတို့လည်း အထွေထွေအပြားပြားဖြစ်လာရ၏။ မိမိတို့ ၏ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုအရာ၌ အမျိုးဇာတ်တူချင်း အစုအဖွဲ့နှင့်နေထိုင်သလို၊ အမျိုးဇာတ်မတူသော်လည်း ရောနှောနေထိုင်ခြင်းမျိုး ရှိကြသည်။

အမျိုးဇာတ် မတူညီကြစေကာမူ ကိုးကွယ်မှု အယူအဆတို့က သိပ်ခြားနားကြသည်မဟုတ်။ သစ်ပင်၊ တော၊ တောင်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာမှ ဂိုဏ်းဂဏများပေါ် ထွက်လာသောအခါ ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့၏ အယူအဆ များကို ဆည်းကပ်လာခဲ့ကြ၏။ တီထွင်သူဂိုဏ်းဆရာကြီး များက မိမိတို့၏ဝါဒကို ဖွင့်ဟကြွေးကြော်ကာ ဩဇာတိက္ကမ လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးအတွက် ကြိုးစားကြ၏။ ကိုယ်ဝတ်စည်းနေဝတ် မှုမရှိခြင်းကို ခေါင်းပါးစွာကျင့်ရသော အကျင့်မြတ်ဟု ဆိုကြသည်။ ဂိုဏ်းဆရာအသီးသီး၏ ဝါဒများအပေါ်တွင် လူတို့က မိမိတို့နှစ်သက်ရာဝါဒကို လက်ခံကိုးကွယ်လေ သည်။ ဂိုဏ်းဆရာကြီးများကလည်း မိမိတို့ဝါဒ အောင်မြင် ရေးအတွက် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားရ၏။

ထိုဂိုဏ်းဂဏများထဲတွင်လည်း ပူရဏကဿ ပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ အဓိကဿကဗ္ဗလ၊ ပကုဏေစွာ ယန၊ သဉ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တတို့က ထင်ရှား သူများဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့၏ ပြင်းထန်သော အကျင့်များ

ကြောင့်လည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာမန်ပြည်သူဆင်းရဲသားမှသည် ရှင်ဘုရင် အထိပင် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်မှုအရာ၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။ မျက်မှောက်ဘဝတွင် ရှင်သန်ရခြင်းအဓိပ္ပါယ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၏အခြား၌ အကျိုးဆက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဂိုဏ်းဆရာ ကြီးများ၏ ဝါဒတွင် ကျေနပ်လောက်သော သစ္စာတရား မရှိမှန်း ထိုစဉ်က မဇ္ဈိမဒေသ၌ နေထိုင်သူများ မသိကြ သေး။

မဇ္ဈိမဒေသ၏ အရှေ့ခြမ်းတွင် ခတ္တိယတို့က တန်ခိုးအရှိန်အဝါကြီးစားကြသည်။ ဗြာဟ္မဏဝါဒနှင့်ပတ် သက်၍ ထိပ်တန်းအရောက်ရှိဆုံးလည်းဖြစ်သည်။ သို့ သော် မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခုလုံး သစ္စာတရားနှင့်ပတ်သက် ၍ ရှာဖွေဆဲ၊ ကြိုးပမ်းဆဲ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြင့် ရှိနေသေး၏။ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်း ၌ အဓိကအားဖြင့် သမဏနှင့်ဗြာဟ္မဏအုပ်စုသာ ရှိလေ သည်။ သမဏဗြာဟ္မဏဟုဆိုသော်လည်း ဘုရားရှင်မတိုင် ခင်က သမဏဗြာဟ္မဏများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ ဝါဒ ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်နှစ်မျိုး (ဒီဃနိကာယ်၊ သီလက္ခန္ဓ ဝဂ်၊ ဗြဟ္မဇာလသုတ်၌ဖော်ပြပါရှိ)တွင် သစ္စာတရားဟု သည် အသိဉာဏ်နယ်ပယ်၌ လင်းလက်ဝေဖွာမှုက ဆိတ်သုဉ်းနေဆဲပင်ရှိ၏။

သမဏဂိုဏ်းက အိမ်ရာမထောင်သော်လည်း ဗြာဟ္မဏဂိုဏ်းက အိမ်ရာထောင်သောဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ သမဏတို့က အစုအဝေးဖြင့် နေထိုင်သော်လည်း ဗြာဟ္မဏ တို့က အစုအဝေးဖြင့် မနေထိုင်ကြ။ ဗြာဟ္မဏတို့က မန္တန် များ၊ ယစ်ပူဇော်ခြင်းများကို ပြုကြ၏။ ထိုယစ်ပူဇော်မှု ဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝတွင် စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် တမလွန် တွင် နတ်ပြည်သို့ရောက်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သမဏတို့က ပြင်းထန်သော တပအကျင့်များကို ကျင့်ကြ သည်။ ထိုတပအကျင့်ကြောင့် သေဆုံးသွားပါက နတ် ပြည်သို့ ရောက်သွားသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ယုံကြည် ကြသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြသော်လည်း သစ္စာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ လမ်းမှန်မဟုတ်ကြောင်းကို မသိကြ။

မဇ္ဈိမဒေသ၏ ဝါဒအမျိုးမျိုးကြားထဲသို့ အတွေး အမြင်သစ်တစ်ခု ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ထိုဝါဒကား အခြား

မဟုတ်။ သကဲ့သို့မျိုးနွယ်စဉ်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ အယူအဆဖြစ်လေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ရှင် ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းကို ဂိုဏ်းဂဏအုပ်စုဝါဒများက လက်ခံကြသည်မဟုတ်။ မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် အယူဝါဒတစ်ရပ်ရပ်က အားပြိုင်လာသည်ဟု သဘောထားခဲ့ကြ၏။

ဗြာဟ္မဏများနှင့် တိတ္ထိကြီးများ ဦးဆောင်သော အတ္ထဝါဒအုပ်စု၊ အတ္ထနှင့်အနတ္တကို ရောပြွမ်းထားသော မဟာဝီရ၏အုပ်စု၊ ဘုရားရှင်၏ အနတ္တဝါဒ၊ ဘုရားရှင်၏ အယူအဆတွင် အစွန်းနှစ်ပါးကို ရှောင်ခဲ့သည်။ မိမိ၏စိတ်ကို ဆုံးမနှိပ်ကွပ်မှုမရှိဘဲ၊ မိမိလိုချင်သော ချမ်းသာကို ရှာဖွေသည့် ကာမသုခလွိုကာနုယောဂအစွန်းနှင့် မိမိ၏စိတ်ကို အဓမ္မနှိပ်ကွပ်ဆုံးမမှုဖြင့် ချမ်းသာကို ရှာဖွေသော အတ္တကိလမထာနုယောဂအစွန်း၊ အစွန်းနှစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ အရိယသစ္စာရရှိရေးအတွက် မဇ္ဈိမပဋိပဒါနည်းကို ကျင့်သုံးတော်မူခဲ့ပြီးလေပြီ။

ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိပြီးနောက် ကောဇ္ဈည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ၊ အဿာဇီတို့ကို ဓမ္မစကြာတရားဖြင့် သောတာပန်တည်စေခဲ့၏။ ထို့နောက် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီအားလုံး ရဟန္တာဖြစ်လာကြသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း ယသသူဌေးသားအပါအဝင် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ ငါးဆယ့်ငါးယောက်တို့က သာသနာတော်တွင်း ရောက်ခဲ့ကြပြီး ရဟန္တာများ ဖြစ်ခဲ့တော့၏။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဥရုဓလတောသို့ ကြွတော်မူကာ ကသပညီနောင်သုံးဖော်ကိုလည်း စစ်မှန်သော အေးငြိမ်းချမ်းသာရာသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ရန် ဓမ္မလမ်းပေါ်သို့ ပို့ဆောင်တော်မူပေးခဲ့ပြန်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သုံးလောကသားများအတွက် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာအမှန်ကို ရရှိကြလေပြီ။ မဇ္ဈိမဒေသရှိ ဝါဒများကို ဘုရားရှင်က အကြောင်းမဲ့သက်သက် အသားလွတ်ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။ ချမ်းသာအစစ်၊ ချမ်းသာအမှန်ကို ရယူနိုင်သောနည်းလမ်းကို ရှာဖွေပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုသော် လောက၏ သစ္စာတရားကို အချီအတိုင်း၊ အမှန်တကယ်အတိုင်း သိမြင်ရေးအတွက် ကြိုးစားပေးခဲ့ခြင်းပင်။ အနတ္တဝါဒကို

ကြေးကြော်ကာ လာဘ်ပေါများလာရန် အားထုတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ အနတ္တဝါဒကို ဟောပြောကာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု သိလောကအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ဓေနေယျတို့ကို သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သော မဇ္ဈိမပဋိပဒါအကျင့်ကို ကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ပြသပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို အချည်းနှီးပင်ပန်းနွမ်းကြစေမှုဖြင့် ကျင့်သောအကျင့်တို့သည် သစ္စာတရားကို သိမြင်နိုင်သည်မဟုတ်ဟု သွန်သင်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ခြောက်နှစ်တာ ပြင်းထန်စွာကျင့်ခဲ့သော်လည်း သစ္စာတရားကို မြင်ခဲ့ရသည်မဟုတ်။ သုံးလောကသားတို့အတွက် မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် အပင်ဖုံးခံခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်တိုင် သိမြင်ခဲ့သည့် သစ္စာတရားကို သုံးလောကသားတို့ကိုလည်း သိစေချင်သော စေတနာမှာ အထင်အရှား။

ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် အတ္တဝါဒီသမားအားလုံးတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြစ်ရောက်လာသည်ဟု သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့က ပြောဆိုကြသည်။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမသာသနာတော်သို့ ကူးပြောင်းလာကြသူများရှိသလို ယုံကြည်ရာဝါဒများတွင် ဆက်လက်ခံယူသူများလည်း ရှိပြန်ပြန်သည်။ ထိုအထဲတွင် အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော သိရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟဒိန္နတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ သဘောထားအယူအဆများလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကွဲပြားသွားကြ၏။

(၂)

သာဝတ္ထိ၌ပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားသို့ အယူဝါဒဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်တို့က အပြောင်းအလဲကို ဖန်တီးပေးလိုက်သကဲ့သို့ရှိ၏။ အလွင်က သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ ဝါဒတို့ကို ဆွေးနွေးရင်း၊ လက်ခံရင်း၊ ယုံကြည်ရင်းမှ သိရိဂုတ္တက စွန့်ပယ်ပစ်လိုက်သည်။ ယုံကြည်မှုကူးပြောင်းသွားသော သိရိဂုတ္တကို ဂရဟဒိန္နက မအံ့သြ။ လောက၌ လူသားတိုင်း ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဂရဟဒိန္နက လက်ခံထား၏။ တစ်ချိန်က တက္ကတွန်းတို့၏ တပည့်အဖြစ်ခံယူသော်လည်း

အခုအချိန်၌ သိရှိရကွာ ရတနာသုံးပါးပေါ်တွင် ယုံကြည် သက်ဝင်လာသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ နှုတ်များဆီမှ လမ်းခွဲပြီဟု မပြောကြသော်လည်း အလျင်ကလိုဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ် ကြတော့။ မည်မျှပင် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခဲ့ကြစေကာမူ အယူ အဆသဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြသောအခါ ကျော ခိုင်းကြသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။ လမ်းတွင်တွေ့ဆုံမိကြခိုက် ပဋိသန္ဓာရစကား မဆိုကြတော့ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ် ဆက်သွားကြသည်။ ရတနာသုံးပါး၌ ဆည်းကပ်မိသော သိရှိရကွာကို ဂရုတစိုက် မေးခဲ့ဖူးသေး၏။

“မင်းကို မေးခိုက်သလို သိရှိရကွာရဟန်းဂေါတမ က မင်းအတွက် ဘယ်လိုများ အကျိုးရှိလို့လဲကွ။ အဲဒီ ရဟန်းဂေါတမကို မင်းက ဆည်းကပ်တယ်ဆိုတော့ မင်း မှာ ဘာအကျိုးတွေဖြစ်လာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ငါတို့ရဲ့ အရှင်မြတ်တွေကိုပဲ အလှူဒါနပေးလျှာရတာဟာ အသင့် တော်ဆုံးပဲ မဟုတ်လား။”

ဂရုတစိုက်နှင့် သိရှိရကွာတို့၏ ပြည်စုံကြွယ်ဝ ခြင်းက တန်းတူရည်တူ။ တက္ကတွန်းများကို လှူဒါန်းမှု အရာတွင်လည်း ညီတူညီမျှပေးလျှာခဲ့ကြသည်။ တက္ကတွန်း တို့အတွက် ဒကာတစ်ဦးတစ်ယောက် လျော့သွားသည်ဆို လျှင် လာဘ်လာဘယုတ်လျော့သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် ဂရုတစိုက် တက္ကတွန်းများက တိုက်တွန်းပြော ခိုင်းကြသည်။ ဂရုတစိုက်လည်း ဆရာတက္ကတွန်းတို့၏ အမိန့်အတိုင်း သိရှိရကွာကို ပြောရခြင်းသာဖြစ်၏။ မိမိ အနေနှင့်ဆိုလျှင် သူ့သဘောသို့ဆောင်ပစေဟု ထားမည် ပင်။ တက္ကတွန်းတို့က မကြာမကြာပြောခိုင်းတိုင်း ဂရု တစိုက်လည်း လမ်းကြွဲတိုင်း ပြောနေခဲ့ရသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ မင်းကလည်း ငါ့ကို လမ်းတွေ တိုင်း အဲဒါချည်းပဲပြောနေတော့တာကိုး၊ ရဟန်းဂေါတမ ကို ဆည်းကပ်လို့ ဘာဖြစ်မှာတုံး။ ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လို့ လဲနဲ့။ ဆရာတက္ကတွန်းတွေကိုပဲ ဆည်းကပ်ဖို့၊ လှူဒါန်း ဖို့ကို တိုက်တွန်းနေတော့တာပဲ။ ဒါဆိုရင် မင်းကို ငါပြန် မေးရလိမ့်မယ်။ ဆရာတက္ကတွန်းတွေက ဘယ်လိုတရား မျိုးကို သိကြတာလဲ”

“ဟာ ..သိရှိရကွာ၊ မင်းနယ်ကွာ ဘယ်လိုဖြစ်

သွားရတာလဲ။ မှိုင်းမိသွားပြီနဲ့တူတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် လည်း တို့ဆရာအရှင်မြတ်တွေရဲ့ တရားကို သိနေမှာ ကြားနေခဲ့ရတာပဲ။ တို့ဆရာတွေက မသိတဲ့အရာရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိဘူး။ အကုန်သိနေတာပဲ။ ဖြစ်ပြီးဖြစ်ဆဲ။ ဖြစ်လတ္တံ့ကာလသုံးပါးစလုံးရော၊ ကာယကံမျှ၊ ဝစီကံမျှ၊ မဇ္ဈိကံမျှတွေကိုလည်း သိနေတာလေ။ အကြောင်းအရာ အနေနဲ့လည်း ဒီဟာကဖြင့် ဖြစ်ထိုက်တယ်။ မဖြစ်ထိုက် ဘူးဆိုတာကအစ ကုန်စင်အောင် သိမြင်နေတာ မဟုတ် လား။”

“ဆရာတက္ကတွန်းတွေက မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ကို သိမြင်တာပဲလား။”

“အဟုတ်ပဲလေ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆည်း ကပ်ခဲ့ဖူးတာပဲလေ။ ငါတို့ ဆရာမြတ်တွေရဲ့ ဉာဏ်ပညာ အစွမ်းကို ငါ ရဲရဲကြီးယုံတယ်။”

သိရှိရကွာ စကားအကျယ်မပြောလိုတော့၍ ခေါင်းညှိကာ နေခဲ့လိုက်သည်။ ပုဂ္ဂလိကလွတ်လပ်မှု အရ နှစ်သက်ရာ၊ ယုံကြည်ရာအယူအဆကို အတိုက်အခံ မပြောလို မငြင်းလိုတော့။ သဘောထားအမြင်ချင်း မတူ တော့သည့်အတွက် မိမိအနေနှင့် ဆွေးနွေးနေရလျှင် လည်း ဂရုတစိုက်က လက်ခံမည်မဟုတ်ဟု သိ၏။ အကျိုး အကြောင်းကို လက်မခံနိုင်ဘဲ အပြစ်ဖို့ ငြင်းခုံနေရသော် လက်ကုန်ခင်မင်မှုအချို့ပင် လုံးလုံးလျားလျား ပျက်စီးသွား မည်ဟု တွေးမိ၏။ အယူအဆချင်း မတူတော့သော်လည်း ရန်သူတွေအဖြစ်ကို သိရှိရကွာက မရောက်စေချင်ခဲ့။ ပုထုဇဉ်အနေဖြင့် မာန်၊ မာနကို ဖျပ်ဝပ်စွာမချိုးနှိမ်နိုင် ကြသေးပေ။ မာနချင်းယှဉ်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ပြဿနာ က နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ဆုတ်ယုတ်သွားဖွယ်ရာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံရေး က သိပ်မပြေပြစ်တော့။ သာမန်နှုတ်ဆက်စကားနောက် တွင် ထေ့သံ၊ ငေါ့သံကလေးတွေ ပါလာခဲ့သည်။ “လုပ် စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရ၊ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးတရား လေး အမြဲတိလောက်” “မဂ်ဖိုလ်နဲ့ ဖိလာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ တပအကျင့်ဟာ ယုတ်နိမ့်တယ်ဆိုပဲ” “ရဟန်းဂေါတမ ရော တစ်ချိန်က အာဠာရနဲ့ ၃၁ကတို့ရဲ့ တပည့်အဖြစ်

နည်းနာခံယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။” အစရှိသဖြင့် သိရိဂုတ္တကို မခံချင်အောင် ‘ဆွ’သည်။

ဂရဟဒိန္န၏ သဘောအမှန်မဟုတ်သော ပြောင်လောင်းထွေငေါ့စကားကို ပြန်လည်မချေပလိုခဲ့။ စိတ်စေတနာသန့်သန့်၊ သိလိုသောဆန္ဒအမှန်ဖြင့် ဆွေးနွေးမည်ဆိုက် သိရိဂုတ္တက ဆွေးနွေးမိမှာသေချာသည်။ အပြောင်အပြက်ဖြင့် ထိပါးပုတ်ခတ်လာမှု၊ စကားအသာစီးရလိုမှုသက်သက်ကို သိရိဂုတ္တက ရွံရှာမိ၏။ စကားအရာဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်နေ၍ အရာမရောက်၊ အကျိုးမရှိမှန်းသိ၏။ ပုထုဇဉ်သဘာဝပီပီ တစ်ဖက်သားစိတ်၌ ကသိကအောက်ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းကို လျစ်လျူရှုလိုက်ရသည်။ ဘုရားရှင်၏ အယူအဆက မှန်ကန်မြင်မြတ်ပြီး တက္ကတွန်းတို့၏ အယူဝါဒကို ချိုးနှိမ်ရှုတ်ချရန်လည်း မပြောချင်တော့ပေ။ လက်တွေ့အားဖြင့်သာ သက်သေပြရန် သိရိဂုတ္တ စဉ်းစားမိလေသည်။

တစ်ညနေတွင် ဂရဟဒိန္နက သိရိဂုတ္တ၏ အိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ သဘောထားတွေ မတူညီကြတော့သော နောက်၌ တစ်ယောက်အိမ်ကို တစ်ယောက် အသွားအလာ၊ အလည်အပတ်မရှိခဲ့ကြ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာခိုက် မလွဲမရှောင်သာမှ အိမ်ထဲအဝင်အထွက်ပြုကြသည်။ ယခုလည်း သိရိဂုတ္တ၏ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားခိုက် လူချင်းလှမ်းတွေ့မိသဖြင့် မကောင်းတတ်၍ ဂရဟဒိန္နက အိမ်ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရသည်။ ထေ့ငေါ့နောက်ပြောင်သဖြင့်ပင် ဂရဟဒိန္နက နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါလည်း မင်းဆီကို လာမယ်လာမယ်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ များနေတာနဲ့ မရောက်ဖြစ်ဘူး။ အခုတော့ လမ်းကြွတာနဲ့ တစ်လက်စတည်း အလည်ရောက်တော့ တာ။ ငါလည်း မင်းလို သံသရာက လွတ်ချင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ရဲ့ အရှင်ဂေါတမ အယူအဆတွေက ဘယ်လောက်ထိ မြင့်မားတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ကျကျသိချင်သေးတာ။”

“ငါပြောမယ် ဂရဟဒိန္န၊ ငါဟာ တော်ရုံတန်ခိုး အထွေးမျိုးနဲ့ အရှင်မြတ်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ သဒ္ဓါအား၊ ငါ့ရဲ့ အသိဉာဏ်ကို လင်းလက်စေခဲ့လို့ ငါ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တာပဲ။”

ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိပြီးနောက် ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿာဒီတို့ကို မွေ့စကြာတရားဖြင့် သောတာပန်တည်စေခဲ့၏။ ထိုနောက် အနတ္တလက္ခဏသုတ်ဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီအားလုံး ရဟန္တာဖြစ်လာကြသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရားတုံလား။ အေးလေ... ဒါကတော့ ကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ကိုယ် အမွန်အမြတ် ဂါရဝထားကြတာပဲလေ။ ဘယ်လိုမျိုးမဆို သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်လို့ ရတာပေါ့။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ရဲ့ ဆရာအရှင်မြတ်တွေကလည်း အရာအားလုံးကို အကုန်အစင်သိမြင်တာပါပဲ။ ဉာဏ်

ပညာစွမ်းရည်တွေ ဘယ်လိုမြင့်မားတယ်ဆိုတာ ငါကလည်း မင်းကို လက်တွေ့ပြချင်တယ် သိရိက္ခတ္ထ”

“ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီလေ။ မင်းရဲ့ ဆရာအရှင် မြတ်တွေကို ငါအိမ်ကို ဆွမ်းစားကြဖို့ မင်းပဲ ပင့်ဖိတ်ပေးပါ။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ဆိုတာ ငါထပ်ပြောမယ်။ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စတွေ စီစဉ်ပြီးတာနဲ့ မင်းကို ငါအကြောင်းကြားမယ်”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ပင့်ဖိတ်ပေးမယ်။ အဲဒီအတွက် စိတ်သာချ။ မင်းအလှူအတွက် ပိုပြီးအကျိုးကြီးအောင် ထိပ်ထိပ်ကြ ဆရာအရှင်မြတ်တွေကို ပင့်ဖိတ်ပေးမှာ”

“အေးပါ။ ငါယုံပါတယ်။ ငါ့ဘက်က အစီအစဉ် ပြီးတာနဲ့ လှူဒါန်းမယ့်နေ့ကို ပြောပါမယ်”

ဂရဟဒိန္နက ဆရာတက္ကတွန်းများ၏ ဉာဏ်ပညာအစွမ်းကို ပြလိုသောကြောင့် ကျေနပ်သွားသည်။ သိရိက္ခတ္ထကို အလျင်ကလို အားရပါးရပေဖက်ပြီး ဝမ်းသာစကားပြောကာ ပြန်သွားသည်။ တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ ခြံထဲမှထွက်သွားသော ဂရဟဒိန္နကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲက ပြုံးမြဲသွား၏။

(၃)

ကျယ်ဝန်းသော နေအိမ်ခြံအတွင်း၌ပင် မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်သည်။ အစီအစဉ်က လျှို့ဝှက်ရမည်ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အကူအညီကို မယူတော့။ သိရိက္ခတ္ထက မိမိ၏ အတွင်းလူများနှင့်သာ မဏ္ဍပ်ကို စီမံသည်။ ခြံဝင်းအတွင်း ရှည်လျားသောကျင်းကြီးကို တူးသည်။ ကျင်းအနက်မှာ လူတစ်ရပ်သာသာဖြစ်၏။ ကျင်းထဲသို့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ရောနှောသော အညစ်အကြေးများကို ကျင်းတစ်ဝက်နီးပါး ထည့်ထားလိုက်သည်။ ကျင်း၏ အလျားစွန်းနှစ်ဖက်တွင် ငုတ်ရိုက်သည်။ ထိုငုတ်နှစ်စတွင် အခင်းညောင်စောင်းပျဉ်တင်နိုင်သော ကြိုးကို တန်းလိုက်သည်။ ညောင်စောင်းအခင်း၏ ရှေ့တန်းအခြေတို့ကို ကျင်းကြီး၏ ရှေ့နှုတ်ခမ်းပါးအစပ်၌ တင်ထားသည်။ ထိုငုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျင်းထဲသို့ နောက်လန်ကျသွားမည့် အနေအထားဖြစ်၏။

ကျင်းကို ကျင်းမှန်း မထင်မမြင်ရန် အပေါ်မှနေ၍ သေသပ်ပိရိစ္ဆာ ဖုံးအုပ်ရသည်။ အနံ့အသက်များမထွက်

စေရန်လည်း သေသေသပ်သပ်စီမံရ၏။ ကြည့်လိုက်လျှင် အခင်းညောင်စောင်းဆောက်၌ အမွှမ်းအပြောက် အလှ အပ ကော်ဇောများ ခင်းထားသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်နေ၏။ မဏ္ဍပ်မျက်နှာစာတွင် ပန်းချီပန်းခက်၊ ကနုတ်တို့ဖြင့် လှပစွာ ပြင်ဆင်ထား၏။

မဏ္ဍပ်အဝင်အထွက်အတွက် အပေါက်တစ်ပေါက်တည်းသာ ထားရှိလေသည်။ တစ်ယောက်ချင်း ဝင်နိုင်ရန်ဖြစ်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်းထိုင်နိုင်ရန် အစီအမံဖြစ်သည်။ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်သာနိုင်သော နေရာ၌ ဆွမ်းအိုးတွေကို စီစီရီရီထားရှိရသည်။ အိုးနှုတ်ခမ်းများတွင် ငှက်ပျောရွက်၊ ပိတ်ဖြူစတို့ဖြင့် ဖွဲ့စပ်စည်းနှောင်ကာ ဆွမ်း၊ ထောပတ်၊ ဆီ၊ ပျားရည်၊ တင်လံအမွှေးအကြိုင်အနံ့များကို ဖန်တီးထားသည်။

ဆွမ်းဆက်ကပ်မှုကို ခံယူရန် လာကြသော တက္ကတွန်းများက မဏ္ဍပ်၏ အပြင်အဆင်ကို ခေါင်းညိတ်ရင်း တကယ့်ကို ခမ်းခမ်းနားနား ဆောက်ထားတာပါ တကားဟု တွေးမိကြသည်။ မဏ္ဍပ်အဝင်ပေါက်ရောက်သော အခါ တစ်ယောက်စာဝင်သာရုံရှိသဖြင့် တက္ကတွန်းတို့က သိရိက္ခတ္ထကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကြတော်မူပါ အရှင်မြတ်တို့။ ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားက ကလေးသူငယ်တွေ မဏ္ဍပ်ထဲ ဆူဆူပူပူ ဝင်မကစားနိုင်အောင်လို့ပါ။ အားလုံးအတွက် ဆိတ်ငြိမ်လုံခြုံစေဖို့ အခုလိုစီမံထားတာပါ အရှင်မြတ်တို့။ အခုလိုဆိုတော့ တရားနာကြားရတဲ့အခါမှာလည်း ကလေးတွေရဲ့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“အိမ်း... အစီအစဉ်က တယ်လည်းအကွက်စေတာပဲကိုး။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒကာကြီးကတော့ အခုထက်ပိုပြီး ပြည့်စုံကြွယ်ဝလာဦးမှာပါ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ၊ အရှင်မြတ် တစ်ပါးချင်းသာ ဖြည်းဖြည်းကြပါ။ အရှင်မြတ်တို့ အားလုံးစုံညီမှ နေရာအသီးသီးကနေ တစ်ပြိုင်တည်း သီတင်းသုံးဖို့ ထိုင်တော်မူပါ”

မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့အရောက် လှမ်းမြင်နေရသော ဆွမ်းအိုးများကြောင့် တက္ကတွန်းတို့၏ မျက်နှာများက ပိုမိုဝင်းပသွားကြသည်။ တစ်ယောက်ချင်း ဝင်အပြီး

နေရာကိုယ်စီ အသီးသီးအရောက် သောင်စောင်းထက် ထွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ သူတို့အားလုံး၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ် ခန့်ဖြစ်သွားပြီး မြေကြီးကွဲအက်သွားပြီဟု ထင်မိလေ သည်။ သောင်စောင်းအခင်းနှင့်အတူ နောက်ပြန်လန်ပြီး ကျင်းထဲကို ကျသွားကြတော့သည်။

အော်ဟစ်ဆဲရေးသံမျိုးစုံက တက္ကတွန်းများဆီ မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အလုံးလုံးအထွေးထွေးဖြင့် ကျင်း နှုတ်ခမ်းကို ကုတ်ဆွဲကာ အလှအယက်ပြန်တက်ကြ သည်။ အညစ်အကြေးနှင့် ပုပ်စပ်သောအနံ့အသက်တွေ က သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ အလိမ်လိမ်းပေကျကုန်သည်။ သိရိဂုတ္တ၏လူများက “အရှင်ဆရာကြီးတို့ပဲ အကုန်လုံး အကြောင်းစုံသိနေကြတယ်ဆို၊ အသိဉာဏ်တွေ ထက် မြက်တယ်၊ တန်ခိုးရှင်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အခုကိစ္စကို ဘာလို့ မသိရတာလဲ။ ဆရာကြီးတို့က တကယ်မသိလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပေါ့”ဟုဆိုကာ ရယ်ပွဲပွဲကြတော့သည်။

ခါးစည်းအဝတ်တွေက အညစ်အကြေးများ ပေကျကာ တိုးရိုကားရားနှင့် ကျင်းအပေါ်သို့ ပြန်ရောက် လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် ဒေါသငွေ့များ ရိုက်ခတ်ထားမှုကြောင့် ခက်ထန်မာကျော နေ၏။ ထို့နောက် သိရိဂုတ္တကို အမှန်အညက်ချေချင်စိတ် တို့နှင့် စူးစူးရှရှကြည့်ကာ မဏ္ဍပ်အရံအတားများကို တိုး ထွေနှင်းကန်ချိုးခြေလျက် ထွက်သွားခဲ့ကြ၏။

ပရိသတ်အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသေးသော ကြောင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြစ်ရန် သိရိဂုတ္တက ပြောသည်။ သိရိဂုတ္တအနေဖြင့် တက္ကတွန်းများကို အကျိုးမဲ့အရှက်ရ စေလိုခြင်း သဘောကား စင်စစ်မရှိ။ ဂရဟဒိန္န၏လှောင် ပြောင်သရော်စကား၊ လေလုံးကြွားဝါမှုတွေကြောင့်သာ စီစဉ်လိုက်ရသည်။ စိတ်ရင်းအမှန်၌ တက္ကတွန်းတို့ကို အကြောင်းမဲ့ အရှက်တကွဲဖြစ်ရန် အငြိုးအတေးရှိသည် မဟုတ်။ သို့သော် ယခုအချိန်၌ တက္ကတွန်းတို့အတွက် အရှက်ရရန် ဖန်တီးမိခဲ့ပြီ။ မိမိနှင့်ဂရဟဒိန္နတို့လည်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ်မှ ရန်သူအသွင်ဖြစ်သွား လောက်ပြီဟု သိရိဂုတ္တက တွေးမိ၏။

ဆရာတက္ကတွန်းများ၏ အကျိုးနည်း အရှက်ရမှု အတွက် ဂရဟဒိန္နက ပြင်းစွာအမျက်ထွက်သွားသည်။

ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြန်လည်ချေပရလျှင် ပြဿနာက ကြီးထွားနိုင်မည်ဟု ထွက်သည်။ထိုစိတ်ကူးကို ဖျက်လိုက် ပြီး ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးထံသို့ သိရိဂုတ္တကို အဖြစ် စီရင်ပေးပါရန် တရားစွဲဆိုတိုင်တန်းလေသည်။ ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် သိရိဂုတ္တဆီသို့ အမိန့်ဆင့်ခေါ်စာ ရောက်ရှိ လာခဲ့၏။

ရုံးတော်တွင် သိရိဂုတ္တက ကိုယ်တိုင်လျှောက် တင်သည်။ နိဂဏ္ဌတို့၏ တပည့်ဖြစ်သော ဂရဟဒိန္န၏ ပြောဆိုချက်အရ တက္ကတွန်းများကို မိမိအနေဖြင့် ကိုး ကွယ်ရန် စစ်ဆေးမှုတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း၊ အကျွန်ုပ်နှင့် ဂရဟဒိန္နတို့ မကြာခဏဆုံတွေ့တိုင်း သူ၏ဆရာများက ဉာဏ်ပညာကြီးမားကြောင်း၊ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာ ဂတိ ကာလသုံးပါးကို အကြွင်းမဲ့သိမြင်ကြောင်း၊ အကြောင်းအရာကိစ္စတိုင်းကို မည်သို့မည်ပုံဖြစ်မည်ဟု တန်ခိုးရှင်အနေဖြင့် သိကြောင်း၊ ရဟန်းဂေါတမကို ဆည်းကပ်ရုံဖြင့် မည်သို့အကျိုးရှိမည်ကို ပြောဆိုသည့် အတွက် ဂရဟဒိန္န၏စကားအရ သူ၏ဆရာများမှာ အမှန်တကယ် တန်ခိုးရှင်များဟုတ်မဟုတ် သိချင်၍ ပင် ဖိတ်မိကြောင်းကို လျှောက်တင်လေသည်။

သိရိဂုတ္တ၏ လျှောက်တင်ချေပချက် မှန်မမှန်ကို ဂရဟဒိန္နအား ပြန်လည်မေးမြန်းသည်။ ဂရဟဒိန္နက ထိုကဲ့သို့ မိမိပြောဆိုခဲ့ဖူးကြောင်း တရားရုံးတော်တွင် ဝန်ခံသည်။ ကောသလမင်းကြီးက စီရင်ချက်ချမှတ်ပေး လိုက်သည်။

“ဂရဟဒိန္န၊ သင့်ရဲ့ရန်ခံစကားအရဆိုရင် သင့် ဆရာကြီးတွေက မစင်တွင်းအဖြစ် စီမံထားတာကို သိရမှာ ပေါ့။ ကာလသုံးပါးကို မကြွင်းမကျန်သိတယ်။ အလုံးစုံ အကြောင်းတွေကို သိတဲ့တန်ခိုးရှင်၊ ဉာဏ်ပညာရှင်စစ် စစ်ဆိုရင် အလှူမဏ္ဍပ်အပေါက်ကနေ လှည့်ပြန်သွားကြ မှာပေါ့။ အခုတော့ အစီအမံ၊ ဥပါယ်တမျှကို ဘာတစ်ခု မျှ မသိဘဲ မဏ္ဍပ်ထဲဝင်ထိုင်မိတော့ အခုလို မစင်ကျင်း ထဲ ကျကုန်တာပဲ။ ဒီပြဿနာမှာ သိရိဂုတ္တအနေနဲ့ အဖြစ် မရှိတာ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒီတော့ သင့်စွဲဆိုတင်ပြအပ်တဲ့ အပြစ်ငွေငွေထက် သင့်အပေါ်မှာပင် ကျရောက်စေ”

□ ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

ကဏ္ဍမာ

အရှင်ပါရမီ

သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို မနာလို၊ မနှစ်သက်တဲ့ သဘောတရားကို ကုဿာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဗြူတယ်၊ စောင်းမြောင်းတယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ လောကမှာ ‘မနာလို၊ ဝန်တိုစိတ်’လို့ ပြောနေကြတဲ့ စကားထဲက မနာလိုစိတ်ကို ကုဿာ၊ ဝန်တိုစိတ်ကို မစ္ဆရိယာလို့ ပါဠိလိုသုံးလေ့ရှိပါတယ်။ သူတစ်ပါးကြီးပွား ချမ်း

သာတာ၊ အဆင်ပြေနေတာ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတာကို ကြည့်မရဘူးဆိုရင် သူဟာ ကုဿာကြီးလို့ပဲ။ ဒီကုဿာတရားကို အကုသိုလ်စေတယ်လို့ အဘိဓမ္မာမှာ ဆိုပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ တရားပါ။

တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်မှာ ကုဿာဖြစ်လာပြီဆိုရင် မိမိစိတ်ကို မိမိပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ကာ သိ

နိုင်ပါတယ်။ ကုဿာဟာ အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတဲ့သဘောတရားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ခွင့်ကြုံမှ ဖြစ်တတ်တာပါ။ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်ရာ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ၊ ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက်၊ ကိုယ်နဲ့ သဟဇာတသိပ်မဖြစ်တဲ့သူတွေအပေါ်မှာ ကုဿာဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ကုဿာတရားကြီးမားလာရင် ရန်သူ မိတ်ဆွေ မခွဲခြားတတ်တော့ဘူး။ဘယ်

သုညဗျာဒိတ် ခဗျာသမ္ပုဒ်

သူကိုမဆို မနာလိုစိတ်ရှိနေတာပါ။ မနာလိုစိတ်ဝင်လာရင် တစ်ယောက်ယောက် အဆင်ပြေတယ်၊ အောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို နားခါးနေတတ်တယ်။ 'နိုးလိုးခုလုဖြစ်နေတယ်' ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားလိုပေါ့။ 'မောင်ဖြူ ထီပေါက်လို့တဲ့' ဆိုရင် မောင်ဖြူကို မသိရင် ဘာမျှဣဿာမဖြစ်ဘူး။ မောင်ဖြူကို သိနေရင်၊ သူ့ကျော်ကြားမှုကို မလိုလားဘူးဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ အနေရကျပ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါရှင်းချင်းပြောရရင် ဣဿာဝင်နေတာ။ သူထီပေါက်တာကို စိတ်ထဲမှာ မနှစ်သက်ဘူး။ စာမေးပွဲဂေမာန်မှာ ကိုယ့်နာမည် ပါမလာဘူးဆိုရင် ကိုယ့်နဲ့သိတဲ့လူတွေ လိုက်ကြည့်နေစဉ် 'သူလည်း ငါကျသလို ကျပါစေ' လို့ စိတ်ထဲမှာဖြစ်နေရင် အလိုလို ဣဿာဝင်လာတာပဲ။ 'ကိုယ်နဲ့စီးပွား ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် အဆင်ပြေနေတယ်၊ သူ တော်တော်ကို အောင်မြင်သွားတာ' လို့များ တစ်ယောက်ယောက်က လာပြောရင် နားခါးနေတတ်တာ ဣဿာ။ သူအောင်မြင်တာ ကြားကို မကြားချင်ဘူး။ သူအဆင်မပြေတာကို ကြားရမှ အနေရအထိုင်ရ သက်သာတာ။ ဒါ အလိုလိုနေရင် အကုသိုလ်တွေ ယူနေတာ။ ကိုယ့်ဘာသာစုံမျှ ရလိုက်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အကုသိုလ်မွေးယူနေတာပါပဲ။

ဣဿာတရား ကြီးမားသူတွေဟာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကောင်းစားချင်တာ။ သူတစ်ပါးအတွက် နေရာမပေးချင်ဘူး။ 'ဘယ်

သူသေသေ ငတေမာပြီးရော' ဆိုသလို တစ်ကိုယ်ကောင်းသိပ်ဆန်တတ်တယ်။ ဣဿာလွမ်းမိုးလာရင် သူတစ်ပါးပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းလိုက်ကြ၊ သူတစ်ပါးတက်လမ်းမှန်သမျှ ပိတ်လို့ရရင် အကုန်လိုက်ပိတ်တော့တာပါ။ ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက်အသင်းအင်အားချဉ်းနဲ့သွားအောင် တစ်သင်းလုံးကို ဦးဆောင်ကစားနေတဲ့ ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ဦးကို ချိုးလိုက်သလိုမျိုးပေါ့။ တစ်ဖက်သား နာလန်မထူနိုင်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်သမျှပေးနေကြတာတွေဟာ ဣဿာကို အခြေခံနေကြတာပါ။ သူဒီလုပ်ငန်းလုပ်လို့ အဆင်ပြေနေတယ်ကြားရင် အဲဒီလုပ်ငန်း ဆက်လုပ်မရတော့အောင် အနှောင့်အယှက်၊ အတားအဆီးတွေ လိုက်လုပ်တာ၊ ပိတ်ပင်တာမျိုး၊ သူရာထူးတက်တော့မယ်ကြားရင် အဲဒီလူ ရာထူးမတက်နိုင်တော့အောင် ပြဿနာလိုက်ရှာတာမျိုး စတာတွေဟာ ဣဿာကြောင့်ပါပဲ။ ဣဿာတရား လွမ်းမိုးနေတဲ့ လောကကြီးဟာ မငြိမ်းချမ်းပါဘူး။ အထိအခိုက်အနစ်အနာများလှပါတယ်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ အတန်တန် ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါတယ်။ အဓိကအားဖြင့် 'ငါ့စွဲ' ကို အခြေခံတာပါ။ 'ငါပဲကောင်းစားချင်တယ်၊ ငါပဲချမ်းသာချင်တယ်၊ ငါပဲ အောင်မြင်ချင်တယ်၊ ငါပဲ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်တယ်၊ ငါပဲ အဆင်ပြေချင်တယ်' ဆိုတဲ့ ငါစွဲစိတ် ဓာတ်တွေဟာ ဣဿာကို ဖြစ်စေပါတယ်။ 'ငါကောင်းစားရေး၊ ငါချမ်းသာရေး၊ ငါအောင်မြင်ရေး၊ ငါထင်

ပေါ်ကျော်ကြားရေး' ဆိုတာတွေ အခြေခံထားတော့ သူတစ်ပါးအရေးမှန်သမျှကို ကြည့်မရတော့ပါဘူး။ သူတစ်ပါးအဆင်ပြေနိုင်မယ့်နည်းလမ်းမှန်သမျှကို ဖျက်လို့ဖျက်ဆီး ရတဲ့နည်းနဲ့ လိုက်လုပ်တော့တာပဲ။ မရတဲ့အဆုံး မင်းသားကြီး မလုပ်ရလို့ ဟတ်မကြီး တုတ်နဲ့ထိုး ဆိုတာမျိုး တုတ်နဲ့တော့ ထိုးလိုက်သေးတာပဲ။ 'မစားရတဲ့အစ သဲနဲ့ပါ' ဆိုသလိုပေါ့။

ဣဿာတရားကြီးမားလာရင် ငြိမ့်တတ်တယ်၊ စောင်းမြောင်းတတ်တယ်၊ မနာလိုစိတ်တွေများတယ်။ ဒါတွေ သိသာနိုင်ပါတယ်။ ဣဿာတရား အားကြီးသူတွေဟာ ကိုယ့်အောင်မြင်ရေးအတွက် သူတစ်ပါးကို ခုတ်းလုပ်သွားတတ်ပါတယ်။ အခြားအောင်မြင်ဖို့ အလားအလာရှိတဲ့သူ၊ အောင်မြင်နေတဲ့ သူမျိုးတွေကိုလည်း ဒေါက်ဖြုတ်တဲ့သဘောနဲ့ မသိမသာလုပ်လုပ်ယူသွားတတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်အောင်မြင်ကျော်ကြားရေးအတွက် တစ်ယောက်ယောက်၊ တစ်သင်းတစ်ဖွဲ့ကို ခုလိုရတဲ့နေရာမှာ ခု၊ ဖြုတ်လို့ရတဲ့နေရာမှာ ဖြုတ်နဲ့ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ နင်းခြေ၍ အထက်တန်းနေရာရအောင် တက်ယူတတ်ပါတယ်။ အောက်က ခံလိုက်ရတဲ့ သူတွေခမျာမှာ မသက်သာလှပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်မှာ မနာလိုစိတ် မွေးကြွထားပြီးဆိုရင် အဲဒီသူနဲ့ သတင်းကောင်းကို မကြားလိုတာမျိုး လူတိုင်းလို ကြုံဖူးကြမှာပါ။ မကောင်းသတင်းဆိုရင်တော့ ကျေနပ်နေမှာပေါ့။ ဒါလည်း ဣဿာပဲ။

သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်မှ သဘောကျ တာမျိုးတွေလည်း ဣဿာပဲလို နားလည်ထားရပါတယ်။ ဣဿာ အကြောင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အလွန်ကျယ်ပြောလှပါတယ်။လှိုရင်း အနေနဲ့ ခြုံပြောရရင်တော့ သူ တစ်ပါးအဆင်ပြေတာကို ကြည့်မရ တာ။ မနာလိုစိတ် ဖြစ်တတ်တာဟာ *ကိုယ့်ထက်သာ မနာလို* ဆိုတဲ့ ဣဿာပါ။ ဘာတစ်ခုမျှ အကျိုး အမြတ်မရဘဲနဲ့ အကုသိုလ်ယူနေတဲ့ သဘောပဲ။

ဣဿာတရားဖြစ်မယ့် အစား မုဒိတာနဲ့ အစားထိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပါ။ မုဒိတာဆိုတာ သူတစ်ပါး ကြိုးပွားချမ်းသာတာကို တွေ့ရင် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်မှုဖြစ် စေတဲ့ သဘောတရားပါ။ မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်မယ့်အစား ကရုဏာတရား လေး ပွားလိုက်နိုင်ရင် အကုသိုလ် ကို ကုသိုလ်နဲ့ အစားထိုးလိုက်တာပါ ပဲ။ ဘာမျှကုန်ကျစရိတ် မရှိဘဲနဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးအမြတ်တွေ ရလိုက် တာပါ။ အဆင်ပြေနေသူတွေ အပေါ် မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကြိုဆို နိုင်တဲ့ စိတ်ကောင်းလေးတွေ မွေးမြူ တာဟာ မုဒိတာပါ။ ချစ်သူဖြစ်စေ၊ မုန်းသူဖြစ်စေ မည်သူ့အဆင်ပြေပြေ ဝမ်းမြောက်နိုင်အောင် ကြိုးစား လေ့ ကျင့်ယူရပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့် စိတ်ဆိုတာ အစုန်ဘက်သို့သာ ဆင်း လေ့ရှိတတ်ပါတယ်။စိတ်ကို သဘာဝ အတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရင် အဆိုး ဘက်သို့ပဲ ယိုင်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဆိုးဘက်၊ အကုသိုလ်

ဘက် ယိုင်တာဟာ အစုန်သဘော ပါ။ အစုန်ဘက်သို့သာ ယိုင်လေ့ရှိ တတ်တဲ့ သဘာဝစိတ်ကို အဆန် ဘက်သို့ ပြန်တက်နိုင်အောင် အ နည်းငယ် အားစိုက်လေ့ကျင့်ယူမှ ရပါတယ်။စိတ်ကို အနည်းငယ်ပြုပြင် ပြီး၊ တစ်ယောက်ယောက် အဆင် ပြေတယ်ကြားရင် ပါးစပ်ဖျားက ဝမ်း မြောက်စကားဆိုရုံသာမကဘဲ၊ရင်ထဲ နှလုံးထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ထားတတ်တဲ့စိတ်နဲ့ မိမိစိတ်ကို အဆန်ဘက်သို့ တင်ပို့ ယေးရပါတယ်။ဒါဆိုရင် မုဒိတာအစစ် ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်တရားတွေ အလိုလို ပေါက်ဖွားလာတာပါ။

ပါပသ္မိ ရမတိ မနော

*စိတ်ဆိုတာ မကောင်းမှုမှာ မွေ့လျော် တတ်၏*တဲ့။ ဒါဘုရားဟောတဲ့ ဒေ သနာပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို သဘာဝအ တိုင်း ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့လို့ သူ့ အလိုအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရင် အဲဒီစိတ်ဟာ အကုသိုလ်အတွေးတွေ မှာ၊ အကုသိုလ်သဘောတရားတွေ မှာသာ နှစ်မြောနေတတ်တာ သဘာဝ ပါ။ ဖြစ်ပြင်ကျယ်မှာ လေ့ကို မလေ့၊ မခတ်ဘဲ ထားလိုက်ရင် လေ့ဟာ ဆန်တက်သွားမှာမဟုတ်ဘဲ စုန်မျော သွားမှာ သေချာလှပါတယ်။ လေ့ကို ဆန်တက်စေချင်တယ်ဆိုရင် အနည်း ငယ် အားစိုက်လှော်ခတ်ရပါလိမ့် မယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ စိတ်ကို သဘာဝ အတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်ရင် သံသ ရာပင်လယ်ပြင်မှာ အစုန်ဘက်သို့ သာ မျောတတ်ပါတယ်။ အဆန် ဘက်သို့ တက်ဖို့ဆိုရင်တော့ အနည်း

ငယ် အားစိုက်မှုလိုပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကို ဣဿာဆိုတဲ့ အစုန်ဘက်သို့ မျှောမလိုက်ဘဲ၊ မုဒိတာ ဆိုတဲ့ အဆန်ဘက်သို့ တွန်းပို့ဖို့ အနည်းငယ်အားထုတ်လိုက်မယ် ဆို ရင် မိမိလည်းချမ်းသာ၊ တစ်ဖက် သားလည်း ဝမ်းမြောက်လို့၊ သာယာ လှတဲ့ ကုသိုလ်စိတ်တွေနဲ့ လောကကို အလှဆင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ပုထုဇဉ်မှန်သမျှမှာ ဣဿာ တရား လုံးဝကင်းရှင်းနိုင်တာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမြဲ တမ်းဖြစ်နေတဲ့ တရားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်စေရာပေါ်မှ ဖြစ် လေ့ရှိတာပါ။ အကြောင်းရှိမှ ပေါ် ထွက်လာတတ်တဲ့ တရားမျိုးပါ။ ဒါ ကြောင့် လောလောဆယ် မရှိတာနဲ့ *ငါ့မှာ ဣဿာမရှိတော့ဘူး*ဆိုပြီး လက်မ မထောင်လိုက်ပါနဲ့ဦး။ အ ကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် ပေါ်လာလိမ့် မယ်။ အဲဒီလို ပေါ်လာတဲ့အခါမျိုး မှာ ဣဿာတရားကို ချုပ်တည်းနိုင် အောင်၊ နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်၊ ပါးနိုင်သမျှပါးအောင်၊ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် အားထုတ်ကြရမှာပါ။ မုဒိတာနဲ့ အစားထိုးပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ယူကြရမှာပါ။ ဒီ ဣဿာကို အမြဲမပြတ်ပယ်သတ်နိုင် တာကတော့ သောတာပတ္တိမဂ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ဣဿာတရား လုံးဝ ကင်းရှင်းသွားပြီပေါ့။

မနာလိုစိတ် ကင်းစင်သူတွေ ဖြစ်ကြပါစေ။

■ အရှင်ပါရမီ

အနာပုပ္ဖ ဧဠဒေါင်း

(ယခင်လမ္မအဆက်)

ရေပူရေချမ်းဆို၍ ပြောရန်ရှိသေးသည်။ ဆရာမိဘ အကြီးအကဲများကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရာ၌ 'ရေပူရေချမ်း ကမ်းလမ်းသည်' ဟု ရေပူနှင့် ရေချမ်းကို တွဲ၍ ပြောဆိုကြမြဲဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် 'ရေချမ်း' ရရှိ လွယ်ကူသလောက် 'ရေပူ' ရရှိမှာကား အခက်အခဲရှိရသည်။ ရေချမ်းကို ရေပူဖြစ်အောင် ကျိုချက်ပြုပြင်ပေးဖို့လိုသည်။ ရေပူရရန် တပည့်တပန်းတို့ တက်တက်ကြွကြွသဒ္ဓါတရား ရှိဖို့လိုသည်။

ဘုရားရှင်သော်မှ တပည့်တပန်းတို့ တက်တက်ကြွကြွမရှိသည်နှင့်ကြုံသောအခါ သို့မဟုတ် ရံဖန်အလျဉ်းမသင့်သည့်အခါ ရေပူ ရေခွေးနှင့် ကင်းဝေးတော်မူရသည်။ တပည့်တို့ တက်တက်ကြွကြွနှင့် သဒ္ဓါတရားရှိပြန်တော့လည်း ကျောင်းကြီးများနှင့် မြို့ထဲရွာထဲကို အပထား၍ ပုလဲလဲတောတွင် ပလဲလဲမြိုင်ဆင်ကြီးနှင့် နှစ်ဦးတည်း

သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်က တစ်ဝါတွင်းလုံး ပလဲလဲမြိုင်ကြီး၏ အလုပ်အကျွေးဖြင့် ရေပူရေခွေးကို သုံးဆောင်တော်မူနိုင်ခွင့် ကြုံခဲ့ရသည်။

ဆင်ဖြစ်တပြီးလည်း တောအတွင်းတွင် ရေပူရေခွေးရအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လုပ်ဟန်ကား ကျောက်တုံးများကို မီးဖုတ်ပြီးနောက် ရေသုံးသပ်တော်မူမည့် ကန်အတွင်းသို့ ပစ်ချပူနွေးစေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ပလဲလဲမြိုင် ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြခဲ့ဖူးပြီ။

ယခုလည်း တောတောင်လိုဏ်ဂူတို့တွင်သာ သီတင်းသုံးဖန်များသော အရှင်မဟာကဿပအတွက် ရေပူရေခွေးဟူ၍ မလိုလှ။ ရေပူရေခွေးအပထား၍ ရေစရုံးအိမ်ပင်လျှင်မလို။ သို့ရာတွင် ကြုံတောင့်ကြုံငိုက်၌ တပည့်ဝတ် ကျပ္ပန်လိုလှသော အရှင်ဟိဿက ရေစရုံးအိမ်တွင် ရေပူရေခွေးကို အချိန်မီ နေ့စဉ်ကျိုချက်ကာ

စီစဉ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရေစရုံးအိမ်တွင်လည်း အကယ် ပြုလုပ်သူက အရှင်တိဿ၊ အရှင်တိဿ ပြုလုပ်ပြီးသည် ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှလိုလို ဆရာအား ပင့်ခေါ်၍ မိမိပြုလုပ် ထားသယောင် မျက်နှာလုပ်သူက ရှင်သဒ္ဓက။

ရှင်သဒ္ဓကအကြောင်း မဆက်မီ သပိတ်တစ် လုံး၊ ကိုယ်ဝတ်သင်္ကန်းသုံးထည်မျှသာရှိသော တောနေ ရဟန်းများ အဘယ်ပုံရေချိုးပါသနည်းဟု တွေးရန်ရှိ၏။

ဘုရားရှင်က တပည့်ရဟန်းတို့အတွက် ရေချိုး နည်း လေးမျိုးကို ခွင့်ပြုထား၏။ တောအတွင်းရှိ ဖြစ် ချောင်း ရေကန်တို့တွင် ရေချိုးရာ၌ ရေသည်ပင်လျှင် ရေသနပ်ဖြစ်စေသောနည်းက တစ်ပါး၊ ညဉ့်အချိန်၌ အမှောင်ကိုပင် ရေသနပ်ဖြစ်စေသောနည်းက တစ်ပါး၊ ဖြူ ရွာအတွင်း၌ပင် ဖြစ်စေ အကာအကွယ်ရှိခဲ့သော် ယင်း အကာအကွယ်ကိုပင်လျှင် ရေသနပ်ဖြစ်စေသောနည်း လည်း တစ်ပါး။ ယင်း တတိယနည်းကို ဘဝနတ်ထံ စံလွန် တော်မူပြီးသူ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ အမရပူရ မဟာ ဂန္ဓာရုံ စာသင်တိုက်နှင့် အခြားကျောင်းတိုက်တို့တွင် ရေချိုးခန်း အကာအကွယ်များပြုလုပ်၍ ဝိနည်းတော်အရ အသုံးပြုနေကြပြီကို ယနေ့ဖူးတွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတစ်နည်းကား အနာထဝိဏ်ဝိသာ ခါတို့လို သဒ္ဓါရှင်ပေါများ၍ ရေသနပ်သင်္ကန်း လွယ်ကူ သော စေတနာနဲ့၊ ဝေဠုဝန်တို့လို ကျောင်းတိုက်ကြီးများ၌ ရေသနပ်သင်းပိုင်ဖြင့် ချိုးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်၏ ခွင့်ပြုပုံ နည်းလမ်းများမှာ တပည့်တို့အား အပိုပစ္စည်း ယဇီဝတေနည်းပါးစေ၍ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့အား လည်း တာဝန်နည်းပါးစေသော နည်းများဖြစ်၏။

ရေသနပ်သင်းပိုင်ကိုပင်လျှင် ဝိသာခါ ဒါယိကာ မကြီး၏ တောင်းပန်ချက်အရ မကြာမီကမှ ခွင့်ပြုတော် မူခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိတ္တရာရူပစီမံခန့်ခွဲမှု စပ်လျဉ်း၍ 'သပိတ်တစ်လုံး သင်္ကန်းသုံးထည်' ဟူသော ပြောရိုးစကား ရှိသော်လည်း ခါးဝတ်သင်းပိုင်နှင့် ကိုယ်ရုံစကားသိဟူ၍ မူလက နှစ်ထည်မျှသာရှိသည်။ အပေါ်ရုံသင်္ကန်းသည် လည်းကောင်း၊ ရေသနပ်သင်္ကန်းသည်လည်းကောင်း

နောင်ခါမှ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေလဲသင်းပိုင်မျှ အပိုမရှိသောကြောင့် မိုးရွာ ခိုက် ရေချိုးသောအခါ အဝတ်ချည်းစည်းဖြင့် ရေချိုးတော် မူကြရ၏။ ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တက္က တွန်းရဟန်းများနှင့် တူ၍သွားသည်။ ဤသည်ကို သတင်း ကြားသော ဝိသာခါက ရေလဲသင်္ကန်းခွင့်ပြုတော်မူရန် လျှောက်ထားသောအခါမှ ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ဝိနည်း နည်းပါးစေမှုနှင့် အလေးထားကာ ပူဇွန်သော အရှေ့တိုင်းရာသီဥတုနှင့် သင့်လျော်ရုံမျှ သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြုခဲ့ရာမှ ဆောင်းရာသီ၊ မိုးရာသီတို့တွင် ချမ်းရှကြလေရာမည်ဟု ဆင်ခြင်ကာ ခြုံထည်သင်္ကန်း ကြီးကို နောက်မှခွင့်ပြုတော်မူသည်။ သို့ရာတွင် သာမန် ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်ခြင်းမျှမဟုတ်။ အအေးဆုံးရာသီချိန် တွင် လွင်တီးခေါင်၌ ကိုယ်တော်တိုင် သီတင်းသုံးစမ်း သပ်တော်မူကာ ခြုံထည်အနေနှင့် ဤရွှေဤမျှဖြင့် သင့် လျော်ပေပြီဟု ကန့်သတ်ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

အခြေခံရည်မှန်းတော်မူချက်ကား အပဖြစ် သော ပစ္စည်းဟူသမျှအပေါ်တွင် အလိုနည်းမျှ၊ တာဝန် နည်းမျှ၊ ပေါ့ပါးစေလိုမှုသာဖြစ်ပေ၏။

အရှင်တိဿမှာ သူတော်ကောင်းတရားရှင်ပင် ဖြစ်နေကာမူ ရဟန်းငယ်မျှသာဖြစ်ပေရာ ရှင်သဒ္ဓက အနားပျာလုပ်မှုတို့ များပြားလာသောအခါ ခံပြင်းလာ သဖြင့် တစ်နေ့တွင်မူ ရှင်သဒ္ဓက၏ အလိမ်ပေါ်စေရန် ပရိယာယ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်သည်။ လုပ်ဟန်ကား ဆရာ ရေချိုးချိန်၌ ရေစရုံးအိမ်တွင် ရေပူရေနေကို ထိုနေ့က မတည်ထားဘဲ ရေပူရေနေရုံဖြင့်သယောင် ဆရာနှင့် ရှင်သဒ္ဓကတို့ ထင်မှတ်စေရန် ရေပူတစ်ခွက်မျှကို ရေစရုံး အိမ်တွင် တည်ထား၍ ရေစရုံးအိမ်မှ အဋ္ဌောတလူထွက် စေခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့စံအတိုင်း ရှင်သဒ္ဓကက ဆရာအထံသို့ ရေပူရေချမ်းတည်ထားပြီးပါကြောင်း၊ ချိုးရေသုံးဆောင် တော်မူပါရန် အကြောင်းသွားရောက်လျှောက်ထားသော အခါ အရှင်မဟာကပဿ ပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် ရေချိုးအိမ်အတွင်း၌ အခါတိုင်းလို ရေဆောင်သင့်ဖြစ် နေသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် 'သင့်ရေ အဘယ်မှာနည်း' ဟု

မေးတော်မူသောအခါတွင်မှ ရှင်သဒ္ဒက လိမ်လည်ပုံမှာ ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအခါတွင် အရှင်တိဿက တစ်နေရာတွင် အဆင်သင့်ပြုလုပ်ထားသော ရေအေးများ၊ ရေပူများကို သယ်ယူဖြည့်စပ်ပေးသည်။ ရှင်သဒ္ဒက အလိမ်ပေါ်သဖြင့် မျက်နှာပျက်ရ၏။ ဆုံးဆုံးမခွင့် ကြုံလာပြီဖြစ်၍ အရှင်မဟာကဿပက ရှင်သဒ္ဒကအား ဆုံးမစကား မိန့်ကြားသည်။ မိန့်ကြားပုံမှာ ရိုးရိုးကလေးဖြစ်၏။

“သဒ္ဒက၊ ရဟန်းဟူသည် မိမိမလုပ်သည်ကို လုပ်သည်ဟု မပြောရ၊ ရဟန်းမည်သည် မသားမပြောရ၊ ဆင်ခြင်လော့၊ လိမ္မာလော့”

ဤနေရာ၌ ရှင်သဒ္ဒကသာ ရဟန်းလိမ္မာဖြစ်ခဲ့ပါသော် မိမိအပြစ်မှ ထွက်ပေါက်တစ်ပေါက် ရှိပေသေး၏။ အကြောင်းသော်ကား သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာတရားတော်၌ ‘သောဝစ္စသမာတာ’ဟူသော မင်္ဂလာတစ်ပါးပါရှိသည်။ အခြားဒေသနာများစွာ၌လည်း ပါရှိ၍ အလွန်ထင်ရှားသော မင်္ဂလာဖြစ်၏။ အဓိပ္ပါယ်ကား ဆုံးမခွင့်ကြံ၍ ဆုံးမသင့်သူက ဆုံးမစကားပြောကြားခဲ့ပါသော် ပုထုဇဉ်သဘာဝ မိမိပြုမှားမိသော အပြစ်အတွက် ဝမ်းမြောက်ရှိသောစွာ ခံယူမှုယူနိုင်ရခြင်းဖြစ်၏။

“အရှင်အာနန္ဒာ၊ သာရိပုတ္တရာသည် တပည့်အထိန်းအသိမ်းညံ့သည်၊ သူတပည့်များသည် ကျောင်းအောက်တွင် ဈေးသည်တို့ကဲ့သို့ ဆူညံလျက်ရှိသည်။ သာရိပုတ္တရာနှင့်တကွ သူတပည့်အားလုံး စေတာဝန်၏ ပြင်ပသို့ နှင်ထုတ်လေဟော့”

ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့်တကွ သူတပည့်အားလုံး စေတာဝန်ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားကြရသည်။ အချိန်တန်၍ ပြန်လည်ခေါ်စေတော်မူသောအခါမှ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာကြရသည်။

“သာရိပုတ္တရာ၊ ငါဘုရား သင်တို့ကို နှင်ထုတ်စဉ်အခါက သင် ဘယ်သို့သဘောထားသနည်း”ဟု မေးတော်မူသောအခါ “မှန်လှပါ၊ အဆုံးအမဟူသည် ခံယူချင်သော်မှ ခံယူရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အကြိမ်တစ်ထောင်မက ခံယူလိုလှ

ပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဤသည်ကား ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမမျိုးကို မဆိုထားဘိ၊ ကိုရင်လေးတစ်ပါး၏ အဆုံးအမကိုပင် အလေးအနက်ခံယူသော သောဝစ္စသမာတာ မင်္ဂလာသရုပ်ပြ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သဘောထားဖြစ်၏။ ရှင်သဒ္ဒကလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကား မီးခဲပေတည်း။ မီးခဲဟူသည် ထိတွေ့သမျှ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပူလောင်စေတတ်၍ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ပူလောင်စေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤမျှလောက် အပြစ်မျိုးဖြင့် ငါ့ကို အရှက်ခွဲလေသော်ကာကဟု နှုတ်လုပ်မိ ဗဒ္ဒိန်းဝံ့သော်လည်း မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် အရှင်တို့အနီးမှ ရုတ်ခြည်းထွက်ခွာသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်နေ့လုံး အတွေ့ပင်မခံတော့ ဘဲတိမ်းရှောင်၍ နေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်ကား အခါတိုင်းလို မျက်နှာသစ်ရေ ကပ်ယောင်ဆောင်ခြင်း၊ တံမြက်လှည်းယောင်ဆောင်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အနားယူ မလုပ်ပုံတော့။ သို့သော် သူလုပ်နိုင်သည်ကိုတော့ လုပ်သည်။ လုပ်ဟန်ကား အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဒါယိကာမကြီးတို့ အိမ်သို့သွား၍ လိမ်ကာ အရှင်မြတ်အထွက် ရလာသောဆွမ်းကို စားသုံးမှောက်သွန်ပစ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

လူညံလူမိုက်တို့မည်သည် အရှည်ကိုထွေးရန် စားစွ၊ယခုလိမ် ယခုပေါ်တော့မည်ဖြစ်သော အတိုလေးမျှကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်ကြ။ မစဉ်းစားတတ်ကြ။ ဒေါသထွက်လာပြီဆိုလျှင် ဒေါသအလိုလိုသာ အလွယ်လိုက်။ လောကထွက်လာပြီဆိုလျှင်လည်း လောကအလိုသို့ ရုတ်ခြည်းလိုက်လွယ်သည်။ ဣဿာဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ဣဿာသဘောကို ငေါငေါကြီးပေါ်စေသည်။

အတူနေ တပည့်ဖြစ်၍ ယနေ့ အရှင်မဟာကဿပ အဘယ်အရပ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်မည်ကို သူ အကဲခတ်နိုင်သည်။ သူဆင်းရဲများအပေါ်၌ မေတ္တာပို့လေ့ရှိသော အရှင်သည် များသောအားဖြင့် သူဆင်းရဲရပ်ကွက်၊ သူဆင်းရဲများအိမ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်လေ့ရှိသည်။ သူဆင်းရဲများကို ဒါနဖြင့် ချီးမြှောက်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လူချမ်းသာတို့၏ ဆီဦးထောပတ်ထက် သူဆင်းရဲတို့၏ ဆွမ်းကြမ်း ဆွမ်းညှက် ပို၍အလေးထားသော အရှင်ဖြစ်

၏။

အရှင်မြတ်၏ ဤသဘော၊ ဤအကြောင်းကို သိ၍ အရှင်မြတ်အား ဆွမ်းလောင်းလျှလိုက်သော သိကြားမင်းနှင့် သူစိတာဇနီးမောင်နှံတို့သည် အဘိုးအိုအမယ်အိုအသွင်ဖြင့် အဆင်းရဲဆုံးပုံစံကို ဆောင်ကာ အရှင်မြတ်ကြွလာရာ လမ်းခရီးမှ ဆွမ်းခိုး၍ လောင်းလျှ ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဆက်၍ပြောရန် ရှိသည်ကား ဤကိစ္စတွင် သိကြားမောင်နှံသည် အတန်ပင်ညံ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ညံ့ဟန်ကား အရှင်၏ မေတ္တာပုံစံတွင် ဆင်းရဲသားအဘိုးအိုအဘွားအို သစ္စာရှိဖြင့် ယုတ္တိတန်ဆောင် ဟန်ဆောင်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လောင်းလျှသောဆွမ်းကိုမူ ကား ဟန်မဆောင်နိုင်။ နတ်သူဓာများ ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ယင်းနတ်သူဓာရန် အပျံ့စားကြောင့် သိကြားမုန်းသိဉာဏ်က အလျှူခိုးသူအဖြစ် အရှင်မြတ်၏ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံရရှာသည်။ ဒါနပင်မြောက်သော်လည်း ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင် မျက်နှာကြီးရှင် ဖြစ်ပါလျက် အလျှူခိုးသူအဖြစ် အကြိမ်းအမောင်းခံရရှာသောကြောင့် သိကြားမင်းခမျာ သိကြားပင်ဖြစ်မချည်း၊ သူဆင်းရဲ သိကြားကလေးဖြစ်သောကြောင့် ခိုး၍လျှမိပါကြောင်း ဆင်ခြေဆင်လက်မျိုးစုံဖြင့် လျှောက်ထားလိုက်ရသည်မှာ အမောပင်ဖြစ်၏။

မိမိအဖြစ်ကို ဝန်မခံ၊ ဆရာအဆုံးအမကိုပင် စိတ်ကောက်၍ ဆရာမှ မျက်နှာလွဲလိုသော အရှင်သဒ္ဒက အဖို့ ဆရာ ဤအရပ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်လျှင် သူ ထိုအရပ်သို့ ဆွမ်းခံထွက်သည်။ ဆရာ ဤအရပ်မှာ သီတင်းသုံးလျှင် သူ ထိုအရပ်မှာ ပုန်းကွယ်နေသည်။ သူ ဆွမ်းခံထွက်သော နေရာများမှာ အရှင်မဟာကဿပ အရောက်အပေါက်နည်းသော မျက်နှာကြီးတို့ အိမ်များဖြစ်၏။ သူကသာ သူ့ဘက်မှ တုန်လှုပ်နေခြင်းဖြစ်၍ တရားမပြတ် ရှုမှတ်လျက်ရှိသော အရှင်မဟာကဿပအဖို့မူ သူ့ကို သတိပြုမိဖို့ အပထား၍ မိမိတရားအလုပ်နှင့်ပင် မအားနိုင်။

သို့ရာတွင် သူ ကံဆိုးချင်တော့ သူ ဆွမ်းလိမ်ခံ

အရှင်တိဿမှာ

သူတော်ကောင်းတရားရှင်ပင်
ဖြစ်စေကာမူ

ရဟန်းငယ်မျှသာဖြစ်ပေရာ

ရှင်သဒ္ဒက အနားပျာလုပ်မှုတို့

များပြားလာသောအခါ

ခံပြင်းလာသဖြင့် တစ်နေ့တွင်မူ

ရှင်သဒ္ဒက၏ အလိမ်ပေါ်စေရန်

ပရိယာယ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်သည်။

သွားသည့် နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် အရှင်မြတ်သည် ဖော်ပြပါ ဒါယိကာမကြီး၏ အိမ်ရှေ့လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံရောက်သွား၏။ အရှင်မြတ် ဆွမ်းခံဝင်လာသည်ကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ ဒါယိကာမကြီး ပျာပျာသလံထွက်၍ မကျန်းမာဟု လိမ်သွားသော စကားအရ အရှင်မြတ်၏ ကျန်းမာရေးကို လျှောက်ထားမေးမြန်း၏။ ဆွမ်းလောင်းလျှ၏။ ဤမျှသာမက မကျန်းမာသော အရှင်မြတ်အတွက်ဆိုကာ ရှင်သဒ္ဒကအား မနေ့က လောင်းလျှလိုက်သော ဆီဦးထောပတ် ဆွမ်းအကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ရှင်သဒ္ဒက အလိမ်ပေါ်ပြန်လေတော့၏။

သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မမိန့်ကြား။ အကြောင်းမူကား အဆင်မပြေသော ဤကိစ္စသည် မိမိတို့ အတွင်းရေး၊ အဖွဲ့အစည်းဖြင့် ချီ၍ပြောရသော် သာသနာတော်တည်းဟူသော အဖွဲ့အစည်း၏ အတွင်းရေးဖြစ်သည့်အလျောက် ဒါယိကာမကြီး၏ သဒ္ဒါတရား ဆုတ်ယုတ်မသွားစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝေဠုဝန်ကို ဘုရားရှင်က လွှဲအပ်ထားခိုက်တွင် ဝေဠုဝန်တစ်တိုက်လုံးတွင်ကား မည်သည့်ပြဿနာမျှ

မပေါ်။ ပေါ်မည့်ပေါ်တော့ မိမိအနီးတွင်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကြီးအမှူးတို့၏ မရောင်သားသော ဝတ္ထုရားအတိုင်း တဲကျောင်းကို ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုံးမစကား ပြောကြားရန်အတွက် ရှင်သဒ္ဒကအား ခေါ်စေလိုက်ရသည်။

“သဒ္ဒက၊ မုသားမပြောသင့်ကြောင်း သင့်ကို ငါ ဆုံးမခဲ့ပြီပြီ။ ယင်းအဆုံးအမကို မနာခံ။ မုသားဖြင့် ဒါယိကာကြွေးထံ ဆွမ်းကို ခံယူခဲ့ပြီပြီ။ မုသားဟူသည် တရားအလုပ်ကို လုပ်၊ တရားရုပ်ကိုဆောင်သော ရဟန်းမဆိုထားဘိ။ သတ္တဝါတိုင်းပင် ရှောင်ကြဉ်အပ်သော တရားဆို၊ အကျင့်ဆိုးဖြစ်သည်။ သဒ္ဒက၊ ဤစွန့်သင့်အဖြစ်သည် မုသားဖြစ်သောမက လာဘ်လာဘကို ဝိညာတ်ဖြင့် လှည့်ပတ်ခံယူခဲ့သော ဝိနည်းဖြစ်လည်း သင် ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ။ ရဟန်းဟူသည် မာယာဆင်ကာ မိမိနှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုအပ်သော ပစ္စည်းကို မဆိုထားဘိ။ တစ်ဆင့် ကြားဖြင့်သိအပ် ရအပ်သော ပစ္စည်းကိုပင် မသုံးဆောင်အပ်။ သတိဖြင့် ဆင်ခြင်လေလော့။ တရား၌ ကျိုးစွဲလေလော့ သဒ္ဒက”

ဤတစ်ချို့တွင်မူ ရှင်သဒ္ဒကသည် အရှင်၏ အဆုံးအမစကားကို ခံပြင်းရုံမျှမဟုတ်။ ရှူးခနဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သည်။ ကြောက်ရမည့်သူမို့ ရုတ်ခြည်း သူဒေါသ မပေါက်ကွဲဝံ့စေကာမူ “သင်း ငါ့အကြောင်း သိစေမည်”ဟု စိတ်ထဲမှ အကြိတ်၍ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

သူဒေါသကို နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်ပင် အကောင်အထည်ဖော်၏။ ဖော်ပုံကား နောက်နေ့နံနက်တွင် သူဆွမ်းခံမထွက်။ အရှင်မဟာကဿပနှင့် အရှင်တိဿတို့ ဆွမ်းခံသွားခိုက်တွင် မှတ်ကရောဟုဆိုကာ အရှင်တို့၏ တဲကျောင်းကလေးအားလုံးကို ဖျက်ဆီး၍ မီးနှိုးပစ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

သီတင်းဝါလကျတံ၍ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် စေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိရာ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ အပူးအမြွှေးရောက်လာကြသောအခါ ရဟန်းတို့၏ တရားရေး၊ ကျန်းမာရေးတို့ကို မေးပြီးနောက် “ရဟန်းတို့၊ ငါ့သားတော်ကြီး ကဿပသည်လည်း ကျန်းမာချမ်းသာပါ၏လော”ဟု မေးတော်မူသဖြင့် “ကျန်းမာချမ်းသာ

ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မဟာကဿပ တောကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးခိုက် အတွနေတပည့်ဖြစ်သူက အရှင်၏ တောကျောင်းကို မီးတိုက်၍ ထွက်ပြေးသည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သော ဖြစ်ပေါ်ပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကြသည်။

“ရဟန်းတို့၊ လူမိုက်ဟူသည် ဆေးမရှိ၊ တရားမရှိ၊ အဆွေခင်ပွန်းမရှိ။ တရားကျင့်သူသည် အဖော်လိုအပ်ခဲ့ပါသော် မိမိထက်မြတ်သူ၊ မိမိနှင့်တူသူအဖော်ကို ရသော် ကောင်း၏။ မရခဲ့သော် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျင့်ရာ၏။ နေရာ၏။ လူမိုက်ကို အဖော်ပြုမိသဖြင့်ကား အကျိုးပျက်ရမည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူကာ ဥပမာပုံဆောင်အဖြစ် ကုဋိဒူသကဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူသည်။

“ရဟန်း”ဟူသော အမွန်အရည် ဝေါဟာရနှင့် “ဗြိတ္တာ”ဟူသော နှံ့စွယ်အမည်ကို တွဲဖက်၍ သုံးစွဲဖို့ ရန်မှာ အားနည်းစွဲဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ သို့ရာတွင် လူစင်စစ်ဘဝနှင့် ဗြိတ္တာဖြစ်ရရှာသော ရဟန်းဗြိတ္တာရှင်သဒ္ဒကကား တွဲဖက်၍သုံးရပေတော့မည်။

ဝိသာခါ၏ ဆွမ်းကောင်းဆွမ်းမွန်တို့ကို ဝလင်အောင် စိမ်ခံစားသောကြောင့် နောက် တရားမကျင့်သဖြင့် ဣဏပရိဘောဂ- မသင့်သော စားသုံးမှုအဖြစ်ကြောင့် ကွယ်လွန်သောအခါ ဝိသာခါ၏ ထမ်းစင်တွင် အထမ်းသမားကြီးများဖြစ်ကြရရှာသော ရဟန်းတို့သည် ဒေသနာတော်တွင် အထင်အရှားရှိ၏။

ဆွမ်းအစားမှားရုံဖြင့် ဤအပြစ်မျိုးရှိခဲ့သော အရှင်သဒ္ဒကအပြစ်ကား နှိုင်းယှဉ်ဖွယ် မရှိတော့။ ရှင်သဒ္ဒက ဖြစ်ဟန်ကား တမလွန်ဘဝကို ထားဦးတော့။ မျက်မှောက်ဘဝမှာပင် မှီခိုစရာ၊ နေစရာမရှိ၊ တွေးမိတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရသဖြင့် အသွေးအသားတို့ ခြောက်ကပ်ပိန်ကြဲကာ လူစင်စစ်ဖြင့်ပင် အမြင်မလှ အဆင်းမလှ လူဗြိတ္တာ၊ ရဟန်းဗြိတ္တာဖြစ်၍ နေရသည်။

ကွယ်လွန်သော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း။ သူ့အဖို့ သေချာသော နေရာတစ်ခုသာ ရှိပေသည်။ အဝီစိသာတည်း။

ပြီး၏။

အသက်(၁၀၀)နှစ်ရှိ ယောဂီမယ်တော်ကြီး ဒေါ်အိမ်ပြည့် (ဘွားပြည့်)၏

ကိုယ်တွေ့တရားများနှင့်
သတိပေးနှိုးဆော်ချက်များဖြင့်
မွေးနေ့မေတ္တာလက်ဆောင်

နိဒါန်းအမှာစာ

ယခုအခါ၌ ဘွားပြည့်သည် အသက်(၁၀၀) ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ အသက်ရာကျော်သော်လည်း အသီးသတိများ မမေ့မလျော့ဘဲ ရောဂါတစ်စုံတစ်ရာမရှိ ပကတိကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါသည်။ ဤကဲ့သို့ (၁၀၀)အသက်တမ်းမှာ သက်တမ်းပြည့်နေနိုင်ပြီး စိတ်ရောကိုယ်ရော မဖောက်ပြန်ဘဲ နေရေးထိုင်ရေး၊ လူမှုရေးများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် ၁၀၀ကို ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းခြင်းရာမှာ သီလကို ဖြူစင်စေပြီး၊ ဘုရားတားမြစ်ထားသည့် မကောင်းမှုတို့ကို ရှောင်ကြဉ်၍ ကောင်းမှုကိစ္စအဝဝကိုသာ ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိကိုယ်မိမိ ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားများကို ကျင့်ကြံပွားများသည့်အခါ အများသူငါတို့ထက် သာသည့် အဆင့်မြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ကို လွယ်ကူစွာရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုဝိပဿနာဉာဏ်တို့ ရရှိသဖြင့်လည်း သီလကို ဝိပိဖြူစင်တောက်ပြောင်စေပြီး အသိဉာဏ်အား၊ သတိအားများ တိုးတက်မြင့်မားလာသဖြင့် ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာရေးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ လွယ်ကူသက်သာ

စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သက်တမ်းတစ်ရာကာလမှာ တစ်ရာပြည့်သည်အထိ အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံစွာ နေထိုင်နိုင်ခြင်းကို စံနမူနာအဖြစ် နေပြချင်သော ဘွားပြည့်၏ဆန္ဒလည်း ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဤဆန္ဒဖြစ်ခဲ့ရခြင်းမှာ အများသူတကာက ယုံကြည်အားကျပြီး ဘုရားတရားတော်နဲ့အညီ လိုက်နာကျင့်ကြံနေထိုင်ကြစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တို့သည် အမှန်တကယ်လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ပါက ဘုရားလက်ထက်တော်နှင့်မခြား အကျိုးများကို ရရှိခံစားနိုင်သည်ကိုလည်း သက်သေပြနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည့်အတွက် လူအများ လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ရန် မွေးနေ့တိုင်းနှင့် အခါအားလျော်သည့်အချိန်တိုင်းတို့၌ ဓမ္မအကြောင်း၊ လောကအကြောင်းများကို မိမိသိရှိသည့်အတိုင်း ရေးသား၍ ဓမ္မဒါနပြုခဲ့သည်မှာ (၁၀)နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ယခုအခါတွင် ဘုရား၊ ရဟန္တာများသော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်သော ခန္ဓာ၏ ညဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုနှင့် ဇရာ၏ ဖိစီးလာမှုတို့ကြောင့် စိတ်ဆောင်းတိုင်း ကိုယ်

အသက်(၁၀၀)နှစ်ရှိ
ယောဂီမယ်တော်ကြီး
ဒေါ်အိမ်ပြည်
(ဘူးပြည်)

မလိုက်နိုင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့် ယနေ့နေ့မျှာ ယခင် နှစ်များမှာကဲ့သို့ ဆုံးမလမ်းညွှန်မှုကို စုံစုံလင်လင်ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် မရေးတော့ဘဲ သက်သက်သာသာဖြင့်ပင် ဘွားပြည့် (၉၇)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မှာ ရေးသားခဲ့သော ဝိပဿနာဘာဝနာ၏ လိုရင်းများကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြန် လည်ရေးသားဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

(၉၇)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့စာစောင်မှ

ဘွားပြည့်ရေးသားမည့် တရားအတွေ့အကြုံတို့ သည် စာပေတို့မှသော်လည်းကောင်း၊ တရားနာကြား ထားခြင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ မမှတ်သားဆောင်ထားခြင်း မှသော်လည်းကောင်း သညာသိဖြင့် ရေးသားသည် မဟုတ်ပါ။ မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံပွားများပြီး ပညာဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့ခဲ့ရသော ကိုယ်တွေ့တရားများဖြစ်ပါ သည်။

ဒီကိုယ်တွေ့တရားကို ရေးရခြင်းအကြောင်းက တော့ ဘွားပြည့်အသက် (၂၀)ကျော် အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာ မူလတန်းပြကျောင်းဆရာမအဖြစ် တပည့်များကို စာသင် ပေးခဲ့ရပါသည်။ ထိုတပည့်များသည် ယခုခေတ် အသက် (၇၀)ကျော်၊ (၈၀)အရွယ်များဖြစ်နေကြပြီး ယင်းတပည့် များက ဆရာမကြီး ကိုယ်တွေ့တရားများကို ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ နားလည်သဘောပေါက်အောင် သေချာစွာ ရေးပြပါဟု တောင်းဆိုသောကြောင့် တပည့်များလည်း ရန် ရိုးရှင်းသော စကားလုံးအရေးအသားတို့ဖြင့် လိုရင်း အကြောင်းများကို ခဏခဏထပ်ကာထပ်ကာ အကြိမ် ကြိမ် ရေးသားရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ယခုအကြိမ်မှာတော့ လိုရင်းကိုထပ်ချဲ့၍ စုစုံရေးသားလိုက်ပါသည်။

ဒါကြောင့် အမြင်ရှင်းလင်းစွာနားလည်ရန်နှင့် အစီအစဉ်ကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ထပ်ကာထပ် ကာ အာရုံစူးစိုက်ပြီး လိုချင်သော ဆန္ဒအမှန်ဖြင့်ဖတ် ပါ။ မှတ်ပါ။ ပြီးတော့ တကယ်ကျင့်ကြည့်ပါ။ ယုံယုံကြည် ကြည်နှင့် ဆန္ဒ၊ ဝီရိယထက်သန်စွာ စွဲစွဲမြဲမြဲအားထုတ် မယ်ဆိုရင် တရားစစ်၊ တရားမှန်ကို ဒိဋ္ဌရနိုင်မည်ဖြစ် ကြောင်း ဘွားပြည့် အာမခံနိုင်ပါသည်။

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ

တရားအားထုတ်တော့မယ်ဆိုရင် ပထမအစ မှာ အနည်းဆုံး ငါးပါးသီလကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် လုံခြုံရပါမည်။ သည့်ထက်သာသော အာစီဝဋ္ဌမက သီလဖြစ်တဲ့ ညစာစားနိုင်ပြီး လင်ကိုယ်မယားအတူ နေနိုင်သော သီလကို စောင့်ထိန်းပါကုန်၍ ထိရောက် လျင်မြန်စွာ တရားတွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီသီလမှာပါဝင်တဲ့ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါးကို ယနေ့ခေတ်လူတိုင်း အကျင့်ဝသီအဖြစ် အမြဲပြောဆိုနေ ကြသဖြင့် မဖောက်ဖျက်နိုင်ရန် အထူးသတိထား စောင့် ထိန်းရသောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အကျင့်ပါနေ ပြီး လွယ်လွယ်ဖောက်ဖျက်ပြောဆိုနေကျဖြစ်တဲ့ လိမ်ညာ တဲ့စကားကြမ်းတမ်းသောစကား၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မလိုလား၍ အခင်အမင်ပျက် နှစ်နာစေလိုသော စကား၊ အကျိုးမရှိသိမ်ဖျင်းပေါ့တန်သောစကား စသည့် စကားလေးမျိုးတို့ကို ပြောမထွက်ရန် စောင့်ထိန်း ရသည်မှာ သတိအလွန်လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်ပြီး သတိထားနေရသဖြင့် သတိရှိလာပါ တယ်။ သတိမြဲလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တို့သီလတွေ ကိုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူစောင့်ထိန်းလာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို သတိရှိပြီး သီလလုံခြုံနေလို့၊ ထိန်း သိမ်းနိုင်လို့၊ မိမိကိုယ်မိမိလည်း ယုံကြည်လာပါတယ်။ ကျေနပ်လာပါတယ်။ မိမိသီလရဲ့ စင်ကြယ်မှုကို ဆင်ခြင် တိုင်းလည်း ဝမ်းမြောက်စိတ်နဲ့ အားတွေအင်တွေပြည့် လာပါတယ်။ စိတ်လည်းလန်းဆန်းကြည်လင်လာပြီး စိတ် မပျံ့လွင့်တော့ဘဲ တည်ကြည်ငြိမ်သက်လာပါတယ်။ တရားရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း သမာဓိမြန်မြန်ရင်ကျက် စေပြီး အမှန်အကန်တွေ့ရမယ့် ရုပ်အစစ်၊ နာမ်အစစ် များ၊ ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့အကြောင်းအကျိုးများ၊ ရုပ်နာမ်တို့ ရဲ့ သဘာဝနှင့်အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့နိုင်၊ မြင်နိုင်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။

တရားရှုမှတ်တဲ့အခါ စိတ်ကိုထားရှိရမယ့် အရူခံအာရုံအမှန်ဖြစ်သော ရုပ်အစစ်၊ နာမ်အစစ်ကို သွသဘာဝ သွသဘောတောင်း တွေ့မြင်လာပြီးဆိုရင် ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာပညာတွေ အဆင့်ဆင့်မြင့်

တက်ဖြစ်တည်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူများမေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်သိရှိလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားတော်ကိုလည်း ပိုပြီး ယုံကြည်လာပါတယ်။ အားကိုးလာပါတယ်။တရားအရှင် ဘုရားသခင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပြီး ပိုကြည်ညိုလာပါတယ်။တရားအားထုတ်ရန် ဝီရိယတွေလည်း ထက်သန်လာပါတယ်။ တရားကျင့်ကြံ ရှုမှတ်နေရတာကို ပျော်မွေ့လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူမှုဘဝများကို လျော့ပြီး တရားရှုမှတ်မှုကို အထူးအာရုံစိုက် ရှုပွားအားထုတ်နိုင်ပါက အသိဉာဏ်၏ ဖန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မျက်စိပေါ် ထင်ထင် တွေ့မြင်လာမှာ သေချာပါတယ်။

အဓိသီလ၊ အဓိစိတ္တ၊ အဓိပညာ

ဒီခန္ဓာကြီးဟာ ဒုက္ခတဲ့။ ဒုက္ခခဲကြီး၊ ဒုက္ခအစစ်အမှန်ကြီးပဲလို့သိတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒီဒုက္ခခန္ဓာကြီးရနေတာပဲလို့ သိတဲ့ သမုဒယသစ္စာ၊ ဒီခန္ဓာကြီးမဖြစ်တော့မှ ဒီခန္ဓာရဲ့ဝန်၊ ခန္ဓာရဲ့ဒုက္ခမှ အပြီးအပြတ်ကင်းရှင်းလွတ်မြောက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တာပဲလို့ သိတဲ့ နိရောဓသစ္စာ၊ ဒီခန္ဓာကြီး အပြီးအပြတ်ချုပ်ငြိမ်းရန် ကျင့်ကြံရတဲ့လမ်းမှန် ကျင့်စဉ်ဆိုတာကလည်း ဒီခန္ဓာကြီးကိုပဲ အမြင်မှန်နဲ့ မြင်ရန်အထုတ်ပွားများရတာပဲ ဆိုတာကို သိတဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ၊ ဒီသစ္စာလေးပါးရဲ့ သဘောသဘာဝကို မှတ်သားထားသော အသိနဲ့မဟုတ်ဘဲ ခန္ဓာကြီးကိုရှုမှတ်နေရင်းနဲ့ သဘောပေါက်လာကာ ထိုးထွင်းပြီးတွေ့မြင်တဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ မိမိဘာသာ မိမိနားလည်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သစ္စာလေးပါးကို တကယ်နားလည်သဘောပေါက် သိမြင်လက်ခံနိုင်ပြီးဆိုလျှင် သီလနဲ့မိမိ တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ သီလကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထားပြီး နှစ်သက်မြတ်နိုးသွားပါတယ်။ အနှစ်မရှိ အသုံးမကျတဲ့ အပုပ်ကောင်ခန္ဓာကြီးအတွက် သီလကို ဘယ်လိုမျှ မချိုးမဖောက်တော့ပါဘူး။ အထူးစောင့်ထိန်းနေစရာမလိုဘဲ မြဲမြံတည်ရှိသွားပါတယ်။ လောကရဲ့ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်များနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာလည်း

စိတ်ရဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာ ခံစားရမှုကို ဖြစ်ကြောမရည်ဘဲ အချိန်တိုအတွင်းမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားအစစ်၊ တရားအစစ်၊ သံဃာအစစ်ဖြစ်တဲ့ ရတနာသုံးပါးကို ဉာဏ်နဲ့၊ ပညာနဲ့ တွေ့မြင်ပြီး ယုံကြည်အားထားမှု ခိုင်မြဲစေပါတယ်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်တဲ့အခါမှာလည်း စိတ်တည်ကြည်မှု မြန်ဆန်ပြီး ခန္ဓာဒုက္ခတွေကို လျစ်လျူရှုပြီး အေးချမ်းစွာနေနိုင်လာပါတယ်။ ဒီအခါ မိမိသန္တာန်မှာ ရှိနေတဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို အဓိသီလ၊ အဓိစိတ္တ၊ အဓိပညာရယ်လို့ ခေါ်ဆိုရပါတယ်။ ပုထုဇဉ်ရဟန်းသံဃာများ စောင့်ထိန်းနေရတဲ့ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလထက် သာလွန်မြင့်မြတ်ပါတယ်လို့ မြတ်ဘုရားဟောကြားတော်မူပါတယ်။

အစလုပ်ရမှက

ယနေ့ခေတ် တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီအပေါင်းသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကျင့်ကြံနေကြပါတယ်။ ဦးစွာစင်ကြယ်ရမယ့် သီလကိုပင်လျှင် အပြည့်အဝလုံခြုံရန် သတိဝီရိယတို့ မစိုက်ထုတ်ဘဲလျက် ဘာဝနာအမှုကို ပြုနေကြသဖြင့် မဂ်ဖိုလ်စေး၍ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပဲ ဖြစ်ပေါ်နိုင်စွမ်းမရှိကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယုတ်ညံ့ရောရဲသော သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ဖြင့် မြင့်မြတ်လှစွာသော မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်ချေ ဟူ၍ မြတ်ဘုရားမိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ အထင်အရှားရှိပါသည်။

လူကသာ ရိပ်သာမှာရှိနေပေမယ့် စိတ်ကတော့ အိမ်ရောက်လိုက်၊ အလုပ်ရောက်လိုက်၊ တောင်ရောက်လိုက်၊ မြောက်ရောက်လိုက်နဲ့ မတည်မငြိမ်ပျံ့လွင့်နေတဲ့ စိတ်သည် သိမ်မွေ့လှတဲ့ ရုပ်နာမ်အစစ်ကို ဘယ်လိုမျှ ရှုမှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တရားရှုမှတ်တဲ့အခါ ရှုမှတ်စိတ်ကို ရှုမှတ်ရမည့် အာရုံပေါ်သို့ စူးစိုက်စွဲမြဲနေရန် သတိထားရမည်ကို အလွန်ဝန်လေးနေကြပါတယ်။ စိတ်ကို တွေးချင်ရာတွေး၊ ကြံချင်ရာကြံခိုင်းပြီး ပေါက်လွှတ်စားထားရတာကိုပဲ နှစ်သက်နေကြပါတယ်။ ဝိပဿနာ အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ်ဝီရိယက နောက်လိုက်စိတ်ဝီရိယ

က ဦးဆောင်ပါ။ ဒါကြောင့် သီလဆိုတဲ့ ကာယကံမှ၊ ဝစီကံမှတို့ကို မနောက်မြစိတ် ဖိတ်ဒီရိယက ဆွဲတင်ပြီး သတိနဲ့ ဉာဏ်နဲ့က ဘေးမှစောင့်ရှောက်ထားပါမှ အပြည့်အဝ သီလဖြူစင်ပါလိမ့်မယ်။ သတိရှိမှ သီလစင်ကြယ်နိုင်ပြီး၊ သီလစင်ကြယ်လာသည်နှင့်အမျှ သတိနဲ့စိတ်နဲ့ ပေါင်းဖက်နေသဖြင့် စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လာပါတယ်။

စိတ်ကို သတိကကပ်ထားနိုင်ပြီဆိုရင် စိတ်က မကောင်းတာတွေ့ မဟုတ်တာကြုံပြီဆိုတာနဲ့ သတိဉာဏ်က သိတော့တာပဲ။ ဒီလိုသိလိုက်တာနဲ့ မကောင်းကြံကို ယယ်ပြီး ကောင်းတာပဲ ကြံတွေးတော့တာပဲ။ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းတတ်သွားပြီလို့ ဆိုရပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်မှာ ကောင်းစိတ်ဖြစ်လည်းသိ၊ မကောင်းစိတ်ဖြစ်လည်းသိနေရင် စိတ်ကို ရှုမှတ်စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ လွယ်သွားပါတယ်။ ရှုမှတ်စိတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှုမှတ်ရမယ့်အာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကိုထားနိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရူပမှတ်ရမယ့် အာရုံဆိုတာ

ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများကြတဲ့ ယောဂီတိုင်း ရုပ်မှာမဆိုတာကို ထမင်းစားရသောက်ပြောဆို သုံးနှုန်းနေကြပါတယ်။ တကယ့်ရုပ်၊ တကယ့်နာမ်ကိုတော့ မတွေ့မမြင်ကြပါဘူး။ တကယ့်ရုပ်မှာမဆိုတာ ရိုးရိုးမျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး မြင်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း အားထုတ်ခါစမှာ ဘယ်သူမျှ မမြင်ကြရသေးပါဘူး။ ဒီရိုးရိုးမျက်စိနဲ့ မြင်နေရတဲ့ ကိုယ်ကာယကြီးကိုပဲ အသုံးချပြီး စိတ်ထွက်မသွားအောင်၊ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ပထမလုပ်ရပါတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါများ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်သမျှကို လိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေရပါတယ်။

မိမိရဲ့စိတ်ကို မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ကပ်နေအောင် သတိနဲ့စူးစိုက်ထားရပါတယ်။ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်နေနေ စိတ်ကိုလွှတ်မထားဘဲ လုပ်နေသမျှကိုသိအောင် သတိထားနေရပါတယ်။ ကိုင်ရင် ကိုင်တယ် ကိုင်တယ်၊ ဖိရင် ဖိတယ် ဖိတယ်၊ မ'ရင် မ'တယ် မ'တယ်၊ ကျွေးရင် ကျွေးတယ် ကျွေးတယ်၊ ဆန့်ရင် ဆန့်တယ် ဆန့်တယ်၊ လှမ်းရင် လှမ်းတယ် လှမ်းတယ်၊ ထိုင်ရင် ထိုင်တယ် ထိုင်တယ်၊ စားရင် စားတယ် စားတယ်စသည်ဖြင့် ကိုယ်

အမှုအရာတိုင်းကို သတိနဲ့သိနေအောင် လိုက်မှတ်ရပါတယ်။

ဒီလိုလိုက်မှတ်နေတာ ဝိပဿနာလားလို့ သံသယမဖြစ်ပါနဲ့။ စိတ်စူးစိုက်မှုနှင့် တည်ငြိမ်မှုရအောင် လုပ်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မမှတ်ပါနဲ့။ မပျင်းပါနဲ့။ တောက်လျှောက်သာ နားမနေမှတ်နေပါ။ ကြာရှည်စွဲမြဲစွာမှတ်လို့ စိတ်လုံးဝ မထွက်တော့ဘူးဆိုရင်၊ စိတ်နဲ့ကိုယ် အမှုအရာတွေ မလွတ်တမ်းမှတ်နိုင်ပြီဆိုရင် ရုပ်အစစ်ကို တွေ့လာရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ရုပ်အစစ်ဆိုတာ ဓာတ်ကြီးလေးပါး

မြင်နေရတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးဟာ ရုပ်အစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့၊ ရုပ်အစစ်က ဓာတ်ကြီးလေးပါးပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဗဟုသုတအနေနဲ့လည်း သိထားရပါတယ်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆိုတာက အကောင်အထည် ဖြစ်သဏ္ဌာန်တွေ၊ ထုတွေထည်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ပူတဲ့၊ အေးတဲ့ သဘောကို တေဇောဓာတ်လို့ခေါ်ထားပါတယ်။ မာကြမ်း၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့သဘောကို ပထဝီဓာတ်၊ လှုပ်ရှားတောင့်တင်းထောက်ကန်တဲ့ သဘောကို ဝါယောဓာတ်၊ ဖွဲ့စည်း၊ ယှဉ်းတဲ့သဘောကို အာပေါဓာတ်လို့ မှည့်ခေါ်ထားခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပူတာ၊ အေးတာသည် သဘောနှစ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ များများပူတာကို ပူတယ်၊ နည်းနည်းပူတာကို အေးတယ်လို့ခေါ်ကြတာဖြစ်လို့ သဘောကတော့ တစ်မျိုးတည်းဖြစ်ပါတယ်။ တော်တော်လေးမာတာကို မာတယ်၊ နည်းနည်းပဲမာတာကို ပျော့တယ်လို့ ဒီလိုခေါ်နေကြပေမယ့် သဘောကတော့ တစ်မျိုးတည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆိုတာ အဲဒီသဘောလေးမျိုးကိုပဲ အမည်လေးမျိုးနဲ့ မှည့်ခေါ်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်အစစ်ဆိုတာ သဘောလေးမျိုးပေါင်းစပ်နေတဲ့ အရအဝေးဖြစ်လို့ သာမန်မျက်စိနဲ့မြင်ရတဲ့ ဉာဏ်မျက်စိနဲ့မှ မြင်ရတာဖြစ်ပါတယ်။

ဉာဏ်မျက်စိဆိုတာကလည်း စိတ်ထဲကနေ အသေအချာ တိတိကျကျ၊ သီလာတဲ့ဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်ရသကဲ့သို့ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်

သီလာတံဉာဏ်ကိုခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီအသိဉာဏ်သည် စိတ်တည်ကြည်ငြိမ်သက်ပြီး စူးစိုက်အား သတိအား ကောင်းမှ ဖြစ်နိုင်တာပါ။ စိတ်တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေစဉ် သမာဓိကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဲဒီအသိဉာဏ်နဲ့ စူးစိုက်ပြီး ရှုကြည့်မှ သဘောလေးမျိုးဖြစ်တဲ့ ရုပ်အစစ်ကိုတွေ့မြင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအသိဉာဏ်ဖြစ်လာတာကို ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာပညာဖြစ်လာတယ်လို့ ခေါ်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

စွဲစွဲမြဲမြဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ တစ်သမတ်တည်း စူးစူးစိုက်စိုက်ဖြင့် ရှုမှတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်က နုရာမှရင့်ပြီး အားကြီးတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

သမာဓိကို သတိနဲ့လုပ်ယူရတယ်

ရှေ့မှာ ရေးခဲ့သလို သီလကို သတိနဲ့စောင့်ထိန်းလျက်နှင့် မိမိရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာအင်္ဂါအပိုင်းများ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေတဲ့ ကိုယ်အမူအရာပေါ်မှာ စိတ်ကိုအမြဲမပြတ် ကပ်ထားနိုင်အောင် အထူးကြောင့်ကြစိုက်ပြီး သတိထားရပါတယ်။ သတိမှေ့မသွားအောင် အမှတ် မှတ်နေရပါတယ်။ စွဲစွဲမြဲမြဲ၊ ဝီရိယသန်သန်နဲ့ မှတ်ပြီးရင်းမှတ်၊ မှတ်ပြီးရင်းမှတ်ရပါတယ်။ စိတ်ဝီရိယခေါ်တဲ့ ခွဲနဲ့သာမပျင်းမရိ ရှုမှတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ အထူးအားစိုက်မနေရတော့ပါဘူး။ သတိက စိတ်မှာလာကပ်နေပြီး အမူအရာအားလုံးကို အသေးစိတ် သိသိနေတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအခါ စိတ်ဟာ တည်ကြည်ငြိမ်သက်လာပါတယ်။ သမာဓိခိုင်မာလာတယ်ဆိုရပါတယ်။ ရှုမှတ်နေရတာ အလိုက်သင့်ကလေးနဲ့ ရှုမှတ်နေရသလို လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အလုပ်တွေကိုလည်း မပင်မပန်း သက်သက်သာသာ လုပ်ကိုင်နေရပါတယ်။ အားမစိုက်ရဘူးဆိုပေမယ့် စိတ်ဝီရိယကိုတော့ လျော့မပစ်လိုက်ပါနဲ့။ ဒီအချိန် လူက ပေါ့သွားတတ်ပါတယ်။ ဝီရိယလျော့သွားတာနဲ့ သတိလည်း လွင့်သွားပါတယ်။ သတိကွာသွားတာနဲ့ စိတ်ကလည်း လွတ်သွားပါတယ်။ ဒီအနေအထားမှာ ဝီရိယရယ်၊

သတိရယ်၊ သမာဓိရယ် အညီအမျှထားတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ လိုချင်၊ သိချင်စောနဲ့လည်း ကြောင့်ကြသိပ်မစိုက်ပါနဲ့။ သတိကိုလည်း လျော့မချဘဲ အလိုက်သင့်ကလေးထားရပါတယ်။ စိတ်တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေတာကိုလည်း မျက်မြင်မပြတ် အသိကပ်ထားရပါတယ်။ မိမိစိတ်ကလေးတည်ကြည်ငြိမ်သက်နေတယ်လို့ အသိကပ်မထားရင် အဲဒီစိတ်ကပျင်းသွားတတ်ပါတယ်။ ရှုမှတ်မှုကို လွှတ်ပြီး နားဦးမှပဲလို့ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဝိပဿနာအလုပ်မှာ နားချိန်မရှိပါဘူး။ နားချိန်ဆိုတာ သက်သက်သာသာထိုင်ပြီး ဝင်လေထွက်လေကို ရှုမှတ်နေတဲ့အချိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သာမန်သွားလာလုပ်ကိုင်နေချိန်တွေမှာ သတိကပ်ရှုမှတ်ရန် အစပိုင်းမှာ နည်းနည်းခက်တတ်ပါတယ်။ စိတ်ဝီရိယစိုက်ရလွန်းလို့ အတွေ့ထွေရှုမှတ်မှုကို လွှတ်လိုက်ကြတာများပါတယ်။ လွှတ်လိုက်ပြီးရင် နောက် ခဏခဏ လွှတ်နေတော့မှာပဲ။ ကြာရင် သွားလာလုပ်ကိုင်နေချိန်မှာ မရှုမှတ်တော့ဘဲ သက်သက်သာသာ ထိုင်ရှုမှတ်တာကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး ထိုင်ရှုမှတ်မှ အလုပ်လို့ထင်သွားတတ်ကြပါတယ်။

အဓိကအားဖြင့်ကတော့ စိတ်မပျံ့လွင့်ဘဲ တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေအောင် သတိကပ်တတ်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုစိတ်နဲ့ သတိကိုထိန်းတတ်အောင် အာရုံမများတဲ့ထိုင်ပြီး မျက်စိမှိတ်ရှုမှတ်ရသော ဝင်လေထွက်လေ ရှုမှတ်မှုကို အခါအခါလျော်စွာ လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ ဝင်လေထွက်လေရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်းဗိုက်ရဲ့စောင်းမှု၊ ဝိနိဗ္ဗူကိုလည်း ထင်ရှားရင် ထင်ရှားသလို ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ပြောင်းလဲရှုမှတ်ရင် ပိုကောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ညဘက်တိတ်ဆိတ်ချိန်မှာ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဘူးပြည့်ကတော့ ည(၁၂)နာရီမှ နံနက်(၄)နာရီအတွင်းမှာ ရှုမှတ်တတ်ပါတယ်။ ညဦးပိုင်းမှာလည်း တစ်ကြိမ်ရှုမှတ်ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ အလျဉ်းသင့်သလိုယူပြီး နှစ်ကြိမ်သို့မဟုတ် သုံးကြိမ်မျှ ရှုမှတ်ပါတယ်။ နံနက်ဘုရားရှိခိုးပြီး တစ်ကြိမ်ရှုမှတ်ပါတယ်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပြီး ချိန်မှာလည်း ရှုမှတ်ပါတယ်။ အချိန်မည်မျှကြာကြာ ထိုင်ရှုမှတ်မယ်လို့ သတိမှတ်မထားပါဘူး။ အဆင်ပြေသ

လောက် ရှုမှတ်ပါတယ်။ မိမိအနေနဲ့ ကြာကြာထိုင်နိုင်မယ့် အနေအထားမျိုးနဲ့ ထိုင်ပြီးရှုမှတ်ရပါတယ်။ အလှေအကွင်းရလာရင် နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီသော်လည်း ရှုမှတ်နိုင်လာပါတယ်။

အဲဒီလိုထိုင်ပြီး ရှုမှတ်ရတာသည် စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိကို ပိုဖြစ်စေပါတယ်။ ကြာကြာထိုင်နိုင်အောင် တမင်မကြိုးစားပါနဲ့။ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိညီမျှသွားရင် (၂)နာရီ၊ (၃)နာရီဆိုတာ ခဏလေးလို့ထင်ရပါတယ်။ ထိုင်ရှုမှတ်ပြီး သတိကို စိတ်မှကပ်တတ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်သွားလာလုပ်ကိုင်ချိန်မှာလည်း သတိကပ်ပြီး စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လာပါတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပေါ်မှုကတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူကြပါဘူး။ မည်သည့်အနေအထားမှာဖြစ်ဖြစ် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေကိုတော့ များသောအားဖြင့် ညတိတ်ဆိတ်ချိန်၊ ထိုင်ရှုမှတ်နေစဉ်မှာ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နေ့ခင်းဘက် သွားလာလုပ်ကိုင်နေချိန်မှာ မပြတ်မလပ် ရှုမှတ်နိုင်တဲ့ အကျိုးရလဒ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖောင်းပိန်လည်း ရုပ်နာမ်၊ ဝင်ထွက်လည်း ရုပ်နာမ်

ဝင်လေထွက်လေကို ရှုမှတ်တဲ့အခါ လေဝင်ရင် ဝင်တယ်၊ လေထွက်ရင်ထွက်တယ်လို့ မှတ်ပေးရပါတယ်။ လေဝင်ရင် ဝင်မှန်း၊ လေထွက်ရင်ထွက်မှန်းသိတာက လှုပ်နေလို့ သိရတာပါ။ ဒါကြောင့် လေဝင်တဲ့ ထွက်တဲ့ အခါတိုင်း လှုပ်နေတဲ့သဘောလေးကိုသိအောင် ရှုမှတ်ရပါတယ်။ စိတ်မထွက်ဘဲ စွဲစွဲမြဲမြဲစိုက်သွားရင် လှုပ်သွားတဲ့ သဘောကို သိနေပါတယ်။ လှုပ်သွားတဲ့သဘောက ရုပ်၊ သိနေတဲ့သဘောက နာမ်ပါပဲ။ နောက်တစ်ခါ လေက နှာသီးဝက ကိုးလိုက်လို့ ထိတာလေးကိုလည်း သိနိုင်ပါတယ်။ နှာသီးဝက အမာခံအဖြစ်ခံနေလို့ လေကတိုက်တွေ့တဲ့အခါ ထိမှန်းသိရတာပါ။ စိတ်စူးစိုက်ရှုခဲ့ရင် အမာခံသဘော၊ မာတဲ့သဘောလေးကိုလည်း သိနိုင်ပါတယ်။ မာတဲ့သဘောက ရုပ်၊ သိနေတဲ့သဘောက နာမ်ပါပဲ။ စုစည်းစူးစိုက်ပြီး ရှုမှတ်နေတဲ့အခါ လေဝင်ရင် အေးတဲ့သဘော၊ လေထွက်ရင် နွေးတဲ့သဘောတွေကို သိနေပါတယ်။ အေးတဲ့သဘော၊ နွေးတဲ့သဘောတွေက ရုပ်၊ သိ

နေတဲ့သဘောက နာမ်ဖြစ်ပါတယ်။

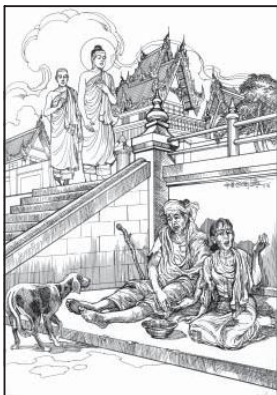
ဝမ်းဗိုက်ဖောင်းတဲ့အခါမှာ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တဲ့အခါမှာ ပိန်တယ်လို့ မှတ်ရပါတယ်။ ဖောင်းတယ်ဆိုတာ တောင့်တင်းလာတဲ့ သဘောကိုသိနေတာပါ။ တောင့်တင်းတဲ့သဘောက ရုပ်၊ သိနေတဲ့သဘောက နာမ်ပါ။ ပိန်တယ်ဆိုတာ လျော့ကျသွားတဲ့သဘောကို သိနေတာပါ။ လျော့ကျတဲ့သဘောကရုပ်၊ သိနေတဲ့သဘောက နာမ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ဝင်တယ်၊ ထွက်တယ်လို့ မှတ်နေပေမယ့် တကယ့်အတွင်းသဘောကို စူးစိုက်ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဒါမှ ဝမ်းဗိုက်တွေ၊ နှာခေါင်းတွေနဲ့တကွ ကိုယ်ကာယပုံဟန်ကြီး မထင်ရှားတော့ဘဲ သဘောအပေါင်းကို သဘောသာသာဝတိုင်း တွေ့မြင်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ သည်လိုမြင်တွေ့မှလည်း ရုပ်အစစ်၊ နာမ်အစစ်ကို တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

သွားလည်းရုပ်နာမ်၊ ထိုင်လည်းရုပ်နာမ်

ဖောင်းပိန်၊ ဝင်ထွက်ရှုမှတ်ရာမှာ သမာဓိကောင်းကောင်းနဲ့ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောတွေ သိမြင်လာပြီဆိုရင် သွားလာလုပ်ကိုင်နေစဉ် အထွေထွေရှုမှတ်တဲ့အခါ မြွေလက်အင်္ဂါများကို ကျော်ဖောက်ပြီး အတွင်းမှာရှိနေတဲ့ လှုပ်တဲ့သဘော၊ ထောက်ကန်တဲ့သဘော၊ မာသဘော၊ ပျော့သဘော၊ ပူအေးသဘောတွေကိုလည်း ရှုမှတ်နိုင်လာပါတယ်။ ဒီအခါမှာ လှုပ်ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် လှုပ်လာတာ၊ သွားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် သွားနေတာထဲ ချင်စိတ်၊ ထိုင်ချင်စိတ်၊ လှုပ်ချင်စိတ်၊ ကိုင်ချင်စိတ်ဆိုတဲ့ နာမ်ရဲ့ နှိုင်းစေမှုတွေကြောင့် ရုပ်ကလုပ်ဆောင်နေရတာတွေပါ သိလာရပါတယ်။ အဲဒီသွားချင်၊ ထိုင်ချင်၊ လှုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်တဲ့စိတ်ကို ရှုမှတ်ဉာဏ်က တွေ့မြင်လာပြီဆိုရင် သွားချင်စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ၊ သွားချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်စိတ် ဖြစ်တဲ့အခါ၊ ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်လို့ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ဟူသမျှကို မလွတ်တမ်းမှတ်နေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မလုပ်ခင် လှုပ်ချင်တဲ့စိတ်ကို ရှုမှတ်နိုင်မှ လှုပ်ချင်စိတ်နဲ့လုပ်တဲ့ အမူအရာကွဲပြားသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(စာမျက်နှာ-၉၉၁)

နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ မောင်ပုဏ္ဏ လယ်ထွန်သွားနေတုန်း အရှင်သာရိ ပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးကို တွေ့လို့ ဒန်ပူနဲ့ ရေကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စေတနာတွေ ထက်သန်စွာနဲ့ ဆက် ကပ်လျှါဒါန်းလိုက်ပါတယ်။ အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ဟာ နိရောဓ သမာပတ်မှထလို့ ချီးမြှောက်သင့်သူ တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ပုဏ္ဏ တို့ ဇနီးမောင်နှံကို မြင်တာနဲ့ ယခု လို လာပြီးချီးမြှောက်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ထမင်း ချက်ပြီး လယ်ထွန်နေတဲ့ မောင်ပုဏ္ဏ

ကမ္မဿကတာဉာဏ်အလင်း ပွင့်လင်းပါစေ

အရှင်ဝိလာသ(ညောင်လေးပင်)

(ယခင်လမ္ဗအဆက်)

အကျိုးပေးချိန် ကံ(၄)မျိုး

ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံ၊ ဥပ ပဇ္ဇဝေဒနီယကံ၊ အပရာပရိယ ဝေ ဒနီယကံ၊ အဟောသိက်ဆိုပြီး လေး မျိုးခွဲကြပါသေးတယ်။

ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံ

ယခုဘဝမှာပဲ ချက်ချင်း လက်ငင်းအကျိုးပေးတဲ့ ကုသိုလ်၊ အ ကုသိုလ်ကံမျိုးကို ဒိဋ္ဌဓမ္မလို့ခေါ်ပါ တယ်။ ဒီဘဝမှာ ပြုလုပ်တဲ့ ကံက နောက်ဘဝအထိ မစောင့်တော့ဘဲ

ဒီဘဝမှာပဲ အကျိုးပေးတဲ့ကံမျိုးဖြစ် ပါတယ်။ ခုနစ်ရက်အတွင်း အကျိုး ပေးရင် ‘ပရိပုတ္တဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယကံ’ လို့ အမည်တပ်ပါတယ်။ ခုနစ်ရက် လွန်မှ အကျိုးပေးရင်တော့ ‘ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနီယမတ္ထ’ (ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနီယ မည်ကာမျှဖြစ်သောကံ)လို့ ခေါ်ရပါ တယ်။

ငြိမ်ရည်ဖြစ်တော့လည်း တစ်ပုလင်းထဲ

မောင်ပုဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဟာ အလွန်ဆင်းရဲကြပါတယ်။ တစ်

ထံကို ထမင်းလာဖို့နေပါတယ်။ ချက် ထားတဲ့ ထမင်းကတော့ ယခုခေတ် လို ငစ်နီတို့၊ ငကျွဲတို့၊ ပေါဆန်းမွှေး တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲလွန်းလို့ အဲဒီဆန်တွေကို အနားတောင် မကပ် နိုင်ရှာပါဘူး။ ဘယ်လောက်အထိ တောင် ဆင်းရဲသလဲဆိုတာ စလေ ဦးပုညရဲ့ ဆင်းရဲဖွဲ့ နုဘာထပ်နဲ့ ပြောရရင်-

“လွှာဘုံခန့်ပါ၊ လျှင်ညံ့ရွာ ဝယ်၊ ဝမ်းစာခဲခက်၊ မုရင်းထမင်း (မုယောဆန်ထမင်း)၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနု၊ ဆန်တွင်းက နက်လွန်းလို့၊ အသက်

ရှိစဉ်၊ မသေခင်ကို၊ ကောက်လျှင် ကြီးဆန်း၊ နီတာလံနှင့်၊ ငါးသန့်သေး နှပ်၊ ရေလုံပြတ်များကို၊ တစ်လတ် ကယ်ဝဝ၊ စားလိုက်ရရင်ဖြင့်၊ အာက ပါးစပ်၊ လူဖြစ်ကျိုးနပ်လေ့“ဆိုတာ လို့ပါ။ အဲဒီလောက်အထိ ဆင်းရဲ ကြပါတယ်။

အရင်နေ့က လုပ်ခရထား တဲ့ နီတာလံဆန်ကွဲတွေကို မယ်ဥတ္တရာ ချက်ပြုတ်ထားတာပါ။

သူလည်း လမ်းမှာ မထေရ် မြတ်ကြီးနဲ့တိုးလို့ မောင်ပုဏ္ဏအတွက် ယူလာတဲ့ ဆန်ကွဲထမင်းနဲ့ဟင်းတွေ အကုန်လုံး မထေရ်မြတ်ကို လှူဒါန်း လိုက်ပါတယ်။

လင်ယောက်ျားစားဖို့ ချက် လာတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို မထေရ် မြတ်ကို လှူဒါန်းလိုက်ရတော့ မောင်ပုဏ္ဏအတွက် မကျန်တော့ဘူး ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကပ္ပာကယာ အိမ်ပြန်ပြီး ဦး ဆန်ထပ်ရှာပြီး ချက်ပြုတ်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း လင် ယောက်ျားထံ ပြေးလာရပါတယ်။

နှစ်ခါပြန်ချက်ရတယ်ဆို တော့ ထမင်းစားချိန်က လွန်နေပြီ ပေါ့။ အချိန်လွန်မှ လာပို့ရသလား ဆိုပြီး လင်ယောက်ျားဆုမှာကို ကြောက်နေရတယ်။ ကြောက်တယ် ဆိုတာက သူ့အလှူရဲ့ အဖို့ဘာကို မောင်ပုဏ္ဏပါ ရစေချင်လို့ပါ။ မောင် ပုဏ္ဏဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ဘဲ စိတ်ဆိုးသွားရင် သူလှူဒါန်းတဲ့ ကုသိုလ်အဖို့ဘာကို မောင်ပုဏ္ဏမရ နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဒီလိုမျိုး မဖြစ်အောင်

မောင်ပုဏ္ဏရဲ့ အနားကို မရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပ် “မောင်အတွက် ယူလာတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးနဲ့တွေ့ လို့ လှူဒါန်းချင်စိတ်ပေါက်တာနဲ့ ကျွန်မလှူဒါန်းလိုက်ပါတယ်။ နောက် တစ်ခေါက်ပြန်ချက်ရလို့ အခုလို နောက်ကျသွားတာပါ။ မောင်လည်း သာဓုခေါ်ပါနော်”လို့ ပြောရှာပါ တယ်။ အနားရောက်မှ ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ အော်ပြောတာပါ။

ဒါကိုကြည့်ပြီး မယ်ဥတ္တရာ ဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့သဘော တော် တော်နောကျနေပုံရတယ်လို့ စဉ်းစား မိပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့-

ယောက်ျားလုပ်သူတွေဟာ ထမင်းဆာနေတဲ့အခါ၊ အလွန်ပင်ပန်း တဲ့အခါ၊ အိပ်ရေးမဝတာနဲ့ အိပ်ရာ က ထရတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ စိတ်တို နေတတ်တယ်တဲ့။ ဒီအခါမျိုးတွေမှာ မိန်းမလုပ်သူက ချိုသာတဲ့စကားသံ လေးဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးဖန် တီးပြီး ပြောဆိုဆက်ဆံရတယ်တဲ့။

ဒီအချက်ကို သိနေတဲ့ မယားလုပ်သူ မယ်ဥတ္တရာက လင် ယောက်ျားစိတ်မဆိုးအောင် ချိုချို သာသာလေးနဲ့ ချောမြို့ပြောဆိုလိုက် တာပါ။ ဇနီးမောင်နှံတွေ အတုယူ စရာလေးတစ်ခုပေါ့နော်။

အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ မောင်ပုဏ္ဏက စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် သူ လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် မြတ်ကို အနုပုနဲ့ရေ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း လိုက်သေးကြောင်း၊ ငါ့အတွက်ယူ

လာတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို မင်းက လှူဒါန်းပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့ ငါ့ မလှူလည်း ဖြစ်သွားတာမို့ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ပါတယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

“မောင်လှူတော့ မယ် ကြည့်မြူ၊ မယ်လှူတော့ မောင် ရွှင် လန်း၊ သံသရာခရီးလမ်း၊ မခွဲတမ်း” ဆိုတာလို လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ ရှိတာလေးလှူ ဒါန်းလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာပီတိတွေ ဖြစ်နေကြပါတယ်။အတုယူဖို့ ကောင်း လှတယ်နော်။

သဒ္ဓါ၊ သီလ တူမျှရင် “နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ပေါင်းသင်း ရပါစေ”လို့ ဆုတောင်းစရာ မလိုပါ ဘူး။ အခုခေတ်မှာတော့ သဒ္ဓါ၊သီလ တူမျှ၊ မတူမျှဆိုတာ ထည့်မတွက်ကြ ဘူး။ ဘုရားရှိခိုးရင်တော့ ဆုတောင်း နေကြလေရဲ့။ ဘာတဲ့ ငှက်ဖြစ်တော့ လည်း တစ်ကိုင်းတည်း၊ ကြွက်ဖြစ် တော့လည်း တစ်သိုက်တည်းဆို လား။

အဲ-ဆရာတော်တစ်ပါးက အဲဒီဆုတောင်းပုံတွေ ဟန်ပန်မကျ ဖြစ်နေတာကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့-

“ငြာရည်ဖြစ်တော့လည်း တစ်ပုလင်းထဲလို့ပါ ထည့်ပြီး ဆု တောင်းကြပါလား”တဲ့။

တကယ်တော့ ဆုတောင်း တာက အဓိကမကျပါဘူး။လက်တွေ့ အလုပ်ကသာ အဓိကကျတာပါ။ ဆု တောင်းရင်လည်း တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ တန်အောင် ပြုဖို့တော့လိုတယ်ပေါ့။

မောင်ပုဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံ

သုပဿာ ဝဗ္ဗရသမဂ္ဂဇင်း

ဟာ ပါလာတဲ့ထမင်းထုပ်ကို နှစ်ယောက်သား အတူစားသောက်ပြီး လယ်ကွက်အနားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ရင်းတစ်ခုမှာ အပန်းဖြေရင်း နှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်သွားကြပါတယ်။အိပ်ရာကနိုးတော့ သူတို့မျက်စိထဲမှာ မယုံနိုင်စရာ မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ လယ်ကွက်ထဲမှာ ထွန်ထားတဲ့ ထွန်ခဲတွေအားလုံး အလင်းရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ထွန်ခဲတွေက ရွှေခဲတွေ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ တိုတိုပြောရရင် မောင်ပုဏ္ဏတို့ဇနီးမောင်နှံ သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ထင်ရှားပါတယ်။ နိရောဓသမာပတ်ကထပြီးစ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးကို ဒန်ပုနဲ့ရေ၊ ထမင်းဟင်းတွေကို လှူဒါန်းလိုက်ရတဲ့ ကုသိုလ်ကံက ချက်ချင်း အကျိုးပေးလိုက်တာပါ။ ဒီလိုကံမျိုးကို ဒိဋ္ဌဓမ္မစေဒနီယက်လို့ ခေါ်တာပါ။

ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး စာရှုသူလည်း မောင်ပုဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံလို ချက်ချင်းသူဌေးကြီးတွေဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်နော်။

ဒါဆိုရင် “ဆန်ကွဲထမင်း ချက်ပြီးလှူ” လို့ ပြောဖို့ခက်လှလေရဲ့။ သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြတာ ဆန်ကွဲထမင်းက အဓိကမကျလှပါဘူး။ ဘာတွေက အဓိကကျနေလဲဆိုတာ စစ်ကြည့်ရင်-

(၁) အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က အ

နာဂါမ် (သို့မဟုတ်) ရဟန္တာဖြစ်နေရပါမယ်။

(၂) အလှူရှင်ကလည်း စေတနာသုံးတန် အလွန်ထက်သန်နေရမယ်။

(၃) လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကလည်း တရားသဖြင့် ရှာဖွေရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်နေရမယ်။

(၄) အလှူခံတွေက အလှူခံချိန်မှာ နိရောဓသမာပတ်က ထပြီး ဒါစ ဖြစ်နေရပါမယ်။

ထိုပြီးတော့ လှူဒါန၌၊ ပစ္စယဓမ္မိယာ၊ စေတနာမဟတ်၊ သမ္ပုတံဝတ္ထု၊ ဂုဏ်လွန်မှုဖြင့်၊စတုအင်္ဂါ၊ ညီတုံပါက၊ ပစ္စက္ခဝယ်၊ ပထမစေတနာ၊ ကျိုးပေးစွာ၏။ (မဃဒေဝ-၃၁၉)

အဲဒီအချက်(၄)ချက်နဲ့ ညီညွတ်နေဖို့က အဓိကကျတယ်ဆိုတာကို မြင်တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ညီညွတ်နေပြီးဆိုရင်တော့ အလှူပေးလို့ သူဌေးကြီး မဖြစ်ချင်ပါဘူးဆိုတာ တောင် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ အလိုလို ချက်ချင်းသူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပါ။

မောင်ပုဏ္ဏတို့ ဇနီးမောင်နှံ အလှူရဲ့အကျိုးကို ချက်ချင်းခံစားရတာ ဒီအချက်(၄)ချက်နဲ့ ညီညွတ်နေလို့ပါ။

ဒီ(၄)ချက်ထဲမှာ ဆန်ကွဲထမင်းဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ မပါတဲ့အတွက် လှူဖွယ်ဝတ္ထုအနည်း အများ၊ တန်ဖိုးရှိ မရှိဆိုတာတွေက အဓိကမကျဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အလှူအတန်း

တစ်ခုလုပ်တဲ့နေရာမှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုက ပဓာနမဟုတ်ပါဘူး။ လှူဒါန်းတဲ့အချိန်မှာ၊ မလှူမီမှာ၊ လှူပြီးချိန်မှာ စေတနာသဒ္ဓါတရားတွေ ထက်သန်နေဖို့က အဓိကကျပါတယ်။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ကိုယ်လှူဒါန်းတဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းက တန်ဖိုးနည်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ လူ့သဘာဝအတိုင်း စိတ်ထဲမှာ တယ်ပြီးအားမရချင်ဘူးပေါ့။ အားမရဘူးဆိုရင် စေတနာ သဒ္ဓါတရားလည်း ထင်သလောက် မထက်သန်လာနိုင်ဘူးပေါ့နော်။

ဒါကြောင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုကလည်း ဖန်မြတ်တဲ့၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေဖြစ်နေရင် ပိုကောင်းပါတယ်။

လှူ အလိုလိုက်မိလို့

‘နန္ဒ’ လို့ခေါ်တဲ့ နွားသတ်သမားတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူက နွားသတ်ပြီး အသက်မွေးနေရသူပါ။ နွားသတ်သမားဆိုတော့ ထမင်းစားတဲ့အခါ နွားသားလေးမပါရင် မစားတတ်တဲ့ အကျင့်လေးတစ်ခုရှိနေပြီပေါ့။

တစ်နေ့မှာတော့ ဇနီးလုပ်သူက သတ်ထားတဲ့ နွားသားတွေ ရောင်းပစ်လိုက်တာ ကုန်သွားလို့ နွားသားဟင်း မချက်ထားဘူး။နွားသားဟင်းမပါဘဲ မစားတတ်တဲ့ မောင်နန္ဒတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးပြီး။ ဒါနဲ့ ပြောပြောဆိုဆို နွားတားကုပ်ထဲကို စားတစ်လက်ကိုင်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ဆင်းသွားပါတယ်။ ချည်

နှောင်းထားတဲ့ နားရဲ့ပါးစပ်ကိုဖြူ အရှင်လတ်လတ် လျှာကိုဖြတ်တောက်ပြီး စီးကင်းစားလိုက်တော့တယ်။

ရသတဏှာ (အစားအသောက်မှာ လွန်လွန်ကဲကဲ တပ်မက်တဲ့တဏှာ)ရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ဘဝရောက်သွားတဲ့ မောင်နဲ့နဲ့ အဖြစ်က ဆိုးလှပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်ကဲကဲကြာကြာမစောင့်ပါဘူး။ စားနေတုန်းမှာပဲ သူ့ရဲ့လျှာ ဖြတ်ကျပြီး သောဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဝီစိငရဲကို ရောက်သွားတယ်။

‘အရင်းစစ်တော့ အမြစ်မြေက’ ဆိုတာလိုပေါ့နော်။ ရသတဏှာရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် အခုလို မြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားရတာပါ။ ပေါရိသဒ္ဓါဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ ရသတဏှာကြောင့် လူ့အကဲပေါင်းမြောက်မြားစွာ စတေးခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒီသင်ခန်းစာတွေကိုကြည့်ပြီး ‘ရတာလေးနဲ့ ဝအောင်စား’ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးကို လူတိုင်းလူတိုင်း လက်ကိုင်ပြုထားရင် ကောင်းမှာလို့ စိတ်ကူးမိပါရဲ့။

ခံတွင်းအရသာ၊ သားဟင်းလျာ၌၊ လျှာအလိုလို ကံ၊ လောမတိုက်နှင့် ကြိုက်သည့်ရမ္မကံ၊ ဟင်းတစ်စက်ကြောင့်၊ နရဂို အပါယ်၊ လားလေဖွယ်တည့်။ (မဃဒေဝ-၁၇၆)

ဥပပဇ္ဇဝေဒနိယကံ

ဒီကံကတော့ ကွယ်လွန်ပြီး အခြားမဲ့ဘဝ(ဒုတိယဘဝ)မှာ အကျိုးပေးတဲ့ ကံမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဘဝက ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံတွေက ကွယ်လွန်ပြီးတာနဲ့ ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။

အားကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခု လုပ်ထားသူဟာ ကွယ်လွန်ပြီးတာနဲ့ လူ့ပြည် နတ်ပြည်စတဲ့ ကောင်းတဲ့ဘဝတွေကို ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။

အကုသိုလ်တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်စဉ်က အားကောင်းကောင်းနဲ့ ပြုလုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကွယ်လွန်ပြီးတာနဲ့ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန် စတဲ့ မကောင်းတဲ့ဘုံဘဝတွေကို ချက်ချင်းရောက်သွားရပါတယ်။ ဒါကို ဥပပဇ္ဇ-ဝေဒနိယကံလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒါကို အလယ်ဇောငါးချက်က အကျိုးပေးတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝတ္ထုသာဓကတွေ အမြောက်အမြားရှိပါတယ်။ ထင်ရှားလို့ မဖော်ပြတော့ပါဘူး။

အပရာပရိယဝေဒနိယကံ

ဒီကံကတော့၊ တတိယမြောက်ဘဝက စပြီး နိဗ္ဗာန်ရတဲ့အထိ အကျိုးပေးတတ်တဲ့ ကံမျိုးဖြစ်ပါတယ်။

ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတွေကို ပြုလုပ်ကြတဲ့အခါ ပြုလုပ်တဲ့ကံရဲ့သတ္တိ၊ ကံရဲ့စွမ်းအားတွေ မကုန်သရွေ့ အခွင့်သာတဲ့အခါ ဝင်ရောက်အကျိုးပေးတတ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ကုန်သွားမှသာ အကျိုးပေးမှု ရပ်ဆိုင်းသွားကြပါတယ်။ တချို့ကံတွေကို ‘ပြုပြီး ပြီး

သွားတာပဲ၊ ဘာမျှ အကျိုးမပေးဘူး’ လို့ ထင်နေတတ်ကြပါတယ်။

သူ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်တယ်ဆိုရင် အကုသိုလ်စေတနာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီစေတနာဟာ ဖြစ်ပြီး မျောက်ကွယ်သွားတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်ပျောက်ကွယ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျိုးစေ့ချထားခဲ့သလိုဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် အပင်ပေါက်လာပါတယ်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်လိုက်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာလည်း ဒီနည်းအတိုင်းပါပဲ။ ‘ကုသိုလ်လုပ်တာ ဘာအကျိုးမျှလည်း မခံစားရပါလား’ လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတတ်ကြပါတယ်။ အမှန်မှာ အကျိုးပေးဖို့ အချိန်မတန်သေးလို့ အကျိုးမပေးတာပါ။ အချိန်တန်တဲ့အခါ ဧကန်အကျိုးပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ အကျိုးမပေးလည်း တတိယဘဝ လောက်ကစပြီး အကျိုးပေးနိုင်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်မရမချင်း အခါအခွင့်သင့်ရင် အကျိုးပေးမှာ ဧကန်ပါပဲ။ ဒီကံမျိုးကို အပရာပရိယဝေဒနိယကံလို့ ခေါ်တာပါပဲ။

ရှင်လူသတ္တဝါ၊ ထိုများစွာကား၊ အပရာပရိယ၊ ကံကိစ္စနှင့်၊ ကင်းကြသူတိ၊ မည်မရှိရှင်၊ မသိနိုင်တောင်း၊ ကံဆိုးကောင်းကို၊ ဥက္ကောင်းရွက်၍၊ အချက်သင့်ရာ၊ ခံရစွာ၏။ မေဃာ’ ရေဟု၊ ကုန်းမူကုန်းလျောက်၊ ကျိုးရောက်ပြစ်ကျ၊ ကပ်ပစ်ချတိုင်း၊ တွေ့ကြုံ ကြ၊ ခံကုန်ရစို့။ (မဃဒေဝ-၂၆၄)

အဟောသီက

ကုသိုလ်။ အကုသိုလ်ကံတွေ အကျိုးပေးရမယ့်အချိန်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခု မပြည့်စုံလို့ အကျိုးမပေးဘဲ အချိန်အခါ လွန်သွားတိုက်ကိုတော့ အဟောသီကလို့ခေါ်ပါတယ်။

လက်ရှိဘဝမှာ ချက်ချင်း အကျိုးပေးနိုင်တဲ့ ကံအများအပြားကို အားထုတ်ထားရင် အဲဒီအထဲက အားကြီးတဲ့ကံက အရင်ဆုံး အကျိုးပေးသွားတယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့ကံတွေက အကျိုးမပေးတော့ပါဘူး။ အဲဒီအကျိုးမပေးတဲ့ကံတွေကို အဟောသီကလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဥပမာ- အမေကိုလည်း သတ်ထားတယ်။ အဖေကိုလည်း သတ်ထားတယ်။ ရဟန္တာကိုလည်း သတ်ထားတယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီအထဲက အားအကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ရဟန္တာကို သတ်တဲ့ကံက အရင်ဆုံး အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ သူက အကျိုးပေးလိုက်တော့ ကျန်တဲ့ အမေသတ်တဲ့ကံ၊ အဖေသတ်တဲ့ကံတွေက အကျိုးမပေးတော့ပါဘူး။ အဟောသီကဖြစ်သွားရပါတယ်။

အင်္ဂုလိမာလကြီးဟာ လူသတ်မှုကို အလွန်အကျွံပြုလုပ်ထားသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပြုလုပ်ထားခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေက အင်အားကောင်းကောင်းနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်အောင် တွန်းတင်ပေးလိုက်တော့ ကြီးလေးတဲ့ လူသတ်မှု အကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးမပေးတော့ပါဘူး။ အဟောသီကတွေ ဖြစ်သွားရပါ

တယ်။

ဒါကို ကြည့်ပြီးတော့ မိမိတို့ ဘဝအဆက်ဆက်က ပြုလုပ်ထားခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံတွေ အကျိုးပေးခွင့်မရအောင်၊ အဟောသီကတွေဖြစ်သွားအောင် အင်အားကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံမျိုးတွေများများအားထုတ်ထားသင့်ပါတယ်။

ဒီကံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အယူအဆ တစ်မျိုးရှိပါသေးတယ်။ အဟောသီကဆိုတာ ကုသိုလ်အကုသိုလ်အမှုကို ပြုလုပ်စဉ်ကတည်းက အကျိုးပေးလောက်တဲ့ အင်အားမရှိတဲ့ကံမျိုးကို ခေါ်ကြောင်း မိန့်ဆိုကြပါသေးတယ်။

ရူးသွားတတ်တယ်

ကံနဲ့ပတ်သက်လို့ သိထားသင့်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ဝတ္ထုသာကေကလေးတွေနဲ့ တင်ပြခဲ့ပါပြီ။ အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟကျမ်းမှာ ပြဆိုထားတဲ့ အစဉ်လေးကို နမူနာယူပြီး တင်ပြလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကံတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောပြစရာတွေကတော့ အများကြီးပေါ့။ ကံတရားတွေရဲ့ သဘောကလည်း ဆန်းလည်း ဆန်းကြယ်တယ်။ များလည်း များလွန်းလှပါတယ်။ ဆန်းကြယ်လွန်းလို့ ကြံစည်အပ်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ဘုရားရှင်က အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ အစိန္တေယျသုတ်မှာ ဟောထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

(၁) ဗုဒ္ဓဝိသယော အစိန္တေယျော-ဘုရားအရာကို မကြံစည်ပါနဲ့။

(၂) ဈာနဝိသယော အစိန္တေယျော-ဈာနအရာကိုလည်း မကြံစည်ပါနဲ့။

(၃) ကမ္မဝိသယော အစိန္တေယျော-ကံအရာကိုလည်း မကြံစည်ပါနဲ့။

(၄) လောကစိန္တ(ဘိက္ခဝေ) အစိန္တေယျာ-လောကအကြောင်းအရာတွေကိုလည်း မကြံစည်ကြပါနဲ့တဲ့။

ကြံစည်ရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတော့ “ဥဗ္ဗာဒဿ ဝိယာတဿ ဘာဂီ အဿ” ရူးသွပ်သွားတတ်တယ်။ ဖောက်ပြန်သွားတတ်တယ်တဲ့။

ယခု တင်ပြချက်တွေကတော့ ကြံစည်တဲ့ တင်ပြချက်များမဟုတ်ဘဲ ကံတရားတို့ရဲ့ သဘောတရားတွေကို နားလည်ထားဖို့လောက်သာ တင်ပြထားတာဖြစ်ပါတယ်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်ဆိုထားသလို ကမ္မသမ္မောဟတွေ မဖြစ်ဘဲ ကမ္မသကာတာဉာဏ်အလင်းတွေ အထိုက်အလျောက် ပွင့်လင်းနေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကမ္မ-သမ္မောဟ-ဆိုတာက ကံတရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှမသိတာကို ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။ ကံကို မယုံတာကိုလည်း ကမ္မသမ္မောဟ-လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှ အသိဉာဏ် မရှိတာတို့၊ ကံကိုမယုံတာတို့ မဖြစ်အောင် ကံနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာသင့်တာလေးတွေကို လေ့လာထားရပါတယ်။ သိသင့်တာလေးတွေ သိထားရပါတယ်။ အဲဒီလို သိ

ထားရင် အလိုလို ကမ္မဿကတာ ဉာဏ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္မဿကတာ ဉာဏ်ဖြင့်လမ်းနေမှ ကုသိုလ်ကောင်း မူလုပ်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ရှေ့ကဖော်ပြ ခဲ့တဲ့အတိုင်း အမြတ်စားကုသိုလ်မျိုး တွေဖြစ်ပြီး အမြတ်စား အကျိုးပေး မှုတွေကို ခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကံတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အ ခြေခံလေးတွေလောက်ကိုတော့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တိုင်း သိထားဖို့ လိုအပ် လှပါတယ်။

ကံတရားရဲ့ စေတနာရာ

သံသရာမှာ ကျင့်လည်နေ ကြရတာဟာ ကံတရားတွေက စီမံ နေတာဖြစ်ပါတယ်။ သွားချင်ရာသွား၊ နေချင်ရာနေ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝဖြစ် ဆို ပြီး နေလို့မရပါဘူး။ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အ တိတိကံဟောင်းတွေရဲ့ အမွေကို ဆက်ခံကြရပါတယ်။ ကံဟောင်းတွေ ရဲ့ အစီအမံအတိုင်း ဖြစ်နေကြရ၊ ကျင့်လည်နေကြရ၊ခံနေကြရပါတယ်။

ပြုပြင်သမျှ၊ ထိုကမ္မတို့၊ ပြုကြသောသူ၊ အမွေယူ၏၊ နတ် လူတို့ဘွင်းပြုပြင်မရ၍လောက ဌံ၊ ကမ္မနုစိမျိုး၊ ထိုအကျိုးဖြင့်၊ ကောင်းဆိုးခံကာသတ္တဝါဟူသမျှ၊ ကျင့်လည်ကြ၏။(မဃဒေဝ-၂၄၆)

အဟောင်းအဟောင်း ကု သိုလ်ကံတွေကြောင့် ယခုလူတစ် နေရာတာပါ။ မိမိတို့ခံမရချင်း ရှေ့ ဆက်ပြီး သံသရာမှာ ကျင့်လည်နေ ကြရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဒီအခါမှာ အဟောင်းအဟောင်း ကုသိုလ်ကံ တွေ ကုန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဒီဘဝမှာ ကုန်သွားခဲ့ရင် နောက်ဘဝ အထွက် အခဲလိုလူ့ဘဝ စတဲ့ ကောင်း တဲ့ဘဝတွေ ရောက်ဖို့ဆိုတာ မသေ ချာတော့ဘူးပေါ့။ အဟောင်းကံတွေ က ကုန်သွားတာကိုး။

ဒါဆိုရင် သောက်ရေအိုး ထဲက ရေတွေကို သောက်လို့မကုန် အောင်၊ အမြဲသောက်နေရအောင် ထပ်ဖြည့်ပေးနေရသလို အဟောင်း အဟောင်းကုသိုလ်ကံတွေ မကုန် အောင် အမြဲထပ်ဖြည့် ပေးနေရမှာ ပေါ့။ အသစ်အသစ်ကုသိုလ်ကံတွေ ထပ်ထပ်လုပ်ပေးနေရမှာပေါ့နော်။

အသစ်အသစ် ကုသိုလ်ကံ တွေကို ထပ်ဖြည့်ပေးနေရမယ်ဆိုရင် ယခုလို လူ့ဘဝရတုန်းအချိန်ဟာ အ ကောင်းဆုံးအချိန်ပါ။ ဘုရားသာသနာနဲ့ လည်း တွေ့နေရ၊ ကောင်းမကောင်း ဆိုတာတွေကိုလည်း ခွဲခြားသိနေရ တဲ့ အချိန်လေးဖြစ်နေတယ် မဟုတ် လား။ ဒီလို လူ့ဘဝမျိုးကို ရဖို့ဆို တာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။

ဒီအချိန်မျိုးမှာမှ အသစ် အသစ်ကုသိုလ်ကံတွေကို ထပ်မဖြည့် ကြဘဲ စားကာ၊ သောက်ကာ၊ ပျော် ပါးကာနဲ့ မေ့လျော့ပေါ့ဆနေမယ် ဆိုရင်တော့ အကြီးမားဆုံး အခွင့် ရေးတစ်ရပ် ဆုံးရှုံးတာပဲလို့ ပြောရ မှာပါ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးတွေနဲ့ သံ သရာလည်နေကြရတာ။ ဒီအရေး တွေကြားထဲက အချိန်လေးတစ်ခု ပေးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု မျိုးစေ့ အသစ်လေးတွေ ကြီးစားချခဲ့ဖို့ လို

တယ်ပေါ့နော်။ ဒါမှ နောင်ဖြစ်လာ မယ့် ဘဝတွေမှာ ကောင်းစားမှာ။ မချခဲ့မိရင်တော့ အဟောင်းတွေကုန် သွားပြီး သုံးစရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေလိမ့် မယ်။

တချို့ကျတော့လည်း ဒီ လောက်အထိ မစဉ်းစားကြဘူး။ “ရောက်ချင်ရာဘဝ ရောက်ပေါ့။” “ရောက်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေမယ်” လို့ လွယ်လွယ်ပြောဆိုနေကြတယ်။ မကောင်းတဲ့ ဘုံဘဝများ ရောက် သွားရင် ဘယ်လိုများ ပျော်ပျော်နေ မလဲမသိဘူးလို့ စဉ်းစားနေမိပါရဲ့။

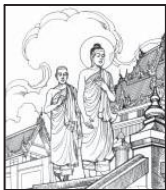
ပြောလို့တော့ မရဘူးပေါ့ လေ။ ငယ်ငယ်က ကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင် လေးတစ်ခုလို့ ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ။

နေရာချင်းတော့ မလဲနိုင်ပါ

ရှေးတုန်းက စိတ်ကွ ကိုယ် တူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတော် လေး သံယောဇဉ်ရှိကြပုံ ဖော်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်ရင် တစ် ယောက်က ကူညီဖို့ ကတိထားပြု ထားကြသတဲ့။ ဒီဘဝမှာတွင် မက ဘူး နောက်ဘဝတွေမှာလည်း တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီစောင့် ရှောက်ကြဖို့ ကတိပြုထားကြလေရဲ့။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အချိန် တန်တော့ ကွယ်လွန်သွားကြပါတယ်။

တစ်ယောက်က နတ်ပြည် ရောက်ပြီး နတ်သားဖြစ်သွားပါ တယ်။ အဲဒီနတ်ပြည်ရောက်တဲ့လုက သူ့သူငယ်ချင်း ဘယ်ဘဝရောက်နေ

သုပ္ပမာဒ ဓမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

လဲလို့ နတ်မျက်စိနဲ့ လိုက်ရှာကြည့် လိုက်တော့ တော်တော်လေးစိတ်မ ကောင်းဖြစ်သွားသတဲ့။ ဘာလို့လဲဆို တော့ သူ့သူငယ်ချင်းက လူ့ပြည်က အိမ်သာကျင်းတစ်ခုထဲမှာ “လောက်” ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလို့လေ။

မြင်မြင်ချင်းပဲ အချိန်ဆိုင်း မနေတော့ဘူးလို့ပြည်ချက်ချင်းဆင်း ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းထဲကို သွားခဲ့ပါ တယ်။

သူငယ်ချင်းအနားရောက် တော့ “သူငယ်ချင်း၊ မင်းဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။ မင်းရဲ့အဖြစ်ကို ငါမ ကြည့်ရက်ပါဘူး။ တို့နှစ်ယောက်က တတိယထားခွဲကြတဲ့အတိုင်း အခု ငါမင်းကို လာကယ်တာပဲ။ အခုနတ် ပြည်ကို လိုက်ခဲ့”

ဒီလိုပြောတော့ သူငယ် ချင်း “လောက်”က ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ “မင်းလည်း နတ်ဘဝနဲ့ နတ်သမီးတစ်ဖက်ငါးရာနဲ့ ပျော်နေ မှာပဲ။ ငါလည်း လောက်ဘဝနဲ့ တစ် ဖက်ငါးရာ မကတွေ့နဲ့ ပျော်နေတာ ပဲ။ ငါ့ဘဝကို မင်းနတ်ဘဝနဲ့ မလဲ နိုင်သေးလို့ မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး သူငယ်ချင်း”တဲ့။

လာကယ်တဲ့ နတ်သား လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လက်မှိုင်းချပြီး ပြန်သွားရရှာလေရဲ့။ ကြားဖူးတဲ့ ပုံပြင်လေးပါ။

ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ နော်။ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကိုယ်ရရှိ ထားတဲ့ ဘဝလေးအပေါ် တွယ်တာ ကြတာ မေ့တာပဲ မဟုတ်လား။

တစ်ခါက သာသနာတော် ကို အတော်လေးကျေးဇူးပြုနေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို စကား စပ်လို့ ပြောပြမိပါတယ်။ “နောက် ဘဝကျရင် သာသနာ့ပြုအလုပ်တွေ ကို ဒီထက်ပိုလုပ်နိုင်အောင် ယောက်ျား ဘဝကို ဆုတောင်းပေါ့” လို့ပြောတော့ “ဟင့်အင်း၊ ယောက်ျား မဖြစ်ချင်ပါ ဘူး။ ယောက်ျားဖြစ်ရတာ ပင်ပန်း လွန်းလို့”တဲ့။

ကဲ-ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အပြစ်ဆိုဖို့တော့ ခက်သားနော်။ သူ လည်း သူ့ထွက်ကိန်းနဲ့သူပဲကိုး။ တခြားသတ္တဝါတွေလည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းနေမှာပဲလို့ စဉ်းစားမိ ပါရဲ့။

တိုက်ကြီးပေါ်မှာနေတဲ့ လူ တွေက အောက်ကလူတွေကို သေး သေးလေးပဲ မြင်ရသလိုတိုက်အောက် က လူတွေကလည်း တိုက်ကြီးပေါ်က လူတွေကို သေးသေးလေးမြင်ရမှာပဲ ပေါ့ နော်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲ ယူဆယူဆ သဘာဝအမှန် တရားဟာ အမှန် တရားပေါ့နော်။

ဒါကတော့ “ရောက်တဲ့

ဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေမယ်။ ဘယ် ဘဝရောက်ရောက်လို့” ခံယူထားသူ များနဲ့၊ ပတ်သက်ပြီး စကားစပ်လို့ ပြောပြလိုက်တာပါ။

ကောင်းတဲ့ဘဝရောက်မှ သာ ပျော်ပျော်နေနိုင်မှာဖြစ်လို့ ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝ ရောက်အောင် ကောင်းတဲ့ကံတွေကို ကြိုးစားပြုထား ရမှာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကြည့် ရင် ထင်ရှားပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့၊ “အ ဟောင်းကုသိုလ်ကံတွေ မကုန်ခန့် မီ အသစ်ကုသိုလ်ကံတွေကို အ ခွင့်အခါသင့်တူနိုး၊ ကြုံခဲလှတဲ့ ဘုရားသာသနာတော်ကြီးနဲ့ ကြုံ နေတုန်း ကြိုးစားပြီး ဖြည့်ဆည်း သွားကြပါစို့”လို့ နှိုးဆော်လိုက်ပါ တယ်။

ဒီ နှိုးဆော်စာလေးနဲ့ပဲ ကံ တရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခြေခံသိ ကောင်းစရာလေးတွေ တင်ပြမှုကို နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ကံတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသိဉာဏ်များပွင့်လင်းနိုင်ကြပါစေ လို့ ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းချွေ လျက်-

မသိဖယ်ရှား၊ သိဉာဏ် အား၊ ထွန်းကားဖွံ့ဖြိုးနိုင်ပါစေ။

အရှင်ဝိလာသ(ညောင်လေးပင်)

မှီငြမ်း

- ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော် (အထက်တန်းအဆင့်) (သာသနာရေးဦးစီးဌာန)

ကျောင်းသား အသက်ပေးအတွက် ငါ့အတွက်...

အိုင်ပဲလွှဲတ

ပေဒါရီဂူတောရ

ကျောင်းသမီးအသစ်လေး အတွင်းမှ “ငါ” အတွေး အရပ်ပဏ္ဍိတ(ပေဒါရီရူတောရ)

တော၏သဘာဝ ရိုးရိုး
လေးနှင့် ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ မည်
သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ၏ ပယောဂ
မပါဘဲ သုံးရာသီ၏ အလှပန်းချီကား
ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သဘာဝဓမ္မ
အတိုင်း ရေးဆွဲလျက်ရှိသည်။ ကြည့်
တတ်၊ မြင်တတ်လျှင် သုံးရာသီ ပန်း
ချီကားတို့၏ အပြောင်းအလဲကို
သတိထားမိနိုင်ပါသည်။ တစ်နှစ်တစ်
မျိုး မရိုးရလေအောင် သုံးရာသီပန်းချီ
ကားတွေက အမြဲသစ်လွင်လျက်ရှိပါ
သည်။ တစ်နေ့လုံး နွေကို အံ့တနေခဲ့
ရသည့် တောတောင်တစ်ခုလုံး မိုး
ကြိုတေးကိုဆိုရင်း အစိမ်းရောင်သစ်
သွားခဲ့ပြီ။ မုတ်သုန်မိုးနှင့်အတူ တစ်
လောကလုံး မှိုင်းသွားခဲ့လေသည်။
မိမိသိတင်းသုံးခဲ့သည့် ဝါးကျောင်း
အို ယို နဲ့နဲ့လေးလည်း အနီစွ
သဘောနှင့် ကိစ္စချောသွားခဲ့ချေပြီ။
သူမရှိတော့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်စား
မျောတိုင်ဆွေး၊ သက်ငယ်ဆွေး၊ ဝါး
ဆွေး၊ နှီးဆွေးလေးတွေ စုဝေးနေ
သည့် ကျောင်းအိုအမှိုက်ပုံလေး
တစ်ခုအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ
ဆွေးသွားသလို ကိုယ်လည်းတစ်နေ့
ကျ ဆွေးရဦးမှာ သေချာပါလားလို့
သံဝေဂဝင်တင်းတင်းလေး ရမိပါ
သည်။သူဆွေးတာကမှ ဆောင်းတွင်း
မှာ ကိုယ့်အတွက် အချမ်းပြေမ်းလုံ၍
ရမည့်မည်။ ကိုယ်ဆွေးသွားပြီဆို

လျှင် အချမ်းပြေလည်းမရှိအလွမ်းပြေ
လည်း နုတ္တိ၊ ဆွေးမသွားမီ အေး
အေးချမ်းချမ်းလေး ရပ်နှင့်နာမ် အိုး
စားကွဲသွားစေလိုပါသည်။ ဘာကို
မဆို ထားရစ်ခဲ့၊ လက်လွှတ်ခဲ့ရင်း
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဓာတ်ကြီး
လေးပါး ပြိုဆင်းသွားချင်သည်။
ဓာတ်ကြီးလေးပါးနှင့် ဖွဲ့စည်းထား
သည့် ဤခန္ဓာကြီးသည် ထိုဓာတ်
ကြီးလေးပါး ဖောက်ပြန်၍ အချိုး
အစားပျက်သွားလျှင် ဤဘဝ ဤမျှ
သာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
(၂၅၀၀)ကျော်က ယခုလိုပါဆိုလပြည့်
နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာရာ
ဏသီပြည်အနီး ဣသိပတနခေါ်
မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးတို့အား
ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်ကို ဟော
တော်မူခဲ့သည်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော်
(၅)ရက်နေ့တွင် ထိုပဉ္စဝ္ဂါးဦးတို့
အား အနုတ္တလက္ခဏသုတ္တန်ကို
ဟောကြားတော်မူ၍ ဒေသနာတော်
နိဂုံးပြီးဆုံးသောအခါ ပဉ္စဝ္ဂါးဦး
တို့ အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာဖြစ်
ကြကုန်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါ
က တမ်းတမ်းစွဲ အသံအမဲ စွဲကိုင်
ထားကြသော အတ္တကို“ရုပ် ဘိက္ခဝေ
အနတ္တာ၊ ရုပ်တရားအပေါင်းတို့သည်
အစိုးမရ အနတ္တဖြစ်၏”ဟု တုတ်မိန့်
တော်မူခဲ့သည်။ အနုတ္တ လက္ခဏ
သုတ္တန်၏ ပထမဆုံးစကားဖြစ်သည့် ရုပ်
ဘိက္ခဝေ အနတ္တာဟူသော မြတ်
ဗုဒ္ဓ၏ အသံတော်သည် မိမိ၏အတ္တ
ကို အမှတ်ရသွားစေခဲ့ပါသည်။ အ
ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခင်က

ဝါးကျောင်းအိုလေး၏ နေရာတွင်
တိုင်လေး တောင့်တောင့်တင်းတင်း၊
သက်ငယ်လေး ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း၊
ထရံလေးကာ၊ သစ်သား ကြမ်းပြင်
လေးခင်း၊ ပြတင်းပေါက် လေး ၂-ခု၊
တံခါးမကြီးတစ်ခုနှင့် အခဲသား
ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိ၍ ဖြစ်ပါ
သည်။ ယခင်က ဖြစ်သလို လေး
ဖက်ကာ၊ တိုင်ထူ ဆောက်ခဲ့သော
ဝါးကျောင်းလေးတန်းက စိတ်ထဲတွင်
မည်သို့မျှမရှိခဲ့။ တစ်နေ့တော့ တော
ထဲမှာ ထားသွားရမည့် အဆောက်
အအုံလေးတစ်ခုပေပဟူသော သဘော
ပိုက်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ တိုင်လုံးချော
လေးများ၊ ပျဉ်ခင်း၊ ထရံကာ၊ သက်
ငယ်မိုးပြီးသွားသည့် ကျောင်းသစ်မီး
လေးကို ငါ့ကျောင်းလေးပါတကာ ဟု
စိတ်ထဲတွင် ငါတပ်မိ၍နေသော
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းသစ်မီး
၏ အရပ်လေးမျက်နှာ အလျား၊
အနံ ပေ(၄၀)ခန့် ထောင့်လေးထောင့်
တွင် ၎င်းတိုင်လေးများ စိုက်ထား
သဖြင့် ဒီကျောင်းဝင်းလေးဟာ ငါ့
ကျောင်းဝင်း မြေနေရာလေးပါလား
ဟု စိတ်စည်းရိုး အလိုလိုခတ်ပြီး
ဖြစ်သွားသည်။ လူမသိ၊ သူမသိစွာ
ဖြင့် ကျောင်းသစ်မီးအသစ်လေးနှင့်
ကျောင်းရိုင်းလေးတို့၏ရှေ့တွင်
ပဏ္ဍိတ၏ ငါတည်းဟူသော ကောင်း
လုံးလေး အလိုလိုတပ်မိပြီး ဖြစ်သွား
သည်။မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ
မရှိ၊ မနေ၊ မဆိုသော နေရာလေး
အတွင်းမှ ကျောင်းသစ်လေးနှင့်
ကျောင်းမြေပိုင်းလေးကို ငါစည်းပိုင်း၊
အတ္တစည်းပိုင်း ကာလိုက်ခြင်းဖြစ်

သည်။ ငါတပ်ထားသော ပစ္စည်းတွေ များရလေအောင် မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတော်များ ဝိနည်းတိစီဝရိတ် ဆောင်ကြရန် မှာကြားခဲ့သည်။ ငါဆိုသော အတ္တနည်းသွားအောင် ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းမလုပ်နှင့် အများ ပိုင်သံဃိကကျောင်း ကောင်းသည် ဟု ပညတ်တော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူများလှူလိုက်သည့် သင်္ကန်းလေး ရှေ့မှာပင် ငါဟု ကမ္မည်းထိုးထား မိသည်။ သပိတ်လေးကိုလည်း ငါ သပိတ်ဟု ရှေ့က ငါတပ်ထားသည်။ ငါတပ်ထားသောပစ္စည်းများလေ စိတ်ဆင်းရဲလေ၊ ငါတပ်ထားသော ပစ္စည်းနည်းလေ စိတ်ချမ်းသာလေ ဖြစ်ပေသည်။

တကယ်တော့ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအတွင်းမှာ ရှိသော ရုပ်နာမ်တရားတို့မှတစ်ပါး ဘာမျှ မရှိချေ။ လောကီလမ်းသဖွယ် ဝိညာဉ် တွယ်ဆိုသော စကားလေးကိုလည်း ဗုဒ္ဓက လုံးဝငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ 'နစ သော နစ အညော'။ သော-ထိုပဋိ သန္ဓေတည်နေလာသော သတ္တဝါ သည်။ နစ-သေသွားသူလည်းမဟုတ်။ နစသညော-အခြားတစ်ပါးက ဝင် ရောက်၍ အသစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ခန္ဓာ တွင်ရှိသော ရုပ်တရားများကို ကြည့် လျှင် စက္ခုရုပ်၊ သောတရုပ်၊ ဃာန ရုပ်၊ ဇိဉ္ဇာရုပ်၊ ကာယရုပ်၊ ဟဒယ ရုပ်ဟူ၍ ရုပ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်သည်။ ထိုရုပ်အားလုံးတွင် မည်သည့်ရုပ်၌ မျှ အတ္တမပါဝင်ချေ။ နာမ်ဆိုသည် ကလည်း ပသာဒရုပ်အကြည်လေး

များကို အမှီပြု၊ အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ် လာသောတရားဖြစ်သည်။ ရုပ်တရား ထဲမှာလည်း အတ္တမရှိ၊ ဝေဒနာထဲ မှာလည်း အတ္တမရှိ၊ သညာထဲမှာ လည်း အတ္တမရှိ၊ ရုပ်လည်း အတ္တ မဟုတ်၊ ဝေဒနာ၊ သင်္ခါရ၊ သညာ၊ ဝိညာဏ်တို့ကလည်း အတ္တမဟုတ် ဟု ဗုဒ္ဓကမိန့်ကြားခဲ့သည်။ အတ္တ အတွက်နေရာ အဘယ်မှာမျှ မရှိ ချေ။

အစ္ဆုတ္တိကရုပ်ဟု ခေါ်သော စက္ခု-မျက်စိ၊ သောတ-နှာ၊ ဃာ န-နှာခေါင်း၊ ဇိဉ္ဇာ-လျှာ၊ ကာယ- ကိုယ်၊ ဟဒယ-နှလုံးဆိုသော ရုပ် (၆)ခုကို ငါတပ်၍ထားသည်။ ငါ မျက်စိ၊ ငါနှာခေါင်း၊ ငါလျှာ၊ ငါ နှလုံးဟု တပ်ထားသည်။ မိမိအတွင်း မှာရှိသည့် ထိုရုပ်(၆)မျိုးကို ငါတပ် ၍ ငါစွဲစွဲသည်။ အတွင်းစွဲဟု ခေါ် သည်။ ထိုပသာဒရုပ် (၆)ခုထက် ပို လွန်ပြီး ၃၂-ကောဋ္ဌာသနှင့် သရုပ်ခွဲ ပြီး ထိုကောဋ္ဌာသ တစ်ခုစီ၏ရှေ့မှာ ငါအသီးသီးတပ်၍ ငါမြေ၊ ငါလက် စသဖြင့် ငါတပ်၍ စွဲကြပြန်သည်။ ငါ့ကို အချစ်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထား သည်။

အိမ်၊ တိုက်၊ မြေ၊ ကား၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပစ္စည်း၊ သား၊ မယား စသည့် သက်ရှိသက်မဲ့ဗဟိဒ္ဓ ပစ္စည်းများလည်းရှိသည်။ ရာထူး အာဏာ အခွင့်အရေး စသည်တို့ သည်လည်း ဗဟိဒ္ဓအစွဲများ ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို စတိုးဆိုင်ကြီးတစ် ဆိုင်မှ ငွေပေးဝယ်လာပြီး ကိုယ့်အိမ် ပေါ်ရောက်သောအခါ ထိုပစ္စည်းကို

ငါပစ္စည်းဟု ငါ တပ်လိုက်သည်။ သဘာဝကမ္ဘာလောကကြီး၏ တစ် နေရာတွင်ရှိသော မြေကွက်လေးတစ် ကွက်ကို ငွေသိန်းချီပေး၍ဝယ်ပြီး ခြံ စည်းရိုးလေးခတ်၍ ကာလိုက်သော အခါ ငါစည်းဝိုင်း၊ အတ္တစည်းဝိုင်း ဖြစ်သွားကြသည်။ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ဝင်း၊ ငါ့ခြံဖြစ်သွား၏။ ထိုအိမ်၊ ထိုဝင်း၊ ထိုခြံအတွင်း တခြားလူတစ်ယောက် အဝင်မခံနိုင်။ ထိုခြံဝင်းလေးအတွင်း က သဘာဝပေါက်ပင်လေးတွေက အစ ငါ့အပင်လေးတွေအဖြစ် စွဲ လိုက်သည်။ ဘာတွေပဲ ပြောနေနေ၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ အတ္တဆိုသော ငါစွဲ ငါ့ဥစ္စာရှိနေသမျှကလပ်ဝတ်လုံး ဆင်းရဲ နှင့် မလွတ်နိုင်ပါ။ တမလွန်အသာ ထားပြီး ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင် ငါစွဲနေသမျှ ဆင်းရဲနှင့်မလွတ်ကင်း နိုင်ပေ။

ဝါးကျောင်းအိုလေးက အ မှိုက်ပုံဖြစ်ပြီး ထရုံက၊ သက်ငယ်မိုး ကျောင်းလေးကို အရှင်ပဏ္ဍိတ၏ စိတ်ထဲတွင် ငါ့ကျောင်းလေးဟု တွေး နေမိသည်။ ဝါးထရုံနဲ့၊ သက်ငယ်နဲ့ လေးတွေကိုလည်း ငါ့ကျောင်းလေး ၏ အနံ့လေးတွေပါလာဟု ကျေနပ် သလိုဖြစ်နေမိသည်။ ထိုကျောင်း သစ်ခမ်းအသစ်လေးသည် အစက မိမိ ပစ္စည်းဟုတ်ရုံလားဟု မိမိကိုယ်မိမိ တစ်ဆင့်တက်ပြီး မေးကြည့်လိုက် သောအခါ ယောင်ချာချာဖြစ်သွား သည်။ ဘယ်တော့၊ ဘယ်တော့၊ ဘယ်နှု၊ ဘယ်ဒေသကမှန်းမသိ စု စည်းစီရင် ပြုပြင်ဖန်တီးပြုလုပ်ထား သော ဝါး၊ နှီး၊ သက်ငယ်၊ ထရုံ၊ ပျဉ်

သုပဿနာ ခမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

တို့ စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသည့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းလေးမျှသာ ဖြစ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ အမှန်အားဖြင့် ချမ်းသာခြင်းဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းရှိမှု၊ မရှိမှု၊ နည်းမှု၊ များမှုကို အမှီပြုခြင်းမဟုတ်။ ထိုပစ္စည်းတွေ အပေါ်မှာ စွဲမှု၊ မစွဲမှုပေါ်မှာ မူတည်ပါသည်။ ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို လိုက်ပြီး ငါတပ်ထားလျှင် စိတ်ဆင်းရဲသည်။ ငါမတပ်ဘဲ လွတ်ထားလိုက်လျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။ ငါဆိုသာ အတ္တစည်းဝိုင်းလေးကို ဖျက်လိုက်လျှင် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ချမ်းသာသွားသည်။ ရှေးက ဆရာတော်ကြီးများသည် ငှင်းတို၏ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာ လာပြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည့် ကျောင်းစရပ်တို့ကို သံဃိက ရေစက်သွန်းချ၍ လှူဒါန်းကြရန် ဒကာ၊ ဒကာမများကို တိုက်တွန်းတော်မူကြသည်။ ငါစွဲနည်းအောင်၊ ငါစွဲနည်းသဖြင့် ဒုက္ခနည်း ဆင်းရဲခြင်းအောင် ဖြစ်၏။ ငါတည်းဟူသော အတ္တအစွဲနည်းစေရန် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းတည်းဟူသော အလှူဒါနကိစ္စကို များများပြုလုပ်ကြရန် ဗုဒ္ဓက အားပေးတိုက်တွန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စွန့်လွှတ်လေ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်းတည်းဟူသော စွဲစရာ ငါနည်းပါးသွားလေ ဖြစ်သည်။ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ရွှေ၊ ငါ့ငွေ၊ ငါ့မြေ စသဖြင့် ငါဟာတွေများလေ၊ သူတစ်ပါးတွေကို ပေးရမှာစိုးလေ၊ သူတစ်ပါးယူမှာစိုးလေ၊ ငါ့လက်က လွတ်မှာစိုးလေ စသဖြင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ ငါ့ရွှေ၊ ငါ့ငွေ၊ ငါ့မြေ၊ ငါ့ဥစ္စာတွေကို တခြားသူတွေ

လည်း စားကြပါစေ၊ သုံးကြပါစေဟူသော စေတနာကောင်းဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ လှူဒါန်းပါက ပေးသူ၊ ယူသူ ဖော်ကြပြီး ငါ့ဥစ္စာတွေ ငါ့လက်က လွတ်မှာမစိုးရတော့ပေ။ ငါ့ဒုက္ခ၊ အတ္တဒုက္ခတွေလည်း လျော့ပါးသွားမှာ သေချာသည်။ ထိုအတ္တစွဲ၊ ငါ့စွဲများကို သန့်ရှင်းကုန်းဟိုဘက်အထိ သယ်မသွားရန် ဗုဒ္ဓက အထပ်ထပ် မှာတော်မူခဲ့ပါသည်။ ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက် သက်ရှိလူ့ဘဝလေးအတွင်း မှာပင် ထိုငါ၊ ထိုအတ္တစွဲ(သို့)ငါတပ်ထားသည့် သက်ရှိသက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ရှေ့တွင် ငါဖြုတ်ကြရန် အနတ္တလက္ခဏာသုတ္တန်ဖြင့် ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ငါသေးပြီး သည့်နောက် ဖြစ်ချင်တာလေးတွေက လူတိုင်းကိုယ်စီ ရှိနေကြသေးသည့် အတ္တကို၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက ပယ်နှိုင်းခဲ့သည်။

လူတိုင်းလိုလို အပြင်ဗဟိဒ္ဓမှာရှိသည့် ရူပ၊ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ဓာဗောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံများထဲက ကိုယ်ကြိုက်ရာ တတ်နိုင်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေကြသည်။ စုဆောင်းကြသည်။ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ကြသည်။ နီးယူသည်၊ လှယူသည်။ အဓမ္မပြု၍ယူသည်။ ထိုနောက် ထိုပစ္စည်းများကို မိမိတို့အိမ်ပေါ် တင်ထားသည်။ ထို့ပြင် ထိုပစ္စည်းအသီးသီးကို ငါ့ဟာ၊ ငါ့ပစ္စည်းဟု ငါတပ်ထားကြသည်။ ငါထပ်ထားသော ငါ့ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို လာမထိနှင့် မီးပွင့်သွားမည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးထားကြသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ကျေးရွာဇနပုဒ်မှအစ

တိုင်းကြီးပြည်ကြီးများအထိ အတ္တဆိုသော ငါစွဲအသီးသီးနှင့် ဒုက္ခများ နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါ့ကို မထိသေးသရွေ့ ဟုတ်နေကြသေးသည်။ ငါ့ကို ထိသည်နှင့် ဆတ်ဆတ်ခါသွားကြသည်။ သို့သော်လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု ရေရှည်မြဲ ရေရှည်လျက် ရှိနေတတ်ကြသည်။ ငါ့ကို မထိသေးသရွေ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု အခေါက်ပေါင်းများစွာ ရေရှည်သည်။ ငါ့ကို ထိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနိစ္စနှင့် အနတ္တ ဖျောက်သွားသည်။ ဒုက္ခသာ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၍သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အပ္ပမာဒတည်းဟူသော သတိကင်းမဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အများအကျိုးအောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဟု ဆိုကြသည့် အများအကျိုးကို ဆောင်လိုလျှင် စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်းစိတ်မွေးပြီး လွတ်လွတ်ကင်းကင်းဆောင်လိုက်လျှင် ပြီးသည်။ သို့သော်မပြီးငါ့အကျိုးကိုယ့်အကျိုးဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးက စွဲ၍နေပြန်သေးသည်။ ဤသည်လည်း တစ်ဒုက္ခဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ပြောနေရန်၊ မည်သို့ပင်နေရန်၊ အတ္တတည်းဟူသော ငါရှိနေသမျှ၊ ငါ့စွဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံး လူတိုင်း၏ ဆင်းရဲဒုက္ခသည် အဆုံးသတ်မည်မဟုတ်ပေ။ ငါတပ်ထားသော ငါ့ပစ္စည်းပျောက်ပျက်သွားလျှင် ရင်ထုမနာဖြစ်ကြသည်။ ငါမတပ်ရသေးသော ပစ္စည်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင် ရေကြီး၊ မီးလောင်၊ ငလျင်လှုပ်သဖြင့် ပျက်စီး

သွားသော်လည်း ငါ့မှာ ဘာမျှမဖြစ်ကြပေ။ ခဏတစ်ဖြုတ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြကောင်း ပြကြမည်။ ညော် .. အနိစ္စတရားပဲလေဟု တရားသံဝေဂယူပြကြမည်။ ပြင်ပဗဟိုဒုမာရီနေသော သက်ရှိသက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့်တကွ မိမိ၏အန္တရာယ်ရှိသည့် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းစသည့် ရုပ် (၆)မျိုး၌ အပြင်းအထန် ငါ့စွဲမသန်ကြပါနှင့်ဟု ဘုရားက ဟောခဲ့ပါသည်။ ငါ့စွဲသန်လေ ဆင်းရဲသန်လေ၊ ငါ့စွဲများလေ၊ ဒုက္ခများလေ ဖြစ်ကြမည်ကို ဗုဒ္ဓသီတော်မူခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

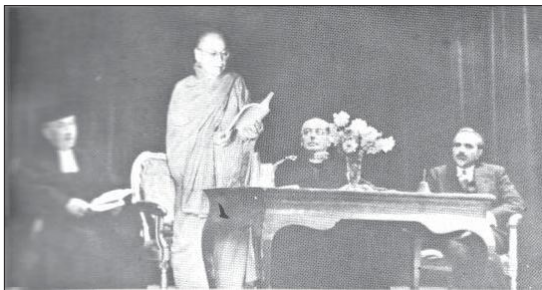
ငါ့နှုန်းကြီး၊ ငါ့ဘုရား၊ ငါ့ကျောင်း၊ ငါ့ကန်၊ ငါ့ဇရပ်၊ ငါ့ရိပ်သာ၊ ငါ့ကား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့ဆွေမျိုး စသည်စသည်ဖြင့် မိမိနှင့်

တကွ အနီးအဝေးတွင်ရှိသော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများတွင် ငါနှင့်ပတ်သက်၍ စွဲထားသော အစွဲပစ္စည်း ဘယ်နှစ်ခုလောက်ရှိသည်ကို စာရွက်တစ်ရွက်တွင် တစ်ခုချင်း နံပါတ်တပ်၍ ချရေးကြည့်ရုံနှင့် ငါ့စွဲ ဘယ်လောက်များသည်ကို သတိဖြင့် သိနိုင်သည်။ ထိုသက်ရှိသက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများစာရင်းထဲမှ မည်သည့်သက်ရှိ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ နိဗ္ဗာနပစ္စုပ္ပန်ဟောတုလှ ပိုင်းဖြတ်သဘောထားနိုင်သည်ဟု တစ်ခုချင်းကြက်ခြေခတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ထိုအခါ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ဟာယုစွဲသော ငါ့စွဲ၊ အတ္တစွဲ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ လျော့သွားသည်ကို ချက်ချင်းအကြမ်းအားဖြင့် ကိုယ်တိုင် သိသိကြီး ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ ထို့နောက် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟူ

သော လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ဝိပဿနာရှုကြည့်စေချင်ပါသည်။ ထိုအခါ ငါ့စွဲ၊ အတ္တစွဲ အလျော့အတင်း မည်ရွှေမည်မျှရှိသည်ကို စာရင်း စာတေး၊ စာတေးနှင့်အတူ လက်တွေ့ စိတ်တွေ့ မျက်မှောက်တွေ့နိုင်ကြမှာ ဖြစ်သည်။ ငါ့စွဲလျော့လျှင် ဆင်းရဲ ခြင်းလျော့မည်။ ငါ့စွဲနည်းလျှင် ဒုက္ခ ကျဲသွားမည်။ ငါ့စွဲပြုတ်လျှင် ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေအကုန် ဖုံးဖုံးမြုပ်သွားမည် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါအတိုင်း ရေးလျှင် ကောင်းမည်လားဟု အရှင်ပဏ္ဍိတသည် ငါ၏ကျောင်းသစ်လေးထဲတွင် ငါ့အတွေးနှင့်ငါ့တွေးနေစဉ် ဝါဆိုမိုးက တဖြောင်းဖြောင်းရွာချလာသဖြင့် ငါ့အိပ်ရာ၊ ငါ့သင်္ကန်းလေး ရေစိုမှားစိုးသောကြောင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးလေးကို အပြေးလေးသွားပြီး ဆွဲပိတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် တဖြောင်းဖြောင်းရွာချသည့် မိုးသံလေးသံတွေကြားထဲမှ “ငါ့မဟုတ်တဲ့ ငါ့ရုပ်တွေနဲ့ ငါ့လုပ်ချင်ကြပေ၊ ငါ့မမှန်တဲ့ ငါ့မာန်များ ဖုံးပိတ်မှောင်ကားနေ။ ငါ့နဲ့ငါသာ နှိုင်းရာဟုကင်း၊ စာနာခြင်းတွေ၊ ညာတာခြင်းတွေ၊ လူနုလုံးသားနဲ့ ကင်းဝေးနေပြန်ပါသည်လေ ...” အစချီသော “အတ္တအကျဉ်းသား” ရေဒီယိုတေးသီချင်းလေးကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် နားထဲတွင် ကြားယောင်နေမိပါတော့သည်။ အနတ္တ၊ အနတ္တ၊ အနိစ္စရဟု ထင်သော အတ္တသည် အနီးမရပါ တကားဟု တွေးနေမိပါတော့သည်။

အရှင်ပဏ္ဍိတ(ဗေဒါရီဂူတောရ)

လန်ဒန်မြို့ "ကက်စတန်"ခန်းမတွင် ဆရာတော်အရှင်သေဠိလ မဟာထေရ် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားဟောကြားတော်မူစဉ်

အရှင်သေဠိလ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓသာသနာပြုမှတ်တမ်း

အရှင်ဉာနိက

(ယခင်လမ္ဗအဆက်)

ဒီအခါမှာ ကောင်းအောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ။ မကောင်းအောင်လုပ်တာရော ဘယ်သူလဲ။ မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ။ အခြားဘယ်သူကမျှ ဖန်တီးပေးတာ လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မိမိဟာမိမိ လုပ်နေဖန်တီးနေတာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် (Creator)ဆိုတဲ့ ဖန်ဆင်းရှင် မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက ကျွန်ုပ်တို့ရိတ်ကြတဲ့

အသီးအနှံဟာ ကျွန်ုပ်တို့စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ မျိုးစေ့နဲ့ တူရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောဟာ ရုပ်ဖြစ်စဉ်ရော နာမ်ဖြစ်စဉ်ပါ တစ်ထပ်တည်း မှန်ကန်တဲ့သဘောဖြစ်တယ်။ ဒါကို လက်ခံတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီသဘောကြောင့် သတ္တဝါတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူညီကြဘူး။ စိတ်နေစိတ်ထားရော ပုံဖန်သဏ္ဌာန်ရော ကွဲပြားကြတယ်။ ပညာတတ်တယ် မတတ်ဘူး၊ ရုပ်လှတယ် မလှဘူး။ ချမ်းသာတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်၊ မွေးကတည်းက အသိဉာဏ်ပါလာတယ်။ ထုံထိုင်းနေတယ်။ ဒါလို ကွဲပြားမှုတွေ ဖြစ်နေတာဟာ ကိုယ်စိုက်တာ ကိုယ်ရိတ်ရတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။

ဘယ်သူမျှ ဖန်ဆင်းပေးတာ လုပ်ပေးတာ

မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်တယ်။ ဘယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာလဲ။ တစ်ချိန်က တစ်နေရာမှာ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အက်ရှင်းနဲ့ ရီအက်ရှင်းဖြစ်စဉ်ကြီးဟာ ဘယ်ကစလို့ အစရာမရဘူး။ဟိုရူးအခါတွေက လုပ်ခဲ့တာတွေရှိတယ်။ လုပ်ခဲ့လို့ အခုဖြစ်နေရတယ်။ အကျိုးခံစားနေရတယ်။ တစ်ခါ အခုလုပ်နေပြန်တော့ နောက်ဖြစ်ရဦးမှာပေါ့။ ခံရစဉ်မှာပေါ့။ ဖြစ်ဆိုပြန်တော့ ပျက်ရဦးမှာပေါ့။ တစ် ဘဝ၊ တစ်ခါသေဆိုတဲ့ အပျက်မျိုးနဲ့ ပျက်ပြီးတော့လည်း ခရီးမဆုံးသေးဘူး။

အစောကစပြီး အပင်တစ်ပင် ဖြစ်ထွန်းလာပုံ ကြည့်ပါ။ ဒီသစ်ပင်ရဲ့ ယခုလက်ရှိအခြေအနေမရောက်မီ စတော့ ဘယ်ကစသလဲ။ အစောကလေးက စတင်ကြီးပွား လာတယ်။ အစောကနေ အစောဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အမြစ်၊ ဝင်စည်၊ အကိုင်း၊ အခက်တွေ ရှေးဦးဖြစ်လာ တယ်။ ဖြစ်လာတော့လည်း အစောဆိုတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုတည်းကြောင့် ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ မြေကြီး၊ ရေ၊ လေ၊ နေပူဆိုတဲ့ အခြေအနေအကြောင်းတွေ ပါသေး တယ်။ဒါတွေမပါရင် သစ်ပင်ဟာ ပေါက်ကို မပေါက်တော့ ဘူး။ ဖြစ်လာတော့ အစောက အစောသာဖြစ်တာမဟုတ်။ အကျိုးဆက်အနေနဲ့ အမြစ်၊ပင်စည်၊ အကိုင်း၊ အခက် တွေ ဖြစ်လာတယ်။ အခြေအရ အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကြောင်းကျိုးဖြစ်စဉ်ကြီးမှာ အကျိုးတစ်ခုဟာ အကြောင်းတစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်။ အကြောင်းများစွာ စုပေါင်းပြီး အကျိုးတစ်ခုကို သူ့နေရာ ကနေ သူပြုပြင်ဖန်တီးပေးတယ်။ ဒီလိုပဲ အကြောင်း တစ်ခုကြောင့်လို့ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ အကျိုး ကျတော့လည်း ခုနပြောသလို အကျိုးတစ်ခုတည်း ဖြစ် လာတာ မဟုတ်ဘူး။ စုံစုံလင်လင် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဖြစ်လာတာ။

ခုနသစ်ပင်ဟာ အချိန်ရောက်လို့ ရင့်ကျက်လာ ပြီဆိုတော့ မျိုးစေ့နဲ့တူတဲ့အသီး သီးလာတယ်။ သီးလာ တော့လည်း အစောတုန်းက တစ်ခုတည်းပေမယ့် အသီး တွေ သီးလာတော့ မရေမတွက်နိုင်အောင် သီးလာတယ်။ တစ်နှစ်မကဘူး၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်သီးနေတယ်။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ။ သက်ခွဲသဘာဝနဲ့ သက်ရှိသဘာဝ

ဟာ အတူတူပဲ။ နှာခံပိုင်း ပါ-မပါလောက်ပဲ ခြားတယ်။ ဒီသစ်ပင်ဥပမာကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးကြည့်ရ အောင်။

လက်ရှိသစ်ပင်ကြီးရဲ့ ပင်မအကြောင်းမျိုးစေ့ ဟာ သတ္တဝါတို့၏ အတိတ်ဘဝက လုပ်ရူးလုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ အလုပ် အက်ရှင်နဲ့တူတယ်။ ဒါကို ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာက ကမ္မလို့ခေါ်တယ်။ ဒါဟာ အတိတ်ပိုင်းနော်။ အခြံအရံ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာလည်း သတိပြုပါ။ နောက် သစ်ပင်ကြီးရင့်လာတဲ့အခါမှာ အသီးတွေ သီးသီး ပေးနေတယ်။ ဒါနဲ့ သတ္တဝါတွေ အခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ကိုယ်၊နှုတ်၊စိတ်နဲ့ အက်ရှင်းအမျိုးမျိုးတွေ လုပ်နေတာနဲ့ တူတယ်။ ဒါက ပစ္စုပ္ပန်ပိုင်းပေါ့။ ဒီသစ်ပင်က သီးပေး လိုက်တဲ့ အသီးတွေမှာ အစောကလေးတွေ ပါတယ်။ ဒီ အစောတွေဟာ ခုနပြောခဲ့တဲ့ လေ၊ မြေ၊ ရေ၊ နေပူဆိုတဲ့ အခြံအရံအကြောင်းတွေ ရလာတဲ့အခါ အဲဒီသစ်ပင်ကြီး မျိုးတွေ သူဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီအစောကနေ အပင် ပေါက်တဲ့အပိုင်းဟာ ဘဝသစ်အပိုင်း၊ ခုနပစ္စုပ္ပန်ကကြည့် ရင် သူဟာ အနာဂတ်အပိုင်းပေါ့။

ဒီနေရာမှာ အစော၊ အပင်၊ အစေ့၊ နောက် တစ်ဆက် အစော၊ အပင်၊ အစေ့လို့ မျိုးဆက်တွေဟာ မဆုံးနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည်နေတယ်။ သတ္တဝါ တွေမှာလည်း မွေး၊ ကံပြုလုပ်၊ သေ ..မွေး၊ ကံပြုလုပ်၊ သေ ဒီအစဉ်ကြီးဟာ မဆုံးနိုင်ဘူး။ ဒါကို သံသရာလို့ ခေါ်တာပဲ (Revolving in Round of Rebirth or Cycle of Becoming)လို့ ခေါ်တယ်။

ဘဝစက်ဝိုင်းကြီးထဲမှာ ချာချာပတ်ပတ်လည် နေခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ထွက်တယ်။

ဒီအဆင့်ရောက်လာတော့ အတ္တကူးပြောင်း တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ်၊ အတ္တဆိုတာ ရှိမရှိကို ဆွေး နွေးလို့ ဖြစ်ပြီ။

ကဲ ...ကူးပြောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဟို ဘဝနဲ့ သည်ဘဝ ဆက်လာတယ်။ ဒီကနေ ဟိုသွားတယ် ဆိုရင် ကူးပြောင်းတာပေါ့။ ရုပ်နဲ့နာမ်တွေ ဒီလိုကူးပြောင်း သလား၊ ကြည့်ရအောင်။

လူကြီးတစ်ယောက် အသက်(၆၀)လောက်ရှိ

ဒီနေရာမှာ အစော့၊ အပင်၊ အစော့။
နောက် တစ်ဆက် အစော့၊ အပင်၊
အစော့လို့ မျိုးဆက်တွေဟာ
မဆုံးနိုင်တော့ဘဲ
ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည်နေတယ်။
သတ္တဝါ တွေမှာလည်း မွေး၊
ကံပြုလုပ်၊ သေ ..မွေး၊
ကံပြုလုပ်၊ သေ ဒီအစဉ်ကြီးဟာ
မဆုံးနိုင်ဘူး။ ဒါကို သံသရာလို့
ခေါ်တာပဲ (Revolving in
Round of Rebirth or Cycle
of Becoming)လို့ ခေါ်တယ်။

ပြီး။ နာမည်က Mr.S. ဆိုပါတော့။ သူငယ်ငယ်တုန်းက
BoyS. ကျောင်းသားအရွယ်မှာ Student S. အလုပ်နဲ့
အကိုင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ Mr.S.။သူဟာ ကလေး
ဘဝက တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာတာပဲ။ သူကူးပြောင်း
လာတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟုတ်ရင် ကလေးတုန်းကအတိုင်း
ပုံပန်းတူရမယ်။ စိတ်နေစိတ်ထားတူရမယ်။ ကြိုက်တာ
ချင်း တူရမယ်။ မတူဘူး။ အသားအရေချင်းလည်းမတူ၊
ပုံပန်းချင်းလည်းမတူ၊ သွေးပုံ၊ လာပုံဟန်ပုံမတူတော့
ဘူး။ ပြောပုံဆိုပုံ လေယူလေသိမ်းလည်း မတူတော့ဘူး။
စိတ်နေစိတ်ထားလည်း မတူတော့ဘူး။ ကြိုက်တာချင်း
ရော တူသေးလား။ မတူတော့ဘူး။ မတူရင် ကူးပြောင်း
တာ မဟုတ်ဘူး။အဆင့်ဆင့် ကြီးထွားလာတာသာ ဖြစ်
တယ်။ လူကြီးဟာ ကလေးမဟုတ်တာတော့ သေချာ
တယ်။ ဒါဖြင့် လုံးလုံးမတူဘူးလားဆိုတော့ မဟုတ်ပြန်
ဘူး။ နည်းနည်းတူနေတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါဘယ်လိုလဲ
ဆိုရင် အသွင်တူညီတဲ့ ရုပ်ကလာပ် အမှန်အမှားလေး
တွေ အဆက်မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တူနေတာ။
ရှေ့နောက်အသွင်က တူညီနေတာကိုး။

ဥပမာအနေနဲ့ ဖြစ်ရေအလျဉ်းစီးသွားနေတာကို

ကြည့်ပါ။ ရေဆိုတာ အလွန်မွန်မွန်တဲ့ ရေပေါက်ကလေး
တွေ စုနေတာပဲ။ အဲဒီရေပေါက်ကလေးတွေဟာလည်း အမြဲ
ချုပ်ပျက်နေတာပဲ။ မျက်စိအောက်က ပျောက်
ပျောက်သွားနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့နောက်က သူနဲ့
အသွင်အပြင် လက္ခဏာတူတဲ့ ရေက ဆက်လက်စီးလိုက်
လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ခုနုမြင်ရတဲ့ရေဟာ အခု
တွေ့နေတဲ့ ရေလို့ပဲထင်ရတယ်။ ဟုတ်တော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ နာမ်ကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ရုပ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။
အမှန်ကတော့ ဒါတွေဟာ (The process of Be-
coming and Passing Away)ဖြစ်ပျက်စဉ်တစ်ခု
သာဖြစ်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဟိုနား သည်နား နိဂါဟလဲ
လျောင်း တည်နေတဲ့ အတ္တမရှိဘူး။ (Permanent And
Unchanging Substance)မပြောင်းမလဲ တည်နေတဲ့
အတ္တဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ဆိုးလ်(Soul)ဆိုတာ မရှိပါက
လား။ (Feeling, Thinking)တာတွေပဲ ရှိပါကလား။

တစ်ခါ ရုပ်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သိပ္ပံ
ပညာဆိုသလို အက်တမ်ခေါ်တဲ့ အရာမြူတမ်ဖန် သူ့ထက်
အသေးစိတ်လိုက်တော့ နျူထရွန်၊ ပရိုတွန်၊ အီလက်ထရွန်
တို့ဆိုတာတွေ တွေ့ရတယ်။ ဒီအမှန်အမှားကလေးတွေ
ဟာ ဘာတွေလဲလို့ဆိုတော့ လျှပ်စစ်လှိုင်းတွေ တုန်ခါမှု
တွေပဲတဲ့။ အဲဒီအထဲမှာလည်း (Imperishable En-
tity) မပျက်မစီးနိုင်တဲ့ အတ္တဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဒါဖြင့်
ကူးပြောင်းတာလည်း မဟုတ်၊ ကူးပြောင်းတာတို့တဲ့ အတ္တ
လည်း မရှိဘူးပေါ့။လူတွေထင်နေကြတဲ့ (Transmigra-
tion of soul)ဆိုတာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါက ဒီဘဝ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သရုပ်စစ်ဆေးကြည့်တာပဲ။

“ဒါဖြင့်ရင် နောက်ဘဝကျတော့ ဘယ်ကစပြီး
ဘယ်ဟာတွေကနေပြီး လူရယ်လို့ ဖြစ်လာတာလဲ။ ဘဝ
သစ်ပေါ်လာပုံကလေး ရှင်းလင်းပေးပါဘုရား”

နောက်ဘဝ တစ်မျိုးပြောရင် ဘဝသစ်ဆိုတာ
ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်လောက်အောင် ရင့်
ရင့်ပျက်စီးပြီးပြန်သွားလို့ အသစ်လို့ခေါ်ရတာ။ နောက်
ဘဝလို့ ပြောနေရတာ၊ ဖြစ်ပျက်စဉ်ကြီးအနေနဲ့တော့
တစ်ဆက်တည်းပဲ။ ဒီဘက် ကဏ္ဍက လှုပ်ရှားမှု အက်ရှင်
တွေမှာ တုံ့ပြန်မှု ရီအက်ရှင်ကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ သတ္တိလေး

ရှိတယ်။ အဲဒီသတ္တိကို (Energy)လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သတ္တိလေးဟာ သစ်ပင်ဥပမာတုန်းက အဆွေကလေးလိုပဲ။ အပင်နဲ့တူတဲ့ ရုပ်သစ်၊ နာမ်သစ်တွေကို သူကပေါက် ပွားပေးလိုက်တာပဲ။ တို့ ဗုဒ္ဓအင်္ဂါမဉ္ဇူအဆီကတော့ နာနာကွဏိက ကမ္မနဲ့ပိပါကခေါ်တဲ့ ပစ္စည်းဆက်သွယ် အကျိုးပြုခြင်းပါပဲ။

ဒါကို နည်းနည်းရှင်းအောင် ပြောဦးမယ်။တို့ ဗုဒ္ဓအင်္ဂါမဉ္ဇူမှာ စိတ္တနိယာမဆိုတာ ရှိတယ်။ စိတ်စေ တသိက်တွေ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပျက်စဉ်နဲ့ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပျက်နေပေမယ့် ပရမ်းပတာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တာ မ ဟုတ်ဘူး။ သူ့အစဉ်ကလေးနဲ့ သူဖြစ်နေတာ။ ဒါကို စိတ္တ-

ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ စိတ်ဝိညာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဆင်း ဆိုင်ရင် အမြင်စိတ်၊ အသံဆိုင်ရင် အကြားစိတ်၊ အနံ့ဆိုင်ရင် နံစိတ်၊ အရသာဆိုင်ရင် လျှာနဲ့တွဲပြီး မြည်းသုံးစားမျိုးစိတ်၊ အတွေ့ဆိုင်ရင် ထိတွေ့စိတ်၊ သဘာဝအာရုံဆိုင်ရင် အတွင်း စိတ်လို့ သူ့အာရုံနဲ့ သူ့စိတ်ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေကို အဘိဓမ္မာ သင်တန်းပေးတဲ့အခါ အသေးစိတ်ရှင်းပြမှာဖြစ်တယ်။ စိတ်တစ်ခုမှာ သူ့မှီရာ ကလေးနဲ့သူ၊ သူ့အလုပ်ကိစ္စလေးနဲ့သူ ဖြစ်နေတာ၊ ဖြစ် ချင်တိုင်း တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီး တောလည်း စိတ်အစဉ်ဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝင်စိတ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝိထိစိတ်လို့

လန်ဒန်မြို့ “ရက်လိုင်ယင်း”ခန်းမတွင် ဘာသာစုံပရိသတ်တို့အား ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်များ ဟောကြားတော်မူစဉ်

နိယာမ (The Order of Mentality)ခေါ်တယ်။ အဲဒီစိတ္တနိယာမ သဘောအတိုင်း နာမ်တရား တွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ နေရာမှာ ယခု တစ်ဘဝတည်းမှာပဲ အကြိမ်မပါဘဲ မရေမတွက်နိုင် ဖြစ်ပျက်နေကြတယ်။ဒီ နာမ်တရားတွေ ဖြစ်တဲ့အခါတိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့စွဲမှီရာ အာရုံ တစ်ခုခုကို အမှီပြုပြီး ဖြစ်ကြတယ်။ အာရုံပြုတယ်ခေါ် တယ်။ အဲဒီအာရုံတွေကို အမျိုးအစားအလိုက် ခွဲလိုက် တော့၊ အဆင်း၊ ရူပါရုံ၊ အသံ၊ သဒ္ဒါရုံ၊ အနံ့၊ ဂန္ဓာရုံ၊ အရသာ၊ ရသာရုံ၊ အတွေ့၊ ဓောဋ္ဌာရုံ။ အဲဒီ ၅-မျိုးမှ လွတ်တဲ့ သဘာဝအမျိုးမျိုး၊ ဓမ္မာရုံလို့ ခြောက်မျိုးရတယ်။ ဒီ ၆-မျိုးထဲက အာရုံတစ်ခုခုပေါ်လာတယ်ဆိုရင် သူ

၂-မျိုး အကြမ်းစားမှတ်ထားရမယ်။ ရေငြိမ်ငြိမ်ကလေး စီးနေရာမှ ငါးကပ္ပက်တော့ ရေလှုပ်ပြီး လှိုင်းကလေးထဲ သွားသလိုပဲ။ ရေငြိမ်ငြိမ်ကလေး စီးနေတာက ဘဝင်စိတ် နဲ့တူတယ်။ လှိုင်းထဲသွားတာက ဝိထိစိတ်နဲ့တူတယ်။ တစ် ခါ အာရုံနဲ့တွေ့လို့ လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ဘဝင်စိတ်(၂) ကြိမ်လောက်လှုပ်ပြီး ရပ်စဲသွားတယ်။သူ့နောက်က အစဉ် အတိုင်း အာရုံ၅-ပါးကို မော်ပေး၊ ဆင်ခြင်ပေးတဲ့ အာ- ဝဇ္ဇန်းစိတ်ဖြစ်ပြီး မြင်စိတ်စသည့် သူ့နောက် အာရုံကို ခံယူ၊ ယင်း ...အာရုံကို စုံစမ်း၊ ယင်းနောက် ဒီအာရုံကိုမှတ်၊ ယင်းနောက် ဒီအာရုံသိပြီး ၇-ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဒီနောက် မှာ ဘဝင်မရောက်သေးခင် ၂-ကြိမ်လောက် စောနဲ့

သဘောတူသလိုရှိတဲ့ စိတ်ဖြစ်ပြီး၊ ငြိမ်းသွားပြီး ဘဝင်ကျတယ်။ ဒီအစဉ်ကို ခုန့်ကျော်ပြီး ကမောက်ကမ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ-တစ်ခုလောက် နမူနာပြတာနော်။ သူ့အကြောင်းပြောရရင် တခမ်းတနားကြီးပဲ။

တိုတိုပြောရရင် နာမ်တရားတွေဟာ ဒီလိုသူ့အာရုံနဲ့ သူ့မှီရာနဲ့ သူ့အလုပ်တာဝန် သူထမ်းဆောင်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာဟာ နာရီကလေး တစ်ချက်ချက်သွားနေသလိုပဲ။ သံပတ်ကုန်တော့ နာရီကလေး ရပ်သွားတာလို ကံရဲ့အရှိန်အဟုန်ကုန်တော့ ဒီဘဝဖြစ်စဉ်ရပ်သွားတာတွေလိုက်ကြရတယ်။ သံပတ်ပြန်ပေးတော့ နာရီကလေး သွားပြန်တာကို ကံအသစ်တွေ လုပ်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကံ၏ သတ္တိကလေးပေါ်လာတော့ ခုန ဘဝဟောင်းတုန်းက လျှောကျသွားသလိုဖြစ်တဲ့ စုတိစိတ်ကလေးနောက်က စိတ်အစဉ်ပြတ်မသွားရအောင် ဆက်ပေးတဲ့ ပဋိသန္ဓေစိတ်ကလေး ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီပဋိသန္ဓေစိတ်ကစပြီး လူလောက ဝေါဟာရအရ ဘဝသစ်ခေါ်တဲ့ နာမ်တရားတွေရော၊ ရုပ်တရားတွေရော ဖြစ်ပျက်စဉ်ကြီးနဲ့ ဖြစ်ပျက်ကြပြန်ရော။ တစ်ဘဝ တစ်ခါသေဆိုတာ ရုပ်တရားကြီးရဲ့ မျက်စိနဲ့မြင်သာတဲ့ အပျက်ကြီးပျက်တာကို ကြည့်ပြီး ပြောနေရတာ။ မျက်စိနဲ့ မြင်လို့မရ၊ ဉာဏ်နဲ့သာ မြင်နိုင်တဲ့ အပျက်ကလေးတွေကတော့ ဒီဘဝမှာပဲ ရေတွက်လို့ မကုန်နိုင်ဘူး။ အသေကလေး သေနေကြတာတော့ စက္ကန့်မလပ်၊ မိနစ်မလပ်ပါပဲ။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘုရား၊ ရုပ်ကောင်ကြီးကတော့ ဒီဘဝ အဆုံးသတ်မှာ တစ်ခါတည်း ပြုတ်ကျကျန်ရစ်တယ်။ နာမ်ကတော့ ပြုတ်ကျကျန်နေတာမဟုတ်၊ သူက အဆက်မပြတ် ဆက်သွားနေတယ်လို့ ဆိုရမလားဘုရား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဥပနိသျှာဒ်ကျမ်းများက ဆိုကြသလို အတ္တဆိုတာ ကလေးရဲ့ လက္ခဏာနဲ့ သွားညှိနေမလားလို့။ သူတို့အဆိုက ပုတီးကုံးထဲမှာပါတဲ့ ကြီးကလေးဟာ ပုတီးတစ်လုံးစီ ရွှေသွားပေမယ့် ပြတ်မသွားဘဲ အတွင်းမှာ တည်မြဲတည်နေပါတယ်တဲ့။ ပုတီးလုံးတစ်လုံးစီ ရွှေသွားတာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီး ပြုတ်ကျကျန်ရစ်တာနဲ့ တူတယ်။ အတ္တကလေး အဆက်မပြတ် မပြုတ်ဘဲ တည်နေတာနဲ့ အတွင်းကကြီးကလေး မပြုတ်ဘဲ တည်နေတာနဲ့ တူတယ်

လို့ ဆိုပါတယ်ဘုရား”

ဒါက ဒီလိုပဲ၊ အတ္တဆိုတာကိုက နာမ်တရားမဟုတ်ဘူးနော်။ နာမ်ဆိုတာ ခန္ဓာအနေနဲ့ပြောရင် ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ ဗုဒ္ဓက ခန္ဓာ ၄-ပါးဟာ အတ္တမဟုတ်တဲ့အကြောင်း သေသေချာချာဟောခဲ့တယ်။ အတ္တဟာ အမြဲတမ်းတည်ရှိတယ် (Everlasting)၊ မပျက်စီးဘူး (Imperishable) နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးက မမြဲဘူး။ အမြဲပျက်စီးနေတယ်။ ဒီတော့ အတ္တသဘောနဲ့ ခန္ဓာ ၄-ပါးသဘောဟာ ဖီလာ ဖြစ်နေတော့ အတ္တနဲ့နာမ် ခန္ဓာတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ သဘောအတူတူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရမလား။ ဒီတော့ အတ္တဟာ ခန္ဓာ ၄-ပါးမဟုတ်ရင် ခန္ဓာရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ရှိရမယ်လို့ တချို့က ဆိုကြပြန်တယ်။ တချို့ဆိုတာတွေထဲမှာ (Mrs. Rhys Davids' Miss I.B.Honour) တို့ အပါအဝင် အနောက်တိုင်းက ပါဠိပညာရှင်တွေ အတော်များများပါတယ်။

ကိုယ်ကောင်ကြီး ပြုတ်ကျကျန်ရစ်တယ်။ နာမ်တရားတွေ ပြုတ်ကျမကျန်ရစ်ဘူးဆိုတာ အန္တပုထုစဉ် အကန်းတွေရဲ့ အမြင်ပါ။ ရုပ်သဘောနဲ့ နာမ်သဘောမတူပါဘူး။ ရုပ်ကောင်ကြီးမှာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အဟာရ အကြောင်း ၄-ပါးရှိတယ်။ နာမ်မှာ ဥတုနဲ့အဟာရဆိုတဲ့ အကြောင်းမရှိဘူး။ ကံနဲ့စိတ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲရှိတယ်။ မြင်သာတဲ့အကြောင်း အကြမ်းစားပြောနေတာနော်။ အစာစားရရင်တစ်မျိုး၊ မစားရရင်တစ်မျိုး၊ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တာ ရုပ်၊ နာမ်မှာ ဒီလိုမရှိဘူး။ အေးလွန်း၊ ပူလွန်း ဥတုကြမ်းကြမ်းနဲ့တွေ့ရရင် ရုပ်ဟာ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးတယ်။ နာမ်ဟာ ဥတုကြောင့် မဖောက်ပြန်ဘူး။ အေးလည်း စိတ်အစဉ်ဟာ အထက်နားက ပြောခဲ့သလို မပြောင်းမလဲ သူဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပြီး ချုပ်သွားတာပဲ။ ပူတော့ရော ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ မြင်သာ သိသာလောက်အောင် ဖောက်ပြန်တတ်လို့ ရုပ်ခေါ်တာ၊ နာမ်မှာ ခဏမစဲပျက်နေပေမယ့် မြင်သာတဲ့ ပျက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နာမ်ပျက်နေတာမမြင်၊ ရုပ်ပျက်တာကိုသာ မြင်ရလို့ ပြုတ်ကျကျန်ရစ်တယ်လို့ ပြောတာ၊ နာမ်မှာလည်း ပြုတ်ကျကျန်ရစ်တယ်လို့ မဆိုသာပေမယ့် ပြတ်ကုန်ပျောက်သွားတဲ့ သဘော

ဟာ ခုနပြောတဲ့အထဲ ပါသွားပြီးပါပြီ။

ဆာလောဇ်နေလို၊ စားလိုတဲ့ စိတ်အာသာကလေး ပေါ်နေတယ်ဆိုပါတော့။ မစားရသေးခင်က တဆွေဆွေ ခုန့်ရလောက်အောင် စားလိုတဲ့ အာသာကလေး၊ တဏှာခေါ်တယ်။ တဏှာလို့ ပြောပါရစေတော့။ တဏှာကလေး ပေါ်နေတယ်။ စားလိုတဲ့အစား စားလိုက်ရတော့ ဒီအာသာကလေး ပျောက်သွားတယ်။ ခုနက ရှိတယ်။ ခုမရှိတော့။ ဒါဟာ ကုန်ပျောက်သွားတဲ့ သဘောပဲ။ အိပ်ချင်တဲ့ အာသာရှိနေတယ်။ အိပ်လိုက်ရတော့ အာသာကလေး ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ဘယ်မှ ရောက်မသွားဘူး။ ကုန်ပျောက်သွားတာပဲ။ ဟော- တော်တော်ကြာတော့ စားလိုတဲ့အာသာကလေး၊ အိပ်လိုတဲ့ အာသာကလေးမျိုး ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဟိုစိတ်ဟာ သည်စိတ်လား၊ မဟုတ်ဘူး၊ တူတာပဲရှိတယ်။ ကုန်ပျောက်သွားတဲ့ သဘော မထင်ရှားဘူးလား။ ဒီလိုဆိုရင် နာမ်မှလည်း ပြုတ်ကျန်ရစ်တယ်လို့ ပြောရင် ပြောရင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။

ရုပ်ကတော့ လူတစ်ယောက် ခဲတစ်လုံးကိုင်ပြီး ပစ်လွှင့်လိုက်တယ်။ သူ့အားအရှိန်ရှိသလောက် ခဲလုံးကလေး တက်သွားတယ်။ အရှိန်ကုန်တော့ ခဲပြန်ကျလာပြီး နောက်ဆုံးငြိမ်သွားတယ်။ ဒီလိုပဲ ကံအရှိန်ကုန်တော့ ကံစီမံထားတဲ့ ရုပ်ဟာ မလွှပ်မရှားသေးဘူးဟာပေါ့။ ရုပ်မှာ အကြောင်း ၄-ပါးရှိတဲ့အထဲက ကံဆိုတဲ့ အကြောင်းဟာ တော်တော်ကို ပဓာနကျတဲ့အကြောင်းဖြစ်တယ်။ ဥပမာတစ်ခု ပြောဦးမယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဟာ မသေခင် ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီလေ၊ ဒီနေပူက အစာရလိုရှင်သန်ကြီးပွားနေပေမယ့် သေသွားပြီဆိုတော့ ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီလေ၊ ဒီနေပူတွေ ဒီသစ်ပင်ခြောက်ကြီးကို ဘယ်နှယ်မှ အကျိုးမပြုတော့ဘူး။ ဒီသစ်ပင်မှာ (Energy) ခေါ်တဲ့ သတ္တိကလေး ကုန်ခန်းသွားပြီ။ သစ်ပင်ရဲ့ (Energy)နှင့် သတ္တဝါတို့ရဲ့ ကံဆိုတာ တူညီတဲ့သဘောရှိတယ်။

ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်

ကမ္ဘာ့ပညာရှင်တို့ မျက်လုံးထဲက
ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကိုရှေ့သောင်းဝင်း
စီစဉ်သည့်

A cosmic religion

The religion of the future will be cosmic religion. It should transcend a personal God and avoid dogmas and theology. Covering both the natural and the spiritual, it should be based on a religious sense arising from the experience of all things, natural and spiritual, as a meaningful unity. Buddhism answers this description.

Albert Einstein

စကြဝဠာဘာသာတရား

အနာဂတ်ဘာသာရေးသည် စကြဝဠာတစ်ခုလုံးနှင့်ဆိုင်သည့် ဘာသာတရား ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ ဘုရားတစ်ဆူထက် သာလွန်မြင့်မြတ်ပြီး အယူဝါဒများ၊ ဘုရားသခင်၏သဘာဝနှင့် ဘာသာယုံကြည်မှု အခြေခံများကို ရှောင်ရှားလိမ့်မည်။ သဘာဝနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများကိုပိုးကွယ်လျက် အဓိပ္ပါယ်ပြည့်ဝသည့် ပေါင်းစပ်မှုအဖြစ် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရာအားလုံး၏ အတွေ့အကြုံမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဘာသာရေး အသိဉာဏ်ကို အခြေခံလိမ့်မည်။

အဲလဘတ် အိန်စတိုင်း

တရားကျင့်ခိုက် အိပ်မငိုက်ဖို့

ဒင်းပုန်းအရှင်မဏ္ဍလ(ဆင်ပေါင်ဝဲ)

စာရေးသူ သာသနာပြု၍
နေသော ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ်ကျောက်
ချက်ကျေးရွာ၊ ရွှေဦးဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းတွင် နှစ်စဉ် မိုးကုတ်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီး၏ နည်းနိဿယ
အတိုင်း ဝိပဿနာတရား အားထုတ်
သည့် စခန်းပွဲကို ခုနစ်ရက်၊ ဆယ်
ရက်၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်စသည်ဖြင့်
ကျင်းပလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ရာသီ
တိုင်ခဲ့ပြီ။

သာရေး၊ နာရေးကိစ္စမရှိ
သော်လည်း ရာသီဥတုသာယာပြီး
အလုပ်ပါးသည့်ရက်များတွင် သင့်
တော်ရာ မွေကထိကတို့ကို ပင့်၍
နေ့ညတရားပွဲများကို ထိုကျောင်း
တွင် အလျဉ်းသင့်သလို ကျင်းပဖြစ်
၏။ ဝါတွင်းကာလ ရောက်ပြန်သော်
ဥပသ်သီတင်းနေ့များ၌ နံနက်တစ်

ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် တစ်နေ့နှစ်
ကြိမ် အဘိဓမ္မာတရားပွဲများကို ဂေါ
စရဂါမ် သံဃာတော်များပါ အလှည့်
ကျ ပင့်ဖိတ်၍ ချီးမြှင့်ဟောပြောစေ
ကာ ကျင်းပလာခဲ့သည်မှာလည်း ငါး
နှစ်ရာသီပင် ရှိခဲ့လေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ဝိပဿနာ
တရားအားထုတ်သည့်စခန်းပွဲတွင်
စာရေးသူသည် ရံဖန်ရံခါ ကိုယ်တိုင်
ဝင်ရောက်အားထုတ်ဖြစ်သကဲ့သို့
ရံဖန်ရံခါ ဝေယျာဓဇကုသိုလ်ယူဖြစ်
၏။ သီးသန့်ကျွမ်းပသည့်နေ့၊ ညတရား
ပွဲတို့တွင်လည်း ရံဖန်ရံခါ ကိုယ်တိုင်
ဝင်ရောက်နာယူပြီး၊ ရံဖန်ရံခါ ဝေ
ယျာဓဇကုသိုလ်ယူဖြစ်၏။ ဝါတွင်း
ကာလကျင်းပသည့် အဘိဓမ္မာတရား
ပွဲတို့တွင်မူ မိမိအလှည့်ကျသည့်အခါ
ပလ္လင်ပေါ်တက်ဟောပြီး၊ အလှည့်

မကျသည့်အခါ တခြားဆရာတော် တို့ ဟောကြားသည့် မြတ်ဒေသနာ ကို ရိုသေစွာနာယူဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည် မှာ ဤကျောင်းတိုက်တွင် ကျင်းပ သည့် တရားပွဲတိုင်း၌ စာရေးသူ သည် တစ်ထောင့်တစ်နေရာက မပါ သည့်ပွဲဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။

ဤကျောင်းတိုက်၌ တရား ပွဲတို့ကို ဤရွှေ၊ ဤမျှ မကြာခဏ ကျင်းပလျက်ရှိသောကြောင့် တရား ထိုင်သည့်ပရိသတ်၊ တရားနာသည့် ပရိသတ်တို့နှင့် စာရေးသူသည် တရားပွဲတိုင်းတွင် ထာဝစဉ်ထိတွေ့ နေရပေသည်။ ဤတွင် အချက်တစ် ခုကို သတိထားမိသည်မှာ အဆိုပါ ပရိသတ်ထဲမှ အချို့သော တရား သမားယောဂီများ အိပ်ငိုက်နေကြ သည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ ပထမသော် ရုတ်တရက်ခွဲခြား၍ မရသေးပေ။ အ ဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့ ပရိ သတ်ထဲမှ အများစုမှာ တရားပွဲ စတင်ကတည်းက မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားကြသောကြောင့်ပင်။ သတိ ပြု၍ လေ့လာအကဲခတ်သော် အဖြေက သေချာစွာပေါ်၏။ တချို့ဆို ပါလျှင် ၎င်းတို့၏ဦးခေါင်းမှာ တ ဆတ်ဆတ်နှင့် ရှေ့သို့ငိုက်ကျလာ လိုက်၊ မြန်တည့်မတ်လိုက်နှင့် ဖြစ် နေကြ၍ အိပ်ငိုက်နေကြောင်း သိ သာလှပေသည်။

ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်၊ ငတ်မရှက်ဟု လောကစကားရှိသေး သကဲ့သို့ ဤသူတို့သည် အိပ်ငိုက် ချင်လွန်းသောကြောင့် တရားပွဲထဲ (လူတောထဲ)တွင်ပင် မရှက်နိုင်တော့

ဘဲ ဤသို့ဖြစ်ကြရန်တူပါသည်။ သို့မဟုတ် မိမိအားထုတ်ရုံမှတ်နေ သည့် တရားအပေါ်နှင့် မိမိနာယူနေ သည့် တရားအပေါ် သမာဓိရှိစွာ စိတ်ဝင်တစား နှလုံးမသွင်းနိုင်ခြင်း ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အိပ်ငိုက်ချင်စိတ် ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ် နိုင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာ ရေးသူမှာကား ဤအသွင်သဏ္ဌာန် တို့ကို မြင်ရဖန်များလာသောအခါ အခြားတရားပွဲ ကျင်းပသည့်နေရာ အတော်များများတွင်လည်း ဤ အသွင်များ ရှိနိုင်ကြသောကြောင့် အားလုံးသော တရားသမားယောဂီများ လည်း သိရှိလိုက်နာကြစေရန် စေ တနာရှေ့ထား၍ အိပ်ခြင်းနှင့်ပတ် သက်သည့် ဤဆောင်းပါးရေးသား ကာ သတိပေးမိပါတော့သည်။

လူ၏ခန္ဓာကိုယ် အသက် ရှင်မှုတွင် ရေ၊ လေ၊ အစားအစာ တို့သည် အာဟာရအုပ်စုဝင်များဖြစ် ကြသည့်အတွက် မရှိလျှင် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း အားလုံးပင်သိကြပါသည်။ ဤသို့ဆိုပါလျှင် အိပ်စက်၍ အနား ယူခြင်းသည်လည်း လူတို့အတွက် မရှိမဖြစ်သည့် အာဟာရအုပ်စုဝင် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သင့်ပါသည်။ အရပ် စကားပြောကြားကြသည်မှာလည်း “စားတာအသား အိပ်တာအား”ဟု ပြောတတ်ကြပါသည်။ သို့သော် လူ တစ်ယောက်အတွက် အချိန်မညီမျှ အိပ်ရန်လိုမည်နည်း။ အိပ်ခြင်းကိစ္စ နည်းပါးနေပါက ကျန်းမာရေးထိခိုက် ကာ အသက်တိုနိုင်သလား၊ ကျမ်း ဂန်များတွင် အိပ်စက်ခြင်းကို မည်

သို့ဆိုထားသနည်း။ ဆန်းစစ်ကြည့် ကြပါစို့။

ပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိအဋ္ဌ ကထာတွင် အိပ်ခြင်းလေးမျိုးကို ပြ ဆိုရာ၌ (၁)ကာမဂုဏ်ခံစားသူတို့ သည် လက်ဝဲနံပါးဖြင့် စောင်းကာ အိပ်တတ်ကြ၏။ (၂)ပြိတ္တာတို့သည် အသွေးအသားနည်းပါးကြသော ကြောင့် အိုးတို့မှာ တစ်ပေါင်းတည်း စပ်ယှက်နေကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘယ် ညာတစောင်း လျောင်း၍အိပ်နိုင် ကြဘဲ၊ ပက်လက်အိပ်ကြရလေ၏။ (၃)ခြင်္သေ့မင်းတို့သည် ရှေ့လက်နှစ် ဖက်ပေါ် မေးတင်ကာ ကြောက်ရွံ့ မူကင်းစွာဖြင့် နေရာမပြင်ဘဲ အိပ် တတ်ကြ၏။ (၄)ဘုရားရှင်တို့မှာကား စတုတ္ထဈာန်ဖြင့် လက်ယာနံပါး တစောင်းထား၍ ကျိန်းစက်တော်မူ ကြောင်း ပြဆိုထားပါသည်။

အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ ပဉ္စက နိပါတ်၊ မုဋ္ဌသတိသုတ်တွင်မူ ဈာန်နဲ့ တော်များ သတိလွတ်ကင်း ဆင်ခြင် ခြင်းမရှိဘဲ ကျိန်းစက်ပါက(၁)ဆင်းရဲ စွာ အိပ်ရခြင်း၊ (၂)ဆင်းရဲစွာ နိုးရ ခြင်း၊ (၃)မကောင်းသော အိပ်မက် မြင်မက်တတ်ခြင်း၊ (၄)နုတ်များ မစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ (၅)သုတ်လွတ် တတ်ခြင်းဆိုပြီး အပြစ်ငါးမျိုးရှိ ကြောင်း ဆောက်ပြထားပါသည်။

အထက်ပါကျမ်းတွင်ပင် အပ္ပသုကတိသုတ်၌ ညဉ့်အခါ အနည်း ငယ်အိပ်တတ်သူတို့ ဖော်ပြရာ၌ (၁)ယောကျ်ားကို အလိုရှိနေသော မိန်းမသည် ယောက်ျားရရှိရေးကို လုံ့လပြုနေရသည့်အတွက် ညဉ့်အ

သပ္ပာယ်စာစု

ခါ အနည်းငယ်သာအိပ်စက်ပြီး များစွာနိုးကြားနေတတ်၏။ (၂)မိန်းမကို အလိုရှိသောယောက်ျားသည်လည်း မိန်းမရရှိရေးကို လုံလုံပြုနေရသည့်အတွက် ညဉ့်အခါ အနည်းငယ်သာ အိပ်တတ်ပြီး များစွာနိုးကြားနေတတ်၏။ (၃)နိုးသူသည် သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးယူဖို့ လုံလုံပြုနေရသည့်အတွက် ညဉ့်အခါ အနည်းငယ်သာ အိပ်တတ်ပြီး များစွာနိုးကြားနေတတ်၏။ (၄)မင်းသည် မင်းရဲကျော်စွာ လုံလုံပြုနေရသည့်အတွက် ညဉ့်အခါ အနည်းငယ်သာ အိပ်တတ်ပြီး များစွာနိုးကြားနေတတ်၏။ (၅)ရဟန်းသည် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ ရရှိနိုင်အောင် လုံလုံပြုနေရသည့်အတွက် ညဉ့်အခါ အနည်းငယ်သာ အိပ်စက်ပြီး များစွာနိုးကြားနေတတ် ၏ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါသူတို့မှ ပုဂံလူလင်အချို့သည်ညဉ့်အခါ အိပ်စက်မှု နည်းပါးကြသည်ဆိုသော်လည်း နေ့အခါတွင်မူ အတိုးချကာ အိပ်နိုင်ကြပေသေးသည်။ နေ့ရော၊ ညပါ ကျောခင်း၍ အိပ်စက်တော်မမူဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လျက် ကျန်းမာရေးကောင်းကောင်းဖြင့် အသက်ရှည်ရှည်နေသွားကြသူတို့(၁) အသက်တစ်ရာတန်းတွင် အသက်တစ်ရာကျော်၊ တစ်ရာခြောက်ဆယ်အထိ နေသွားကြသူတို့ ရှိသည်ဆိုလျှင် အသင်စာရှုသူ အံ့ဩသွားလေမည်လား။ ယုံရောယုံနိုင်ပါ့မလား။ များများအိပ်မှ ကျန်းမာရွှင်လန်းကာ အသက်ရှိရှည်မည်ဟု အထင်ရောက်

နေကြသူများ စဉ်းစားကြစေဖို့ သတ္တပညာအဋ္ဌကထာတွင် လာရှိသည်တို့ကို ဖော်ပြရလျှင်-

ရှင်သာရိပုတ္တ ရာနု ငှက်ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်၊ရှင်မဟာကဿပရဟန်း ဖြစ်သည်မှစ၍ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်အထိရှင်အနုရုဒ္ဓါ နှစ်ငါးဆယ်၊ ရှင်ဘဒ္ဒိယ နှစ်သုံးဆယ်၊ ရှင်သောဘဏတစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ရှင်အာနန္ဒာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ရှင်ရဋ္ဌပါလနှင့် ရှင်ရာဟုလာတို့ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ရှင်ဗာကုလ အသက်ရှစ်ဆယ်ရဟန်း ဖြစ်သည်မှ အသက်တစ်ရာခြောက်ဆယ်အထိ နိဗ္ဗာန်တင် ဆောင်တော်မူကာ နေခဲ့ကြပြီး၊ ထိုမထေရ်ကြီးများ အသက်ရှည်ကြပုံမှာ အံ့ဩလောက်စရာ။

(နိဿိကတင်ဆိုသည်မှာ၊ သေယျံ ပဋိက္ခိပါမိ နေသန္တိကင်္ဂိ သမာဒိယာမိ။ သေယျံ၊ ကိုယ်ဆန့်လျောင်းစင်း လုံ့အိပ်ခြင်းကို။ ပဋိက္ခိပါမိ၊ ပယ်ပါ၏။ နေသန္တိကင်္ဂိ၊ ထိုင်နေလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏အဖြစ်ကို။ သမာဒိယာမိ၊ ဆောက်တည်ပါ၏ဟု တစ်ခွန်းခွန်းဖြင့် ဆောက်တည်ထားခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အိပ်သော ဣရိယာပုတ်ကို လုံးဝမပြုလုပ်ချ၊ကိုယ်ကို ဆန့်လျက်၊ ပက်လက်၊ လျောင်း၊ စောင်း၊မှောက်ခြင်းသည် အိပ်သည်မည်၏။)

ဣရိယာပုတ် လေးမျိုးထဲမှ တရားနာ၊ တရားအားထုတ်ကြသူတို့အတွက် အဆင်အပြေဆုံးမှာ ထိုင်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သင့်၏။ သို့သော်

ထိုင်နေလျက်ဖြင့် အိပ်ငိုက်နေပါမူကား မည်သို့မျှ မသင့်တော်တော့ပေ။ နိဿိကတင်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ဝီရိယကို အစွမ်းကုန်ဖြင့်ထုတ်ကာ လဲလျောင်း၍ အိပ်စက်ခြင်းကို လုံးဝမပြုလုပ်ရဘဲ၊ ထိန၊ မိဒ္ဓ၊မောဟတို့ကို ပြတ်သားစွာ နှင်ထုတ်ထားရလေသည်။၎င်းတို့မှာကား ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း စုတင်မပျက်ပေ။ တရားနာ၊ တရားထိုင်သူတို့မှာမူ မိမိတို့အားထုတ်နေရသည့် အချိန်တိုလေးတွင် ငိုက်မျဉ်းနေကြခြင်းမှာ ထိန၊ မိဒ္ဓ၊ မောဟကို လက်ယပ်ခေါ်သည်နှင့်သာ တူတော့၏။ ထိန၊ မိဒ္ဓသည် နီဝရဏတစ်ပါးဖြစ်ခြင်းကြောင့် တရားသမားတို့ သွားရာလမ်းတွင် အလွန်ကြီးမားသော အနှောင့်အယှက် အဆီးအတား တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

သေယျသုခံ၊ ပဿသုခံ၊ မိဒ္ဓသုခံဟု ဟောတော်မူထားသည့်အတိုင်း အိပ်စက်ငိုက်မျဉ်းကြခြင်းသည် တရားသမားတို့အား ယစ်မှူးတွေဝေစေ၍ အရသာဟုထင်စေအောင် မာရ်နှုတ်၏ လှည့်ထွက်တစ်မျိုးပင်။ အိပ်ရာ၌ လဲလျောင်းလျက် အိပ်လိုက်လျှင်ကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတွင် သိမ်မွေ့သော ဗောဓဗ္ဗအာရုံခံစားခြင်း(စိန်ခံခြင်း)ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို သတ္တပညာသုတ်တွင် ဖော်ပြထား၏။ ထို့ကြောင့် ငိုက်မျဉ်းခြင်းသည် တရားသမားတို့အတွက် မည်သို့မျှကောင်းကျိုးမပြုနိုင်ဘဲ အဘက်ဘက်မှ ဆိုးကျိုးများချည်းသာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် “သည်းညည်းခံ နိဗ္ဗာန်

ရောက်**ဆိုသော စကားအရ အိပ်
ငိုက်ခြင်းကိုလည်း သည်းခံရပေမည်။
အအိပ်နည်းခြင်းသည် တရားသမား
တို့အတွက် အကောင်းဆုံးသော
လက်နက်တစ်ခုပင်။

အအိပ်နည်းသူကို စံပြ
စရာ ဖော်ပြရမည်ဆိုပါလျှင် ဘုရား
ရှင်ကိုပင် ဖော်ပြရပေမည်။ ဘုရား
ရှင်သည် ညဉ့်ဦးယံတွင် အရပ်လေး
မျက်နှာမှ ရောက်လာကြသမျှ ရဟန်း၊
ရှင်၊ လူ၊ ပရိတ်တို့ကို တရားဟော
ပြောပြသနေရ၍ မကျိန်စက်ရပေ။
သန်းခေါင်ယံရောက်ပြန်သောအခါ
စကြဝဠာအနှံ့မှ ရောက်၍လာကြ
သမျှ နတ်ဗြဟ္မာများကို တရားဟော
ပြောပြသနေရပြန်သောကြောင့် မ
ကျိန်စက်ရပြန်ပေ။ မိုးသောက်ယံ
ရောက်၍ပြန်သော အခါကျမှသာ
အချိန်ကို သုံးပိုင်းပိုင်း၍ ပထမပိုင်းမှာ
ပင်ပန်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မျှတ
တော်မူစေရန် စကြိုကြတော်မူရ၏။
ဒုတိယပိုင်းတွင် လက်ယာနံတောင်း
ဖြင့် လဲလျောင်းတော်မူလျက် ထိုအ
ချိန်လေးမျှသာ ကျိန်စက်တော်မူရ
ပြီး၊ တတိယပိုင်းရောက်ပြန်သော်
ချေချွတ်သင့်သည့် ဝေနေယျတို့ကို
ဗုဒ္ဓစက္ကုဖြင့် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်
မူရပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရက်
နှစ်ဆယ့် လေးနာရီချိန် တကတွင်
ဘုရားရှင် ကျိန်စက်တော်မူရသည့်
အချိန်မှာ တစ်နာရီသာသာ(မိနစ်
ရှစ်ဆယ်)မျှသာ ရှိပေသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်မှာ
တစ်ရက်လျှင် ရှစ်နာရီအိပ်ချိန်ရမှ
ကျန်းမာရေးပြည့်စုံနိုင်သည်ဟု ဆို

သူတို့ကလည်း ဆိုကြသည့်အတွက်
၄င်းတို့အဆိုအရ အသက်ခြောက်
ဆယ်အရွယ်ရောက်နေသူသည် အိပ်
၍ကျန်ဆုံးသည့်အချိန်က နှစ်ပေါင်း
နှစ်ဆယ်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ဤတွင် နေ့လယ်
စာစားပြီး တစ်ရေးတစ်မောအိပ်
တတ်သူများဆိုပါက နေ့ညနှစ်ခု
ပေါင်း အိပ်သည့်အချိန်သည် ကိုး
နာရီ၊ ဆယ်နာရီခန့်မျှ ရှိနိုင်သည့်
အတွက် သက်တမ်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံ
ကျော်သောအချိန်သည် အိပ်၍ကျန်
ဆုံးသွားသော အချိန်ပင်ဖြစ်တော့
သည်။

ကျန်သောအချိန်များထဲမှ
မိမိ၏ တစ်ဘဝကောင်းစားရေး၊ မိ
သားစုစားဝတ်နေရေးတို့အတွက်
ကုန်ဆုံးသွားရသည့်အချိန်၊ ကုသိုလ်
မှုပြုပါသော်လည်း **ကုသိုလ်တစ်ပုံ
ငရဲတစ်ဝိသာ**အလုပ်မျိုးဖြင့် ကုန်
ဆုံးသွားရသောအချိန်၊ အကုသိုလ်
မှုများ ပြုလုပ်မိသည့်အချိန်၊ မည်
သည့်အလုပ်မျှ မလုပ်မိဘဲ တွေဝေ
ငေးမောကာ ကုန်ဆုံးသွားရသည့်
အချိန်တို့က များနေပြီး တန်ဖိုးအရှိ
ဆုံး အလုပ်ဖြစ်သည့် တရားအား
ထုတ်သည့်အချိန်က နည်းနေ၏။ ထို
နည်းနေသည့် တရားအလုပ်ခွင်
အချိန်ထဲမှ အိပ်ငိုက်၍နေကြဦးမည်
ဆိုလျှင် **အသင်ယောဂီ၊စာကလေး
အမြီးနုတို့၊ ခေါင်းနုတို့ ဘာကျန်ဦး
မည်နည်း**

ရှေးခေတ်မှစ၍ ယနေ့
ခေတ်အထိ အဆက်မပြတ်ခဲ့သော
ပညာရှိသူတော်ကောင်းကြီးများက
တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာကို ညွှန်ပြကြ

ရာတွင် ရွှေငွေ ရတနာများစွာတို့
ထက် အချိန်ကိုသာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး
အဖြစ် ညီညွတ်စွာညွှန်ပြကြလေ
သည်။ အာဟိမ္မာကြောင့်ဆိုသော် ရွှေ ငွေ
ရတနာသည် ပျောက်ပျက် ကုန်
ဆုံးသွားသော်လည်း နောက်ထပ်
တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ရရှိနိုင်သေး၏။
အချိန်သည်ကား တစ်စက္ကန့်၊ တစ်
မိနစ်ကုန်လွန်သွားတိုင်း မည်သို့မျှ
နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်မရရှိနိုင်
တော့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် တန်ဖိုးရှိလှသည့်
တရားအားထုတ်တရားစာနေသည့်
အချိန်ထဲမှ အချို့အဝက်သော
အချိန်တို့ကို ငိုက်မျဉ်းသွားခြင်းဖြင့်
အကျိုးမဲ့ မကုန်ဆုံးစေရအောင်
တရားသမားတိုင်း အထူးသတိပြု
သင့်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် အရာဝတ္ထုတစ်
ခုခုကို အလိုရှိနေသူသည် အိပ်ငိုက်
သည့်ကိစ္စကို နည်းပါးအောင် လုံ့လ
ပြုကာ အစဉ်သဖြင့် နိုးကြား၍နေရ
မည်ဆိုသကဲ့သို့ သံသရာဝဂယက်
မှ လွတ်ထွက်ကာ နိဗ္ဗာန်လိုလား
သည့် တရားအလုပ် အားထုတ်နေသူ
ယောဂီသည်လည်း အိပ်ငိုက်သည့်
ကိစ္စကို သတိထား သည်းခံကာ တရား
နာ၊ တရားအားထုတ် အလုပ်လုပ်
နေသည့် တစ်ချိန်လုံး နိုးကြားကာ
ကြိုးစားနေရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတိ
ပေး ရေးသားရပါသည်။

□ ဒင်းရှန်းအရှင်မဏ္ဍလ
(ဆင်ပေါင်ဝဲ)

အလှဘယ်မှာရာ

အရှင်ဉာဏောဘာသ(အေးစေတီ-မင်းဘူး)

အလှူသမ္မာဓိရာ

အရှင်ဥပသောဘသ
(အေးစေတီ၊ မင်းဘူး)

ခန္ဓာဆိုတာကို လောကလူသားအတော်များများ သိရှိနေကြတာက ဒီအတ္တဘောကိုယ်ကောင်းကြီးကိုသာ ခန္ဓာလို့ သိရှိနေကြပါတယ်။ ခန္ဓာလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အကောင်းအဆိုးကြီးကို မြင်လိုက်တော့တာပါပဲ။ အမှန်ခန္ဓာအစစ်က ရုပ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာလို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာလည်း ရုပ်ခန္ဓာဆိုတာကိုယ်ကောင်းကြီး၊ နာမ်ခန္ဓာဆိုတာက စိတ်လို့ပဲ အကြမ်းဖျင်းသိနေကြပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတော့၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြည့်စုံသေးပါဘူး။

ရုပ်ဆိုတာက ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ သဘောကို ရုပ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကိုယ်ကောင်းကြီးကို ၁။ ပထဝီ(မာသဘော၊ ပျော့သဘော ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လို့ရတဲ့ သဘော) ၂။ တေဇော(အေးသဘော၊ ပူသဘော) ၃။ အာပေါ(ယိုစီးသဘော၊ ဖွဲ့စည်းသဘော)၊ ၄။ ဝါယော(ထောက်တည်သဘော၊ တွန်းကန်ရွေ့လျောသဘော)၊ ၅။ အဆင်းသွင်ပြင်၊ ၆။ အနံ့၊ ၇။ အရသာ၊ ၈။ ဩဇာအာတ်ဆိုတဲ့ အဝိနိဗ္ဗောဂရုပ်အဖြစ် တည်ဆောက်ထားရာမှာ ဂံစိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတဲ့ အကြောင်းတရားလေးပါးနဲ့

ထောက်တည်ထားရပါတယ်။ ဖွဲ့စည်းထားရပါတယ်။ အကောင်းအဆိုး ဖြစ်အဖြစ် ဖွဲ့စည်းထောက်တည်ထားလို့ ရုပ်လုံးပေါ်လာသော်လည်း ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တတ်တဲ့သဘော၊ သစ်ရာမှ ဟောင်းတတ်တဲ့သဘော၊ ဟောင်းရာမှ ပျက်စီးရွေ့လျော့သွားတတ်တဲ့ သဘောကိုသာ ရုပ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

ကိုင်းတတ်၊ ညွတ်တတ်၊ သိတတ်တဲ့သဘောကို နာမ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ခန္ဓာဆိုတာက အချည်းနှီးအလကားဆောင်ထားတတ်လို့ ခန္ဓာခေါ်ရပါတယ်။ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ရုပ်နဲ့ အချည်းနှီးဆောင်ထားတတ်တဲ့ ခန္ဓာနဲ့ပေါင်းပြီး ရုပ်ခန္ဓာလို့ခေါ်ရတာပါ။ ကိုင်းတတ်၊ ညွတ်တတ်တဲ့နာမ်နဲ့ ခန္ဓာနဲ့ပေါင်းပြီး နာမ်ခန္ဓာ လို့ခေါ်ရတာပါ။

ထားပါတော့။ အခုဒီမှာက သတ္တဝါတွေ၊ လူတွေရဲ့ ရုပ်နဲ့စိတ်အလှူဆင်တာကို ပြောပြချင်တာပါ။

လူတိုင်းလိုလိုပါပဲ။ ရုပ်အလှူနဲ့ စိတ်အလှူ၊ အလှူနှစ်ခုကို အမှတ်မဲ့ရွေးချယ်ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် ရုပ်အလှူကိုပဲ ပထမဦးစားပေး ရွေးချယ်တတ်ကြပါတယ်။ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးမှာလား။ အိမ်ထောင်ဖက်အနေနဲ့ရွေးမှာလား။ နေနဲ့လ၊ ရွှေနဲ့မြဆိုရိုး စကားကလည်း ရုပ်ကိုသာကြည့်ပြီး ပြောထားတဲ့စကားကိုး။ ကွမ်းတောင်ကိုင်းတို့၊ ဧည့်ခံဖို့တို့၊ အလှမယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာတွေဟာ ရုပ်ကို အခြေခံမော့ထားကြတာပါပဲ။

စိတ်မလှတာ လှမမြင်ဘူး။

ရုပ်မလှတာ လှမြင်တယ်တဲ့လေ။ ရုပ်လှပြီး စိတ်မလှတဲ့ သူဟာ ခဏမနီးကောင်းတာပါ ဆိုတာကို မေ့ထားတတ်ကြပါတယ်။ ရေရှည်မှာ အသုံးမတည့်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ရုပ်လှတဲ့ သူဟာ အလှမာန်တက်တတ်တယ်။ စိတ်လှတယ်ဆိုတာက မာန်မာနကင်းနေလို့ကို စိတ်လှနေတာ။ ရုပ်လည်းလှ၊ စိတ်လည်းလှနေမယ်ဆိုရင်တော့ လောကမှာ အလှဆုံးပေါ့။ ရုပ်သာလှပြီး စိတ်မလှဘူးဆိုရင်တော့ လောကကြီးမှာ သဟဇာတ မဖြစ်ပါဘူး။

အမျိုးသမီးများရဲ့အလှကို ပါဠိတော်မှာ ဖွင့်ပြလေ့ရှိတာက ဝဏ္ဏ၊ အဘိရူပ၊ ဒဿနိယ၊ ပါသာဒိက၊ ဖရမဝဏ္ဏ၊ ပေါက္ခရတ သမန္နတု၊ ဝဏ္ဏဆိုတာ အဆင်းလှတယ်၊ အဘိရူပ၊ အလွန်အဆင်းလှတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲဖွင့်ပြတဲ့ ဒဿနိယ-ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ပါသာဒိက-ကြည့်ရမိင်ရသလှင်ထဲကြည့်လင်အေးမြစေတယ်ဆိုတာက ရုပ်လှရုံတွင်မဟုတ်ဘူး စိတ်လည်းလှတယ်ဆိုတာကို ပြပါတယ်။

တချို့သူတွေဟာ ရုပ်ရည်အဆင်း အလွန်လှပါတယ်။ ကြည့်လို့မကောင်းသလိုပါပဲ။ တချို့က ရုတ်တရက်ကြည့်တော့ လှသလိုလိုပါပဲ။ သေချာကြည့်တော့ အဆင်မပြေဘူး။ တချို့က ရုပ်အလွန်လှပေမယ့် ကြည့်ရမိင်ရတဲ့သူ စိတ်ထဲမှာ မကြည့်လင်မအေးမြစေဘူး။ ဒါဟာ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိတ်အလှကို ဖော်ကျူးလှစ်ပြနေတာပါပဲ။ ရုပ်ရည်

သပ္ပာယ်စာစု

အဆင်း ဘယ်လိုပဲလှသော်လည်း စိတ်လှမှ အကြည့်ခံတာပါ။ ကြည့်ရ မြင်ရတဲ့သူကို နှစ်သက်ကြည့်လင် စေတာပါ။ အမှန်တကယ်တော့ လောကမှာ ရုပ်အလှထက် စိတ်အ လှကို ဦးစားပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ကို အလှပြင်ပေးခြင်းထက် စိတ် ကို ပိုပြီးအလှပြင်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။ စိတ်တကယ်လှလာပြီဆိုရင် ရုပ်လည်း အလိုလိုလှပြီး ဖြစ်လာ ပါတယ်။

ဒသကနိပါတ်၊ကဏ္ဍဇာတ် မှာ သိကြားမင်းက ကဏ္ဍရင်ရသေ့ ကို ပြောပါတယ်။ “အသားမည်းတဲ့လူ ကို ငါမချစ်ဘူး”တဲ့။

ကဏ္ဍရင်ရသေ့ဆိုတာ ဗာ ရာဏသိပြည်က ကုဋေရူစိဆယ် ကြွယ်ဝတဲ့ ပုဏ္ဏားသား ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘများ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ သား မယားဥစ္စာအားလုံးကို စွန့်လှူပြီး တောထွက် ရသေ့၊ ရဟန်းပြုလာသူ ပါ။ အလိုနည်းပါတယ်။ သီလရှိပါ တယ်။ ဈာန်အဘိညာဉ်၊ သမာပတ် နဲ့ ပြည့်စုံပါတယ်။ သိကြားမင်းက ကဏ္ဍရင်ရသေ့ရဲ့ ခန္တီဂုဏ်နှင့် ပြည့် မပြည့် တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်လှ မလှ သိချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။

သတ္တဝါတွေဟာ မိမိရဲ့ အားနည်းချက်ကို ထိပါးလာရင် စိတ် ဆိုး အမျက်ထွက်တတ်ပါတယ်။ မလှ တဲ့သူကို မလှဘူးလို့ ပြောရင် အ ပြောမခံချင်ကြပါဘူး။ မတတ်သကဲ့ လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် “ကွယ်.. မလှတာပဲ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အ တိတ်ကံအကြောင်းမကောင်းလို့ ဖြစ်

ရတာပါ”လို့ မကျေမနပ်တဲ့ လေပြေ လေးနဲ့တော့ တုံ့ပြန်မိတတ်ကြပါ တယ်။ ရုပ်အလှကို ပဓာနမထား၊ စိတ်အလှကို ပဓာနထား ပြုပြင်နေ တဲ့ ကဏ္ဍရင်ရသေ့ကတော့ စိတ်ဆိုး တဲ့လေသံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ၊ ပုံမှန်အတိုင်း လှတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာဆိုတာ ကို ရှင်းပြပါတယ်။

“သိကြားမင်း၊ ရုပ်ရည်အ ဆင်းမည်းတာကို မည်းတယ်လို့ မခေါ် ဘူး။ အတွင်းမှာ သီလ၊ သမာဓိ စတဲ့ အနှစ်နဲ့ ပြည့်စုံသူကို ဗြဟ္မဏ(ဗြဟ္မ စင်သူ)ခေါ်တယ်။ မကောင်းမှုကံရှိ တဲ့သူဟာ လူမည်း”လို့ ပြောပြီး ကံတရားတို့ကို အကျယ်ချဲ့ဟောပြ ပါတယ်။

၁။ အဖြူကံ (ဒါန၊ သီလ၊ သမထကုသိုလ်ကံ)။

၂။ အမည်းကံ(အကုသိုလ် ကံ)။

၃။ အဖြူအမည်းရောတဲ့ ကံ (အကုသိုလ်နှင့်ကုသိုလ်ရောပြု တဲ့ကံ)။

၄။ အဖြူအမည်းမရော တဲ့ကံ (ဝိပဿနာကုသိုလ်ကံ)လို့ လေးမျိုး ပြပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက သံယုတ် သဂါထာဂံမှာ ဟောထားတာရှိပါ သေးတယ်။

၁။ အမှောင်မှလာပြီး အမှောင်ထဲသို့ ပြန်သွားသူ၊

၂။ အမှောင်မှလာပြီး အလင်းထဲသို့ သွားသူ၊

၃။ အလင်းမှလာပြီး အမှောင်ထဲသို့ သွားသူ၊

၄။ အလင်းမှလာပြီး အ လင်းသို့ ပြန်သွားသူလို့ ပုဂ္ဂိုလ်လေး မျိုးဟောထားတာလည်း ရှိပါသေး တယ်။

အခု လူ့လောကမှာ ကြည့် မယ်ဆိုရင် အလင်းမှလာပြီး အမှောင် ထဲသွားမည့်သူတွေ၊ အမှောင်ကလာ ပြီး အမှောင်ထဲပြန်သွားမည့်သူတွေ များလှပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အချို့လူများဟာ အလင်းခေါ်တဲ့ ကောင်းရာသုဂတိက လာကြပြီး အဖြူကံကြောင့် လူ့ဘဝမှာ ချမ်း သာကြရပါတယ်။ အချို့လူများဟာ အမှောင်ဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့ဒုဂ္ဂတိ ဘဝကလာကြပြီး အဖြူကံကြောင့် လူ့ဘဝ ရရှိကြရတာပါ။ အဲဒီနှစ်မျိုး ဟာ လူ့ဘဝမှာ အဖြူကံကို ကောင်း ကောင်းမပြုကြပါဘူး။ ပြုပြန်တော့ လည်း သာမန်ကာလုံ့ကာ ပြုတတ် ကြပါတယ်။ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်ပြုတတ် ကြပါတယ်။ သဒ္ဓါတရား စစ်စစ်နဲ့ အဖြူကံ ကို ပြုရမယ့် နေရာမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယအမည်းကံ ဖြစ်ရလို့ ပြုတတ် ကြပါတယ်။

အမည်းကံကို ပြုကြရာမှာ လည်း လောဘ၊ တဏှာအားကြီး စွာ မာန်မာနတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ စိတ်ရောဂါယိပါ နှစ်ပြီးပြုတတ်ကြ ပါတယ်။ အဲဒီလူတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရင် ပြုံးနေတာ မြင်ရပေမယ့် ပူလောင်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စကားအား ထောင်ရင်တော့ အားရစရာ၊ဝမ်းသာ စရာကြီးပေါ့။ အလောဘစိတ်၊ သဒ္ဓါ

စိတ်၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာစိတ်နဲ့ နားထောင်ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သမားစရာပါ။ ချိုသာတဲ့ဟန်နဲ့ နားထောင်ချင်စရာစကား ပြောပြနေသော်လည်း နားထဲမှာ ခါးသက်လှပါတယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲ၊ မိမိရဲ့ ပြုပြင်အလှဆင်ရမယ့်စိတ်ကို မပြုမပြင် အလှဆင်နိုင်ဘဲ တော်ရုံသင့်ရုံအလှဆင် ပြုပြင်ရမယ့်ရုပ်ကို အလွန်အကျွံအလှဆင် ပြုပြင်နေတဲ့အတွက် အမှောင်ကို ငြိမ့်သွားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ကို အလှဆင်ပြုပြင်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အလင်းကိုသွားရမှာ စကန်မလွဲပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ရုပ်အဆင်း မည်းနက်ရုံနဲ့ လူမည်းမခေါ်ပါဘူး။ စိတ်မည်းညစ်မှ လူမည်းပါတဲ့။ သိကြားမင်းဟာ ကဏှရှင်ရသေ့ရဲ့ စကားကြားရတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ အလိုရှိတဲ့ဆုတောင်းပါ။ ပေးပါ့မယ်တဲ့၊ ပြောပါတယ်။

ကဏှရှင်ရသေ့က “ငါအမျက်မထွက်သူ၊ မပြစ်မှားသူ၊ လောဘမရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမရှိသူ ဖြစ်ပါရစေ”တဲ့။

ဒီဆုလေးပါးကို သိကြားမင်းက ပြည့်စေဆိုပြီး မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကဏှရှင်ရသေ့ရဲ့ စိတ်နဲ့သက်ဆိုင်နေလို့ပါ။ သိကြားမင်းက ဘယ်လိုပဲပြည့်စေဆိုသော်လည်း ကဏှရှင်ရသေ့ကိုယ်တိုင် မိမိစိတ်ကို မစောင့်စည်း၊ မပြုပြင်နိုင်ရင် မရပါဘူး။ ဒါဆို သိကြားမင်းက ဘာလို့ဆုပေးရပါသလဲဆိုတော့ ပယ်မြစ်ရန် မတတ်ကောင်းလို့၊ ယုံမှားသံသယ ကင်းစေလိုလို့

ပေးရပါတယ်။

သူတော်ကောင်းများ တရားအလုပ်လုပ်နေတဲ့အခါ သိရမြင်ရတဲ့ သူဟာ ပြစ်မှားတတ်ပါတယ်။ မနာလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ‘ကြီးကျယ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငယ်ရွယ်တုန်း စီးပွားလုပ်ပါဦး’ စတာမျိုးတွေ ပြောကြားတတ်ပါတယ်။ သိကြားမင်းက ကဏှရှင်ရသေ့ တရားအလုပ်လုပ်နေတာကို ‘သူ့နေရာလူမှာ ကြောက်နေတယ်၊ မနာလိုဖြစ်နေတယ်’လို့ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆုကို ပေးပါတယ်။

သိကြားမင်းက “ရှင်ရသေ့ ဒီဆုတွေကို ဘာကြောင့် တောင်းရသလဲ”လို့ သိချင်လို့ မေးပါတယ်။

“သိကြားမင်း၊ သည်းမခံခြင်းကြောင့် အမျက်ထွက်ခြင်းဟာ အစကတော့ ငယ်ငယ်လေးပါပဲ။ နောက်တော့ အဆင့်ဆင့်ပွားပွားပြီး စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါမနှစ်သက်ပါ။

သိကြားမင်း၊ဒေါသကြောင့် ပြစ်မှားခြင်းဟာလည်း ကြမ်းကြုတ်တဲ့စကားတွေကို ပြောမိတတ်ပါတယ်။ ဆွဲငင်ထိပါးခြင်း၊ ပုတ်ခတ်သတ်ဖြတ်ခြင်းတွေကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါမနှစ်သက်ပါ။

သိကြားမင်း၊ လောဘဆိုတာ သူတစ်ပါးထံမှ အနိုင်အထက် ပြု ရယူတတ်ပါတယ်။ လှည့်စားရယူတတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါမနှစ်သက်ပါ။

သိကြားမင်း၊ သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါသင်္ခါရတို့အပေါ်မှာ စေးကပ်ငြိတယ်ခြင်း လက္ခဏာရှိတဲ့ တဏှာအစေး (ချစ်ခြင်း)ဟာ အကုသိုလ်တရားတို့ကို အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။ တဏှာအစေး (ချစ်ခြင်း)ရှိတဲ့သူကို ပုပန်စေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအပြစ်များကြောင့် တဏှာအစေး(ချစ်ခြင်း)ကို ငါမနှစ်သက်”

ဒီဇာတ်တော်လာ ကဏှရှင်ရသေ့ကိုကြည့်ရင် စိတ်လှတကို ဦးစားပေးတာ တွေ့ရပါတယ်။ ရုပ်မလှပေမယ့် စိတ်လှတဲ့ ကဏှရှင်ရသေ့ကို သိကြားမင်းတောင်မှ ချစ်မြတ်နိုးရပါတယ်။ စိတ်လှတဲ့ ကဏှရှင်ရသေ့ကိုမှီပြီး သိကြားမင်းမှာ ကုသိုလ်တွေ တိုးရပါတယ်။ အဖြူကတွေ ဖြည့်ဆည်းခွင့်ရပါတယ်။

ပင်ကိုစိတ်လှနေတဲ့ ကဏှရှင်ရသေ့ကတော့ ခန္တီပါရမီ၊ မေတ္တာပါရမီ၊ သစ္စာပါရမီ၊ ပညာပါရမီ၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ၊ ဥပေက္ခာ ပါရမီ စတာတွေကို ဖြည့်ဆည်းခွင့်ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး စိတ်အလှဆင်စွမ်းအင်တန်ဖိုးကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့တိုင် ရရှိခဲ့ပါတယ်။

စိတ်အလှဆင်လေလေ ရုပ်သွင်လှလေလေ ဖြစ်ပါတယ်။

အရှင်ဥဏှာဘာသ (အေးစေတီ၊ မင်းဘူး)

➡ (စာမျက်နှာ-၆၆ သွားအိမ်ပြည့်မှအဆက်)

သွားချင်၊ ထိုင်ချင်၊ လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်တစ်စုံတစ်ရာ နာမ်ဖြစ်ပါတယ်။ သွားတာ၊ ထိုင်တာ၊ လုပ်တာ၊ ကိုင်တာကို အကြမ်းအားဖြင့် ရုပ်လို့မှတ်သားရပါတယ်။ သွားတာ၊ ထိုင်တာ၊ လုပ်တာ၊ ကိုင်တာတွေကို သိသိနေတာကလည်း နာမ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ သွားချင်တာနာမ်၊ သွားတာကရုပ်၊ သွားတာကို သိနေတာက နာမ်၊ ဒီလိုရုပ်နာမ်ကို ခွဲပြီးသိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သွားတာ၊ ထိုင်တာ၊ လုပ်တာ၊ ကိုင်တာက ရုပ်လို့မှတ်သား ရှုမှားရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်အမူအရာတွေကို လိုက်ပြီး ရှုမှတ်ရင်းနဲ့ အဲဒီကိုယ်အမူအရာရဲ့ အနေအထားကို ကိုယ်သိသလို စကားလုံးဝေါဟာရအဖြစ် သုံးရတာပါ။ စူးစိုက်ရှုမှတ်မှု ကြာရှည်လာရင် ကိုယ်အမူအရာများရဲ့ အတွင်းသဘောဖြစ်တဲ့ လုပ်သဘော၊ထောက်ကန်သဘော၊ မာသဘော၊ ပျော့သဘော၊ ပူအေးသဘောတွေကို တွေ့ထိရှုမြင်လာပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လိုက်မှတ်နေရန်မလိုတော့ဘဲ သဘောတွေနဲ့ သဘောတွေကို သိသိနေတဲ့ သိမှုသဘော တွဲလျက်နဲ့ ရှုမှတ်စိတ်ဖြစ်နေပါတယ်။

သွားလာလုပ်ကိုင်နေစဉ် ကိုယ်အမူအရာသဘောတွေနဲ့ သိနေတဲ့စိတ်သည် ကိုယ်ကာယကြီးတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ ကိုယ်ခွါရ၊ ကိုယ်အကြည်ရုပ်မှာ တွေ့ထိလာတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့သဘောတွေကို တွေ့သိလာရတာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်အမူအရာတွေဆိုတာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ သဘောလက္ခဏာတွေ နေရာပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ပျက်နေကြတာပဲလို့ အသိနဲ့ဆင်ခြင်ထားဖို့ လိုပါတယ်။

မျက်စိနဲ့မြင်နေရတဲ့ ခြေလက်အင်္ဂါများကတော့ ပျက်ပျက်နေတယ်လို့ မသိမမြင်နိုင်ပါဘူး။ တစ်ဆက်တည်း တောက်လျှောက် ဒီခြေ၊ ဒီလက်တွေပဲလို့ ထင်မှတ်နေရပါတယ်။ အတွင်းမှာရှိတဲ့ (ဓာတ်ကြီးလေးပါး) သဘောလက္ခဏာများကို ရှုကြည့်နိုင်မှသာ သဘောတို့၏ သဘာဝအရ သဘောတစ်ခုဖြစ်ပြီးတော့ အဲဒီနေရာမှာ မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ပျက်သွားပါတယ်။ နောက်သဘော

တစ်ခုက နောက်တစ်နေရာမှာ ထပ်ဖြစ်ပြီး၊ တစ်ခါပျက်သွားရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုသဘောတွေ တစ်ခုဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်၊ နောက်တစ်ခု ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်နဲ့ သဘောတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ချင်းဆက်နေတာကို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်သေချာတွေ့မြင်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခြေလက်အင်္ဂါများကို ကျော်ဖောက်ပြီး အတွင်းမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ သဘောလက္ခဏာတွေကို သိမြင်တွေ့ရှိနိုင်ရန် စူးစိုက်ရှုမှတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

မြင်ကြားနဲ့စားတာတွေလည်း ရုပ်နာမ်

ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို ဇွဲဦးပြီး ဖြစ်လာရတဲ့မျက်စိရုပ်၊ နားရုပ်၊ နှာခေါင်းရုပ်၊ လျှာရုပ်တွေမှာရှိသော အကြည်ရုပ်တွေကြောင့် မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာ၊အရသာရှိတာတွေကို သိလာရပါတယ်။ မျက်စိအကြည်မှာ ထင်လာတဲ့ အဆင်းကြောင့်၊ မျက်စိမှာဖြစ်လာတဲ့ မြင်သိစိတ်က မြင်သိရုံပဲသိပါတယ်။ မကောင်းဘူး၊ ကောင်းတယ်၊ ဘာရယ်၊ညာရယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး။ သိနေတာက အထဲဝိညာဏ်ကမှ သိတာပါ။ နားရုပ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ ကြားသိစိတ်ကလည်း ဝင်လာတဲ့အသံကို ကြားသိရုံပဲ သိပါတယ်။ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး၊ ဘာသံ ညာသံဆိုတာ မသိပါဘူး။ သိနေတာက အထဲဝိညာဏ်ကမှ သိတာပါ။ နှာ

ခေါင်းရပ်၊ လျှာရပ်တို့မှာ ဖြစ်လာတဲ့ နံသိစိတ်၊ အရသာ သိစိတ်တွေမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပါပဲ။ အထဲဝိညာဏ် ကမှ ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး၊ ဘာနဲ့ညာနဲ့ ဘာ အရသာ ညာအရသာဆိုတာ သိတာပါ။

သွားလာလုပ်ကိုင်တဲ့အခါ ကိုယ်အမူအရာကို သိစေတဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုယ်အကြည်ရုပ်ကို စူးစိုက် ရှုမှတ်ရသလိုပဲ မြင်ကြားနံစားတဲ့အခါမှာ သက်ဆိုင်ရာ အကြည်ရုပ်ကို စူးစိုက်ရှုမှတ်ရပါတယ်။ အဲဒီလို သတိထား ရှုမှတ်နိုင်ခဲ့ရင် မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ နံ့မှု၊ စားမှုတို့မှ ဖြစ်ပေါ်လာ မယ့် မကောင်းတာတွေ၊ ကောင်းတာတွေရော၊ ဘာသာ ညာညာတွေရော အထဲဝိညာဏ်ဆီ မရောက်တော့ဘဲ မြင်ရုံမျှ၊ ကြားရုံမျှ၊ နံရုံမျှ၊ စားရုံမျှပဲ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ဘယ်လိုမှတ်ရသလဲဆိုတော့ ဘာကိုပဲမြင်မြင်၊ မြင်တာကို သိလိုက်သည်နဲ့ မြင်တယ်မြင်တယ်လို့ သတိ ထားလိုက်ပြီး ရှုမှတ်စိတ်ကို အဆင်းဆီမရောက်စေဘဲ မျက်စိမှာပဲ အာရုံစိုက်ရှုမှတ်ရပါတယ်။ မျက်စိမှာမြင်မှုက ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ်နေသလဲလို့ စူးစမ်းလိုက်သလို အာရုံပြု လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဆို အဆင်းအာရုံပေါ်မှာ မကောင်းတဲ့စိတ်၊ ကောင်းစိတ်၊ လောဘ၊ ဒေါသတွေ မဖြစ်တော့ဘဲ မြင်ရုံမျှမြင်ပါတော့တယ်။ အဲဒီလို အလေ့ အကျင့်များလာရင် မျက်စိကရုပ်၊ မြင်သိတာက နာမ်လို့ လည်း ခွဲခြားရှုမှတ်တတ်သွားပါတယ်။

ကြားရင်လည်း ကြားတယ် ကြားတယ်။ နံရင် လည်း နံတယ် နံတယ်။ စားရင်လည်း စားတယ် စား တယ်လို့ ဘာအသိပဲဖြစ်လာလာ သတိမလွတ်စေဘဲ အ ထွင်သာ မှတ်ပစ်နေရပါတယ်။ ဒီလိုသာ မြင်ကြားနံစား တိုင်း သတိကြီးစွာထား၍ ရှုမှတ်နေမှုကို အပြင်အာရုံသို့ မရောက်စေဘဲ အတွင်းမှာ၌တဲ သက်ဆိုင်ရာအကြည်ရုပ် ကို အာရုံပြုစူးစိုက်ရှုမှတ်မယ်ဆိုရင် အကြည်ရုပ်နဲ့သိစိတ် နာမ်၊ အကြည်ရုပ်နဲ့ သိစိတ်နာမ်ဆိုပြီး မြင်ကြားနံစား တိုင်း ရုပ်နဲ့နာမ်ချည်းပဲ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

အဲဒီလို ရုပ်နဲ့နာမ်အဖြစ်ဖြင့် အဆက်မပြတ် တောက်လျှောက်ရှုမှတ်နေနိုင်လျှင် ငါလုပ်ကိုင်ကြစဉ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နဲ့နာမ်သာလျှင် သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ် နေကြတာပဲလို့ သဘောကျလာပါတယ်။ ရုပ်နာမ်ကိုမမြင်

ခဲ့လို့ ငါလို့ထင်နေတာပဲ။ ငါဆိုတာ မရှိဘူး။ ရုပ်နာမ်သာ အမှန်တကယ်ရှိတယ်လို့ သေသေချာချာသိသွားပါတယ်။ အဲဒီအသိဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယစိုက်ပြီး စူးစိုက်ရှုမှတ်နေလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာတွေ ဝင်မရှုပ် နိုင်တော့ဘဲ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ရင့်ကျက်လာတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်မှာလည်း ရုပ်နာမ်

သတိဆိုတာက အမှတ်ရမှု၊ ရှုမှတ်မှု၊ ရှုမှတ် စိတ်၊ ရှုမှတ်ဉာဏ် စသည်ဖြင့်ယူလို့ ရပါတယ်။ ပဋ္ဌာန ဆိုတာက အဲဒီရှုမှတ်စိတ်ကို အမြဲပိုထားရမယ့် နေရာ ဖြစ်တဲ့ ရှုမှတ်ရမယ့်အာရုံဖြစ်သော ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။

ရှုမှတ်စိတ်က ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာပဲ ရှုမှတ်စေရန်၊ ရှုမှတ်ရမယ့် အာရုံအမှန်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ပေါ်မှ လွဲမှား မသွားစေရန် သတိက ဆွဲတင်ပေးရလို့ သတိကို ရှုမှတ် ဉာဏ်၊ ရှုမှတ်စိတ်လို့ ယူလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရှုမှတ်စိတ်က ရှုမှတ်ရမယ့် အာရုံ အမှန်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ပေါ်မှာ အမြဲမပြတ်ရှုမှတ်နေနိုင်ပြီး ဆိုလျှင် သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်ကြံမှု လမ်းမှန်နေပါပြီ။ အဲဒီ သတိပဋ္ဌာန်ပွားများမှုကို မပြတ်လပ်စေဘဲ ရှုမှတ်စိတ် တည်ကြည်စွာ စွဲမြဲစွာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် မရပ် မနား ရှုကြည့်ပွားများနေပါက ရုပ်နာမ်ရဲ့ သဘောသဘာဝ ဖြစ်တဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလက္ခဏာတွေကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာတွေ့ရတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် ရတော့မှာ အသေ အချာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာလည်း ရုပ်နာမ်

ရုပ်နဲ့နာမ်ဆိုတာက အမြဲမကွာ တွဲဖက်လျက် ဖြစ်နေကြပါတယ်။ တစ်ခုရှိမှ တစ်ခုဖြစ်နိုင်ကြပါတယ်။ တစ်ခုပျက်ရင် တစ်ခုလိုက်ပျက်ကြပါတယ်။ တစ်ခုကို တစ်ခု အထောက်အကူပြုပြီး ဖေးမထားကြလို့ အတူ တကွ ဖြစ်ပြီးရင်း ဆက်ဆက်ဖြစ်နေကြရတာဖြစ်ပါတယ်။

နာမ်က မျက်စိမြင်တဲ့ ခြေကျိုးနဲ့တူပြီး ရုပ်က မျက်စိကနံတဲ့ ခြေကောင်းနဲ့တူပါတယ်။ မျက်စိမြင်ခြေကျိုး

ဖြစ်တဲ့နာမ်က မျက်ကန်းခြေကောင်းဖြစ်တဲ့ ရုပ်ပေါ်ခွစီးပြီး လိုရာညွှန်ပြသွားလာနိုင်ကြသလိုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။

နာမ်က နှိုင်းပါတယ်။ ရုပ်က လုပ်ရပါတယ်။ နာမ်က အကုန်သိပါတယ်။ ရုပ်က ဘာမျှမသိပါ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ကို မှီငြီးမှ နာမ်က ဖြစ်လာရသလို နာမ်ကို မှီငြီးမှလည်း ရုပ်က ဖြစ်လာရတာပါ။ မျက်စိရုပ်နဲ့ အဆင်းရုပ်ကို မှီငြီး မြင်စိတ်နာမ် ဖြစ်ရတာပါ။ မြင်စိတ်နာမ်က ဆုံးဖြတ်ပြီး သွားချင်စိတ်က သွားနိုင်လို့ ကိုယ်ရုပ်ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ကြီးစေးပေး လှုပ်ရှားရွေ့သွားရတာပါ။ သွားချင်တာက နာမ်၊ သွားနေတာက ရုပ်၊ သွားတာကို သိနေတာက နာမ်၊ ဒီလိုဆက်စပ်ပြီး အဆက်ဆက်ဖြစ်ပေါ်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

သွားချင်တဲ့နာမ်ကြောင့် သွားနေတဲ့ရုပ်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ နာမ်က အကြောင်း၊ ရုပ်က အကျိုးဖြစ်ပါတယ်။ သွားတာက ရုပ်၊ သွားတာကို သိနေတာက နာမ်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာ ရုပ်က အကြောင်း၊ နာမ်က အကျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုပဲ နာမ်နဲ့ရုပ်တို့ဟာ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်လျက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ဖြစ်နေကြရတာပါ။ ရုပ်နဲ့နာမ်ကို စူးစိုက်ရှုပွားနေရင်းက ယခုလို တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်မှုကို သဘောပေါက်လာရင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ သူ၊ ငါ သွားလာနေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်တို့သည်သာ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်လျက် သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်နေကြတာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လာနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလို ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်နေတာကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပညတ်အနေနဲ့သိရတဲ့ လူဆိုရင် တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါသာ မွေးပြီး တစ်ခါပဲ သေပါတယ်။ ပရမတ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကတော့ သူ့အကြောင်းတွေကြောင့် သူ့အကျိုးတွေဟာ စက္ကန့်နှင့်အမျှ ဖြစ်နေကြ၊ ပျက်နေကြပါတယ်။ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မွေးတာပါ။ ပျက်တယ်ဆိုတာ သေတာပါ။ ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ်တွေကတော့ တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ အကြိမ်ကြိမ်မွေးပြီး၊ အကြိမ်ကြိမ်သေနေကြပါတယ်။ လူသေရင် ဘဝကွာတယ်လို့ ပညတ်အမြင်နဲ့ သုံးစွဲမှတ်ယူကြပါတယ်။ ရုပ်နာမ်အစစ် ပရမတ်အမြင်နဲ့ဆိုရင် ဒီဘဝက ရုပ်နာမ်ရဲ့ အကြောင်းကြောင့် နောက်ဘဝရုပ်နာမ်ရဲ့ အကျိုးဟာ

စက္ကန့်မခြား ဖြစ်ပေါ်သွားလို့ အထူးသေတယ်လို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်သွားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရူမှတ်တဲ့အခါ ရုပ်နဲ့နာမ်ရဲ့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သေချာသိဖို့ လိုပါတယ်။ သွားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် သွားတဲ့ရုပ်ဖြစ်လာတာပါ။ သွားတဲ့ရုပ် ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ သွားချင်စိတ်က မရှိတော့ပါဘူး။ ပျက်သွားခဲ့ပါပြီ။ ထိုင်ချင်စိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ သွားတဲ့ရုပ် ပျက်သွားပြီး ထိုင်တဲ့ရုပ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ထိုင်တဲ့ရုပ် ဖြစ်တဲ့အခါ ထိုင်ချင်စိတ်က ပျက်သွားပါပြီ။ စားချင်စိတ် ဖြစ်တဲ့အခါ ထိုင်တဲ့ရုပ်က ပျက်သွားပါပြီ။ စားတဲ့ရုပ် ဖြစ်တဲ့အခါ စားချင်စိတ်က ပျက်သွားပါပြီ။ ဒီလိုပဲ ဘာလုပ်နေနေ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးဆက်စပ်လျက် ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို မရုပ်မနားသိနေအောင် သတိနဲ့ စူးစိုက်ရှုမှတ်ရပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ရုပ်နဲ့နာမ်ရဲ့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ဖြစ်ပျက်နေတာကို ရူမှတ်ပါမျှားလာတော့ မွေးရင်းသေရင်း၊ မွေးရင်းသေရင်းနဲ့ တစ်သေတည်းသေသေနေတာတွေကို မြင်တွေ့ပြီး အားကြီးတဲ့ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ဖြစ်လာတော့မှာ မလွဲတော့ပါဘူး။

သစ္စာလေးပါးမှာလည်း ရုပ်နာမ်

ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ ပျက်ပြီးရင်ပျက်၊ ပျက်ပြီးရင်ပျက်နဲ့ မမြဲတဲ့အနိစ္စလက္ခဏာ။ အဲဒီပျက်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်ကြီးကို ပြုပြင်ပြီးရင်း ပြုပြင်ပေးနေရပေမယ့် ပျက်ပြီးရင်း ပျက်လျက် အပျက်တွေနဲ့ မှိပ်စက်နေလို့ ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခလက္ခဏာ။ မပျက်စေချင်လို့ ပြုပြင်သော်လည်း သူ့သဘာဝ၊ သူ့သဘောအရ တားမရ၊ ဆီးမရ ပျက်ပြီးရင်း ပျက်နေလို့ အစိုးမရ၊ မပိုင်ဆိုတဲ့ အနုစိတ် အနတ္တ လက္ခဏာ။ ဒီလက္ခဏာတွေ အပြည့်နဲ့ ရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ် (ခန္ဓာ)ဟာ တကယ့်ဆင်းရဲခြင်း အစစ်အမှန်ပဲလို့ ဆုံးဖြတ် နိုင်သည်မှာ ဒုက္ခသစ္စာကို သိခြင်းကိစ္စပါပဲ။

ဒီဒုက္ခသစ္စာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကြီးကို တပ်မက်တွယ်တာနေရင်တော့ ဒုက္ခပြီးရင်း ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ သံသရာလည်နေရတော့မှာကို သိပြီး ရုပ်နာမ်ကို တွယ်တာ

နေမှုမှ ဖြတ်တောက်လိုက်သည်မှာ သမုဒယသစ္စာကို ယယ်ခြင်းကိစ္စပါပဲ။

ဒုက္ခရုပ်နာမ်ကြီးကို တွယ်တာနေမှုမှ ကင်းပြတ် သွားသဖြင့် ဒုက္ခများမှ ကင်းရှင်းလွတ်မြောက်သွားသည် မှာ နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းကိစ္စပါပဲ။

ဒုက္ခရုပ်နာမ်ကြီးကို တွယ်တာနေမှုမှ ကင်းပြတ် သွားရန် ရုပ်နာမ်ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို အဖန်ဖန်ရှုမြင်သုံးသပ် ကြိုးစားရှုမှတ်နေသည်မှာ မဂ္ဂသစ္စာကို ပွားများခြင်းကိစ္စ ပါပဲ။

ရုပ်နဲ့နာမ်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကို အသေအချာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျေကျေလည်လည် ထိုးထွင်းပြီး သိမြင် ခဲ့လျှင် သမုဒယသစ္စာကို ယယ်ရာရောက်ပါတယ်။ မဂ္ဂ သစ္စာကို ပွားရာရောက်ပါတယ်။ နိရောဓသစ္စာဘက်သို့ ပြေးဝင်ရာရောက်ပါတယ်။

အနစ်ချပ်တော့လည်း ရုပ်နာမ်

သံသရာဝဋ်ဒုက္ခတွေက ကင်းရှင်းလွတ်မြောက် လို့၍ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများတယ်ဆိုတာ နောက် ဆုံးတော့ ရုပ်နာမ်အစစ်ကို တွေ့အောင် ရှာရတာပါပဲ။ ဒီတော့မှ အကြောင်းရုပ်နာမ်၊ အကျိုးရုပ်နာမ်တို့ကို သဘောပေါက်ပြီး အခါမစဲ အမြဲပျက်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ် သဘာဝ၊ ရုပ်နာမ်လက္ခဏာတွေကို အဖန်တလဲလဲ ဇွဲနဲ့ပဲ မပြတ်မလပ် ရှုမှတ်နေရမယ်ဆိုတာကို အသေအချာ နားလည်ဆုံးဖြတ်ထားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ်အစစ်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရှာတွေ့တာနဲ့ အဲဒီရုပ်နာမ်အာရုံပေါ်မှာ ရှုမှတ်စိတ်ကွာ မသွားစေဘဲ ဖြစ်ပြီး ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်သဘောတွေ ဆီကို ရှုမှတ်စိတ်က ပြေးပြေးပြီး ကပ်သွားလိုက်၊ အတူတူ ပျက်သွားလိုက်၊ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပြီး ပေါ်လာလိုက်၊ ရှုမှတ် စိတ်က ပြေးကပ်သွားလိုက်၊ အတူတူပျက်သွားလိုက်နဲ့ ရုပ်နာမ်ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း လွတ်မသွားအောင် အကြား မလပ်စေဘဲ ရှုမှတ်နိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်မှုကို အကြားမလပ် မပြတ်ရှု မှတ်နေခဲ့ရင် အဲဒီအပျက် အပျက်တွေနဲ့တကွ ရှိရှိသမျှ တရားအားလုံး အကုန်ချုပ်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အခါ

ဟာလာဟင်းလင်းကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး အလွန်အေးငြိမ်း ချမ်းသာသော နိဗ္ဗာန်ကြီးကို အာရုံပြု၍ မျက်မှောက်ဆိုက် ရောက်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အကြားမလပ် ရှုမှတ်ရမယ်ဆိုတာကို ရှေးသူ တော်ကောင်း အရိယာသာဝကအပေါင်းတို့က (၂၄)နာရီ မှာ (၂၀)နာရီတောက်လျှောက် ရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆိုပါ တယ်။ နာရီ(၂၀)လုံးလုံး ဘယ်သူမျှထိုင်ပြီး မရှုမှတ်နိုင် ပါဘူး။ သဘောက နာရီ(၂၀)လုံးလုံး သတိမလွတ်စေဘဲ အကြည်ရုပ်များ၌ ဖြစ်ပေါ်တိုင်းသော သိစိတ်တို့ကို ရှုမှတ် စိတ်၊ ရှုမှတ်ဉာဏ်ဖြင့် ထပ်ဆင့်ပြီး သိသိနေရမှာကို ဆိုလိုပါတယ်။ ကိုယ်အမှီအရာတို့၏ အတွင်းမှာရှိသော ဓာတ်ကြီးလေးပါး၏ တိုက်တွေ့မှု ဖြစ်ပေါ်ရာ ကိုယ်အ ကြည်ရုပ်ကို ပင်တိုင်ထားပြီး မျက်စိ၊ နား၊ နှုတ်၊ လျှာ တွေမှာရှိတဲ့ အကြည်ရုပ်တို့မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဖြစ်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နှံစိတ်၊ အရသာသိစိတ်တို့ကို ဖြစ်ပေါ်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်တိုင်း မလွတ်သွားအောင် ရှုမှတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(မှတ်ချက်။ ။) ရှုမှတ်စိတ်၊ ရှုမှတ်ဉာဏ်ဆို သည်မှာ သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိတို့ဖြင့် အညီအမျှဖြစ်ပေါ် နေသောဉာဏ်ကို ဆိုလိုပါသည်။)

မြတ်ဘုရားက အာမခံပါတယ်

ယခုပြဆိုထားသကဲ့သို့ သတိပဋ္ဌာန်တရားတော် ကို ကိလေသာ မနီမကပ်စေဘဲ (နာရီ ၂၀လုံးလုံး)မပြတ် မလပ် ပွားများနိုင်ပါလျှင် အများဆုံး(၇)နှစ်၊ အနည်းဆုံး (၇)ရက်အတွင်း ယခုဘဝ၌ပင် ရဟန္တာဖြစ်စေ၊ အနာဂါမ် ဖြစ်စေ၊ ဧကန်ဖြစ်ပါမည်ဟု ဟောကြားမိန့်မှာထားခဲ့ပါ သည်။

ပြည်တန်ပတ္တမြားနဲ့ ထမင်းတစ်နပ် လဲစားနေကြတယ်

ယခုခေတ်ကတော့ ဆုတ်ကပ်ခေတ်ကို ရောက် နေပါ၍ လူ့ဘဝရရှိရန်ခဲယဉ်းခြင်းဆိုတဲ့ ဒုလ္လဘကို ရရှိနေ ကြသော်လည်း တန်ဖိုးမသိကြပါ။

လူ့ဘဝတစ်ခုတည်းမှာသာ နောင်ဘဝဖြစ်ချင် ရာဖြစ်မည့်ဘေး။ ပရမီပတာကျရောက်မည့်ဘေးမှ ကာ

ကွယ်နိုင်မည်ကို အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ မောဟဖိစီးနေကြ၍ အမှု အမှတ်မထားကြပါ။ နောင်သံသရာဘေးကို မကြည့်မမြင်ဘဲ၊ ဒီဘဝ ကောင်းစားရေး၊ ဒီဘဝ သာယာရေးကိုသာ ဦးစားပေးရေးမျိုးနေကြပါသည်။ လူ့ဘဝတန်ဖိုး နားမလည်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ များစွာနစ်နာနေကြပါသည်။

သံသရာချမ်းသာကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများရန် ရရှိလာသော လူ့ဘဝ အခွင့်အရေးကြီးကို တစ်ဘဝစံ လုပ်ငန်းများနှင့် လဲလှယ်နေကြဖြုန်းတီးပစ်နေကြသည်မှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ဝိပဿနာအကျိုး

အားပြည့်ကတော့ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပဲ ငါးပါးသီလကို လုံခြုံခဲ့ပြီး (၅၃)နှစ်မှစ၍ ဝိပဿနာဘာဝနာများကို ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ မဟာစည်ရိပ်သာများဆရာသက်ကြီးရိပ်သာ၊ နဂါးဒေတီ (၃၂)ကောဋ္ဌသာရိပ်သာများကို လှည့်လည်အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ သွားရောက်ပြီး အားထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုအထိလည်း သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ ဘာဝနာတို့ကို မပြတ်အားထုတ်နေပါတယ်။

ဒီလို ဝိပဿနာနဲ့ မကင်းပြတ်ခဲ့လို့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ သတိများကောင်းပြီး ဘာရောဂါမျှ ကပ်ရောက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ နေထိုင်စားသောက်ရေးများမှာလည်း အစစအရာရာပြီးပြည့်စုံခဲ့ရပါတယ်။ တရားရှိသူကို တရားကစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုသလို ဘေးအန္တရာယ်များနဲ့ ကင်းဝေးပြီး ကူညီမစမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ အမြဲဆုံစည်းဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်မှတောင့်တသမျှ ရရှိနေလို့ ကူညီသူများ၊ အလုပ်မများစေရန် ဘာကိုဖြင့်ရချင်၊ လိုချင်တယ်လို့ စိတ်မှာမဖြစ်အောင် သတိထားနေရပါတယ်။ ဒီတော့လည်း လိုအပ်နေတာလေးတွေ ရောက်လာပြီး အသုံးတည့်တည့်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဝိပဿနာဘာဝနာကို မိမိအားရကျေနပ်တဲ့အထိ ကျင့်ကြံထားပြီးဖြစ်လို့ ယခုတွေ့ကြုံခံစားနေရတဲ့အိုဘေး၊ နာဘေးတွေကိုလည်း အမှုမထားဘဲ ခံနိုင်ရည်အပြည့်ရှိနေပါတယ်။ နောင် မလွဲမသွေတွေ့ကြုံရမှာဖြစ်

တဲ့ သေဘေးအတွက်လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု လုံးဝမရှိပါ။ မိမိရဲ့ နောင်ဘဝဟာ ကံပစ်ချရာ ပရမ်းပတာမကျနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ အသေအချာသိထားတဲ့အတွက် ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ သေရမှာ ကြောက်သေးတယ်ဆိုရင် မိမိရဲ့ နောင်ဘဝတွေအတွက် စိတ်မချရသေးလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘဝမှာရထားတဲ့ ဒီဒုက္ခခန္ဓာကြီးကို တွယ်တာနေတာအတွက်လည်း သေရမှာကြောက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သေမှာကို တွေးပြီး ကြောက်လန့်မှု ကင်းရှင်းသည့်အထိ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ထားဖို့ လိုပါတယ်။

ယခုလို ဝိပဿနာရဲ့ လက်ငင်းအကျိုးများနှင့် သံသရာအကျိုးများကို တကယ်ယုံကြည်စွာနဲ့ ဝီရိယစိုက်ပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ကြစေလိုပါတယ်။ အရွယ်မရွေး၊ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေးရောက်လာနိုင်တဲ့ သေခြင်းတရားဆိုးကြီး မဦးခင် ဝိပဿနာတရားများကို အားထုတ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သဒ္ဓိဋ္ဌာန်ချ အသိရကြပါတော့။ ဒီနေ့ သံဝေဂရရင် မနက်ဖြန်ကို စောင့်မနေပါနဲ့။ မနက်ဖြန်နဲ့ မိမိနဲ့တွေ့ဖို့ မသေချာပါဘူး။ ဒီနေ့ စပါ။ တကယ့်စေတနာ မေတ္တာများနဲ့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

အသိ၊ သတိ၊ ဝီရိယတို့ဖြင့် အားထုတ်နိုင်ကြပြီး တရားထူး၊ တရားမြတ်ကို အလျှင်အမြန်ရကြပါစေသော်။

တရားကျင့်ရန် အားပေးချက်

တစ်နေ့ကိုမျှ ဆင်းရဲခံသောကြောင့် နေ့များစွာချမ်းသာရမည်မှန်လျှင် တစ်နေ့အဖို့ဖြစ်သော ဆင်းရဲကို မကြောက်သာပြီ။

တစ်လမျှ၊ တစ်နှစ်မျှ၊ တစ်ဘဝမျှသာ ဆင်းရဲခံရသောကြောင့် လများစွာ၊ နှစ်များစွာ၊ ဘဝများစွာ (သံသရာမှာ)ချမ်းသာရမည်မှန်လျှင် တစ်လ၊ တစ်နှစ်၊ တစ်ဘဝ၌ ဖြစ်သောဆင်းရဲကို မကြောက်သာပြီ။

အရည်ကိုမျှ၍ သူတော်ကောင်းတရားတို့၌ နှစ်နှစ်ဖြိုက်ခြိုက် ကိုယ်နှင့်အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ စွန့်စား၍ ဖျော်ငိုက်သင့်လှပေသည်။

ဝတ္ထုများကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း

အေးရွှေ(ကေတုမတီ)

**စက္ကန့်များကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း
အေးရွှေ(ကေတုမတိ)**

(၁)

ကျွန်တော်သည် သည် မနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာ ကနိုးပြီး မျက်နှာသစ်နေစဉ် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ယန်းချိုဆရာတစ်ယောက်က စုတ်တံကြမ်းကြမ်းပြီးဖြင့် နီရွေးရွေး အရောင်များကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဆွဲခတ်ထားသလို တိမ်မျှင်များမှာ အရောင်များစွန်းထင်း ပေကျံလျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေဆဲမှာပင် တိမ်များ၏ အောက်ပိုင်းတို့မှာ အရောင်အသွေးများ ပျော့တော့လာလျက် တစ်စတစ်စနှင့် မြင့်တက်လာနေသော နေလုံးကြီးထဲမှ အလင်းရောင်ဖြူများနှင့် အရောင်ချင်းဖလှယ်နေကြဆဲလေသည်။

ဟိုအဝေးဆီက ချိုးငှက်တစ်ကောင်၏ တကူးကူး၊ တကူးကူးနှင့် အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေသကလည်း အိပ်ရာထဲမှာ ကျွေးနေသေးသူတွေကို ထကြတော့ဟုပဲ နှိုးနေသလိုလို၊ ကြင်သူနှင့်စားနေရ၍ အိပ်မပျော်ခဲ့သဖြင့် စောစောထကာ လှမ်းတေးကိုပဲ ဝံကျိုးနေသလိုလို၊ အဆင်မပြေတစ်ခုခုအတွက် နေလုံးကြီးဆီသို့ ဟစ်ကြွေးတိုင်တန်းနေသလိုလို အဓိပ္ပါယ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ကျွန်တော်ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေလေသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ခေါင်းရင်း

က သရက်ပင်ပေါ်မှာတော့ စာတစ်အုပ်က တဂျိုကရှိနှင့် ဆူညံကာ ခုန်ပေါက်၍ ပျော်ဖြူးနေကြလေသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော နေလုံးကြီးက လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အပိုင်သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဟု ကြော်ငြာမောင်းခတ်လိုက်သည့်အလား စူးရှတောက်ပလွန်းသော ရောင်ခြည်များကို စကြဝဠာအနားစွန်းများဆီထိ ဖြာထုတ်နေလေပြီ။ ထွန်းသစ်စ နေဝန်းကြီးကို ကြည့်ရင်း နံနက်ခင်း၏ သဘာဝသံစဉ်များကို ယစ်မှစွာ နားဆင်နေမိသော ကျွန်တော်ခေါင်းထဲသို့ အထွေးသစ်တစ်ခု ရုတ်ခြည်းရောက်လာခဲ့လေသည်။

သည်လိုသာဟုတော့ မနက်ခင်းလေးနှင့် ကြုံပါရစေလို တကူးတက ကျွန်တော်မတောင့်တခဲ့ရချေ။ စိုးရိမ်စိတ်ကင်းမဲ့သော လွတ်လပ်သည့်စိတ်ဖြင့် ညက နှစ်ခြိုက်စွာ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ မက်မက်စက်စက် မတောင့်တခဲ့ရသော်လည်း အမှတ်တမဲ့ သတိထားမိသွားသဖြင့် သည်မနက် သိပ်သာယာလွန်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ သည်မနက်ခင်းလေးကို ကြုံပါရစေလို တစ်ညလုံးတမ်းတမ်းတတ တောင့်တနေခဲ့ရသူတစ်ယောက်သာဆိုပါလျှင် သည်အချိန်မှာ သူဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်လေမည်လဲ။

(၂)

အသည်းကင်ဆာဟု နာမည်တပ်ခံရတာ ဘာမျှမကြာသေးသည့် သူငယ်ချင်း ကိုလေးအောင်ရုတ်တရက် အမောဖောက်လာသဖြင့် ဆေးရုံကြီး၊ အရေးကြီးလူနာခန်းသို့ ညနေက တင်လိုက်ရကြောင်း ကြားရ၍ ညရစ်နာရီခန့်မှာ ကျွန်တော်သွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဇနီးဖြစ်သူ၏ နားအနားသို့ကပ်ကာ မနက်ဖြန်မနက်ခင်းလေးကို သူမြင်တွေ့သွားလိုကြောင်း တဖွဖွပြောနေခဲ့သည်တဲ့။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သူ့သမီးကြီးက ဆရာဝန်ဘွဲ့ယူရတော့မှာကို သိနေသောကြောင့် ကျွန်တော်ရင်မှာ ကျင်ခနဲ နာသွားရလေသည်။ သည်အခြေအနေကို သူဘယ်လောက်အထိ မျှော်လင့်ထားခဲ့လေမည်လဲဟု ကျွန်တော် စာနာမိပါသည်။

မနက်ခင်းလေးကိုတော့ဖြင့် မြင်ခွင့်ရသွားပါရစေဟု တဖွဖွတောင့်တနေခဲ့သောသူသည် နာကျင်မှု၊ ကိုက်ခဲမှု၊ ပူလောင်မှုနှင့် မွန်းကျပ်မှု စသည့်ဝေဒပေါင်းစုံကို တိုး၍တိုး၍ ခံစားကာ တစ်စက္ကန့်ပြီး တစ်စက္ကန့်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ကျော်ဖြတ်နေလေသည်။ သူမိသားစုများမှာ လူနာခုံတင်နှင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်အခန်းတို့သို့ သောကဗျာပါဒစိတ်များဖြင့် ခေါက်တွဲလှလား အုယားဖားယား ပြေးလွှားရင်း ညဉ့်ဦးယံ၏ စက္ကန့်များကို ဖြတ်သန်းဖို့ ကြိုးစားနေကြလေသည်။ စောစော

များဖြင့် ရွံ့နစ်နေသော သူနာပြု ဆရာမသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ အောက်စီဂျင်ဘူးအထက် ဖန်ပေါင်းချောင်လေးထဲမှ လူနာ အသက်ရှူသည့် နာရီစည်းဝါးကိုက်စွာ ပလတ်စတစ်နေသည့် လေပူဖောင်းလေးတွေကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေလေ၏။ သူ့စနိုးသည်၏ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာမှာ တစ်စက္ကန့်ပြီး တစ်စက္ကန့် မျှော်လင့်ချက်မဲ့လှနေတာ တွေ့ရသည်။ လူနာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါလာ ကြည့်ခဲ့ပြီးသော တာဝန်ကျဆရာဝန်သည် ပြော၍မထွက် ရက်သော စကားလုံးတချို့ကို တံတွေးနှင့်အတူ မသိမသာမျိုးချရင်းမှ တစ်လှမ်းချင်း ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားနေလေပြီ။ လူနာဆောင်ပြင်ပတွင် ကြိတ်၍ ကြိတ်၍ ရှိုက်ခါ သည်းအူပြတ်မျှ ခံစားနေသော လူနာ၏ ရင်နှစ်သီးခြာ သမီးကညာ၏ အသံသဲ့သဲ့ကို ကျွန်တော် ရင်နှင့်စွာ ကြားနေရလေသည်။

သည်မြင်ကွင်းများကို ဆက်၍ ကြည့်နေဖို့ရာ ကျွန်တော် စိတ်က သိပ်မခိုင်ချင်တော့။ လူနာရှင်တို့ကို အားပေးရန် စကားလုံး လည်း မရှိတော့သဖြင့် ကိုလေးအောင် တစ်ယောက် သည်စက္ကန့်များကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီးလျှင် ကောင်းရာအရပ်သို့ သွားနိုင်ပါစေဟု စိတ်ထဲမှဆုတောင်းရင်း ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဆေးရုံတွင်မှ ဆေးနဲ့တို့ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကြုံတွေ့နေရသော အာရုံတို့ကို တုံ့ပြန်ခံစားနေခဲ့မိသဖြင့်လည်းကောင်း ဖွန်းကျပ်နေ

ခဲ့သော ကျွန်တော်စိတ်ကိုမှာ ဆေးရုံပြင်ပသို့ ရောက်ရောက်ချင်း မျက်နှာသို့ ထိတွေ့ပွတ်သပ်လိုက်သော လေညှင်းအေးအေးလေးကြောင့် ရုတ်ခြည်းပင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားခဲ့လေသည်။ ဆေးရုံဝင်းတံခါးဝကြီးမှ ထွက်လိုက်သည့်နှင့် ကျယ်ပြန့်၍ ဖြောင့်စင်းနေသော မြို့အဝင်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်တော့သည်။ ညကိုးနာရီကျော်ငြိမ့် တစ်ခါတစ်ခါမှသာ တပေါပေါဖြတ်မောင်းသွားကြသည့် အဆေးပြေးဘတ်(စ်)ကားကြီးများမှအပ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အသွားအလာ ရှင်းနေလေပြီ။

လမ်းမကြီး၏ဘေးမှ မိုးအလင်းဆိုင်တစ်ခုမှာတော့ လူငယ်တစ်စုနှင့် အခြားလူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စရှိနေကြသည်။ လူငယ်တစ်စုမှာ ဆိုင်ရှေ့မှကျယ်ပြန့်သော ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချခင်းထားသော ခွေးခြေပုလေးများပေါ်တွင် ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလုအယက် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြလေသည်။ သို့သော် သူတို့၏ စကားသံများက ဆိုင်တွင်းမှာ ဖွင့်ထားသော ကျယ်လောင်လှသည့် သီချင်းသံအောက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်နေလေသည်။ ထိုလူငယ်တစ်စု၏ ဘေးနားမှ ခုံရိုင်းတစ်ခုမှာ တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေသည့်လူကတော့ ညဦးလေပြည်၏ ကလေးကလေးကို အရသာခံရင်း ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးမှာ တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေကြသော ကြယ်မွန်များကို ငေးမျှော်

နေလေသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ ပူပင်သောကဟူ၍ ဇိုးစဉ်းမျှ ရှိကြပုံမပေါ်သည့်အပြင် လက်ငင်းဖြတ်သန်းနေရသော စက္ကန့်တိုင်းစက္ကန့်တိုင်းသည် သူတို့နှင့်ဘာမျှ မသက်ဆိုင်သလိုပင်။

ကျွန်တော်သည် အမှောင်ထုထဲမှာ ပြန့်ကျဲနေကြသော လျှပ်စစ်မီးရောင်စုံများ၊ မြိုးခနဲ၊ မျက်ခနဲ လင်းလက်နေကြသည့် ဂိုးစုန်းကြားများ စသည်စသည်တို့ကို ငေးရီရင်းမှ စက်ဘီးကို တစ်လိုမိချင်း နင်းလာခဲ့ရာ မိနစ်နှစ်ဆယ်သာသာ ခန့်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သည်ဘုန်းကြီးကျောင်းကို နည်းနည်းလွန်သည်နှင့် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်ပေတော့မည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပရိသတ်မှာ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ဓမ္မာရုံထဲမှာတော့ လူအတော်များများရှိနေတာ တွေ့မြင်နေရသည်။ သို့သော် ဘာသံကိုမျှတော့ မကြားရချေ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် စက်ဘီးကို ခြေဖြင့်ထောက်၍ရပ်ကာ ဓမ္မာရုံဘက်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ လူအားလုံးပင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ တရားမှတ်နေကြတာ တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အာရုံတစ်ခုခုကို သတိဖြင့် စူးစိုက်ရမှုချင်း စက္ကန့်များကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြတ်ကျော်နေကြတာပါလားဟု တွေးလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ငင်းရရှိနေသော အချိန်အပိုင်းအစများ

သည်မြင်ကွင်းများကို
ဆက်၍ကြည့်နေဖို့ရာ
ကျန်တော့ စိတ်က
သိပ်မခိုင်ချင်တော့။
လူနာရှင်တို့ကို
အားပေးရန်
စကားလုံးလည်း
မရှိတော့သဖြင့်
ကိုလေးအောင်
တစ်ယောက်
သည်စက္ကန့်များကို
ငြိမ်းချမ်းစွာ
ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီးလျှင်

• • • • •

နှင့် ပတ်သက်၍ အတွေးနယ်ချဲ့ကာ
စက်ဘီးကို ဆက်နှင်းလာခဲ့လေသည်။
တွေးရင်းမှပင် အိမ်ခြံဝင်းဆီသို့ ကွေ့
ဝင်လိုက်သည်။ မဟေသီသက်ထား
ဇနီးမယားက အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာ
ကြိုနေသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
အတွေးစအားလုံး ဖြုတ်ခနဲလွင့်စဉ်
သွားလေသည်။ သည်လိုနှင့် ညက
ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့သော်

သပ္ပာယ် ခမ္မရသမဂ္ဂဇင်း

လည်း ချမ်းမြေ့စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့လေ
သည်။

(၃)

ယခု အိပ်ရာကနိုးတော့
လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှသည့် သည်
မနက်ခင်းလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြို
ဆိုနေတာတွေ့ရလေသည်။ အမှန်
အားဖြင့် သည်မနက်ခင်းလေးကို
ကျွန်တော် တကူးတက မတောင့်တ
ခဲ့ရ၊ တကူးကူး၊ တကူးကူးနှင့် သာ
ယာစွာ မြည်တွန်နေသော ချိုးငှက်
က လေး၏အသံကို နားဆင်ရင်း
ဆေးရံခုံတင်ပေါ်မှာ မောပန်းနွမ်း
နယ်နေသော သူငယ်ချင်း၏မျက်နှာ
ကို ပြေး၍အမှတ်ရလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
သူ့အတောင့်တဆုံး သည်မနက်ခင်း
ကလေးကို ကြံဆွေရယူနိုင်ပါစေ” ဟု
ဆုတောင်းရင်း အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်
တက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ
ကို ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်မှာ ဖြန့်
တင်လိုက်စဉ် နံရံပေါ်မှာ ထင်ထင်
ရှားရှား ကပ်ထားသည့် သံဝေဂကဗျာ
လေးကို သတိထားမိလိုက်သဖြင့်
ဖတ်နေမိပြန်သည်။

တနေ့ကွယ် သေနယ်သို့

တစ်ခါကူး။

မေ့မှူးကာ သေဘူးထင်ပါနဲ့၊

နေ့ကွယ်တာ အခါများရင်ဖြင့်၊

သေနယ်ရွာ တစ်ခါလားရလိမ့်၊

တားမရဘူး။

အဆိုပါ ကဗျာလေးကို

ဖတ်နေမိစဉ်မှာပင် ဈေးဝယ်ရာမှ
ပြန်လာသော ဇနီးသည်က အိမ်ရှေ့

လှေကားမှတက်လာကာ တစ်ဆက်
တည်းပင် လွမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို့ သူငယ်ချင်း ကို
လေးအောင်တော့ ညနံနက်နာရီလောက်
က ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားပြီတဲ့”

မျှော်လင့်ထားပြီးသား အ
ကြောင်းအရာဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်တော်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားပါသည်။
လောကကြီးတွင် တောင့်တသူက မရ၊
မတောင့်တသူက ရတတ်သည့် သ
ဘောကိုလည်း သံဝေဂဖြစ်မိပြန်
သည်။ စင်စစ်ဆိုပါလျှင် တောင့်တ
သူကိုဖြစ်စေ၊ မတောင့်တသူကိုဖြစ်
စေ သဘာဝတရားက တန်းတူညီမျှ
ပေးခဲ့သည်ချည်းပါ။ ထိုသဘာဝ
တရားကြီးကို သတိရှိသူ အာရုံပြုမိ
သူ လူနည်းစုမျှကသာ စံစားခြင်း၊
အသုံးချခြင်းပြုနိုင်ခဲ့ကြ၍ သတိ
လက်လွတ်နေကြသော လူများစွာ
ကတော့ အသုံးမပြုလိုက်ရဘဲ အမှတ်
တမဲ့သာ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခံကြရ
သည်ပင်။

ခဏနေတော့ ဇနီးသည်
ဈေးမှဝယ်လာခဲ့သော မုန့်ဟင်းခါး နှင့်
ကော်ဖီပူပူကို စားသောက်ရင်းမှ
မနေ့ညနေက ဖတ်လက်စဖွင့် မှောက်
ထားခဲ့သော စာအုပ်လေးကို ကောက်
ကိုင်၍ ဆက်ဖတ်ဖြစ်လိုက်သည်။

“အဟံ၊ ငါသည်၊ မရဏ
ဓမ္မော- စုတိပြတ်ကြွေ သေလွန်ခြင်း
သဘောရှိသည်၊အမှီဖြစ်၏။ မရဏ-
စုတိပြတ်ကြွေ သေလွန်ရခြင်းကို၊
အနုတိတော-အဘယ်နည်းနှင့်မျှ မ
လွန်ဆန်နိုင်ပါချေ။ ဣတိ- ဤသို့၊
ဣတ္ထိယာဝါ-အမျိုးသမီးမိန်းမဖြစ်စေ၊

ပုရိသေနပါ။ အမျိုးသားယောက်ျားဖြစ်စေ၊ ဂဟဋ္ဌေနပါ - လူဝတ်ကြောင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စမိတေနပါ သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းဖြစ်စေ၊ အဘိဏ္ဍိ-နေနေညည ထာဝရမပြတ်၊ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ - အဖန်ဖန်နှလုံးသို့တင် ဆင်ခြင်ပွားများအပ်၏။

“အင်းလေ-ကိုလေးအောင် ဆုံးသွားတာ သူမိသားစုအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ အခုရှေ့ကသွားပြီးရင် တို့လည်း နောက်က လိုက်ရမှာပဲလေ။ ဘယ်တော့လဲလို့သာ မသိကြတာ”

“ဟုတ်တယ်နော်ဪ... ဒါနဲ့ အစ်ကိုလည်း အခုတလော တရားမှတ်တာ ပျက်နေတယ်နော်၊ သိပ်ပေါ့ပေါ့ဆဆကြီးတော့ မနေပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အခုကြုံနေဆဲဖြစ်တဲ့ သည်စက္ကန့်လေးတွေကို တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း ကျော်ဖြတ်သွားနေဆဲမှာပဲ ဘယ်စက္ကန့်ကျရင် အစ်ကိုတို့၊ မြင့်တို့၊ အလှည့်ကျလာမယ် မပြောတတ်ဘူးနော်”

“အင်း... အစ်ကိုလည်း မနေ့ညကတည်းက အဲသည်စက္ကန့်လေးတွေအကြောင်းပဲ စဉ်းစားနေမိတာ။ အရင်ကတော့ အဲသည်စက္ကန့်လေးတွေကို အမှတ်တမဲ့နဲ့ပဲ အချည်းနှီး အကုန်ဆုံးခံရတာလေ။ အဲဒါကလည်း မြင့်တို့သားအမိ လူတန်းစေ့စေ့ နေနိုင်အောင် ရိုးရာတုန်း ရေခံနေရတာပါပဲ”

ထိုစဉ် ကျောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်နေသော သမီးက အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ ဝင်ထောက်လိုက်

လေသည်။

“ပါပါကလည်း ပါပါပဲ ကျက်ခိုင်းလို့ သမီးကျက်ထားတာ အလွတ်တောင်ရနေပြီ။ ငါနဲ့ရွယ်တူ၊ ငါ့အောက်လူ၊ ကြီးသူ သေကြများလှပြီ။ ခဏမစဲ၊ အိုစမြဲ၊ ကိုယ်လည်း သေဘက်နှီးခဲ့ပြီ။ တကယ့်အရေး၊ တကယ့်ဘေး၊ ဘယ်သွေးဘယ်သား မကယ်ပြီ- ဆို”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ အဲဒါ ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ပျံလွန်တော်မူခါနီး ရေးခဲ့တာလေ၊ ပါပါ မမေ့ပါဘူး သမီးရယ်”

“မမေ့ဘူးဆိုရင် သမီးတို့အတွက်လည်း လုပ်ရင်းနဲ့ ပါပါ အတွက်လည်း ပါပါ ရအောင်လုပ်ပေါ့”

“အင်းပါ သမီးရယ်၊ ကဲကဲ၊ သမီးလည်း ကျောင်းသွားတော့လေ။ ပါပါလည်း ရုံးသွားတော့မယ်”

“အခုပဲ သွားတော့မှာပါပါ”

သမီးထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော် ရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ရုံးပြတ်နဲ့ သင်းနေသည့် မွေးပျံပျံလေအေးအေးလေးများက ဆိုင်ကယ်စီးလာသော ကျွန်တော်မျက်နှာသို့ အလှအယက် တိုးဝှေ့ပွတ်သပ်ကာ နောက်သို့ပြေးထွက်သွားနေကြလေရာ ကျွန်တော်အတွေးစတိုက်လည်း ထိုလေနုလေးများနှင့်အတူ စီးမျော၍ တသီတတန်းကြီး ပါသွားလေတော့သည်။

(၄)

အချိန်ဆိုတာ သဘာဝ

တရားကြီးကို တစ်စစတစ်စစီအပိုင်းပိုင်းဖြတ်တောက်လိုက်ပါက အသေးဆုံး အစိတ်အပိုင်းသည် လူတို့ ပေါဟာရအရ စက္ကန့်များဖြစ်ကြလေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ရရှိနေသေးသည့် သည်စက္ကန့်များအတွက် မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးမျှ ဝမ်းသာဖို့၊ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ဖို့ သတိမရကြငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းကြဖို့လည်း သတိမရနိုင်ကြ။

တကယ်ဆိုပါလျှင် ကံအားလျော်စွာဆိုသည့်အတိုင်းပင် အချိန်ဆိုသော သည်သဘာဝတရားကြီးကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အလကားရထားခဲ့ကြသည်မဟုတ်၊ သည်ဘဝ သည်အချိန်တွေအတွက် ရေးဘဝ၊ ဘဝအတိတောက်ပင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစသည့် ကုသိုလ်တရားတို့ကို ထိုက်သင့်အားလျော်စွာ လုပ်ကိုင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်သာ။ ယခုဘဝ ဆောင်ရွက်ချက်များကလည်း နောက်နောင်လာလတ္တံ့သော ဘဝဘဝတို့အတွက် အရင်းအနှီးများပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုကဲ့သို့ ကံအားလျော်စွာ ရရှိပိုင်ဆိုင်နေသေးသော သည်အချိန်များ၊ သည်စက္ကန့်များကို လူအောက်များများပင် သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် တလုပ်လုပ် တရွရွဖြင့် မနားတမ်း ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်နေကြရင်းမှ အမှတ်နဲ့ ကုန်ဆုံးခံနေကြလေသည်။ ပရိယောသနု စီးစာအတွက် ပူပင်သောက မရှိကြသေးသော လူငယ် အများစုတို့မှာလည်း အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စများအတွက်နှင့် အဖိုးမ

ဖြတ်နိုင်သော စက္ကန့်များစွာ၊ မိနစ်များစွာ၊ နာရီများစွာ၊ အချိန်များစွာတို့ကို ဖြုန်းတီးပစ်နေကြသည်။ စက္ကန့်များကို ဖြုန်းတီးနိုင်သူများက ဖောဖောသီသီ ဖြုန်းတီးနေကြချိန်မှာ ဝေဒနာခံစားရင်း သေမင်း၏ အမိန့်သံကို ငုံ့လင့်နေရသူတို့က မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းထန်နေသော ဒုက္ခဝေဒနာများကြားမှပင် သည်အချိန်၊ သည်စက္ကန့်တို့ကို အတင်းအဓမ္မ ဆွဲယူထားဖို့ ကြိုးစားနေကြလေသည်။

အကယ်၍ ဆေးရုံပေါ်မှ ကိုလေးအောင်နေရာမှာ ကျွန်တော် သာ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုပါက သူကျော်ဖြတ်နေခဲ့ရသော စက္ကန့်များကို ကျွန်တော်ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်နေခဲ့လေမည်နည်း။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တိုင်ဆိုင်ဦးမည့်အချိန်သည် သည်တစ်ညမျှသာဟု သိနိုင်ခဲ့သည်ဆိုပါလျှင်ရော သည်စက္ကန့်များကို ကျွန်တော်မည်သို့ ကျော်ဖြတ်သွားမည်နည်း။

ဆိုင်ကယ်စီးကာ အတွေးနယ်ထဲသို့ ဖျံ့ဝဲ လွင့်မျောနေမိသော ကျွန်တော်သည် တပ်ဂိတ်မောင်းတုံးကို မြင်လိုက်မှပင် လတ်တလော စက္ကန့်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ရုံးရောက်လျှင်တော့ ကျွန်တော်တွေးမိသော အတွေးလေးကို ကျွန်တော်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြကာ သူတို့ကိုလည်း တွေးကြည့်ခိုင်းရပေဦးမည်။

အေးရွှေ(ကေတုမတီ)

ဒါနအပြား ၈ ပါး

၁။ အာသန္ဓဒါန	= ရောက်ဆဲးစာ၌ပေးလှူခြင်း။
၂။ ဘယဒါန	= သူတစ်ပါးတို့ကို ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချခြင်းဘေး၊ အပါယ်ဘေးတို့ကို ကြောက်ရွံ့၍ ပေးလှူခြင်း။
၃။ အတီတာပေက္ခဒါန	= ငါ့အား ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ပေးပေးသောသူဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။
၄။ အနာဂတာပေက္ခဒါန	= ဤပုဂ္ဂိုလ်အား ယခုလှူလျှင် နောင်ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသောဝတ္ထု ပေးလတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။
၅။ သာဟဒါန	= ဒါနဟူသည် ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သောကြောင့် ကောင်း၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။
၆။ နာရဟဒါန	= စားနိုင်သောသူသည် မစားနိုင်သောသူအား (မစားရသူအား) မပေးဘဲ မနေထိုင်ဟု ပေးလှူခြင်း။
၇။ အဗ္ဗုဂ္ဂဒါန	= ဤအလှူကို လှူသည်ရှိသော် ကောင်းသော ကျော်စောသံသည် လွမ်းမိုး၍ တက်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပေးလှူခြင်း။
၈။ စိတ္တာလင်္ကာရဒါန	= ဝိပဿနာစိတ်၏တန်ဆာ အခြံအရံ အကျိုးငှာ ပေးလှူခြင်း။

သုဓုတ်ဇု/-

ရင်ထဲကမီး စည်သူအောင်

အညာနွေ နေပူပူမှ
ပန်းပဲဖိုက ပန်းပဲလုပ်တာကို မြင်ဖူး
ပါတယ်။ အလွဲရဲရဲမီးခဲတွေပေါ်မှာ
သံချောင်းကိုတင်ပြီး ဖားဖိုနဲ့ လေကို
မှုတ်သွင်းပေးတော့၊ ပူသည်ထက်ပူ
လာတဲ့ မီးဖိုမှာ မာပါတယ်ဆိုတဲ့ သံ
ချောင်း ရဲရဲနီပြီး လိုသလိုပုံထုလို့ရ
အောင် ပျော့သွားတော့မှ ပေပေါ်ကို
တင်ပြီး တူနဲ့ နာနာနှက်ရတဲ့အလုပ်
မို့ ပူလောင်ပင်ပန်းလှတဲ့ အလုပ်
တစ်ခုပါ။မီးရှိန်ဟပ်လို့ ကြေးနီရောင်
ပေါက်နေတဲ့ ပန်းပဲဆရာရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်မှာ ချွေးတွေက တလုံးလုံး
နဲ့။

သံရည်ကျိုစက်တွေမှာ အ

ပူချိန် စင်တီဂရိတ်ထောင်ချီပြီး အပူ
ပေးလို့ မာပါတယ်ဆိုတဲ့ သံတုံးသံခဲ
တွေ ရဲရဲနီတဲ့ အရည်တွေဖြစ်ပြီး ပုံစံ
ခွက်တွေထဲကို လောင်းထည့်တာ
လည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။ သံရည်ကျို
တဲ့ မီးဖိုကြီးဟာ ပူလွန်းလို့ အနား
တောင် မကပ်နိုင်ပါဘူး။

အဲဒီလို အပြင်ကမီးတွေ
ပူလောင်သလို လူတွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ
လည်း အလွန်ပူလောင်တဲ့ မီးဖိုကြီး
တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီမီးကတော့
“ဒေါသမီး”ဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါသဟာ တော်တော်ဆိုး
တဲ့ မီးပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုလည်း
ပူလောင်စေတယ်။သူတစ်ပါးကိုလည်း

ကူးစက်လောင်ကျွမ်းတတ်တယ်။ လူတစ်ယောက် ဒေါသဖြစ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီဒေါသဟာ အပြင်ကို ထွက်မလာသေးရင်တောင်မှ အတော်သိသာပါတယ်။ နှလုံးသွေးလွှဲပြီး မျက်နှာနီလာမယ်။မျက်ထောက် နီလာမယ်။ မျက်နှာ ခက်ထန်လာမယ်။ အံတစ်ကြိတ်ကြိတ်နဲ့ လက်သီးဆုပ်လာမယ်။ ရင်ဘတ်က ဖားဖိုကြီးလို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နဲ့။ အသက်ရှူသံကလည်း ဖားဖိုထဲက လေထွက်သလို ‘ရှုးရှုးရှဲ့ရှဲ့’နဲ့။ ဒေါသပြင်းထန်လာရင် တစ်ကိုယ်လုံးတောင် တုန်ခါလာပါတယ်။

ရင်ထဲက ဒေါသတွေ ထိန်းမနိုင်၊ သိမ်းမရလို့ အပြင်ကို လွှဲထွက်လာပြီဆိုရင်လည်း အဆူပွက်လွန်တဲ့ ရေခွေးအိုး လွှဲကျသလိုပါပဲ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးပါ ဒေါသရဲ့ အပူဒဏ်ကို ခံကြရတော့တာပါပဲ။ ဆူသံ၊ ပူသံ၊ ဆဲသံ ဆိုသံတွေ ငရဲပွက်သလို ပွက်လာမယ်။ ဒေါသအကြိတ်အခဲက ဖိအားများလွန်းလို့ ပွင့်ထွက်သွားရင်တော့ ဘိုင်းလာအိုးပေါက်သလိုပဲ ပြင်းထန်တတ်ပါတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ လက်လှမ်းမီရာအနီးဆုံးပစ္စည်းတွေကို ပေါက်ခွဲဖျက်ဆီး၊ မည်းမည်းမြင့်ရာကို ရန်လုပ်၊ ထိုးနှက်ကန်ကျော့က်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ မြတ်ကြ ‘တစ်နွယ်ငင်’ တစ်စင်ပါဆိုသလို အစုလိုက် ရန်ပွဲအဖြစ် ကြီးထွားလာကြ၊ ရန်ပွဲကနေ ရန်ငြိုးဖြစ်၊ သားစဉ်မြေးဆက် ဒီရန်ငြိုးကို လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ယူပြီး တရုတ်သိုင်းကားတွေလို အာဃာတတရား

ဦးထိပ်ထားပြီး အပြန်အလှန် လက်စားချေကြ။ နောက်ဆုံးတော့ မီးပွားတစ်စကနေ တစ်ရပ်ကွက်လုံး၊ တစ်မြို့လုံး မီးကူးစက်လောင်မြိုက်ရသလိုပါပဲ။

ဒီကနေ့ ကမ္ဘာမှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး ပဋိပက္ခတွေ၊ အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက်မှုတွေ၊ အဓိကရုဏ်းတွေ၊ အရေးအခင်းတွေ၊ စစ်ပွဲတွေ အားလုံးဟာ လူတွေရဲ့ ရင်ထဲက ဒေါသကနေ စခဲ့ကြတာပါ။

ဒါကြောင့် ဒေါသဟာ မိမိကိုယ်ကို ဖျက်နိုင်သလို ကမ္ဘာကိုပါ ဖျက်နိုင်တဲ့ သတ္တိရှိပါတယ်။ ဒေါသဆိုတဲ့ ပါဠိစကားလုံးရဲ့ မူရင်းအဓိပ္ပါယ်ကိုက ဖျက်စီးခြင်းသဘော(ဝါ)ဖျက်ဆီးခြင်းသဘောပါပဲ။

ဒေါသကြီးသူ အရူးနှင့်တူ

လူတွေဟာ ဒေါသဖြစ်လာရင် မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြင်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း လျော့နည်းသွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုက်စရာကိုလည်း ရုက်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ကြောက်စရာကိုလည်း ကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ မိုက်မဲတဲ့အလုပ်တွေ ရူးသွပ်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ မကောင်းမှုကို ရုက်ရမှန်းမသိတဲ့ ‘အဟိရိက’နဲ့ ကြောက်ရမှန်းမသိတဲ့ ‘အနောတ္တပ္ပ’တရားတွေကြောင့် လုပ်သင့်တာကို မိုက်မိုက်မဲမဲ အလွန်အကျွံ လုပ်မိတဲ့အခါ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု

တွေ ကျူးလွန်မိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်။ အလွန်အကျွံပဟုတ်သော်လည်း အရက်အကြောက်တရားတွေ နည်းပါးစွာ လုပ်မိတဲ့အခါ ရူးသွပ်တဲ့ အပြုအမူတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဒေါသအမှောင်မှိုးသွားတဲ့အခါ အရက်အကြောက်တရားတွေကို မေ့ပြီး လူစည်ကားတဲ့ ဈေးထဲမှာ ခါးဝတ်မကပ်လောက်အောင် ရန်ဖြစ်၊ နှလုံးလုံးကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ကြည့်ဖူး မြင်ဖူးမယ်ဆိုရင် သဘောပေါက်နိုင်ပါတယ်။

ပညာအခြေခံနည်းတဲ့ ဈေးသည်အမျိုးသမီးတွေမို့ ဒေါသကို ထိန်းနိုင်ကြတာလို့ဆိုရင် မှားပါလိမ့်မယ်။ ပညာတတ်တွေ၊ ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေ၊ ရာထူးရာခံကြီးမားသူတွေထဲမှာလည်း ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တဲ့လူတွေ၊ ဒေါသကုမ္မာရတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။

ဒေါသမှာလည်း တက်ဒေါသနဲ့ ကျဒေါသဆိုပြီး အကြမ်းဖျင်း နှစ်မျိုးခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ တက်ဒေါသဆိုတာကတော့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ဒေါသပါ။ ကျဒေါသဆိုတာကတော့ နိမ့်ကျတဲ့ မကျေမနပ်ခံစားမှုတွေ၊ ကြောက်ရွံ့မှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု စတာတွေဖြစ်ပါတယ်။

တွေ့မိသမျှမှာတော့ ဒေါသကြီးတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တက်ဒေါသကို ကိုယ့်ထက်ငယ်သူ၊ ကိုယ့်ထက်အားနည်းနိမ့်ကျသူတွေအပေါ်မှာ ပေါက်ကွဲတတ်ပြီး ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူတွေအပေါ်မှာတော့ ကျ

ဒေါသ အကြောက်တရားကြီးတတ်တာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါသကြီးတဲ့သူတွေ အနားမှာ နေရတဲ့သူတွေကတော့ စိတ်သစ်ကြဲရတာ အမှန်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ဒေါသကြီးတဲ့သူတွေရဲ့ လက်အောက်မှာနေရတဲ့ သူတွေမှာ ပြန်လည်းမပြောရဲ၊ ရှောင်လည်း မပြေးသာနဲ့ သံရည်ကျိတ်မီးဖိုကြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားရတဲ့ သူတွေလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒေါသကြီးတယ်ဆိုတဲ့သူတွေက ကိုယ်ဒေါသကြီးရတာကိုပဲ နှစ်မြှိုက်ခွဲလမ်းနေကြတော့ ဘာမျှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေကိုပဲ ထစ်ခန့်ရင် ဒေါသထွက်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်ကလေး ထားနေကျနေရာမှာ မရှိတဲ့ နေရာရွေ့နေရုံနဲ့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲတာမျိုး၊ ကိုယ်ရိုက်လိုက်တဲ့ ဂေါက်သီး ဘေးထွက်သွားတာနဲ့ပဲ ဂေါက်ရိုက်တံကို ရိုက်ချိုးဖိလောက်အောင် ဒေါသုန်ထတာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဒေါသကြီးတဲ့ သူဟာ သူ့ဒေါသအပေါ်မှာ နှစ်သက်ဂုဏ်ယူနေတတ်ပေမယ့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကြမ်းတမ်းခက်ထန် ရိုင်းဖျတ်တဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေကြောင့် သူပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကတော့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကြရသလို၊ အဲဒီလိုဒေါသကြီးတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အနားမှာလည်း မလွဲသာတဲ့ အခြေအနေကလွဲပြီး ဘယ်သူမျှမနေချင်ကြပါဘူး။ တွေ့မြင်သာမျှလူတွေကို လိုက်ပြီး အန္တရာယ်ပြုနေ

တဲ့ လူမျိုး၊ ခွေးရူးတွေကို စေးစေးကရှောင်ကြသလို၊ ဒေါသကြီးတဲ့လူတွေကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ သဘောထားပြီး ရှောင်ချင်ကြတာပါပဲ။ ဘုရားဟောဒေသနာတော်မှာပါတဲ့ အရူးမျိုး ရှစ်ပါးထဲမှာ ကောဓုမ္မတ္တက အမျက်ဒေါသလွန်သဖြင့် ရူးသောအရူးမျိုးဆိုတာ ပါပါတယ်။ ဒေါသကြီးတဲ့ လူတွေဟာ သူ့အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်က လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် မီးဖိုကြီးနားမှာ နေရသလို ပူလောင်ခံစားနေကြရတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး ပြဿနာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ဒေါသအပြစ် ငါးပါး

ဒါကြောင့်လည်း အမျက်ပွားတဲ့သူတွေရဲ့ အပြစ်တွေကို ပဉ္စဂိုတ္တရ ပါဠိတော် အဏ္ဏောသဝဂ်၊ အက္ခန္တိကသုတ်မှာ ဖော်ပြထားရာမှာ ဒီလိုရှိပါတယ်-

- ၁။ သူများစွာ၏ မချစ်အပ်ခြင်း။
- ၂။ ကိုယ်၏ စိတ်နှလုံး မကြည်ရွှင်ခြင်း။
- ၃။ ဘေးရန်ပြားများခြင်း။
- ၄။ တွေ့ဝေသဖြင့် သေရခြင်း။
- ၅။ သေလျှင် အပါယ်လားရခြင်း။

ဒေါသကြီးတဲ့သူတွေကို ဘယ်သူကမျှ မချစ်ခင်၊ မနှစ်သက်တာ မဆန်းသလို ဒေါသကြီးတဲ့သူမှာ ဘေးရန်များတာလည်း မဆန်းပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်မှတော့ စိတ်နှလုံး

မကြည်လင် မရွှင်လန်းတာလည်း မဆန်းပါဘူး။ ဒေါသ ခဏခဏဖြစ်ရင် နှလုံးသွေး ညစ်ထုတ်ရတာ များတော့ သွေးတိုး၊ နှလုံးရောဂါတွေ ဖြစ်လာတတ်သလို၊ ရုတ်တရက် ဒေါသစိတ်ပြင်းထန်လို့ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သတိလစ် မေ့မြောကာ အသက်ပါ ပါသွားတာတွေလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုဒေါသစိတ်နဲ့ သေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သုဂတိဘုံကို ရောက်နိုင်ပါတော့မလဲ။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ကိုယ်ရကြတာပါပဲ။ ဆွေမျိုးသားချင်း သံယောဇဉ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ သံယောဇဉ်များတဲ့ သူတွေဆိုရင် ဒီသံယောဇဉ်တွေနဲ့ သေသွားတဲ့အခါ ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ ဆွေမျိုး ဥစ္စာတွေနားက မစွန့်နိုင်ဘဲ တပ်လည်လည်နဲ့ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်ကြရတာပါ။ အိပ်၊ စား၊ ကာမ ဤသုံးမျိုးနဲ့ပဲ တရားမရှာ၊ ဉာဏ်မပါဘဲ တွေ့ထိုင်းမိုင်းစွာ သေဆုံးသွားကြတဲ့သူတွေမှာတော့ ဒီသုံးမျိုးနဲ့ပဲ ဘဝတစ်လျှောက် အချိန်ကုန်ပြီး တရားသံကြားလိုမှ နားမလည်နိုင်တော့တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်ကြရပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ၊ ဒေါသမီးအပူကို ဖက်တွယ်ပြီး ပူလောင်မှုကို နှစ်မြှိုက်စွာ သေဆုံးသွားကြတဲ့ သူတွေဟာလည်း မိမိတို့ပြုခဲ့တဲ့ ကံ၊ သင်္ခါရတွေရဲ့ အကျိုးကြောင့် အပူဓာတ် ကြီးမားလှတဲ့ ငရဲဘုံကို ဦးတည်သွားတတ်ကြတာပါပဲ။ ဒေါသကြီးတဲ့သူတိုင်း ငရဲပြည်မှာပဲ အမြဲတမ်းနေကြ၊ ရောက်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကံအကြောင်းသင့်လို့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရင်လည်း ဒေါသကြီးတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာဖြစ်ရင်လည်း ဒေါသကြီးတဲ့ ဘီလူးသဘက် စသည်ဖြင့် ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ဒေါသကြီးသူ အပါယ်သွားရတယ်ဆိုတာ ဒေါသရှင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ ပဋိယာနသယ လို့ခေါ်တဲ့ ဒေါသမျိုးစေ့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ဒေါသမျိုးစေ့ကနေ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနေ့ကံဒုစရိုက် အမှုတွေ ပြုတဲ့အတွက်ကြောင့် အဲဒီအကုသိုလ်ကံ၊ ဒုစရိုက်အမှုတွေရဲ့ အကျိုးအားဖြင့် အပါယ်ကိုရောက်ကြရတာပါ။ ဒေါသစေတသိက်ဟာ အားကြီးတဲ့ အကုသိုလ်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် စိတ်မှာဖြစ်ရင်တောင်မှ မနေ့ဒုစရိုက်အကုသိုလ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါသကြောင့် စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ ဒုစရိုက်ကို 'ဗျာပါဒ'လို့ခေါ်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်ပျက်စီး နာကျင်စေလိုတဲ့သဘော၊ သူတစ်ပါး သေကြေပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကို လိုချင်တောင့်တတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါသကြောင့် နှုတ်မှာဖြစ်တဲ့ ဝစီကံ ဒုစရိုက်ကတော့ 'ဖရသဝါစာ'ဆိုတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကား ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါသကြောင့် ကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ကာယကံဒုစရိုက်ကတော့ 'ပါဏာတိပါတ' သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ဒီလို သူ့အသက်သတ်တဲ့အမှုကို အစုအဖွဲ့လိုက် ဒေါသစိတ်တွေ အုံ့နေကျင်းနဲ့ ပြုလုပ်ကြတာ ဒီကနေ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေ၊ ဘာသာရေး၊

လူမျိုးရေးပဋိပက္ခတွေ၊ အဓိကရုဏ်းတွေ၊ အကြမ်းဖက်ဖောက်ခွဲမှုတွေ စတဲ့ သွေးချောင်းစီးမှုတွေ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ဒေါသဆိုတာ

ဒေါသဆိုတာကို ယေဘုယျ သဘောပြောရရင်တော့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ စိတ်အခြေအနေလို့ ဆိုရမယ် ထင်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓကျမ်းဂန်အရဆိုရင်တော့ စိတ်အကျဉ်း (၈၉)ပါးရှိတဲ့ အနက်က အကုသိုလ်စိတ် (၁၂)ပါးထဲမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါသမူ စိတ်နှစ်ပါးရှိပါတယ်။ အဲဒီစိတ်နှစ်ပါးဟာ သဘောလက္ခဏာတူကြပေမယ့် ဒေါသစိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့အကြောင်းချင်း မတူလို့ ကွဲသွားကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ သဘောလက္ခဏာတူတယ်ဆိုတာက ဒေါမနဿသဟဂုတ်=စိတ်ဆင်းရဲမှုနဲ့တကွ ဖြစ်တယ်။ ပဋိဿသမ္ပယုတ်=အမျက်ဒေါသနဲ့ယှဉ်တယ်။ ရိုးရိုးလေးပြောရရင်တော့ ဒေါသဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့စိတ်၊ စာသံပေသံနဲ့ပြောရင်တော့ ဒေါသစေတသိက်နဲ့ယှဉ်ပြီး ဒေါမနဿဝေဒနာနဲ့တကွ ဖြစ်တဲ့စိတ်ပါ။ ဒီသဘောလက္ခဏာရှိတဲ့စိတ်မှာ 'အသင်္ခါရိက'ဆိုတဲ့ သူတစ်ပါး စေ့ဆော်တဲ့ကိစ္စနဲ့လုံ့ဆော်မှုကြောင့် သူတစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပြီးဖြစ်တဲ့ စိတ်ဆိုပြီးတော့ စိတ်နှစ်မျိုးကွဲသွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါသဟာ စေတသိက်အားဖြင့် တစ်ပါးတည်း၊ စိတ်အား

ဖြင့် နှစ်ပါးတည်းသာ ရှိပေမယ့် ပုံစံအမျိုးမျိုး၊ အမည်နာမအမျိုးမျိုးရှိလို့ မျက်နှာများတဲ့သူလို့တောင် ခေါ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာကို ဒေါသလို့ ခေါ်ကြပေမယ့် စိတ်နဲ့ပတ်သက်ရင် စိတ်မကျေမချမ်းဖြစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ စိတ်မကောင်းစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်ပူပန်စရာ၊ စိတ်သောကဖြစ်စရာ အားလုံးဟာ ဒေါသနဲ့ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆူဆူပူပူလုပ် ဒေါသဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အေးအေးလေးနဲ့ အသံမထွက်ဘဲ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစား စိတ်ကောက်တတ်တာလည်း ဒေါသပါပဲ။ မြေဆောင့်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုတာလည်း ဒေါသဖြစ်သလို၊ ကြိတ်ပြီးမျက်ရည်ကျတာ၊ ဆိုနုနု တက်သွားတာလည်း ဒေါသပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်မရတာ၊ အမြင်ကတ်တာမျက်မှန်းကျိုးတာ၊ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်အောင် မုန့်တီးတာ၊ နာကြည်းတာ၊ ရန်ပြီးဖွဲ့တာ၊ လက်စားချေချင်တာ စတာတွေဟာလည်း ဒေါသပါပဲ။ ကြောက်ရွံ့တာ၊ စိုးရိမ်တာ၊ လွမ်းဆွေးတာ၊ ပူပန်တာလည်း ဒေါသပါပဲ။ ဒေါသရဲ့ ဒီဂရီအနိမ့်အမြင့်ကွာခြားမှု၊ ဒေါသဖြစ်စရာ အာရုံတွေရဲ့ ထွေးပြားထွေးပေါ်မှုတည်ပြီး ဒေါသပုံစံတွေလည်း အမျိုးမျိုးရှိနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒေါသမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိသလို နာမည်အမျိုးမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ 'အာယာတာ၊ ပဋိဿ၊ ဝိရောဓ၊ ကောဓ၊ ကောပ၊ ဗျာပါဒ၊ ဥပဗ္ဗာဟ၊

မကွဲစသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါအပြင် ဒေါသဟာ အားကြီးတဲ့ အကုသိုလ်ဟိတ် စေတသိက်ဖြစ်တဲ့ အတွက် သတ္တဝါတွေကို သံသရာက မလွတ်အောင် ဖွဲ့နောင်ချည်ထားတတ်တဲ့ သံယောဇဉ်တရား ၁၀-ပါး စိတ်ကို ညစ်နွမ်းပူလောင်စေတတ်တဲ့ ကိလေသာ ၁၀-ပါး၊ မဂ်နဲ့ မပယ်သတ်သေးသမျှ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး သတ္တဝါတွေရဲ့ ခန္ဓာအစဉ်မှာ အမြဲကိန်းဝပ်ပြီး ပါလာတတ်တဲ့ အားကောင်းတဲ့ ကိလေသာမျိုးစေ့ အကိန်းဓာတ် အနုသယ ၇-ပါး စတဲ့ အကုသိုလ်အသင်းအပင်း အဖွဲ့အစည်းတွေမှလည်း ဓာတ်ကောင်အဖြစ်နဲ့ ပါနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါသဆိုတာ မဂ်ဖိုလ်သွားရာလမ်းကြောင်းကို ဟန့်တားနှောင့်ယှက်တတ်တဲ့ နီဝရဏတရားတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ ဒေါသဆိုတာ ပူလောင်စေတဲ့မီး၊ ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့ ရန်သူ၊ မဂ်ဖိုလ်ကို ဟန့်တား၊ အပါယ်ကို သွားစေတတ်တဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးဖြစ်တာမို့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာလည်းမကောင်း၊ သံသရာအတွက်လည်း အကျိုးယုတ်စေတဲ့ လောကီ၊ လောကုတ် အညစ်စုတ်၊ အပြစ်ထုပ်ကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့စိတ်ကို လာမစမ်းနဲ့နော်၊ ငါဒေါသအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လားလို့ တလွဲဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတတ်တဲ့ ဒေါသရင်တွေ သိမြင်နားလည်ထားစေချင်ပါတယ်။

စည်သူအောင်

ဓမ္မဒူတဆရာတော်ဘုရားကြီး

အရှင်ပညာဇောတိ

ဗုဒ္ဓဘာသာမဏိဗျားဘဝ္ဗင်္ဂ

အဆုံးအမများ

စာသင်သားဆိုတာ

ခွေးလေးလို မနေရဘူး၊

ဒေါင်းလေးလို နေရတယ်။

ခွေးပေါက်စအရွယ်မှာ အမြင်ကောင်းတော့

လူတွေက ဝိုင်းချစ်ကြ၊

ပွေ့လိုက် ဖက်လိုက် လုပ်ကြနဲ့၊

ကြီးလာတော့

လူတွေ ပွေ့ဖက်ထားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့်

ဝဲစားလို့ ခွေးဝဲစားဘဝရောက်ရော။

ဒေါင်းကျတော့

ငယ်တုန်းအရွယ်မှာ အမွေးအမျှင်က မရှိ၊

နီတာလန်နေလို့ ဘယ်သူမျှ မကိုင်ချင်ကြဘူး။

ကြီးလာတော့ အမွေးအတောင်ရုံပြီး

လူအများ ကြည့်ချင်စရာဖြစ်လာတယ်။

ဒီတော့ ခွေးဝဲစား အဖြစ်မခံကြပါနဲ့။

သာသနာတော်မှာ

အထွတ်အထိပ် ရောက်ပြီဆိုရင်

မာရ်နတ်ရဲ့ စစ်တပ်တွေက

ဖျက်ဆီးဖို့ ဝင်လာတယ်။

လာဘ်လာဘနဲ့ ကျော်စောမှုကို

မခံနိုင်လို့ ခရီးရှေ့မဆက်နိုင်ကြတာ

အများကြီးပဲ။

ဒါတွေကို ကျော်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြ။

တရားတော်၏ကျေးဇူးကို သိလာသောအခါ တိုက်တွန်းပေးသူ မရှိပါဘဲလျက် တရားအားထုတ်ခြင်း အလုပ်ကို ကျွန်တော်ပို၍ပို၍ လုပ် လာမိသည်။

ထိုအခါတွင် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများက

ကျွန်တော့်ကို မေးလာကြသည်။

“တရားအားထုတ်တာ (သူ တို့အဆိုတော့ တရားထိုင်တာ)ဘာများ အကျိုးရှိလို့လဲ”ဟု၍ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် အကျိုး ရှိသည်ကိုတော့ မရေးလိုတော့ပါ။ သို့သော် တရားအားထုတ်ခြင်းဖြင့်

မည်သည့်အကျိုးကျေးဇူး (ပစ္စုပ္ပန် တွင်)ရှိသည်ကိုတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်လေး တစ်ခုဖြင့် တင်ပြရင်း၊ ကျွန်တော့် ကို တရားထိုင်တာ ဘာအကျိုးထူး ရှိပါသလဲဟု မေးလာသူတို့အား ဖြေ ဆိုပါရစေတော့။

-ဝ-

ကျွန်တော်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်
သောကြောင့် မိသားစုတွင် ကျွန်တော်
အောက် နို့စို့ညီအငယ်တစ်ယောက်
ရှိသည်။

တစ်ယောက်တည်းသော
ညီမို့ အသက်အရွယ်တွေ ဘယ်လိုရ
လာသော်လည်း အစ်ကိုကြီး အဘ
အရာ သဘောထားကာ ညီ၏
ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုများကို ကျွန်တော်
မှာ လျစ်လျူမပြုနိုင်ခဲ့။ လွစ်လျူ
မပြုနိုင်သူ တစ်ယောက်အတွက်
တော့ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊
ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ စိတ်ညစ်ရခြင်းတွေ
ကတော့ နိယာမအတိုင်း ခံစားရ
သည်သာ။

သို့သော် ကျွန်တော်အ
တွက်တော့ ကျွန်တော်၏ ညီငယ်သည်
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်း ရသတွေကို
ယူဆောင်ပေးသည်ထက် (လောက
ဓမ္မတာထင်ပါရဲ့) ဝမ်းနည်းစိတ်ညစ်
ရခြင်းတွေကိုသာ လက်ဆောင်ပေး
လေ့ရှိသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ အရက်
သေစာကို အလွန်အကျွံသောက်စား
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်
သဘောထားလေးက အဆိုးသို့သော်
အရက်၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက် ရောက်
သွားပြီးနောက်တော့ စိတ်ထားတွေ
ပါ အကုန်ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်လည်း အရက်သေစာနှင့်
တော့ လုံးဝကင်းပြတ်ခဲ့သည်မဟုတ်။
အရက်သေစာကို၏ ထုံးစံအတိုင်း
ပင် ပညာတတ်သူ၊ ပညာမဲ့သူ၊ ချမ်း

သာသူ၊ ဆင်းရဲသူ မည်သူမျှ မျက်နှာ
မလိုက်ဘဲ မျက်ဆီးခြင်း ခံကြရသည်
ပင်။

မျက်ဆီးခံရသူခြင်းအတွက်
တူ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဒဏ်ရော
သွားထိပါခံရသည်။

လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြပြန်
ပြီ။ ခယ်မဖြစ်သူက တင့်တို တရီရီ
ရောက်လာပြန်ပြီ။

စီးပွားမရှိ၊ အိမ်မသာယာ၊
ငွေကြေးထောက်ပံ့ ပေးရပြန်ပြီ။
သို့သော် ထိုငွေကြေးကလည်း အ
ကျိုးရှိသော အသုံးချမှုသို့မရောက်၊
သုံးဖြုန်း သောက်စားပစ်သည်က
များသည်။

ဆုံးမ ပြောဆိုလေတိုင်း
လည်း မသဘဝါဒမုန်တိုင်းတွေနှင့်
တန်ပြန်ခံစစ်ဆင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ညီတော်မောင်
တို့ မိသားစု ငါးယောက်သည် လုံး
လည်ချာလည်ဖြင့် အစားဆင်းရဲ၊
အနေဆင်းရဲ၊ ဒုက္ခတွေ့ချာလည်ပတ်
ရမ်း၍သာ နေရသည်။

အရက် သေ စာ သည်
မကောင်းမှု၌ အတော်အစွမ်းထက်ပုံ
ရသည်။ သောက်သုံးသူကိုလည်း
မျက်ဆီးသလို၊ သောက်သုံးသူ၏
ဝန်းကျင်ကိုလည်း ထိခိုက်စေသည်။
အရက်သေစာကြောင့် အလုပ်တွေ
လည်း ပေးထားသောကတိအတိုင်း
မဆောင်ရွက်နိုင်၊ လုပ်အားစွမ်းရည်
ကျ၊ ကြာတော့ အရက်အလွန်အ
ကျွံသောက်သူနှင့် တခြားသူများက
အလုပ်တွဲမလုပ်ချင်တော့။ ဆွေမျိုး
သားချင်းများကပင် ခပ်ရှောင်ရှောင်

ဖြစ်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်မှာသာ မနေနိုင်၊
နိုင်သလောက်စောင့်ရှောက်၊ ချော
မော့၊ ခြိမ်းခြောက်၊ ပေးကမ်းမြတ်
တောက် နည်းပေါင်းစုံစွာဖြင့် အရက်
ပြတ်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း
မအောင်မြင်၊ အသေးစိတ်သာ ပြော
ရမည်ဆိုလျှင် ဖော်ပြ၍ကုန်မည်
မထင်လောက်သော ဆိုးကျိုးများ၊
စိတ်ပျက်စရာများ တစ်ပုံတစ်ပင်၊
အကုသိုလ်တရားကလည်း သွေအပေါ်
ထားစဉ်တွယ်ကပ်လျက်။

၎င်းထဲမှ ဥပမာလေးတစ် ခု
ပြောပြရလျှင် ကျွန်တော်က ရပ်
ဝေးမှာသွား၍ အလုပ်လုပ်ရသူမို့၊
ကျွန်တော်အိမ်ကိုလှမ်းမေး၍ ညီတော်
မောင် မိသားစုအခြေအနေ စူးစမ်း
ရ၏။ ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်
၍ စီးပွားရှာနေကြကြောင်း၊ အ
သောက်လေးလည်း နည်းနည်းလျော့
လာကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်
ကလည်း စီးပွားရေးအဆင်ပြေစဉ်
ကာလမို့ ၎င်းတို့ အားရှိသွားစေရန်၊
လုပ်ငန်းလေး ပိုမိုကြိုးလာလျှင် စိတ်
ညစ်လို့ သောက်တယ် ဆိုသော
အကြောင်းပြချက်လည်း လျော့စေရန်
ရည်ရွယ်၍ ငွေကျပ်သုံးသောင်းခွဲ
(၁၉၉၈-ခုနှစ်ကာလ)ပံ့ပိုးပေးလိုက်
ပါဟု ဇနီးကို မှာသည်။ဇနီးကလည်း
ကျွန်တော်မှာသည့်အတိုင်း ပြောဆို
၍ ညီတော်မောင်လက်ထဲ ကျပ်သုံး
သောင်းခွဲ ထည့်လိုက်သည်။ ညနေ
ပိုင်းတွင် သမီးအငယ်ဆုံး ရုတ်တ ရက်
နာမကျန်း၍ ဆေးရုံတင်ရသည်။
ကျွန်တော်ထောက်ပံ့လိုက်သော ငွေ

သပ္ပာယ်စာစု

ကျသုံးသောင်းခွဲ ကုန်သောအခါ သမီးဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာသည်။

ဪ...အရက်သေစာသောက်စားမှူးယစ်သူ၏ အကုသိုလ်သည်ကား မသေးလှကြောင်း အလွန်ထင်ရှားသော ပြယုဂ်ပေတည်း။ အိတ်ပေါက်နှင့် ဖားကောက်သကဲ့သို့၊ သဲထဲရေသွန်သကဲ့သို့ပင် အလွန်သံဝေဂရစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်ကလေးပင်။

မော်ပြပါအကြောင်းအရာကဲ့သို့ပင် အကြောင်းအရာပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် ညီတော်မောင်မိသားစု နာလန့်မထူကြ။ ကိုယ်က ကယ်မလိုက်၊ ထောက်ပံ့လိုက်၊ သူ့မှာတော့ ပိုမိုနှစ်သလိုဖြစ်လိုက်ဖြင့် မထောက်ပံ့ရဲလောက်အောင်ပင် ခံစားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်တွေသာ ကုန်လွန်လာသည်။ ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ခါးစည်းခံရင်းသာ နေလာသည်မှာ နှစ်အတန်ကြာ-

ထို့အတူ ကျွန်တော်လည်း ဘာသားနှင့်ထူထားသူမို့နည်း။ ကျွန်တော် နည်းနည်းသောက်တယ်ဆိုသော ဒဏ်ကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခံရသည်သာ။

ချောက်ဆုံးတွင်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အရင်ပြုပြင်ရသည်။ နည်းနည်းသောက်သည်ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ကိုပါစွန့်၊ အကုသိုလ်အလုပ်များနှင့်ဝေးရာ၊ ကုသိုလ်တရားတို့ ပွားများစေရာလမ်း မဟာသတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကို မှီခိုရင်းဖြင့် တရားတော်နှင့်အညီ

နေထိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ရတော့သည်။

တရားတော်၏ ကျေးဇူးများကို ကိုယ်တိုင်ခံစားလာရသော အခါတွင်တော့ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ကြည်လင်ပြတ်သားလာသည်။ ကိုယ့်၏ ညီငယ်တစ်ယောက်ဟု တဏှာ၏ မှားယွင်းရစ်နှောင်မှုကိုလည်း မြင်လာသည်။ တဏှာကြီးလေ အပူကြီးလေ ဆိုသည်ကိုလည်း သိလာသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ ကျပ်တည်းလှသော ဘဝကြမ်းကြီးကို လွစ်လျှံပြု၍ ထင်တိုင်းကြုံနေသည့် အရက်သေစာသောက်စားမှုကို ကျွန်တော် အလိုမလိုက်နိုင်တော့ပြီ။ ကျွန်တော် ပြတ်သားရတော့မည်။

တစ်ရက်- သူနှင့်အတူ သူ့ကို ထာဝစဉ်တွယ်ကပ်နေသော သောက၊ ဒုက္ခ၊ မောဟအစုအဝေးဖြင့် အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် စကားရှည်ကြီး ပြောရတော့သည်။

သူ အရက်သေစာသောက်စားနေသမျှ ကျွန်တော် နောင်တွင်မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ကူညီတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ သူ့ကံအကျိုးပေးကြောင့် သိန်းရာချီ၍ ချမ်းသာလာလျှင်လည်း ကျွန်တော်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ကျေးဇူးဆပ်ရန် အကြောင်းပြ၍ပင် မဆက်ဆံတော့ရန်အကြောင်းအရက်ဖြတ်၍ တရားအားထုတ်မည်၊ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ပြုပြင်တော့မည်ဆိုလျှင်တော့ ယခင်ကကဲ့သို့ပင်

ကျွန်တော်နိုင်သမျှ ကူညီသွားမည့် အကြောင်းပြော၍ အောက်ပါစာစုစတစ်လောင်း၍ “က-ငါ့ညီ၊ မင်းအိမ်မှာ မင်း မြင်သာတဲ့နေရာမှာသာ ချိတ်ထားလိုက်တော့”ဟူ၍ မှာပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ငှင်းစာစုလေးမှာ-
ငါ့ညီ-
တရားအလုပ် အားမထုတ်က
ငါ့ကို အစ်ကို မခေါ်လေနှင့်။
ငါ၏အကူ မယူလေနှင့်။
ငါ၏စကား မကြားလေနှင့်။
ငါ့ကိုပြုစု မယူယလေနှင့်။
ကောင်းဆိုးနှစ်ဘုံ ဘဝဒဏ်ကို၊
မင်းကိုယ်ပိုင်စံ၊ ကိုယ်တိုင်ခံ၍
ဝေးရာမှာနေ စံလေပါ။

ကျွန်တော်မှာကြား၍ပေးလိုက်သော ပလတ်စတစ်လောင်း ‘ကဗျာစကား’ စာရွက်ကလေးကို ကိုင်၍ အိမ်မှထွက်သွားသော ညီတော်မောင်၏ ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း၊ ဒေါ်-တတ်နိုင်ပါသွားလေ၊ ဒီလိုမှ မပြတ်သားရင် အသက်ငါးဆယ်နားကပ်လာသည့် ညီတော်မောင်နှင့် သူ့မိသားစုဘဝ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ခြာအကျိုးယုတ်တော့မည် မဟုတ်လော။

-o-
ကျွန်တော်တော်စာလေးယူသွားပြီးချောက် ပေါ်မလာတော့ပါ။ ငါမှားများသွားပြီလား။ ရက်စက်ရာ ကျနေပြီလား။ ဪ...ကိုယ်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်မပိုင်၊ ဒီကြားထဲ

ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း သမုဒယကိုပယ်၊
အမှန်မြင်စိတ်ကို ပွား၍နေရသည်။
သူလည်း အမှန်မြင်ပါစေ၊ မြင်ပါစေ
ဟု အဝေးကသာ မေတ္တာပို့၍ နေရ
တော့သည်။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ
ညီတော်မောင်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့သို့
ခြေချလာပြန်တော့သည်။

သတိကိုကပ်၍-
“က-ငါ့ညီ၊ တရားအ
ကြောင်းလား၊ တခြားအကြောင်း
ပြောမှာလား”

ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထား
ဖြင့် “ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်ရင်
ကောင်းမလားလို့ အစ်ကိုကို လာ
တိုင်ပင်တာပါ”

စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်
လေး ဝမ်းသာသွားသည်။ မျှော်လင့်
သည့်အတိုင်းတော့ ဖြစ်လာပြီ။
သို့သော် မျက်နှာကို နည်းနည်းတည်
ထားရင်း-

ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။
ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်အချို့ လွဲမှားသော အယူတစ်ခုရှိ
သည်ထင်သည်။

လူဆိုးကို ရဟန်းခံပေး
လိုက်လျှင် လူကောင်းဖြစ်မယ်။
အကုသိုလ်တွေပျောက်၊ ကုသိုလ်တွေ
ရောက်မယ် ထင်ကြသည်။ စီးပွား
ရေးတွေ ကောင်းလာမည်ထင်ကြ
သည်။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ အလွန်
မှားယွင်းသော ခံယူချက်အဖြစ်သာ
ယူဆမိသည်။

လူတွေ အဓိက ဒုက္ခရောက်
ရခြင်း၏ အကြောင်းခံမှာ စိတ်ဓာတ်

ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။မှားယွင်းသော
အယူ၊ အတ္ထ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ တို့ကြောင့်သာ ဖြစ်
သည်။ ငါ-ဟုထင်နေသော ရုပ်ကြီး
ကြောင့်မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို
ပြင်ဖို့ထက် ရုပ်ကြီးကို သက်နိုး
ပြောင်းဝတ်ရခြင်းမျှနှင့်တော့ “မ
ကောင်းမှုပျောက်၊ ကောင်းမှုရောက်”
မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။
ထိုထက်ပိုဆိုးသည်ကား ဒုလ္လဘ
ရဟန်းခံသော်လည်း ဝိနည်းသိက္ခာ
နားမလည်၊ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်
လျှင် ဆေးကြောင့်ပိုလေးနေဦးတော့
မယ်။ထို့ကြောင့် -

“မင်း-အစ်ကိုစကားနား
ထောင်မလား”

“နားထောင်ပါမယ်”
“ဒီလိုဆိုရင် တရားအား
ထုတ်ကွာ၊ (၁၀)ရက်”
သွေမျက်နှာတွင် ဝေဝေဝါး
ဝါး ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်မှ မလုပ်တတ်
ဘဲ ...”

“မင်း-အဲဒီအတွက်တော့
ဘာမျှမပူနဲ့။ ဘယ်လိုနေရမယ်၊
ဘယ်လိုအားထုတ်ရမယ်ဆိုတာကို
တရားပြဆရာတွေက သေချာသင်
ပေးလိမ့်မယ်။ မင်းကတော့ ခိုင်းတာ
တွေကို တစ်သမေမတိမ်း လိုက်လုပ်
ရုံပဲ။ အစအဆုံး ငါစီစဉ်ပေးမယ်။
ဘယ်လိုလဲ”

“အစ်ကို သဘောပါပဲ”
ဤသို့ဖြင့် ညီတော်မောင်
ကို ဂုရုကြီးဦးဂိုအင်က၏ တရား
စခန်းသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။

(၁၀)ရက်ပြည့်သောအခါ
သွားကြည့် အိမ်ကို ပို့ပေးလိုက်သည်။
ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့
အတော်ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမိသည်။
ညီတော်မောင် မျက်နှာကလည်း
အရင်ထက် ကြည်လာသည်။ငြိမ်လည်း
အတော်လေ့ငြိမ်လာသည်။

“အိမ်ရောက် ရင်လည်း
တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ဆရာ
မှာတဲ့အတိုင်း တရားထိုင်ကွာ”ဟု
မှာထားရင်း ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့သည်။

နောက် ၁၅-ရက်၊ ၂၀ခန့်
ကြသောအခါ တစ်ခေါက်ရောက်လာ
ပြန်သည်။

တရား နောက်တစ်ပတ်
ဝင်ချင်သေးသည့်ဟူသတည်း။

-၀-
ထိုအခေါက်တွင်လည်း
အစစအရာရာ တာဝန်ယူ၍ ကျွန်တော်
ပို့ပေးရပြန်သည်။

ကျွန်တော့် မိဘားစုမှာ
လည်း ကြိတ်၍ဝမ်းသာနေကြသည်။
ဒုတိယတစ်ခေါက်ကိုလည်း
အောင်မြင်စွာပင် ပြန်ထွက်လာ၍
ကြည်လင်သောမျက်နှာထားဖြင့် အိမ်သို့
ပြန်သွားတော့သည်။

-၀-
လက်တွင် ဆွဲလာသော
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးအတွင်း၌
လိမ္မော်သီး(၃)လုံးတွေ့ရသည်။
အိမ်ထဲဝင်၊ ပန်းကန်ထဲ
တွင် လိမ္မော်သီး(၃)လုံးထည့်၍ ကျွန်
တော်ရှေ့မှောက်သို့ ညီတော်မောင်
ရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော်

ကန်တော့ချင်လို့ပါ”
ကျွန်တော် တော်တော်
လေး အံ့သြသွားသည်။

သို့သော် -
“မလိုဘူးထင်ပါတယ်
ကွာ”

“လိုပါတယ်အစ်ကိုရာ၊
အစ်ကိုက ကျေးဇူးရှင်ပါ”
အထက်အောက် ညီအစ်
ကိုဆိုတာ တစ်ခုတည်းရတော့ ရှိသေး
ကန်တော့တယ်ဆိုတာ မရှိကြလှပါ။
ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မလိုအပ်
လှပါ။ သို့သော် ကန်တော့သူမှာ
ရသော ကုသိုလ်ကိုတော့ ဖြစ်စေချင်
၍-

“အေးလေ၊ ကန်တော့ချင်
လည်း ကန်တော့ပေါ့ကွာ”
လိမ္မော်သီးပန်းကန်လေး
ကို ရှေ့ချ၍ ကျွန်တော့်ကို ရိုသေစွာ
ကန်တော့နေသော ညီငယ်ကိုကြည့်
၍ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး
ဖြစ်ရသည်။

အသက်ရှည်၊ အဆင်းလှ၊
ဉာဏ်ပညာကြီး၊ ဘုန်းတန်ခိုးအာနု
ဘောကြီးစေခြင်းဆိုတာတွေသာမက
“ဝိပဿနာတရားတော်ကို သေဆုံး
ခြင်းကာလ ဖျက်မှောက်ပြုသည့်တိုင်
မမေ့မလျော့ အားထုတ်နိုင်ပါစေ”ဟု
ဆုရွှေ့ရသည်။

စိတ်အက်လေးလည်း စမ်း
လိုသေးသဖြင့် -

“မင်း၊ အရက်ကိုတော့ ဒီ
လို တုံးတီးကြီးဖြတ်လို့ ဖြစ်ရဲ့လား။
နည်းနည်းမျှင်းဖြတ်”

“မနောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ၊

ကျွန်တော်ဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။
သူ့အလိုလိုကို မသောက်ချင်တော့
တာပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ အရင်
က အစ်ကို ပြောဆိုဆုံးမခဲ့သမျှတွေ
ဟာ ကျွန်တော်ကောင်းဖို့ အမှန်တွေ
ချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က
တစ်ခုမျှ အကောင်းမထင်ခဲ့တာပါ။
အခုတော့ ကျွန်တော်သိသွားပါပြီ”
တရားတော်၏ ကျေးဇူး
ကား ကြီးမားလေစွ။
တရားစောင့်သူကို တရား
တော်က စောင့်ရှောက်ပေးတတ်သော
အကာလိကော တရားတော်မဟုတ်
ပါလော။

-၀-

ယခု စာရေးချိန်အထိ ညီ
တော်မောင်ရာ မိသားစုပါ မျှော်လင့်
နေကြလေပြီ။
ယခင် မယုံကြည်သူတွေ
က ယုံကြည်လာ၍ အလုပ်တွေလည်း
ရလာသည်။

သူနှင့်ခရီးသွားလျှင် သတ်
ထားမိတာ တစ်ခုကတော့ သက်ကြီး
ရွယ်အို အားငယ်သူများကို ကား
ပေါ်တွင် နေရာဖယ်ပေးခြင်း၊ စောင့်
ရှောက်ခြင်းတွေ ပြုလာတတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ယခင်ကကဲ့သို့ပင် သူ့အ
ပေါ်၌ ငွေကြေးဥစ္စာစောင့်ရှောက်
သည်ကိုပင် သင့်တင့်စွာသာ လက်ခံ
တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံများ “ရ
တယ်အစ်ကို၊ မလိုသေးပါဘူး”ဟု
ငြင်းပယ်သွားသေးသည်။

ညီတော် မောင် ကား
အတော်ပင် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

အခွင့်သာသည်နှင့် ဂုရုကြီး
ရိပ်သာတွင်သွား၍ မွေလုပ်သားအနေ
ဖြင့် လုပ်အားပေးလိုက်သေးသည်။

နေ့စဉ်လည်း ပုံမှန်တရား
ထိုင်မြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။

သူလို တရားထိုင်ချင်သူ
တွေကို လိုက်ဖို့သည်။

(၁၀)ရက် တရားစခန်း
ငါးကြိမ်ဝင်ပြီးဖြစ်၍ သတိပဋ္ဌာန်တရား
တော် (၁၀)ရက်စခန်းလည်း တစ်
ကြိမ်ဝင်ပြီးချေပြီ။

အရက်ဆိုသည်မှာကတော့
(၁၀)ရက်စခန်း စဝင်ပြီးသည်မှ
ယနေ့ထိ တစ်နှစ်နှင့်လေးလတိုင်ခဲ့ပြီ။
လုံးဝစိတ်မကူးတော့။ အလိုလိုပင်
ပြတ်၍နေသည်။

တရားဖော်ဖြစ်လာသော
ညီငယ်ကိုတော့ သတိပေးရသည်။

“ငါ့ညီဇေ၊ တဏှာကောက်
ကျစ်ပုံကိုတော့ သတိမလွတ်စေနဲ့
နော်၊ စိတ်ကို အမြဲစောင့်ရှောက်ကွာ၊
မနိုင်ရင်တော့ ယိုင်အောင်တွန်းဖို့
စောင့်နေတာတော့ အသေအချာပါ
ပဲကွာ”

-၀-

ကျွန်တော့်အား မေးလေ့ရှိ
သော တရားအားထုတ်တာ ဘာအ
ကျိုးရှိလို့လဲဆိုသည့် သူငယ်ချင်းမိတ်
ဆွေများအတွက် အထက်ဖော်ပြပါ
ဖြစ်ရပ်မှန်လေး တင်ပြပြီးပါပြီ။
ကျေနပ်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။
တရားဆိုသောကြောင့် မတရား
မဟုတ်ခြင်းကပင် လောကပါလ
တရားတစ်ခု မဟုတ်ပါလော ...။

□ နေရီ

အချို့က ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာတရားကို “မိုင်း” ဟု ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဘာသာတရားသည် မိုင်းမဟုတ်သကဲ့သို့ လူသားမှန်လျှင် ဘာသာတရားနှင့် မကင်းကွာစကောင်းပေ။ အချို့ပညာရှင်များက ဘာသာမဲ့ဟူသည်ပင် ဘာသာတရားတစ်ခု၏အမည်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားရာ ဘာသာတရား၏ အပြင်ဘက်၌ လူသားသည် ရပ်တည်ရန် စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

“သဝေ ဟိတော (ပါသံဃာ)သံယမံစ ဘဝသုမိစ္စ ဣန္ဒြိယံ။

ကေသမုတ္တိသုတ်တော် (သို့မဟုတ်)ကာလာမသုတ်တော်

တင့်ယဉ်

ဘာသာတရားနှင့်လူ

ကြောက်တတ်သောသဘောသည် ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ မွေးရာပါစိတ်ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောက်ခြင်းကို အစပြုကာ လူသားတို့သည် ကိုးကွယ်မှုကို စတင်ခဲ့သည်ဟု ဒေသနာတော်က ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသားနှင့် ကိုးကွယ်မှုသည် မကွဲမကွာရှိလာခဲ့သည်။ အကြောက်တရားများသည် ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာများကို ဖန်တီးပေးသကဲ့သို့ ထိုကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာများကလည်း လူသားတို့အား တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ အကြောက်တရားများကို ဖြစ်စေပြန်သည်။ ဒေသနာတော်များ၌ ဤသည်ကိုပင် “ဇာတံ သရဇာတော ဘယံ” စသည်ဖြင့် ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် ဘေးဖြစ်တတ်သည်ဟု ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြောက်တရားနှင့် ကိုးကွယ်မှု၊ ကိုးကွယ်မှုနှင့် အကြောက်တရားတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ဖြင့် ထာဝရတည်ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်

ဟိ-မှန်ပါ၏။ သဝေ-အလုံးစုံကုန်သောတေပါသံဃာ-ထိုကိုးကွယ် ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာအယူဝါဒတို့သည်၊ သံယမံစ-မကောင်းမှုကို မပြုမိရန် စောင့်စည်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝသုမိစ္စ-ဘဝ၏ စင်ကြယ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြိယံ-အလိုရှိကုန်၏”ဟု အသောကကျောက်စာ၌ မိန့်ဆိုထားရာ-

လူသားတို့အား မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သီလကို မြင့်မားလာအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်စေလိုခြင်း၊ မိမိတို့ဘဝ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်မှုကို တန်ဖိုးထားစေလိုခြင်းဖြင့် လူလောက၌ အသက်ရှင်နေထိုင်ကြစဉ် ကာလအတွင်း ထာဝစည်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်သည့် ဘဝမျိုးကို တည်ထောင်နိုင်ရန် လိုလားခြင်းသည်ပင် ဘာသာတရားများ၏ မူလရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘာသာတရားတိုင်း

သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အနှစ်သာရအားဖြင့် မတူကြစေကာမူ အခြေခံမူလ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည့် အထက်ပါ သဘောတရားများကား အတူတူပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် လူသားတို့သည် ဘာသာတရားကပေးသော သွန်သင်ချက်အပေါ် အားကိုးအားထားပြု၍ အမှားအမှန်ဟူသမျှကို ဆုံးဖြတ်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော အချက်(၁၀)ချက် အနှစ်ချုပ်

သမိုင်းခေတ်များသည် တစ်ခေတ်ပြီးတစ်ခေတ် ရွေ့လျားနေသည်။ အတွေးအခေါ်များလည်း တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် မတူကြတော့ပေ။ အတွေးအခေါ် အဟောင်းများနေရာတွင် အတွေးအခေါ်အသစ်များ အစားထိုးဝင်ရောက်လာကြသည်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော်ကာလက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘောကြားတော်မူခဲ့သော ကေသုမုတ္တိသုတ်တော်(ကာလာမသုတ်)လာ အဓိပ္ပါယ်အယူအဆများသည်ကား အိုဌားခြင်း၊ဟောင်းနွမ်းသွားခြင်း မရှိဘဲ ပေါ်ပေါက်လာသောခေတ်နှင့်အညီ တပြေးညီလိုက်လျက်ရှိသည်။

မှန်၏။ ကမ္ဘာ၌ ကာလာမသုတ်ဟု ကျော်ကြားနေခြင်း၏ အကြောင်းမှာလည်း ပေါ်ပေါက်လာသော ခေတ်နှင့်အညီ တန်းတူလိုက်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဤကား တစ်ဆင့်ချ၍ ရှုမြင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤသုတ်တော်သည် ပေါ်ပေါက်လာသော ခေတ်ထက်ပင် ရှေ့ပြေးဖြစ်နေပေသေးသည်။ သို့သော် ဤသုတ်တော်လာ အဓိပ္ပါယ်အယူအဆများကို ကား အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်၌သာ မလေ့လာဘဲ အတွင်းသို့ နှိုက်၍ လေ့လာရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် ဤသုတ်တော်၏ နက်နဲမှုအတိုင်းအတာကို သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းနက်နဲမှုအတိုင်းအတာကို သိရှိလာသည်နှင့်အမျှ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ နက်နဲပုံကို သိရှိပြီး ဤသုတ်တော်၏ တန်ဖိုးကိုလည်း နားလည်တော်မူ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

အမြက်မျှမော်ပြရသော် ဤသုတ်တော်လာ ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော အချက်(၁၀)ချက်ကို ခြုံ၍ကြည့်ပါက (သို့မဟုတ်)ရှုထောင့်ပေါင်းစုံမှ

နေ၍ လေ့လာပါက အချက်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုသည် လစ်ဟာနေခြင်းမရှိဘဲ စပ်ယှက်လျက် ၀၁-စပ်နွယ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေးခေါ်သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်မြင်မားလျှင် မြင်မားသလောက် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ဤလောက၌ တွေးခေါ်နေကြသော အတွေးအခေါ်အယူ အဆမှန်သမျှတို့သည် ဤအချက်(၁၀)ချက်၏ အပြင်ဘက်၌ မရှိနိုင်ပေ။ အချက်(၁၀)ချက်၏ အတွင်း၌သာ အမည်အာမ ပေါ်လာရ အမျိုးမျိုးဖြင့် တည်ရှိနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤ၌ အချက်(၁၀)ချက်ဟု တစ်ခုချင်းအားဖြင့် အမည်အာမ ဂွံပြားလျက်ရှိနိုင်သော်လည်း ယင်းအချက်(၁၀)ချက် လုံးကို အနှစ်ချုပ်၍ ပြရပါမူကား “မည်သည့် အရာကိုမျှ ချက်ချင်းအတည်ပြု လက်ခံခြင်းမပြုရ”ဟုပင် ဆိုဖွယ် ရှိပေတော့သည်။

သက်သာရာ ရပ်နားရာ

အထက်၌ ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သောအချက် (၁၀)ချက်လုံး၏ အနှစ်ချုပ်သည် “မည်သည့်အရာကိုမျှ ချက်ချင်းအတည်ပြု လက်ခံခြင်းမပြုရ”ဟု ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်ပါက ရှေ့ပြင်၌ ထောက်တည်ရာမဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုရှေ့ပြင်၌ မျောချင်ရာသို့ မျောနေနိုင်သကဲ့သို့ လဟာပြင်၌ ထောက်တည်ရာမဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း လဟာပြင်အတွင်း လွင့်မျောချင်တိုင်း လွင့်မျောနေမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအတူ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် အမှားအမှန်၊ အကောင်းအဆိုးကို မဆုံးဖြတ်နိုင်၍ အယူဝါဒရေးရာ၌ ထောက်တည်ရာမဲ့သော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်အား အယူဝါဒရေးရာ တောကြီးအတွင်းဝယ် မျက်စိလည်လမ်းမှားကာ တဝဲလည်လည်ဖြင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့နေပေတော့မည်။

ယင်းသို့ အယူဝါဒရေးရာ၌ ထောက်တည်ရာမဲ့နေပါက မျက်မှောက်ဘဝ၌ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှုတို့နှင့်ကင်းဝေးလျက် ဆင်းရဲဒုက္ခဝဲဩဇာမှာ နှစ်မွန်းချင်တိုင်း နှစ်မွန်းနေပေတော့မည်။ အဆုံးစွန်အားဖြင့် ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး ထောက်တည်ရာမဲ့လျက် ဒုက္ခဆင်းရဲ ဝဲဩဇာတွင်းမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေပေတော့မည်။ ထိုသို့ဆင်းရဲဒုက္ခ ဝဲဩဇာထဲမှာ မျောပါချင်တိုင်း မျောပါ၊ နှစ်မွန်းချင်တိုင်း နှစ်

မှန်း၊ တစ်လည်လည် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသော ပုထုဇဉ် လူသားအား ထိုဒုက္ခဆင်းရဲ ဝဲဩဃအတွင်းမှာ မျောပါ ချင်တိုင်း မျောပါခွင့်၊ နှစ်မွန်းချင်တိုင်း နှစ်မွန်းခွင့်၊ တစ်လည်လည် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခွင့်ကို မပေးဘဲ သက် သာရာ၊ ရုပ်နားရာ၊ ထောက်တည်ရာကို ဤသုတ်တော် က ပေးထားလေသည်။

စံ(သို့မဟုတ်)မှတ်ကျောက်

မှန်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဤသုတ်တော် ၌ အချက်(၁၀)ချက်တို့ဖြင့် အရာရာကို ချက်ချင်းအတည် ပြု လက်ခံခြင်းမှ ဝိတ်ပင်တာခြစ်ခံသည်။ ထိုသို့ ဝိတ် ပင်တာခြစ်ခံသည့်မှန်သော်လည်း မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်ခွင့်ကိုကား တိုက်တွန်းအားပေး ထားသည်။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင် ရမည်ဟု တိုက်တွန်းအားပေးချက်နှင့်အညီ တိုင်းတာ နိုင်ရန်(ဝါ) တင်ကြည့်နိုင်ရန် စံ(သို့မဟုတ်)မှတ်ကျောက် များကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် ဤသုတ် တော်၌ အရိပ်အမြက် ဟောကြားထားသည်။

မှန်၏။ ဤသုတ်တော်ပါ အချက်(၁၀)ချက် တို့ဖြင့် “မည်သည့်အရာကိုမျှ ချက်ချင်းအတည်ပြု လက်ခံခြင်း မပြုရ”ဟု ဆိုသော်လည်း ပုထုဇဉ်လူသား တို့အတွက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အမှားအမှန်၊ အကောင်း အဆိုးကို ခွဲခြားနိုင်အံ့မထင်။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာသည့် ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော အချက်(၁၀) ချက်နှင့် တစ်ဆက်တည်းအားဖြင့် အမှားနှင့်အမှန်၊ အကောင်းနှင့်အဆိုးကို မည်ကဲ့သို့သော စံဖြင့်တိုင်းတာ ရမည် (ဝါ)မည်ကဲ့သို့သော မှတ်ကျောက်ဖြင့် တင်ကြည့် ရမည်ကို တိုင်းတာရန် (ဝါ)တင်ကြည့်ရန် စံ(သို့မဟုတ်) မှတ်ကျောက်များကိုလည်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ယင်း စံ(သို့မဟုတ်)မှတ်ကျောက်များမှာ-
“အကုသိုလ်ဖြစ်သော၊ အပြစ်ရှိသော၊ ပညာ ရှိတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သော၊ စီးပွားရန်ဖြစ်သော၊ ဆင်းရဲရန် ဖြစ်သော၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများနှင့် ကုသိုလ်ဖြစ်သော၊ အပြစ်ကင်းသော၊ ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းအပ်သော၊ အစီးအပွားရှိခြင်းငှာဖြစ်သော ချမ်းသာ ခြင်းငှာဖြစ်သော၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ

တရားများ” ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဝါဒမှန်ကို ရှာဖွေခြင်းအဓိပ္ပါယ်

ဖော်ပြပါအချက်(၁၀)ချက်ကို စံ(သို့မဟုတ်) မှတ်ကျောက်များပေါ်တွင် တိုင်းတာ၍ (ဝါ)တင်ကြည့် ၍ အမှားနှင့်အမှန်၊ အကောင်းနှင့်အဆိုးကို ခွဲခြားနား လည်နိုင်ပြီဆိုပါက ဤသုတ်တော်ကပေးသော မိမိ ကိုယ် တိုင် စူးစမ်းဆင်ခြင်ခြင်း၏ အနှစ်သာရကို တွေ့ရှိရပြီဟု သတိမှတ်ရပေမည်။ သို့သော် အမှားနှင့် အမှန်၊ အကောင်းနှင့်အဆိုးတို့ကို ကိုယ်တိုင်စူးစမ်းဆင်ခြင်နိုင်ရုံမျှ ဖြင့် ကျေနပ်၍မနေဘဲ၊ ယင်းတို့တွင် မှားသော၊ ဆိုးသော တရားတို့ကို ပယ်စွန့်၍ မှန်သောကောင်းသော တရား တို့ကို ပြည့်စုံစေရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မှန်၏။ ဤသို့ ပယ်စွန့်ရမည့်တရားများကို ပယ်စွန့်နိုင်ရန်၊ ပြည့်စုံရမည့် တရားများ ပြည့်စုံရန်အတွက် စစ်မှန်သောအယူဝါဒကို ရှာဖွေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပယ်စွန့်ရမည့်တရားများကို ပယ်စွန့်ခြင်း၊ ပြည့်စုံရမည့်တရားများကို ပြည့်စုံစေခြင်း ဟူသော စွမ်းရည်သတ္တိထူးကို ရရှိပြီဆိုပါက စစ်မှန်သော ဘာသာအယူကို ရှာဖွေခြင်း၏ အဓိပ္ပါယ်သည်လည်း ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာ

သို့သော် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် လူသားတို့ အား ဤမျှဖြင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်းကို လိုလားတော် မမူဘဲ ဆက်လက်၍ တစ်ဆင့်တက်၍ ပွားများရမည့် တရားများကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ယင်းကား အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ သတ္တဝါအားလုံးတို့ကို မိမိနှင့်အတူပြု၍ ပြန့်ပြောသောမြင်မြတ်သော၊ အတိုင်း အရည်မရှိသော၊ ရန်မရှိသော၊ ကြောင့်ကြခြင်းမရှိသော စိတ်ဖြင့် ပွားများနေထိုင်ရမည့် ဓမ္မတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတည်းဟူသော ဗြဟ္မဝိဟာရတရား များပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော ဝိဇ္ဇကသုံးပုံ၊ နိကာယပါးရပ်တို့တွင် ဤကောသမုတ္တိသတ် (သို့မဟုတ်)ကာလာမသုတ်သည်ကား သုတ္တန်ဝိဇ္ဇက၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ တိကနိပါတ်၌ ပါရှိသော သုတ်တော်

ဖြစ်ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသည့် မျက်မှောက်ခေတ်၌ ကျော်ကြားသောဒေသနာတော် အများအပြားရှိရာတွင် ဓမ္မစကြာသုတ်၊ အနတ္တလက္ခဏ သုတ်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်၊ ဓမ္မပဒ၊ အဘိဓမ္မာနှင့် ကေသမုတ္တိသုတ်(ကာလာမသုတ်)တော်တို့သည် အထူး ထင်ရှားလေသည်။

ထိုတွင် ဓမ္မစကြာတရားတော်သည် သစ္စာ လေးပါးကို အဓိကထား၍ ဟောကြားထားသည်။ အနတ္တ လက္ခဏသုတ်သည် လောက၌ဖြစ်သော အတ္တဟူ၍မရှိ။ မမြဲသော အနတ္တတရားများသာရှိသည်ဟု အတ္တကို ပယ်သော ဒေသနာဖြစ်သည်။ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် သည် သစ္စာလေးပါးကို ရရှိရန် ကျင့်စဉ် နည်းလမ်းများကို ညွှန်ကြားထားသော သုတ်တော်ဖြစ်သည်။ သစ္စာလေးပါး ကို သိရှိရန် ဤမဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ်လာ ကျင့်နည်း များမှတစ်ပါး အခြားမရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သတိပဋ္ဌာန် ကျင့်စဉ်ကို စကားယနမဂ္ဂါ-တစ်ကြောင်းတည်းသော လမ်းဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဓမ္မပဒမှာမူ စိတ်၏သဘာဝ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးအပြစ်၊ ပညာရှိနှင့် သူမိုက်တို့၏ ကွဲပြားမှု၊ သမဏ ဗြဟ္မဏတို့၏အဓိပ္ပါယ် စသည်တို့ကို ပြဆိုထားသည်။ အဘိဓမ္မာသည်ကား စိတ်၊ စေတသိက်၊ ရုပ်၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော ပရမတ္ထတရားလေးပါး တို့၏ သဘောအဓိပ္ပါယ်များကို ဖွင့်ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ပါ ဒေသနာတော်များသည် သစ္စာလေးပါးကို မျက်မှောက်ပြုရန် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းအားဖြင့် အထောက်အပံ့ ပြုနေပါသည်။

သို့သော် ယင်းတို့နှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော ဒေသနာတော်သည်ကား ဤကေသမုတ္တိသုတ် ဒေသ နာတော်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မှန်၏။ ဤသုတ်တော်သည် အထက်ပါဒေသနာများကဲ့သို့ သစ္စာလေးပါးအားသို့ ချဉ်းကပ်ရန် မစွမ်းနိုင်သော အယူဝါဒများကို မှန် မမှန်အားဖြင့် ရှာဖွေရန်သာ စွမ်းနိုင်သည့် အောက်ခြေ အဆင့်မျှ ရှိပေသေးသည်။ သို့သော် ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးတို့ဖြင့် ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၌ ကျင့်သုံးနေထိုင် ရန် ဟောကြားထားသဖြင့် လောကီချမ်းသာနှင့်စပ်၍ ကား အထွတ်အထိပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးထားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤသုတ်တော်၏ ထူးခြားချက်

သည် မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နောင်တမလွန် ချမ်းသာတို့ထက် ယခုပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ဘဝ၌ ထောက် တည်ရာ၊ ရပ်နားရာ၊ သက်သာရာ၊ ချမ်းသာရာကို ပေး သော အချက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပယ်ရမည့်တရားများ၊ ပြည့်စုံရမည့် တရားများ၊ ထိန်းသိမ်းဆောက်တည်ထားရမည့် တရား များဟု သုံးပိုင်းခွဲထားသည်။ ဖော်ပြပါအချက် သုံးချက် သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ မိန့်ကြားတော်မူသော အဆုံးအမဖြစ်သည့် “အလုံးစုံသော အကုသိုလ်တို့ကို မပြုလုပ်ရ၊ ကုသိုလ်မှန်သမျှကို ပြုလုပ်ရမည်။ မိမိစိတ် ကို ဖြူစင်အောင်ထားပါ” ဟူသော ဒေသနာတော်တွင် အကျုံးဝင်လျက် ရှိပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤသုတ်တော် လာ အနှစ်ချုပ်သည့် အကုသိုလ်များကိုပယ်၍ ကုသိုလ် များကို ပြည့်စုံစေကာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတော်နှင့်အညီ ကျင့်သုံးနေထိုင်စေခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယင်းသို့ ကျင့်သုံးနေထိုင်သွားပါက လူသား တို့တွေးခေါ်နေသော တမလွန်ဘဝရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးရင်း အကျိုးဆက် ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း၊ မကောင်းမှုပြုသော်လည်း ပြုသည် မည်ခြင်း၊ မမည်ခြင်းတို့သည်လည်း အရေးမကြီးတော့ ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မျက်မှောက်ဘဝ၌ စစ် မှန်သော ချမ်းသာကို တွေ့ရှိနေပြီးဖြစ်သောကြောင့်ပေ တည်း။

သုတ်ဖွဲ့စည်းထားပုံ

“ကေသမုတ္တိသုတ်တော်” ဟူသော ခေါင်းစဉ် ၏အောက်ဝယ် အပိုင်းကဏ္ဍကြီး(၅)ပိုင်းခွဲ၍ အပိုင်း ကဏ္ဍငယ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

အပိုင်းကဏ္ဍ(၁)၌-ကာလာမမင်းသားတို့နှင့် ဆက်စပ်နေသော အယူဝါဒများ၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ဝါဒနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်ချက်များ၊ အယူဝါဒအပေါ် သံသ ယနှင့်စပ်သော မေးခွန်းများ၊ လူသားတို့အား ယုံကြည် မှက် ပေးနိုင်သူတို့၏ အရည်အသွေးများ စသည်တို့ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

အပိုင်းကဏ္ဍ(၂)၌-ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်

မပြုသင့်သော ပထမအချက်တွင် “ကလေးဘဝမှစ၍ အဆင့်ဆင့်ကြားရသော စကားမျိုးဖြင့်လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော ဒုတိယ အချက်တွင် “မိဘဘိုးဘွားစသော ကြီးကုန်သောသူ တို့၏ အစဉ်အဆက် သတ်မှတ်သယ်ဆောင်ခဲ့သော ဥပဒေသနှင့် ကိုက်ညီသည်ဟူ၍လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီ ဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော တတိယအချက်တွင် “ဤသို့ ဖြစ်ဖူးသတတ်ဟူသော စကားမျိုးဖြင့်လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန် လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော စတုတ္ထအချက်တွင် “မိမိသင်ယူထားသော ပိဋကကျမ်း ဂန်နှင့် ညီညွတ်ပြည့်စုံပေသည်ဟုလည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီ ဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော ပဉ္စမ အချက်တွင် “မိမိကိုယ်တိုင် ကြံဆတွေးတော၍ ယူ ခြင်းမျိုးဖြင့်လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန် လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော ဆဋ္ဌမအချက်တွင် “သဘာဝယုတ္တိနည်းဖြင့် ကိုက်ညီ ပေသည်ဟူ၍ မှန်းဆသောနည်းလမ်းဖြင့်လည်း ဟုတ်ပြီ မှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော သတ္တမအချက်တွင် “ကြံစည်အပ်သော အခြင်းအရာ ၏ နိုင်လုံသော အကြောင်းအထောက်အထားရှိရုံမျှဖြင့် လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟု လည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော အဋ္ဌမ အချက်တွင် “ငါတို့ ကြံစည်နှစ်သက်၍ ယူထားသော အယူနှင့်တူညီပေသည်ဟူ၍လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟုလည်းကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော နဝမ အချက်တွင် “အများလေးစား မှတ်သားယုံကြည်ထိုက် သော သဘောရှိသော ရဟန်း၏စကားမျိုးဖြင့်လည်း

ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟု လည်း ကောင်း၊

ချက်ချင်းလက်ခံ အတည်မပြုသင့်သော ဒသမ အချက်တွင် “ငါတို့ လေးစားသော ရဟန်း၏ စကား ဟူ၍လည်း ဟုတ်ပြီမှန်ပြီဟု အတည်မယူကုန်လင့်”ဟု လည်းကောင်း အသီးအသီး တွေ့ရှိနိုင်သည်။

အပိုင်းကဏ္ဍ(၃)၌- ပယ်စွန့်ရမည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ၊ ပြည့်စုံရမည့် အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟတရားများ စသည်ဖြင့် စံ(သို့မ ဟုတ်) မှတ်ကျောက်များကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

အပိုင်းကဏ္ဍ(၄)၌- တစ်ဆင့်တက်၍ ပွားများ ရမည့် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတရားများ စသည်တို့ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

အပိုင်းကဏ္ဍ(၅)၌- တမလွန်ဘဝ ရှိမရှိ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုး၊ အကျိုးဆက် ရှိ၊ မရှိ၊ ကုသိုလ်ပြုသော်လည်း ပြုသည် မည်၊ မမည် နှင့် စပ်သော သိမှတ်ဖွယ်ရာများ စသည်ဖြင့် အကျယ် တဝင့် တွေ့ရှိနိုင်သည်။

အမြေထုတ်ပြီးသောသုတ်

ရှေးသုရောအခါ ခရီးသွားနှစ်ယောက်သည် လမ်းခရီးတစ်ခု၌ မြက်ပုံနှစ်ပုံကို တွေ့မြင်ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် တစ်ယောက်တစ်ပုံစီဖြင့် မြက်ပုံကို ကောက်ယူသွားကြသည်။ ထို့နောက် ခရီး အတန်ငယ်သွားပြီးသောအခါ လမ်းတွင် ဝါဂွမ်းနှစ်ပုံကို တွေ့ကြမြင်သည်။ ဤ၌ ခရီးသွားနှစ်ယောက်လုံး လုပ် သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်ကား မြက်ပုံများကို ထားခဲ့ ပြီး ဝါဂွမ်းပုံများကို ယူဆောင်သွားရန်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် ခရီးသွားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက မြက်ပုံကိုပင် ဆက်လက်၍ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး၊ ဒုတိယတစ်ဦးကမူ မြက်ပုံကို ချထားခဲ့ကာ ဝါဂွမ်းပုံကို သယ်ဆောင်သွားခဲ့ သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ တစ်ခုသောနေရာ၌ သိုးမွေးနှစ်ပုံကို တွေ့ကြမြင်သည်။ ထိုတွင် ပထမတစ်ဦးသည် အထက်ပါနည်းတူ မိမိ သယ်ဆောင်လာခဲ့သော မြက်ပုံကိုပင် တစ်ဖန်ဆက် လက်၍ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် ဒုတိယ

တစ်ဦးကမူကား အသစ်တွေ့ရှိသော သိုးမွေးပုံကို ပြောင်းလဲ၍ သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ဤ၌ ပထမတစ်ဦးသည် အသစ်အသစ်တွေ့ရှိသော ဝါဂွမ်းပုံ၊ သိုးမွေးပုံတို့ကို မြက်ပုံနှင့်မလဲဘဲ၊ မိမိ၌ ရှိရင်းစွဲဖြစ်သည့် မြက်ပုံကိုပင် ဆက်လက်၍ သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဒုတိယတစ်ဦးကမူ ပစ္စည်းဝတ္ထုတစ်ခု၏တန်ဖိုးကို အကဲဖြတ်တတ်သည်။ တိုးတက်ဆန်းသစ်သော ခေတ်အမြင်ရှိသည်။ အဟောင်းကို ဖက်တွယ်ထားလိုစိတ် မရှိပေ။ အသစ်အသစ်တွေ့ရှိသော တစ်ခုထက်တစ်ခု တန်ဖိုးမြင့်သည့် အရာဝတ္ထုများကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပြောင်းလဲ၍ သယ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ဤကား ရှေးဟောင်းအယူအဆ၊ ရှေးဟောင်းအတွေးအခေါ်များကို ဖက်တွယ်ထားသူနှင့် အသစ်အသစ်ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသော အယူအဆအတွေးအခေါ်တို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ခံသောသူနှစ်ဦးတို့၏ ခြားနားချက် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ယနေ့တိုင်အောင် “ဓမ္မ”ဟူ၍ ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့သော အရာဝတ္ထုများသည် ဤကျမ်းမှ ပေးလာသော စူးစမ်းဆင်ခြင်တတ်သည့် အတွေးအခေါ်ကြောင့် ယနေ့မျက်မှောက်၌ “အဓမ္မ”ဖြစ်မည်ဆိုပါက ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ထိုအတူ အမှန်(သို့မဟုတ်)အကောင်းဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆလာခဲ့သော အရာဝတ္ထုတို့သည် ဤကျမ်းမှ ဖွင့်ပေးသည့် ဉာဏ်အလင်းကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေ၌ အမှား(သို့မဟုတ်)အဆိုးသို့ သက်ဆင်းလိုက် သက်ဆင်းသွားနိုင်သည်။

သို့ဆိုလျှင် မြက်ပုံကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားမည်လား။ (သို့မဟုတ်) ဝါဂွမ်းပုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တက်လျှင် သိုးမွေးပုံကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားမည်လား။ ဤကျမ်းသည် ယင်းအမေးအတွက် အဖြေထုတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း အောက်ပါအကျိုးကျေးဇူးများက သက်သေခံပေးလိမ့်မည်။

အကျိုးကျေးဇူး

ဤသုတ်ကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် လူသားတို့ လိုလားမှုမရှိသော အကြောက်တရားများကို တွန်းလှန်

နိုင်မည်။ ယုံမှားခြင်း၏နောက်ကွယ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်များကို ကြိုတင်လက်ဦးမှု ရယူကာ လက်ခံလက်မခံအားဖြင့် ကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ်နိုင်မည်။ ကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ဘေးမှ ကာကွယ်နိုင်မည်။ စစ်မှန်သော ကိုးကွယ်ရာကို သိရှိလာမည်။ ယင်းစစ်မှန်သော ဘာသာတရား၏ အသွင် နှင့် အနှစ်သာရတို့ကို ခွဲခြားတတ်လာမည်။ ဘာသာတရားတိုင်းအပေါ် သဘောထားအမြင်ကြီးမားတတ်လာမည်။ အရာရာနှင့်စပ်၍ အစွန်းရောက်ပါဒ်အဖြစ်မှ ကင်းလွတ်မည်။ ဥပါဒါန်တရားတို့ဖြင့် နောင်ဖွဲ့ခံရခြင်းမှ တစ်ခုသော အတိုင်းအတာထိ ကင်းလွတ်မည်။ အရာရာတိုင်းအပေါ် စူးစမ်းဆင်ခြင်တတ်လာပြီး ယင်း စူးစမ်းဆင်ခြင်ခြင်း၏နောက်၌ အမှားနှင့်အမှန်၊ အကောင်းနှင့် အဆိုးတို့ကို ခွဲခြားတတ်လာမည်။ အတွေးအခေါ် အယူအဆဟောင်းများ၏နေရာတွင် အတွေးအခေါ် အသစ်များဖြင့် ရဲရဲရဲရဲ အစားထိုးကာ ဘဝသစ်ကို ဖြတ်သန်းနိုင်လာမည်။

အသက်ရှင်နေထိုင်သော လူ့ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်လာမည်။ သိပ္ပံပညာ၏ တိုးတက်မှုအပေါ် ဘာသာတရားနှင့် သဟဇာတဖြစ်အောင် ဆက်စပ်ပေးတတ်လာမည်။ တမလွန်ဘဝ ရှိ၊ မရှိ၊ ကုသိုလ်အကုသိုလ်တို့၏ အကျိုးရင်း၊ အကျိုးဆက် ရှိ၊ မရှိ၊ မကောင်းမှုပြုသော်လည်း ပြုသည် မည်၊ မမည်တို့ကို ကွဲပြားစွာ သိရှိလာမည်။ အတုအစစ်တို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတို့၏ သဘောသဘာဝကို နားလည်လာပြီး သတ္တဝါတိုင်းအပေါ် ငဲ့ညှာတတ်၊ ချစ်တတ်၊ ဝမ်းမြောက်တတ်၊ လျစ်လျူရှုတတ်လာမည်။ စစ်မှန်သော ဘာသာတရားဟူသည် ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းစားရေးကို ဦးတည်ခြင်းဖြင့် အနာဂတ်အတွက်လည်း အလိုလိုပြီးပြည့်စုံပြီးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လက်ခံလာမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤ “ကေသမုတ္တိသုတ်တော်(သို့မဟုတ်)ကာလာမသုတ်တော်”သည် မည်သည့်ဘာသာဝင်ဖြစ်စေ မဖြစ်မနေ လေ့လာအပ်သော သုတ်တော်ဖြစ်ပေသည်။

■ တင့်ယွင်

ထွက်ခဲ့သမျှ စာဝတ္ထု

သန်းထိုက်သူ

နိဗ္ဗာန်

- ဦးကျော်ဇေယျ
- ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊
- တန်ဖိုး (၅၀၀)ကျပ်၊
- မယ်နှင့်မောင်စာပေတိုက်
အမှတ်-၁၂၄၊ အခန်း(၁၀)၊ ပထမထပ်၊
ဆူးလေဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း-၂၄၃၆၁၄၄၊ ဖြန့်ချိသည်။
- စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၂၀၈၆၃၀၅၁၁

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ၏ နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အယူအဆအမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးသားတင်ပြခဲ့ကြရာ ယခု ဤစာအုပ်တွင် ပထမရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ ဂမဠိရာ ဂန္တီရ နိဗ္ဗာန်ပရိယတ္တိတော် ကောက်နုတ်

ချက်၊ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥတ္တမပုရိသ ဒီပနီမှ နိဗ္ဗာန်၏သဘောနှင့် အမရပုရမြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ နိဗ္ဗာန်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်အကြောင်းတို့ကို စုစည်းဖော်ပြထားပါသည်။

စာဖြည်း-

“နိဗ္ဗာန်ဟူသည် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ကွယ်ချုပ် ပျောက်ပျက်၍သွားသော သဘာဝမျှမဟုတ်။ ယင်းရုပ် နာမ်ကွယ်ချုပ်သည်အဆုံး၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အလုံးစုံသော ဘေးအပေါင်းတို့မှ တစ်ပေါင်းတည်းငြိမ်းအေးခြင်း ပရိနိဗ္ဗာနယန သီတိဘဝသဘောအားဖြင့် ထင်ရှားကောက်ရှိသည်ဟူသောအချက်။

နိဗ္ဗာန်ဟူသည် အချို့လူ မသိလှသူတို့ မှတ်ထင်ကြသည့်အတိုင်း လွှဲပြည်၊ နတ်ပြည်များကဲ့သို့ အလွတ်သက်သက်၌ သတ္တဝါအများ သွားရောက်ရာအားဖြင့် ထာဝရဖြစ်နေသော ဘုံဌာနမဟုတ်။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ စုတိကျရောက်သည်အဆုံး၌ ထိုရဟန္တာတို့ စုတိရာအရပ်တွင်ပင် ထိုရဟန္တာတို့ ပန်းအောင်းရာ တည်နေရာဖို့သာ၊ ထိုခဏချင်း ဝင်းဝင်းတောက်အရောင်နှင့်တကွ ထင်ရှားပေါ်လာသည်ဟူသောအချက်။”

စာရေးသူက “နိဗ္ဗာန်” စာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုခြင်းမှာ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုကုသိုလ်ပွားနိုင်ကြစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်နှင့်နိဗ္ဗာန်စပ်စပ် ဖြစ်လာကြစေခြင်းငှာလည်းကောင်း ရည်သန်၍ ကြိုးပမ်းမိခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြရပေသည်” ဟု ဆိုပါသည်။

အေးငြိမ်းချမ်းသာ မင်္ဂလာ

- တောမှီရဟန်း
- ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊
- တန်ဖိုး (၅၀၀)ကျပ်၊
- ဦးကျော်ဟင်း (ယုံကြည်ချက်စာပေ) အမှတ်-၁၁၁၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ထုတ်ဝေသည်။
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၂၀၅၂၇၀၅၀၇

မင်္ဂလာသုတ္တန်လာ (၃၈)ဖြာမင်္ဂလာတရားတော်ကို တင်ပြပုံ၊ တင်ပြနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြရာ ယခုတောမှီရဟန်းကလည်း တင်ပြသည့်ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် မင်္ဂလာတစ်ပါးချင်းကို ဖတ်ချင်စဖွယ် စီစဉ်တင်ပြထားသည်။

စာဖြည်း-

“လူမိုက်သည် နည်းမမှန်၊ လမ်းမကျသော အကျင့်များကို နည်းမှန် လမ်းမှန်ဟု ယူဆတတ်၏။ မပြုသင့်သည့် တာဝန်များ၌ တိုက်တွန်းတတ်၏။ မကောင်းသောနည်းလမ်းများမှာ သူ့အဖို့ အကောင်းဖြစ်နေတတ်၏။ အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်ပြောသော် စိတ်ဆိုးတတ်၏။ ကျင့်ဝတ်မီနည်းကို နားမလည်၊ မကျင့်။ ထိုလူမိုက်မျိုးကို မမြင်ရ မတွေ့ရခြင်းသာ ကောင်းပါ၏။”

စာရေးသူက “ဒေသိတ် ဒေဝ ဒေဝေန သဗ္ဗပါပဝိနာသနံ။ သဗ္ဗလောက ဟိတတ္ထာယ၊ မင်္ဂလံ တံ ဘဏာမဟေ။ နုတ်တို့ထက်နုတ် အမြတ်ဆုံးဘုရားရှင်သည် အလုံးစုံသော မကောင်းမှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်း၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ထိုမင်္ဂလာတရားတော်ကို ဟောတော်မူအပ်ပြီ။ ငါတို့သည် ရွတ်ဖတ်ကြည်ညိုကြပါကုန်နို့”ဟု ဆိုပါသည်။

ပုရာဘောဒသုတ် တရားတော်

- ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက၊ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
- ဆဋ္ဌမအကြိမ်၊ အောက်သိုဘာလ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊
- တန်ဖိုး (-)ကျပ်၊
- မဟာစည်သာသနာရိပ်သာ ဟိတေသီအဖွဲ့၊ အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့၊
- ဖုန်း-၅၄၁၇၉၁၊ ၅၄၅၉၁၈တို့မှ ဖြန့်ချိသည်။
- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၃၂၀၈၁၅၀၅၁၀

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြား
တော်မူခဲ့သည့် တရားတော်များကို တရားမွေ့လျော်သူ
ယောဂီများအကျိုးငှာ တပည့်ဒကာ၊ ဒကာမများက ပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပေးလျက်ရှိရာ ပုရာဏသေသုတ်တရားတော်
ကို ဆဋ္ဌမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဆဋ္ဌမအကြိမ်ထုတ်ဝေရာတွင် စာအုပ်မျက်နှာဖုံး၊ ဒီဇိုင်း
အပြင်အဆင်ကို ပြောင်းလဲမွမ်းမံထားပြီး နိုင်ငံခြားစက္ကူ
ဖြူချောဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

မပျက်စီးခင်၊ မသေခင် ပြည့်စုံရမည့် တရား
များကို ဟောကြားထားသည့် ပုရာဏသေသုတ်တရားတော်
သည် နာကြားရသူများက ထပ်ကာထပ်ကာနာယူချင်
သော တရားတော်ဖြစ်ပါသည်။ ဖတ်မှတ်လိုက်နာကျင့်ကြံ
ဖွယ် အချက်များ ပြည့်စုံစွာပါရှိပါသည်။

စာဖြည်း-

“စိတ်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းမှုတွေကတော့ ဘယ်လိုလဲ
ဆိုရင် စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းမှုမရှိဘဲ၊ မတော်ရာတွေကို
လျှောက်ပြီး ကြံစည်နေတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ သူများနဲ့နှိုင်းစာ
ကြည့်ရင် မတန်ရာတွေလျှောက်ပြီး ကြတာမျိုးပါပဲ။ ကိုယ်
က အမျိုးအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စည်းစိမ်အခြေအနေအားဖြင့်
ဖြစ်စေ၊ အဆင့်အတန်းမမြင့်ပါဘဲနဲ့ အဆင့်အတန်းဖြင့်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တန်းတူထားပြီးတော့ စဉ်းစားကြံစည်နေ
တတ်သည်။ ဒါကတော့ လောကဓားရာဘာကံက ပြောတာ
ပါ။ တရားရေးရာဘာကံကဆိုရင်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလ
မစင်ကြယ်ပါဘဲနဲ့ သီလစင်ကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ တန်း
တူထားပြီး စိတ်ကူးနေတယ်။ သူနဲ့ကိုယ်ဟာ အတူတူပဲ
လို့ အောက်မေ့နေတယ်။ ကိုယ်က ဓုတင်ကျင့်ဝတ်တွေကို
မကျင့်နိုင်ပါဘဲနဲ့ ကျင့်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတူပဲလို့
ထင်တယ်။ ကိုယ်က ပရိယတ်ကျမ်းဂန်တွေကို မတတ်
ပါဘဲနဲ့ တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ စိတ်က ထင်
ထားတယ်။ တချို့က အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတွေကို မကြည့်
နိုင်ဘဲနဲ့ကောင်း အဲဒီကျမ်းဆရာတွေကို သူတို့နဲ့ တန်းတူ
အောက်မေ့တယ်။ မရှိမသေလည်း ပြောတတ်သေးတယ်။
ကိုယ်က ပဋိပတ်အကျင့်ကို ကောင်းကောင်းမကျင့်ပါဘဲနဲ့
ကောင်းကောင်းကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ ထင်

ထားတယ်။ ဒါမျိုးတွေကတော့ အခုနေအခါမှာ တော်
တော်အဖြစ်များနေကြပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ စိတ်နှလုံး
ကြမ်းတမ်းမှုတွေပါပဲ။”

နာယကဆရာတော် ဦးစောဘိဝါလ၏ နိဒါန်း
တွင် “ဤပုရာဏသေသုတ်သည် ပညာလွန်ကဲသော ဗုဒ္ဓ
စရိုက်ရှိသူ နတ်ဗြဟ္မာတို့အတွက် ဟောထားသောသုတ်
ဖြစ်သောကြောင့် သာမန်လူသားပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ပါဠိလျှောက်
အနက် အဓိပ္ပါယ်မျှကိုပင် ဖွင့်ပြရန် မလွယ်ကူဘဲ အလွန်
နက်နဲလှပါပေသည်။ ပဋိပတ်လုပ်ငန်းစဉ် ပေါ်လွင် ထင်
ရှားအောင် ဒေသနာနာယ သဘာဝဖြင့် ဖွင့်ဟဟောပြော
ရန် မလွယ်ကူဘဲ နက်နဲသည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါတော့
သည်။

သို့ပင် နက်နဲလှငြားသော်လည်း နက်နဲသော
ဒေသနာကို အများသော ရဟန်းရှင်လူတို့အား အလွယ်
တကူနှင့် သိနားလည်စေလိုသော သမ္မာဆန္ဒပြင်းပြထက်
သန်တော်မူသော ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးသည် ဤပုရာဏသေသုတ်တရားတော်ကြီးကို အဋ္ဌ
ကထာ၊ ဋီကာစသော သံဝဏ္ဏနာနည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ကြွယ်ဝများပြားသော မြန်မာဝေါဟာရ
နှင့် ဥပမာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်လျက်
အနက်အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင် ထင်ရှားအောင် ဟောပြော
ဖွင့်ပြတော်မူပါပေသည်” ဟု ဆိုပါသည်။

သန်းထိုက်သူ